JAZZ, BLUES, EMPROVİZE MÜZİK DERGİSİ

JAZZ

EKİM-KASIM-ARALIK 2013 / 04 • 106422 • YIL 17 • SAYI 172 • 10 TL

BOYUT

Burak Bedikyan
Genco Arı
Durul Gence
"Türkiye'de Caz"
Başak Yavuz
Yeniden "Caz Kitabı"
Uğur Hüküm

23. Akbank Jazz Festivali

Cassandra Wilson

Bodrum'da hala yer var.

Gümüşlük Koyu'nda yer alan
Müşkülüm Çiftliği denizi ve doğayı
dört mevsim yaşamak isteyenleri bekliyor.
Alıştığınız konfordan vazgeçmeden
denizle, doğayla ve sanatla iç içe olmak için
size yer açıyor!

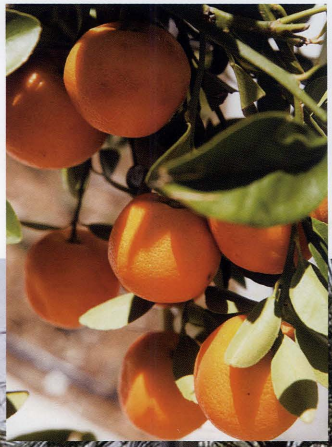

Müşkülüm Çiftliği

www.muskulumciftligi.com

T: 212 325 32 50 info@omurgayapi.com

OMURGA

Jazz Dergisi iPad'te

Available on the App Store

NARDIS

Merhabalar,

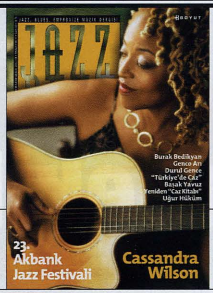

JAZZ

Sayı: 72
Ekim-Kasım-Aralık 2013

Akbank Jazz Festivali sürerken dergimizin sonbahar sayısını size, konserlere gidecek olanlara yetiştirmeye çalışıyoruz. Bu yıl hem Eylül hem de Ekim aylarına alınan festival dergimizin çıkış takvimini oldukça zorladı. Konserler öncesi tüm programa ulaşamadık. Neticede 3 ayda bir çıkan dergi olarak, her şeye rağmen yine arşivlik bir sayı hazırladığımız için mutluyuz. **Akbank Jazz Festivali** bu yıl 23. yılında. **Pozitif** ile birlikte düzenledikleri, Türk jazz müzisyenlerinin de bolca sahne almalarına imkan veren çok başarılı bir programla bu yıl da en gözde festival olma özelliğini korudu. Şehrin festivali olarak hemen neredeyse tüm gözde jazz mekanlarında konserler yer aldı, almaya devam ediyor. **Lütfi Kırdar** ve **CRR** büyük sahneler olarak, **Babylon**, **Akbank Sanat**, ve diğer şehir mekanlarındaki konserler ve hele "liselerde ve kampüslerde" jazz yapılan en "hayırlı" konserler. Gençlerin ücretsiz ve kaliteli müzik dinlemelerine olanak sağlayan bu etkinlikler için ne kadar teşekkür etsek az. İstanbul'da festival konserleri zamanla sınırlı. Sezona yayılan konserler de ardı ardına açıklandı. **CRR**, **İş Sanat**, **Salon**, **Babylon**, **Nardis** ve **Ghetto** gibi İstanbul'un gözde canlı müzik mekanlarının konserleri açıklandı. Hepsini bu sayımızda bulacaksınız. Kasım'da **Fazıl Say**'ın danışmanlığında düzenlenen Antalya Piyano Festivali'de klasikçilerin yanında **Michel Camilo**, **Aziza Mustafazadeh** gibi jazz'ın da önde gelen müzisyenleri sahne alacak.

Albüm yapımı da durmuyor. Yeni albümleri piyasaya çıkan piyanist **Burak Bedikyan**, saksofoncu **Tamer Temel**, vokalist **Başak Yavuz** bu sayımızda çıkarmış oldukları albümlerle röportajlarımıza konu oldular. Önümüzdeki sayıya davulcu albümleri de girecek. **Cengiz Baysal**, **Ediz Hafızoğlu'nun** albümlerinin elleri kulaklarında... Piyanist **Genco Arı** da durdu durdu iki albümü birden piyasaya çıkıyor.

Jazz dünyamızda çok ama çok ender olan şeylerin başında ise kitap basım ve yayını geliyor maalesef. Tam 55 yıllık bir yayın İlhan Mimaroğlu'nun "**Caz Kitabı**" Pan Yayınları tarafından yeniden basıldı. Dili sadeleştirilerek yeniden basılan bu kitabı edinmenizde fayda var. Konu ile ilgili çok geniş çalıştık. Hem Tuncel Gülsoy, hem de Alper Maral'a çok teşekkürler. Teşekkürün en büyüğü ise bu yayını hayata geçiren İlhan Beyin eşi Güngör Mimaroğlu'na!

Bu sayımızda dikkati çekecek olan diğer röportajlar da genç müzisyenlere ait. Onlara da elimizden geldiğince destek olmaya çalışıyoruz. Ayrıca jazz'a yakın olan sanatçılarla da röportajlar yaptık. **Alex Skolnick** ve **Jason Marz** bu sanatçılardan.

Yurtdışı festival yazılarımız Danimarka, İsveç, Polonya, Hollanda, İtalya'dan. Amerika ve hatta Japonya'dan jazz var... Ama çok çok yokluğunu duyacağımız "Fransa'dan Jazz" yazarımız **Uğur Hüküm** artık olmayacak. Yani bu sayımızdan itibaren olamayacak. Devrim Dikkaya ona çok güzel, hiç unutmamamızı sağlayacak, hep olduğu gibi hatırlayacağımız veda sayfalarını hazırladı. Uğurlu Adam, canım arkadaşımız nurlar içinde yatsın!

Hepinize sağlıklı, mutlu ve umutlu yarınlar diliyoruz...

UĞUR HÜKÜM
1949 - 2013

Zuhal FOCAN
focan@nardisjazz.com

YAYIMLAYAN: BOYUT YAYINCILIK A.Ş.
Genel Yönetmen ve Sorumlu Müdür
Bülent ÖZÜKAN

Genel Sanat Yönetmeni
Murat ÖNEŞ

Yayın ve Reklam Yönetmeni
Zuhal FOCAN
focan@nardisjazz.com

Tasarım **Hazan KOLTUK, Erdem AKSOY**

Katkıda Bulunanlar
Ali Focan, Alper Maral, Berna Özdemir, Beliz Hazan, Bilge Himam, Can İnandım, Can Ergelmiş, Devrim Dikkaya, Dilek Himam Er, Elif Seven, Ezgi Ayçe Kızıldere, Ezgi Ayçe Kızıldere, Füsun Level, Kübra Akgüntü, Kaan, Leyla D. Gücük, Mehmet İkiz, Nese Eşe, Özgen Özman, Serdar Sırtanadolu, Şehnaz Aygül, Sevinç Işıldar, Sercan Burtaçkıray, Sevim Yolaçtı, Selim Berıba, Turgut Caner Tüysüz, Ülkem Özsezen,

YÖNETİM / REKLAM

Genel Müdür
Nilgün ÖZÜKAN

Genel Müdür Yardımcıları
Matbaa: **Memduh ARSLAN**
Müessese: **Ejvet OKTAY**

Reklam Müdürü
Şenay TÜZER KAVAK

Reklam Satış/Pazarlama
Zeynep GÖKIRMAK BİÇİCİ
zeynep.bicici@boyut.com.tr

Abonelik ve Dağıtım: Cansu ÇELİK
cansu.celik@boyut.com.tr

www.boyutstore.com

Yönetim
Boyut Yayın Grubu
Koza Plaza A26 Tekstilkent 34235
Esenler / İSTANBUL

Baskı
Boyut Matbaacılık A.Ş.
Matbaacılar Sitesi 1. Cadde
No: 115 34204
Bağcılar / İSTANBUL
Tel: +90 212 413 33 33
info@boyut.com.tr

ISSN 1300-8846

© Her türlü yayın hakkı, Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Boyut Yayın Grubu'na aittir. Tanıtım amacıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

BOYUT

© 2013 BOYUT YAYINCILIK ve TİCARET A.Ş.

içindekiler

1 NARDIS

4 RIFFS

- JAZZ VE MODA, *Dilek Himam Er*
- JAZZ TARİHİNDEKİ KADINLAR, XVIII, *Leyla D. Gücük*
- COUNT BASIE,
- JAZZ, SİNEMA; *Elif Seven*
- ÇOK SATANLAR, *Zuhal Focan*

17 ŞU JAZZ DEDİKLERİ

- *Ali Sönmez*

20 NELER OLACAK

- 23. AKBANK JAZZ FESTİVALİ
- CASSANDRA WILSON, *Can Ergelmiş*
- HELGE LIEN TRIO, *Elif Seven*
- BABYLON, *Şehnaz Aygül*
- CRYSTA BELL, *Elif Seven*
- İŞ SANAT YENİ SEZON, *Zuhal Focan*
- SALON KONSERLERİ, *Berna Özdemir*
- CRR KONSER SALONU, *Can İnandım*
- ORGANİZMA KONSERLERİ, *Sevinç Işıldar*
- CINDY BLACKMAN SANTANA, *Elif Seven, Zuhal Focan*
- GHETTO KONSERLERİ, *Kübra Akgünlü*
- ANTALYA PİYANO FESTİVALİ, *Zuhal Focan*
- JAZZ FOTOGRAFLARI SERGİSİ, *Zuhal Focan*

40 RÖPS

- BURAK BEDİKYAN, *Can Ergelmiş*
- TAMER TEMEL, *Eray Aytimur*
- GENCO ARI, *Ezgi Ayçe Kızıldere*
- BAŞAK YAVUZ, *Tunçel Gülsoy*
- DURUL GENCE, *Kaan Çağlayangöl*
- CAZ BELGESELİ BATU AKYOL, *Can Ergelmiş*
- JOHN SURMAN, *Yaprak Melike Uyar*
- ASAF SIRKIS, *Yaprak Melike Uyar*
- KARSU, *Kaan Çağlayangöl*
- ÖMERCAN SAKAR, *Beliz Hazan*
- KAAN BÜYÜKDOĞANAY, *Bilge Himam*
- ALEX SKOLNICK, *Mete Ege*
- JASON MRAZ, *Ali Focan*

96 NELER OLDU

- PAN YAYINLARI VE ALPER MARAL, *Tunçel Gülsoy*
- İLHAN MİMAROĞLU VE YENİDEN CAZ, *Alper Maral*
- SONGMY TO REPUBLISH, *Alper Maral*
- ALANYA JAZZ GÜNLERİ, *Sercan Burtaçkıray*
- PARİS HABERLERİ,
- NEWPORT JAZZ FESTİVALİ, *Sevim Yolaçtı*
- TOKYO'DAN, *Selim Benba*
- ÜÇ FESTİVAL ÜÇ MÜZİSYEN, *Mehmet İkiz*
- HABERLER, *Hülya Tunçağ*
- *UMBRIA – NORTHSEA, Turgut Caner Tüysüz*
- CEDAR WALTON, *Viktor Bensusan*
- MARIAN MC PARTLAND, *Viktor Bensusan*
- GEORGE DUKE, *Viktor Bensusan*
- UĞURLU ADAM UĞUR HÜKÜM, *Devrim Dikkaya*

121 CD VİTRİNİ

- Burak Bedikyan (Circle of Life), Tamer Temel (Bir Kara Kedi), Başak Yavuz (Things), Yansımalar (Mektup), Mercan Dede (Dünya), Hi Jazz (Hi Jazz II), Keith Jarrett Trio (Somewhere), Joshua Redman (Walking Shadows), Pat Metheny (Tap), Paolo Fresu Stet (Incantamento), Paolo Fresu (Blue Note Years), Christian McBride (Out Here), Kenny Garrett (Pushing The World Away), Warren Wolf (Wolfgang), Wayman Tisdale (The Absolute Greatest Hits), Mack Avenue Super Band (Live at the Detroit Jazz Festival 2012), Steve Cole (Pulse), Chick Corea (The Vigil), Richard Galliano (Nino Rota), John Scofield (Uberjam Deux), Next Collective (Coverart), Emily Bear (Diversity), George Duke (Dream Weaver), Earl Klugh (Hand Picked), Dave Koz (Summer Horns), BWB (Human Nature), Badlands (Trampled Under Foot), Kneebody (The Line), Jeff Lorber Fusion (Hacienda), Spencer Day (The Mystery of You), Pink Martini (Get Happy), Marc Anthony (3.0), Alicia Keys (VH1 Story Tellers), Gloria Estefan (The Standards).

127 KLİNİK

- TEAR IT DOWN, *Cem Tuncer*

129 KÖRLEME

- TAMER TEMEL, *Ülkem Özsezen*

130 BULMACA

- *Ülkem Özsezen*

130 CAZGIR

- *Özgen Özman*

John Legend
20. İstanbul Jazz Festivali, 2013

Özlem Dinç

Dilek Himam Er
dilek@genccazcilar.org

Jazz ve Moda

Çizgili Kumaşlar

Çizgili kumaşlar üzerine bulabileceğiniz en ilginç çalışmalardan biri Türkçe'ye de çevrilmiş olan Michel Pastoureau'nun "Şeytan Kumaşı: Çizgilerin ve Çizgili Kumaşın Tarihçesi" adlı kitabı. Orijinal ismi *L'Etoffe du Diable* olan çalışma, sıra dışı bir kumaş olarak çizgili kumaşlar üzerine moda tarihinin hiç aralanmamış bir sayfasını açıyor. Bu anlamda jazz müziğinin sıra dışı müzisyenleri ile çizgili kumaşlar arasında bir analoji yapmak da mümkün.

Ortaçağ'da *şeytan kumaşı* olarak bilinen çizgili kumaşlar toplumun çoğundan farklı ve ötekileştirilmiş olanların, toplumda cezalandırılmış olarak kabul edilenlerin bir işareti olarak ele alınmış. Pastoureau'nun kitabından alınan kısa alıntılar içinde "çizginin bekleyemediği, durağan olmadığı ve hareketsiz kalamadığı", "özellikle Ortaçağ Avrupası'nda giderek yaygınlaşan giyim kararnamelerinde fahişelerin, soytarıların ve hokkabazların ya tamamen çizgili bir elbise giymeleri ya da üzerlerinde çizgili bir giysinin bulunması gerektiğinin belirtilmesi" gibi çarpıcı analizler var. Birçok ülkede sakatlar, hastalar, cadılar, bohemler, sapkınlar ve Hıristiyan ülkelerde Yahudiler ve Hıristiyan olmayanların da çizgili kumaşlardan hazırlanmış giysiler giymeleri ve işaret amblemleri takmaları istenmiş. Ayrıca çizgilerin yatay, diyagonal veya dikey olarak kullanılması, çizgilerin boyutları da daha sonra çok farklı görsel anlamlar kazanmış. Hatta sonraları hapishanelerde hüküm giyenlerin de çizgili üniforma giymelerinin sebebi de çizgili kumaşların bu ötekileştirme anlamı ile açıklanmış.

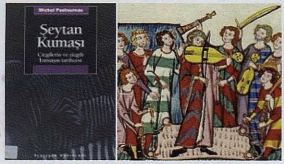

Kitapta çizgili bir hayvan olan Zebralardan, ünlü spor giyim markası Adidas'ın çizgili logosu ile sürati ve değişimi sembolize etmesine kadar birçok çizgili nesne örneği de veriliyor.

Çizgili kumaşın ayırt ediciliği bu anlamda birçok sanatçı ve özellikle müzisyen tarafından da bu kumaşları tercih edilir kılmış. Bu anlamda ünlü ressam Picasso'nun popüler fotoğrafları arasında çizgili tişörtü ile yer aldığı görünümü hafızalara kazınmış imajlar arasında. 1906 yılında bir diğer ünlü ressam Matisse de kendi portresini çizgili bir tişört ile resmetmiş. Kuşkusuz

giyim eyleminde bireysel estetik tercihler de önemli olmasına karşın çizgili giysilerle sanatçılar arasında kurulan bu bağ tesadüf olmasa gerek.

Özellikle 19. yüzyılda Fransız denizcileri tarafından tercih edilen mavi-beyaz klasik denizci tişörtü, bugün moda literatüründe Breton tişörtü veya Breton çizgileri ismiyle anılıyor. Brigitte Bardot, James Dean, Iggy Pop, Kurt Cobain, Marilyn Monroe, Andy Warhol, Eddie Sedgwick ve Jean Seberg gibi Breton seven birçok isim tarafından tercih edilen bluz, moda tarihinin de ikonik nesneleri arasına yerleşmiş durumda.

Fransız denizci askerlerin giydiği beyaz-mavi çizgili Breton tişörtleri, pratik

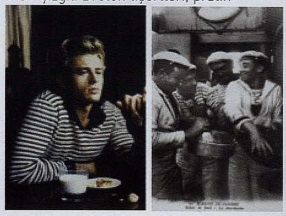

kullanımı yüzünden de çok tercih edilmiş.1950'li ve 1960'lı yıllarda Beatnikler tarafından ve alternatif alt kültürler tarafından da kullanılan bu giysi, moda tarihindeki reformist hareketleri ile tanınan ünlü moda tasarımcısı Coco Chanel tarafından da 1920'li yıllarda pantolon gibi giysilerle

birlikte spor bir giysi olarak kullanılmış. Fark edilmek arzusunu da pekiştiren bu geometrik şekiller, moda tasarımcıların beğenileri arasında her zaman yer almış ve sevilmiş. Jean Paul Gaultier gibi ünlü tasarımcılar için de çizgiler birer tasarımcı imzası haline gelmiş.

Film ve moda tarihinde hep ayrıksı karakterlerle özdeşleşmiş olan çizgili giysiler, müziğin sıra dışı isimleri tarafından da tercih edilmiş ve tercih edilmekte. Birçok müzisyen çizgili kumaşın ayırt ediciliğine belki de içgüdüsel olarak kapılmakta. Bu anlamda jazz dünyasından güncel olarak en önce akla gelen isimlerden biri Pat Metheny. Çizgili penyesine tutkuyla bağlıymış izlenimi veren sanatçı, çizgilerin sıra dışılığı ile son derece özdeşleşmiş bir isim.

Geçmişten de birçok ünlü müzisyen, çizgili takım elbiseleri, çizgili

pantolonları veya farklı çizgileri bir arada kullandıkları giysileri ile de biliniyor. Özellikle gangster imajıyla bütünleşmiş olan çizgili takım elbise Charlie Parker, Thelonius Monk gibi isimler tarafından kullanılmış. Dikey çizgili takım elbiselerini kendi tarzları ile bütünleştiren bu iki isim çizgi seven jazz sanatçıları arasında. Tabi ki sıra dışı giyim tarzları ile bildiğimiz başta Miles Davis olmak üzere, Bob Dylan ve Elvis Presley de çizgilerin gizemli ve ayrıksı dünyasında farklı çizgili giysi yorumlamalarıyla dikkat çekmişler.

Çizgilerin ve çizgili kumaşın tarihi üzerine "çizgi dışı" tarihsel izler jazz müziğinin serüveni içinde de toplumsal ve tarihsel açıdan ilginç görsel kodlar taşıyor.

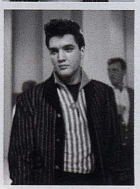

ŞEHRİN BEKLEDİĞİ AN GELDİ

23. akbank caz festivali

ŞEHRİN CAZ HALİ / 25 EYLÜL-12 EKİM

HARRIET TUBMAN featuring CASSANDRA WILSON present "BLACK SUN" • Mulatu Astatke featuring Hüsnü Şenlendirici & Mısırlı Ahmet • Chris Dave and the Drumhedz featuring Yasiin Bey (aka Mos Def) and MF DOOM • Enrico Rava Tribe feat. Gianluca Petrella • John Surman • Mare Nostrum: Paolo FRESU - Richard GALLIANO - Jan LUNDGREN • Kurt Rosenwinkel New Quartet • Nicholas Payton XXX • CIRCUS, CINEMA and SPAGHETTI - SEX MOB plays Fellini: The Music of Nino Rota • Rova Plus presents: No Favorites! (for Lawrence Butch Morris)

Malia Sings "Nina Simone" • The Lost Fingers • Tortured Soul • The Real Tuesday Weld • Sophie Hunger • Butterscotch • David Lynch presents Chrysta Bell • Chinese Man • Submotion Orchestra • Alp Ersönmez "Cereyanlı" featuring Butterscotch • İlhan Erşahin's İstanbul Sessions • Natalia Mann Trio • Jehan Barbur featuring İlhan Erşahin • Elina Duni Quartet

Birsen Tezer • Evrim Demirel Ensemble • Testimoni (Martin Fondse & Eric Vloeimans) • Hot Jazz Band • Helge Lien Trio • Ece Göksu & Neşet Ruacan Duo • Ozan Musluoğlu Quartet • Şenay Lambaoğlu • Georges Méliès Ciné-Concert • Tobumusikizm • WeeD • White Mink • Davulun Sesi Soundsystem • Jim Rotondi Quintet • Fötr Blues Band • For Ensemble • İstanbul Gençlik Caz Orkestrası • Sean Nowell and The Kung-Fu Masters • Mattias Nilsson • Tamer Temel Quartet • Yakuza & Memo Garan • Black February • JazzMatiz

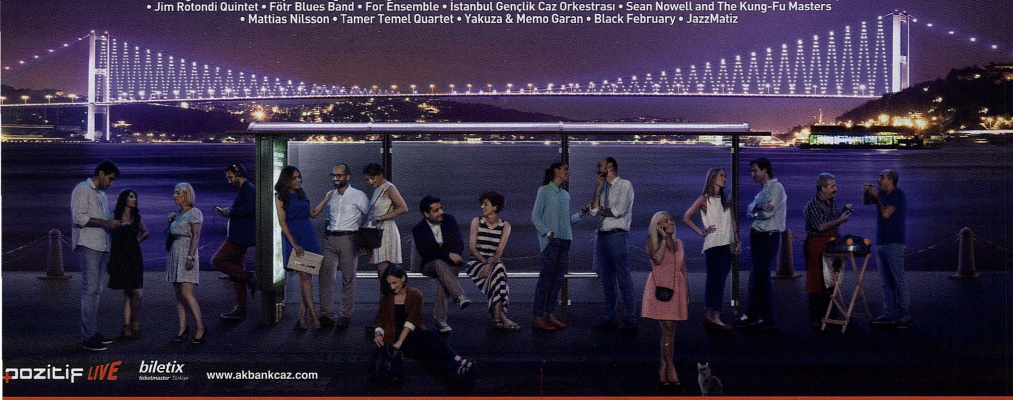

pozitif LIVE biletix ticketmaster Türkiye www.akbankcaz.com

AKBANK

sizin için

Leyla D. Gücük
jazzcaffee@gmail.com

Bee Palmer "The Shimmy Quin"

Yirmilerinde kükremeye başlayan ve jazz tarihinde özlü kişiler arasında yer alan Bee 11/09/1894 tarihinde Chicago'da doğmuş, İsveç göçmeni bir ailenin kızıdır. Chicago'nun güney yöresinde büyümüş bir çok kulüp ve barda performans göstermiştir. 1910 yılının sonlarından 1918 yılına kadar, New York sahnelerinde Zigfelds'in Midnight Floric'te kendi bestelediği ballad'ları piyanoda çalarak söylemiştir. 1920 yılında kendi bulduğu dansı "The Shimmy" ile daha da ünlenmiştir. Bugünün müziğine pek uyum sağlamayan dans, aksak jazz ritimleriyle bütün vücudun sallanmasıyla ortaya çıkan bir dans ile 1920'li yıllarda popülerlik kazanmıştır.

04/01/1914 tarihli New York Telegram dergisinden alıntı: "Bu doğru! Başarımdan omuzlarım sorumlu. Küçükken annemlerin karşısına geçip şarkı söylerken, kollarımı omuzlarımı başımı müziğin ritmiyle hareket ettirir, ve evdekiler çok eğlenirlerdi. Sonrasında da sanki bir yerde çalışıyormuş gibi, nikelden bir para ya da centler verirdi".

"İsveçli bir ailedenim ve onlar için öğleden sonra nasıl İngilizlerin çay saatleri varsa bizim için de kahve saati önemliydi. Annemin arkadaşları kahve içmek ve dedikodu yapmak için bize damlarlardı. Ben de onların yanında biraz kalabilmek için ve birkaç soru sorabilmek için dua ederdim". "Çocukluğumdan gelen bu dans alışkanlığı, sağlığım gelişimim için bana çok iyi geldi. Hasta olmadım, kaslarım mükemmel ve vücudumun kondisyonu oldukça iyi".

Dans çevresinde, bu dansın ilk nasıl ve ne şekilde ortaya çıktığı ile ilgili tartışmalar olmuştur. Gilda Grau (1901-1959) ve Mae West bu dansı ilk kendilerinin bulduklarını söylüyorlardı. Köken olarak, New York'ta 1918 yılında çıktığı biliniyor ve 1920'lerde popüler olmaya başlıyor. *If I Could Shimmy Like My Sister Kate* isimli parçayla da dansın popüleritesi arttı. Bee bazılarınca da *"the Shimee-She-Wabble Girl"* olarak literatüre geçmiştir.

1921 yılının başlarında, Chicago'da kendi ismini taşıyan "Oh Bee" ile revüye Dick Himber ve Al Siegel Band ile çıktığında, o dönemin başarılı vodvil sanatçılarından sayılmaktaydı. Bee daha sora Columbia Tiyatrosu'nda dans etmeye ve şarkı söylemeye başlayarak *Bee Palmers & Her Boys* ile sahne almıştır. Ancak grup Friar's Society Orchestra daha sonra da New Orleans Rhythm Kings ismi ile değişmiştir. Grup Friar's Society Orchestra iken Bee ve Al Siegel gruptan ayrılmışlardır.

3 Mart 1921 tarihinde, Meatrice Palmer piyanisti Al Siegel (çoğunlukla Siegal ya da Segal olarak yanlış yazılır) ile evlenmiştir. 1928 yılında bir çok defa ünlü jazz müzisyeni Fletcher Henderson ve Eddie Condons Chicago'da bir arada sahne almak isteseler de olamamıştır. 1928'li yılların sonunda Paul Whiteman-Orkestrası ile Carnegie Hall'da film yapmıştır. Ancak 1930'lı yıllara damgasını vuran jazz'ın kral filmlerinde önemli yer teşkil etmemiştir. Ünü 1920'li yıllarda dansıyla bir çok magazin ve gazetelere konu olmuştur. 1933 yılında ise yine piyanist olan ikinci eşi Jack Finna (ya da Pinna) ile evlenmiştir. 1942 yılında 48 yaşındayken genç bir subay olan Sonny Taubin (26) ile üçüncü evliliğini yapmıştır. 1954 yılında Bee Palmer ve Al Siegel'in hayatlarını konu alan bir film projesini yapmak isteyen Earl Wilson, ne yazık ki bunu beyaz perdeye aktaramamıştır. 23 Aralık 1967 tarihinde de hayata gözlerini kapatmıştır.

http://www.jazzage1920s.com/beepalmer/beepalmer.php -
http://www.redhotjazz.com/beepalmer.html -

Peggy Gilbert

17 Ocak 1905 tarihinde Margaret Fern Knechtges olarak dünyaya gelmiş, Amerikalı jazz saksofoncusu ve band lideridir. Jazz tarihindeki önemi ise, 80 yıllık müzik kariyerini koruyabilen ilk kadın jazz müzisyeni olması ve çalışmalarını kadın jazz müzisyenlerine destek vermek ve haklarını korumak yönünde olması.

Müzisyen bir ailenin kızı Margaret'in babası Hawkeye Symphony Orchestr'da keman çalmış ve sessiz filmlerde yer almış, annesi ise opera korosunda şarkı söylemiştir. Küçük yaşta piyano ve keman çalmayı öğrenen sanatçı, 9 yaşında babasının grubunda piyano çalmaya başlamıştır. Daha sonraki yıllarda radyoda Kansas City Nighthawks'i dinledikten sonra jazz müziğine merak salarak saksofon öğrenmeye başlamıştır. Liseyi bitirmesiyle The Melody Girls grubuyla sahnelere çıkmış ve tatil yörelerinde çalmaya başlamışlardır. 1928 yılında da Hollywood'a gitmeye karar verdiğinde Gilbert soyadını annesinden almış ve vodvillerle sahneye çıkmıştır.

1933 yılında kadınlardan oluşan kendi grubunu kurmuştur. Grubun ismi sürekli değişmekle birlikte *Peggy Gilbert & Her Metro Goldwyn Orchestra* olduktan sonra *Peggy Gilbert & Her Symphonics* olarak bir süre kaldıktan sonra yine isim değişiklikleri olduğunu kaynaklardan öğreniyoruz. Bu grubunda saksofon, vibrafon ve piyano çalıp yani sıra şarkı da söylemiştir. 1937 yılında Los Angeles'ta *The Palomar Swing* konser açılışını kendi grubuyla yapmıştır. Bu konsere tanınmış isimlerden Benny Goodman, Stuff Smith, Louis Prima, Ben Pollack ve Les Hite yer alıyordu. 1938 yılında kendi kız grubu The Early Girls ile Beverly Hils'te Radyo KMPC'de haftanın altı günü çalıyorlardı.

Nisan 1938'de Peggy, Down Beat dergisinde yayımlanan *"Neden Kadın Müzisyenler Hakir Görülüyor"* başlıklı bir makaleye kendi makalesiyle cevap vermiş, yazısında dönemin başına musallat kadın-erkek müzisyen ayrımcılığı konusuna tepkisini gayet net bir dille ortaya koymuştu. Ancak dergi utanç verici bir şekilde makalesini *"Sütyenle Nasıl Saksofon çalınır?"* başlığı altında yayımlayınca, Peggy kadın müzisyenlerin savunucusu olarak tüm ülkede adını duyurmuş oldu.

1930 ve 40'lı yıllarda grubuyla Hollywood'un tanınmış gece kulüplerinde sahne almış ve bir çok turneye katılmıştır. Gilbert bir subayla evlendikten sonra kısa sürede boşanır ve sonrasında, turneler sırasında hayatının partnerini bulur. Bir vodvilde sahnede yılan dansı yapan kadın dansçı Kay Bolay ile tanışarak ömrünün sonuna kadar onunla hayatını geçirmiştir. Kay ise onun ölümünden bir buçuk ay sonra hayata veda etmiştir. Bu zaman zarfında da bir kaç filmde yer almıştır.

İkinci dünya savaşından sonra kadın müzisyenler için, müzisyenler birliğinde tam zamanlı sekreter olarak çalışırken, diğer yandan filmlerde küçük rollerde de oynamaya devam etmiştir.
1950'li yılların başında bir yıllığına, Ada Leonard'in televizyon programı için çalışmıştır.
1974 yılında 69 yaşındayken, son büyük grubu The Dixie Belles'i kurmuştur. Grup vodvil yıllarından ve Bigband çevresinden tanıdık müzisyenlerden oluşmaktaydı. Bu grup ile televizyona ve festivallere katılmıştır. 1985 yılında *Peggy Gilbert & The Dixi Belles* adıyla bir albüm Combaria Master Record'dan çıkmıştır. Grup 1998 yılına kadar devam etmiş ve sevilen dizi Altın Kızlar'a da konuk olmuşlardır. Peggy Gilmert 2007 yılında, 102 yaşında Kaliforniya-Burbank'te vefat etmiştir.

http://www.glbtq.com/arts/gilbert_p,2.html
http://peggygilbert.org/biography.html

Joachim Kühn Trio
Voodoo Sense
ACT 9555-2

Michael Wollny
Wunderkammer XXL
ACT 6011-2 (2 CD)

Paolo Fresu, Richard Galliano, Jan Lundgren
Mare Nostrum
ACT 9466 (CP/LP)

Pete York & Young Friends
Basiecally Speaking
ACT 9101-2

Echoes of Swing
Blue Pepper
ACT 9102-2

Tonbruket
Nubium Swimtrip
ACT 9558-2

Max von Mosch Orchestra
Berlin Kaboom!
ACT 9559-2

Geir Lysne
New Circle
ACT 9561-2

Viktoria Tolstoy & Jacob Karlzon
A Moment Of Now
ACT 9727-2

THE ACT COMPANY

ACT20

EQUINOX
MUSIC & ENTERTAINMENT

Equinox Music & Entertainment www.equinox-music.com www.actmusic.com
Ortabahçe Caddesi, Şair Leyla Sok., Mizan Apt. 13/1 Beşiktaş 34353 İstanbul TURKEY T. +90 212 327 24 45 / 46 F. +90 212 227 48 98

Serdar Sırtanadolu
serdar1@me.com

Ara Sıcaklar

Count Basie

Sene 1929. Count Basie, Benny Moten Orkestrası'yla pek çok şehri kapsayan bir Amerika turnesine çıkar. Ohio Eyaletinin Toledo şehrinde konser için dururlar. Count anlatıyor:

Akşamüstü Toledo'ya vardık. Bagajlarımızı otele bıraktıktan sonra yakında bir bar bulduk ve kendimizi içeriye attık. Bir-iki saat içinde herkes çok eğlenmeye başladı. Civarın sakinleri de bizlere katıldı ve iyi vakit geçiriyorduk. Herkes içkiden ve yorgunluktan bir hayli gevşemiş bir şekilde kafa dağıtırken köşede duran bir piyanoyu farkettim. Çocuklar da zaten bekliyorlarmış bunu, hemen beni piyanonun önüne itekliediler (birkaç birşeyler tıngırdatmak, etrafımızdaki hanımları etkilemek için de iyi bir bahane olurdu aslında).

Piyanoya söyle bir göz ucuyla baktım. Bir hayli temiz, iyi durumdaydı. Bu tip barlarda böyle bir piyanoyu görmek pek nadir bir durum olduğundan, biraz sürpriz oldu. Biraz gezindim üzerinde, iki-üç ufak cambazlık falan... akordu da mükemmel geldi kulağıma. Kafam bulutlu ama, şaşkınlığım devam ediyor bu duruma.

Hanımlar etrafımı sardı bir anda. Bizim grup ve diğer müşteriler kaynaştı. Herkes çok keyifli. Şarkılar, alkışlar, dans edenler... harika bir ortam oluştu.

...ama, ömrümün en zor anlarından birini bu sırada yaşayacağımı nereden bilebilirdim ki?
İnsanın hayatında bazı anlar vardır ve hiç hatırlamak istemez. O andan sonra hiçbir şeyin sizi düzeltemeyeceğine inanırsınız (ve aynen öyle olur; hiçbir şey sizi düzeltemez artık).

Ne mi oldu? ...daha ne olsun? Barın kapısından içeriye Art Tatum girdi *(kanımın donduğu andır. Hala tüylerim diken diken oluyor düşündükçe).*

Jazz piyano bir din olsaydı, peygamberi Art Tatum olurdu. Toledo, onun büyüdüğü yer. Takıldığımız bar, şehirde olduğu zaman her gece geldiği bar ve işin en berbat tarafı; bir dolu cambazlıklar yaparak hanımlara hava attığım, tuşlarını vıcık-vıcık terleyerek kompostoya çevirdiğim piyano, onun piyanosu.

Oradan o anda yok olmak gibi, kendimi ilahi bir güce teslim ederek başka boyutlara göçmek istediğim tek andır bu. Ben "**Allah'ım, sana geliyorum"** diye af dilerken, Art Tatum'un bana doğru ilerlediğini farkettim ve usulca uzaklaşmaya başladım piyanodan. Tam yan kapıdan sıvışacakken, garson kız kolumdan yakaladı:

- "...kusura bakma, sana söylemeliydim buranın Art'ın mekanı olduğunu".

...gözlerim yarı ağlamaklı, korkudan cildim sararmış, Afrika kökenliliğim gitmiş, bir beyaza dönüşmüşüm:

"...biraz geç olmadı mı? ...keşke söyleseydin be bebeğim, keşke söyleseydin".

Ne olaylar yaşadım, ne felaketler, ne başarılar gördüm, ismimde gayrı resmi olsa da "kont" ünvanı taşıyorum, ancak hiç kendime gelemedim, hayatım boyunca taşıyacağım o geceki utançtan.

İş sanat Caz

KASIM | ARALIK | '13

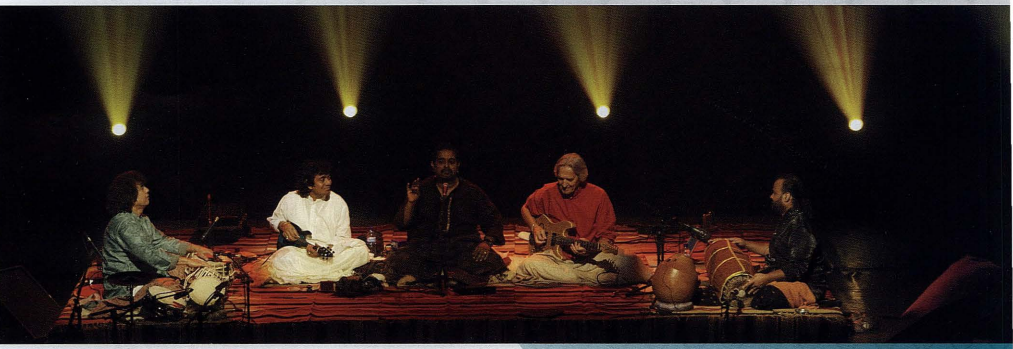

CAZIN USTALARI

23 KASIM CUMARTESİ 20.00

REMEMBER SHAKTI

JOHN MCLAUGHLIN *gitar* **ZAKIR HUSSAIN** *tabla* **SHANKAR MAHADEVAN** *vokal*
U. SHRINIVAS *mandolin* **V. SELVAGANESH** *perküsyon*

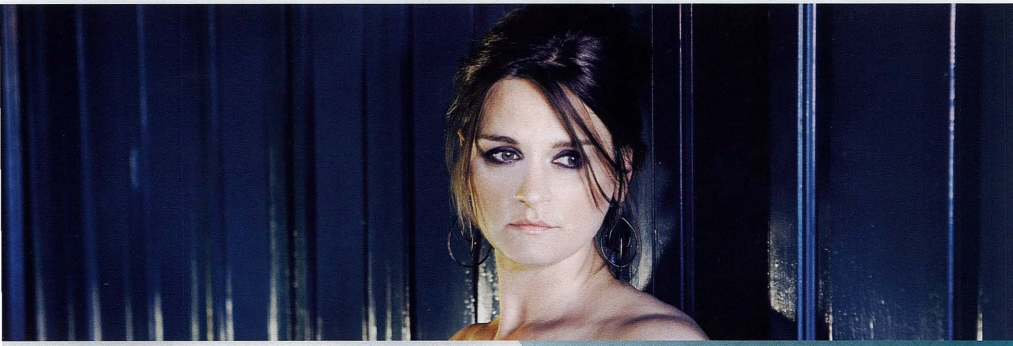

5 ARALIK PERŞEMBE 20.00

MADELEINE PEYROUX
The Blue Room

Biletix
Ticketmaster Türkiye

Bilet için: biletix.com | (216) 556 98 00 | Biletix satış noktaları
Ayrıntılı bilgi için: issanat.com.tr tel: (212) 316 10 83
facebook.com/issanat | twitter.com/issanat

Elif Seven Ispartalı
elifseven@yahoo.com.tr

Jazz ve Sinema

Pal Joey

1930'ların sonlarında "The New Yorker" dergisinde yayınlanmış John O'Hara'nın kısa hikayelerinin, 1940 senesinde kitap olarak basılmış halidir "Pal Joey". Aynı sene O'Hara'nın eseri Richard Rodgers & Lorenz Hart'a getirmesi üzerine, kitap müzikale uyarlanmıştır. Müzikalde, biraz çapkın biraz yalancı, fazlasıyla hayalperest ve flörtöz "Pal" Joey Evans rolü Gene Kelly'e verilmiş ama 1957 yapımı filmde başrolü Frank Sinatra almış.

Konu şöyle; "Pal" Joey Evans, barlarda ve gece kulüplerinde ikinci sınıf şarkıcılık yapan, dalavereci, kadın düşkünü bir adam. Çalıştığı bardan bir kız meselesi yüzünden atılınca tutuyor başka bir barın yolunu. Sonunda, kızların dans ettiği bir barda şarkıcılık yapmayı barın patronuna kabul ettiriyor, altından girip üstünden çıkarak. Frank Sinatra'nın çok filmini, konserini izledim, seversiniz sevmezsiniz tartışılır ama adamda bir duruş, haklı bir özgüven olduğunu kabul etmeliyiz, "sahnesi iyi" dedikleri türden. Filmi yeniden izlerken, her gün çokça ve farklı müzikler dinleyen bir insan olarak Frank Sinatra'nın basit gözüken ama aslında çok zor olan swing ve prozodi ustalığını ne kadar özlemiş olduğumu farkettim. Uzun zaman Frank Sinatra dinlemeyip yeniden görüp duyunca "oh be buymuş" diyormuş insan.

Sinatra'nın 58'de müzikal dalında "En İyi Aktör" ödülü aldığı filmin müziklerinin tamamı Richard Rodgers ve Lorenz Hart'a ait. Film "Rodgers & Hart Realbook"u gibi. Neler neler yok ki? Modern yorumuna çok fazla rastlamadığım ve şu an bu cümleyi yazarken de "hakkaten niye kimse bu şarkıyı çalmıyor?" diye düşündüğüm "There's A Small Hotel", hem sözlerini hem melodisini çok çok çok sevdiğim "I Didn't Know What Time It Was", filmdeki arkadaşvari aşk ilişkisinin de cuk oturduğu "I Could Write A Book", tüm serseri gönüllere adanmış "The Lady Is A Tramp", daha önce hayatımda hiç duymadığım "Zip", "verse'ü mü daha güzel "A"sı mı bilemediğim "Bewitched" ve dünya üzerindeki her 10 kişiden iyi ihtimalle 9'unun ilk konserinde, yarışmasında, portfolyosunda, albümünde söylemekten vazgeçemediği "My Funny Valentine". Sırf geçen sene ülkede kilometrekareye 12 "My Funny Valentine" düşüyordu. Yalnız itiraf etmeliyim filmdeki versiyon çok güzel. Yaylı orkestranın üzerine Kim Novak'ı seslendiren vokalist, sade ve duygulu bir şekilde söylüyor parçayı. Sadelik ne zor ama ne güzel şey.

Film boyunca kahramanımız "Pal" Joey iki kadın arasında kalıyor; birisi Kim Novak birisi Rita Hayworth. İki güzel oyuncu da farklı farklı parçalar da seslendiriyorlar ama hepsi dublaj, kendi sesleri değil. Rodgers & Hart bestelerinin filmdeki düzenlemelerin hepsi Nelson Riddle'a ait. Bol bol yaylı düzenlemesi var. Filmin 60 seneden eski olmasına rağmen zamansız bir duruşu var bence. Açılış jeneriklerindeki el yazısı gibi olan yazı karakterini bugün font sitelerinde arasak zor buluruz, o kadar şık ve güzel. Renkler desek öyle. Film, hem göze hem kulağa hitap ediyor. Rita Hayworth'un kızıl saçlarını, Kim Novak'ın hüzünlü bakışlarını, Frank Sinatra'nın genelini ama her şeyden önemlisi Rodgers & Hart'ı seviyor ve parçalarının

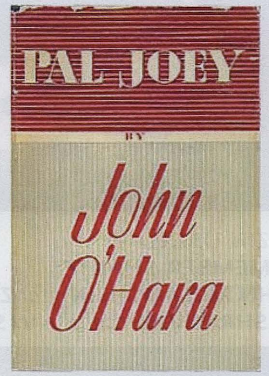

müzikal olarak nereden çıktığını merak ediyorsanız izleyin derim. Bir de şimdi sonbahar geldi, zaten yazı yaşayamadık yarı depresyonda 1-0 mağlup başladık yeni döneme, bu film insanı kara bulutlardan arındırmak için biçilmiş kaftan.

Yapı Kredi'den çok özel seyahat ettiren kart
adios Premium

adios Premium ile tüm seyahatlerinizde, alışverişlerinizde ve sosyal yaşamınızda ayrıcalığın keyfini çıkarırsınız.

YapıKredi

yapikrediadios

Available on the App Store

444 0 446
Yapı Kredi VIP Line

adiospremium.com.tr

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

Çok Satanlar

Zihni Müzik

Mühürdar Caddesi, Akmar Pasajı No:70 D:13 Koşuyolu/Istanbul (0216) 349 2268

Yabancı

1 Youn Sun Nah Lento

2 Diana Krall Glad Rag Doll

3 Nick Bartsch's Llyria

4 Lars Danielsson Libera Me

5 Miles Davis Kind Of Blue

6 Keith Jarrett Koln Concert

7 Nils Landgren The Moon And The Stars And You

8 Herbie Hancock River

9 Stan Getz Joao Gilberto - 1964

10 Terez Montcalm Connection

Yerli

1 Birsen Tezer Ikinci Cihan

2 Mustafa Dönmez Kisa Öyküler

3 Dilek Sert Erdoğan Moments

4 Jülide Özçelik İstanbul Sessions Volume 2

5 Elif Çağlar Müzik

Plak Listesi

Diana Krall - Glad Rag Doll
George Benson - Guitar Man
Miles Davis - Bitches Brew
Randy Crawford & Joe Sample - Regrets
John Coltrane - Blue Train
Norah Jones - Come Away With Me
Melody Gardet - My One And Only Thrill
Patricia Barber - Cafe Blue
Cannonball Adderley – Somethin' Else
Bill Evans - Everybody Digs

ZORLU CENTER PSM

CAZ SEZONU

Regina Carter Quartet
31 Ekim 2013

Take 6
12 Kasım 2013

Luciana Souza
Brazilian Duos
19 Kasım 2013

New York Gypsy
All-Stars & Friends
10 Aralık 2013

Divanhana
11 Aralık 2013

Rebekka Bakken Band
25 Şubat 2014

Taksim Trio
28 Şubat 2014

Silje Neergaard
18 Mart 2014

Biletler zorlucenterpsm.com'da

ZORLU CENTER
PSM

operated by
NEDERLANDER
WORLDWIDE
ENTERTAINMENT

www.zorlucenterpsm.com | 0850 222 67 76 | /ZorluCenterPSM

Çok Satanlar

Shades Ankara

Tunalı Hilmi Cad. No:95
D:37 Kavaklıdere/Ankara
(0312) 426 5900

Yabancı

1
Jason Moran Trio
Refraction

2
Derrick Hodge
Live Today

3
Christian Mc Bride
Out Here

4
Gregory Porter
Liquid Sprit

5
Stacey Kent
Changing Lights

6
Eric Revis Trio
City Of Asylum

7
Javon Jackson
Celebrating Coltrane

8
Trombone Shorty
Say That To Say This

9
Wayne Shorter
Without A Net

10
Bill Frisell
Big Sur

Yerli

1
Kerem Görsev
To Bill Evans

2
Tamer Temel
Bir Kedi Kara

3
Selen Gülün
Başka

4
Ozan Musluoğlu
40th Day

5
İkiz
Checking In

Fil Elektronik

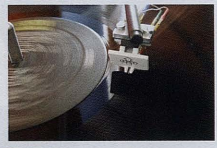

1391 Sokak No.6 Alsancak
35220 İzmir (232) 464 92 79

Yabancı

1
Dave Brubeck
Take Five His Greatest Hits

2
Duke Ellington
Meet Coleman Hawkins

3
Ornette Coleman
The Shape Of Jazz To Come

4
Pee Wee Russell
New Groove

5
Patricia Barber
Cafe Blue

Yerli

1
Volkan Hürsever
Hediye

2
Mustafa Dönmez
Kısa Öyküler

3
Ferit Odman
Nommo

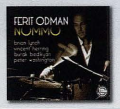

4
Timuçin Şahin
Inherence

5
Serdar Barçın
Barbun

Lale Plak

Galip Dede Caddesi No:1
Tünel, Beyoğlu 34430
Istanbul (0212) 2937739

Yabancı

1
Joshua Redman
Walking Shadows

2
John Scofield
Überjam deux

3
Eliane Elias – I Thought about you
A Tribute to Chet Baker

4
Pat Metheny – TAP: John
Zorn's Book of Angels / Vol.20

5
George Benson – Inspiration
A Tribute to Nat King Cole

6
Stacey Kent
The Changing Lights

7
Bill Frisell
Big Sur

8
Terence Blanchard
Magnetic

9
Youn Sun Nah
Lento

10
Bob James & David Sanborn
Quartette Humaine

Opus 3A

Pürtelaş Hasan Efendi Mh.
Cihangir Caddesi No:3, 34433
İstanbul
(0212) 251 84 05

Yabancı

1
Eliane Elias - I Thought About
You - A Tribute To Chet Baker

2
Tord Gustavsen
The Well

3
Wayne Shorter Quartet
Without A Net

4
Brad Mehldau Trio
Where Do You Startcd

5
Enrico Rava
Tribe

6
José James
No Beginning No End

7
Bob James & David Sanborn
Quartette Humaine

8
Aaron Golberg
Home

9
Bill Frisell
Big Sur

10
Diana Krall
Glad Rag Doll

Yerli

1
Tamer Temel
Bir Kedi Kara

2
Ece Göksu
Masal

3
Sarp Maden
Durmaksızın

4
Selen Gülün
Başka

5
Başak Yavuz
Başak Yavuz

Derleyen: Ali Sönmez
(ali.sonmez.2010@gmail.com)

Şu jazz dedikleri...

"A jazz musician is a juggler who uses harmonies instead of oranges. / Jazz müzisyeni, portakallar yerine armonileri kullanan bir jonglördür." - **Benny Green**

GEORGE RUSSELL – 2 (23 Haziran 1923 – 27 Temmuz 2009)

Geçen sayıda tanıtmaya başladığım, Modern Jazz'ın gelişiminde son derece etkili ve yaratıcı bir rol oynayan, Jazz'ın en önemli teorisyeni olarak derin fikirleriyle Jazz dünyasının en ünlü müzisyenlerinden bazılarına yol gösteren; ve modal armoniye yaptığı teorik katkılarla bir çığır açan "The Lydian Chromatic Concept of Tonal Organization for Improvisation" (Doğaçlama İçin Tonal Düzenlemede Lidyen Kromatik Anlayış) başlıklı teziyle, Modal Jazz'ın ve Miles Davis'in başyapıtı kabul edilen (ayrıca tarihte en çok satan Jazz albümü) "Kind of Blue"nun ortaya çıkmasına önayak olan besteci, perküsyonist, piyanist, aranjör, orkestra şefi, müzik teorisyeni ve eğitmen George Allan Russell'ın 1957 yılından sonraki müzik yaşamını ve çalışmalarını gözden geçirmeyi sürdürüyoruz... Russell'ın tüm ömrü boyunca üzerinde çalışacağı "Lidyen Kromatik Anlayış", akorlarla gamlar arasındaki dikey ilişkiyi araştıran ilk ve de Jazz dünyasından akademik müzik literatürüne girmiş tek özgün teoridir. Hem bir tonal merkeze, hem de kromatik gamdan yararlanılması gerektiğine inanan Russell tezinde, bütün ses dizilerinin tonal merkezle ilgisi olduğunu ve kromatik gamın içindeki bütün akorların, bütün gamların ve bütün kromatik gamların tonal merkezin çekiminde olduğunu ileri sürüyordu. Jazz'ın tonal gelenekli Blues karakterini de göz önüne alarak tonal bir atmosfer yaratılmasını isteyen Russell'ın ilk kez 1953 yılında yayınlanan bu tezi, kısa süre içinde, melodik development hedefleyen Modal Jazz'ın amentüsü olmuş; geleneksel Batı armoni anlayışına alternatif bu ton sistemi akademisyenler tarafından da büyük ilgi görüp İndiana Üniversitesi Müzik Konservatuarı'nda ders programına alınmıştı...George Russell'ın 1957 yılında, "Third Stream / Üçüncü Akım"ın isim babası ve lokomotifi olan Gunther Schuller aracılığıyla Brendeis Üniversitesi'nin Sanat Şenliği için ısmarlanan eserler arasında yer alan ve yorumunda piyanist Bill Evans'ı ön plana çıkaran üç bölümlü bestesi "All About Rosie", polifonik yapısıyla kısa sürede Jazz tarihinin en özgün yapıtları arasına girdi. 1958-59 eğitim yılında Massachussets'teki Lenox School of Jazz'da ders verdi. 1958-62 arasında, dönemin yetenekli genç müzisyenleriyle birlikte kendi adı altında kaydettiği albümlerde, tezindeki prensiplerin çok farklı uygulamalarını başarıyla sergileyen Russell, aynı dönemde Miles Davis ile John Coltrane'in çığır açan Modal Jazz çalışmalarının teorik temelini oluşturan kişi olarak da Jazz tarihine geçti. 1962 yılında Washington ve Newport Caz Festivalleri'ne katıldı, 1964'te Avrupa turnesine çıktı. Don Cherry'yi de içeren bir altılıyla İskandinavya ve Almanya'da konserler verdi. ABD'de görmediği ilgiyi Avrupa'da bulunca İsveç'e yerleşti ve İskandinav müzisyenlere "Lidyen Anlayış"ı öğrettiği 5 yıl boyunca, özellikle Norveçli genç iki müzisyenin, Terje Rypdal ile Jan Garbarek'in yetişmesinde büyük rol oynadı. O dönemde Stockholm'de kurduğu orkestrada, Garbarek ve Rypdal'ın yanı sıra, Palle Mikkelborg, Bernt Rosengren, Arild Andersen ve Jon Christensen gibi, gelecekte her biri İskandinav Jazz'ının yıldızı olacak müzisyenlere yer verdi. 1968 yılında, bu isimlerin yanısıra, İsveç'te yaşayan trompetçimiz Muvaffak (Maffy) Falay'ın da görev aldığı kayıtlarda, İsveç Radyosu tarafından ısmarlanan "Electronic Sonata for Souls Loved by Nature" adlı, 3 bölümlü, bir saatlik ünlü bestesini ilk kez kaydetti. Avrupa'daki çeşitli kentlerde festivallere katıldı. Boston'daki New England Konservatuarı'nın dekanı olan eski dostu Gunther Schuller'in daveti üzerine, 1969'da ABD'ye geri döndü ve bu okulun yeni açılan Jazz bölümünde öğretim üyesi oldu. O arada iki ayrı ısmarlama beste üzerinde çalıştı ve bunların kayıtlarını gerçekleştirdi: Norveç Kültür Fonu için, orkestra ve koro için ayin müziği olan "Listen to the Silence" (1971) ve eski öğrencisi, piyanist Bill Evans için, insan yaşamının çeşitli evrelerini yansıtan bir süit olan "Living Time" (1972). 1973-77 arasındaysa, beste yapmayı bırakarak tüm zamanını, artık gerek ABD'de, gerekse Avrupa'daki ünlü müzik okullarında ve Jazz programlarında ders olarak okutulan "Lidyen Kromatik Anlayış" tezinde ileri sürdüğü teoriyi tamamlayacak ikinci cildi hazırlamaya adadı. 1977'de, İsveç Radyo Orkestrası için bestelediği 5 bölümlü "Vertical Form VI" bu orkestra tarafından seslendirildi ve kaydedildi. "Teorik hedeflerimi daha ileriye götürdükleri için, parformansları elzem görüyorum" diyen Russell, 1978'de trompetçi Tom Harrell, tromboncu Ray Anderson, alto saksofoncu ve flütist Marty Ehrlich ve davulcu Victor Lewis gibi genç müzisyenleri içeren New York Big Band'i kurdu ve 19 müzisyenden oluşan bu grupla önce 6 hafta Village Vanguard'da sahne aldı; daha sonra da Carnegie Hall, The Smithsonian, Bottom Line, Wolftrap, Sweet Basil gibi klüp ve salonlarda konserler verdi; California'da ve Avrupa'da turneye çıktı, Newport dahil çeşitli festivallere katıldı; ve iki albüm kaydetti: "New York Big Band" (1978) ve "Live in an American Time Spiral" (1982). Jazz besteciliğini uç noktalara taşıyan kapsamlı orkestra eserleri yazmayı da sürdüren sanatçı, 1983'te, 25 kişilik Living Time Orchestra ile "The African Game" adlı 9 bölümlü senfonik şiirini seslendirdi ve bu plakla 2 Grammy Ödülü'ne aday gösterildi. 1984'ten ölümüne kadar 9 büyük orkestra eseri daha besteleyen George Russell 1990'lı yıllarda Japonya'ya gitti, Avrupa'da defalarca turneye çıktı, konserlerinde Amerikalı çekirdek bir kadronun etrafında İskandinav ve İngiliz müzisyenlerin ağırlıkta olduğu büyük orkestra performanslarını yeğledi. 2001'de, 50 yıl boyunca sürekli geliştirdiği teorisinin 4. genişletilmiş baskısını "The Lydian Chromatic Concept of Tonal Organization: The Art and Science of Tonal Gravity" adı altında yayınladı. 2005'te verdiği ve ünlü bestelerini bir kez daha yorumladığı 80. Doğumgünü Konseri'nin kayıtları 2 CD'lik bir set olarak piyasaya sürüldü. Alzheimer hastalığına yakalanan George Russell, 86 yaşında Boston'da yaşama veda etti... Bir defa MacArthur Vakfı, iki kez Guggenheim, altı defa National Endowment for the Arts bursu kazanıp "American Jazz Master" ilan edilen, İsveç Kraliyet Akademisi'ne yabancı üye olarak kabul edilen, Fransızlar tarafından Oscar du Disque de Jazz'a lâyık görülen, İngiliz Guardian Ödülü'nü ve American Music Award'u alan George Russell'dan önerdiğim derleme albümleri ve komple setleri geçen sayımızda vermiştim. Bu kez de birbirinden değerli özgün albümleri arasından yaptığım seçimleri dikkatinize sunuyorum. Russell'ın öncelikli olarak ısmarlamasi gereken, en başarılı bulduğum albümlerini birer okla vurguladım. Bunlar arasından belli bir dönemde ülkemize ithal edilmiş olan CD'leri de birer ay-yıldızla işaretledim.

ÖZGÜN ALBÜMLER

(Kapsamlı bir koleksiyonu hedefleyenler için)

- ➲ The Jazz Workshop (1956) KOCH JAZZ / BMG KOC-CD-7850
- ➲ New York, NY (1958-59) DECCA / MCA MCAD-31371
- * Jazz in the Space Age (1960) CHESSMATE / GRP GRD 826 C
- ➲ George Russell Sextet at the Five Spot (1960) DECCA / VERVE 088112 287
- * Stratusphunk (1960) RIVERSIDE / OJC OJCCD 232 C
- ➲ Ezz-thetics (1961) RIVERSIDE / OJC OJCCD 070 C
- * The Stratus Seekers (1962) RIVERSIDE / OJC OJCCD 365 C
- ➲ The Outer View (1962) RIVERSIDE / OJC OJCCD 616 C
- ➲ At Beethoven Hall – Complete Recordings (1965) MPS 539084 C
- ➲ The Essence of George Russell (1966-67) SOUL NOTE 121044
- * Othello Balet Suite / Electronic Organ Sonata No. 1 (1967-68) SOUL NOTE 121014
- ➲ Electronic Sonata for Souls Loved by Nature (1968) SOUL NOTE 121034
- * Trip to Prillargui (1970) SOUL NOTE 121029
- * Listen to the Silence (1971) SOUL NOTE 121024
- ➲ Living Time (w/ Bill Evans) (1972) LEGACY / COLUMBIA 65467
- * Vertical Form VI (1977) SOUL NOTE 121019
- ➲ New York Big Band (1978) SOUL NOTE 121039
- ➲ Electronic Sonata for Souls Loved by Nature 1980 (1980) SOUL NOTE 121009
- ➲ Live in an American Time Spiral (1982) SOUL NOTE 121049
- * The African Game (1983) BLUE NOTE CDP 46335 C
- * So What (1987) BLUE NOTE CDP 46391C
- * It's About Time (1996) LABEL BLEU LBLC 6587
- ➲ The 80th Birthday Concert (2005) CONCEPT 2005 (2 CD)

ÖLÜMSÜZ STANDARTLAR

ST. LOUIS BLUES

Söz ve Müzik: W. C. Handy

I hate to see that evening sun go down
I hate to see that evening sun go down
Cause my baby, he's gone left this town

Feelin' tomorrow like I feel today
If I'm feelin' tomorrow like I feel today
I'll pack my truck and make my give-a-way

St. Louis woman with her diamond ring
Pulls that man around by her, if it wasn't for her and her
That man I love would have gone nowhere, nowhere

I got the St. Louis blues, blues as I can be
That man's got a heart like a rock cast in the sea
Or else he wouldn't have gone so far from me

I love my baby like a school boy loves his pie
Like a Kentucky colonel loves his mint 'n rye
I love my man till the day I die

I CAN'T GIVE YOU ANYTHING BUT LOVE, BABY

Söz: Dorothy Fields
Müzik: Jimmy McHugh

Gee, but it's tough to be broke kid
It's not a joke kid, It's a curse
My luck is changing it's gotten from simply rotten
To something worst

Who knows, someday, I will win too
I'll begin to reach my pride
Now that I see what our end is
All can spend is just my time

I can't give you anything but love, baby
That's the only thing I've plenty of, baby
Dream a while, scheme a while
We're sure to find happiness, and I guess
All those things you've always pined for

Gee, I'd like to see you looking swell, my little baby
Diamond bracelets, Woolworth's doesn't sell, baby
Till that lucky day you know darn well, baby
I can't give you anything but love

THERE IS NO GREATER LOVE

Söz: Mary Symes
Müzik: Ihsam Jones

There is no greater love
Than what I feel for you
No greater love,
No heart so true

There is no greater thrill
Than what you bring to me
No sweeter song
Than what you sing to me

You're the sweetest thing
I have ever known
And to think that
You are mine alone

There is no greater love
In all the world, it's true
No greater love
Than what I feel for you

BİR KİTAP / BİR VİDEO

CAZ SANATI
(Yeni Baskı)

İlhan K. Mimaroğlu
PAN Yayıncılık, 2013 (1958)
ISBN: 978-605-4518-48-7
135 sayfa
Karton Kapaklı
20 TL

Özet:
İlk kez JAZZ dergisi'nin Ocak 1999'da yayınlanan 13. sayısında, yine bu sayfalarda yer alan "Jazz Kitaplığı: Türkçe Telif Yapıtlar" başlıklı bölümde tanıttığım "Caz Sanatı" ülkemizde yayınlanan ilk Jazz kitabı olma ayrıcalığını taşıyan bir klasiktir. O yazımı şöyle bitirmişim: "Gönül diliyor ki, gayet üretken bir yapısı olan yazarımız, mutlaka ikinci baskısı yapılarak genç jazzseverlere de ulaştırılması gereken bu yapıtını, ileriki yıllardaki birinci elden deneyimlerini de katarak güncelleştirsin. Haydi Mimaroğlu, haydi Pan Yayıncılık!" Ne yazık ki Mimaroğlu, eserini geliştirip güncelleştirme olanağı bulamadan, geçen yaz yaşama veda etti. Ama ülkemizde müzik kitaplarının tek ve doğru adresi Pan Yayıncılık beni mahçup etmedi ve "Caz Sanatı"nın yeni, gözden geçirilmiş (güncel dil ve yazım kuralları uygulanan) baskısını Eylül ayında piyasaya sürdü. Yazılmasından bu yana 55 yıl geçmiş olmasına karşın, özü itibariyle güncelliğini yitirmemiş olan bu kitabı edinmek şart!

Detay: Elektronik Müzik alanında dünya çapında bir besteci olan, 1970'li yıllarda Atlantic plak şirketi için Jazz albümleri prodüktörlüğü de yapan, aynı zamanda müzik eleştirmeni, radyo programcısı, deneme ve anı yazarı kimlikleriyle de tanınan İlhan Mimaroğlu, 1940'lı yıllarda Galatasaray Lisesi'nde öğrenciyken biriktirdiği harçlıklarıyla plaklar alarak bir radyo istasyonu kurmuş ve Türkiye'de Jazz'I tanıtmaya başlamış bir Don Kişot! İlk kez 1958 yılında piyasaya sürülen bu kitabının önsözü şöyle başlar: "Bu, Türkiye'de yayınlanmış ilk caz kitabıdır. Adı, zihin kurcalayabilir. Denebilir ki, daha mütevazı bir ad seçmek yerine, cazın bir sanat olduğunu kitabın kabında bağıra bağıra ilân etmek, bu musikinin sanatlığı hususundaki şüpheleri tanımak demektir. Yalan değil. Benim, cazın bir sanat olduğu hususunda hiçbir şüphem yok. Gelgelelim, pek çok kişinin var. Bu kitabın başlıca amacı da cazın bir sanat olduğunu isbat etmektir. Yani bu kitap herşeyden önce bir denemedir (essai). Öte yandan, bugüne kadar yurdumuzda caz konusunda hiçbir öğretici kitap yazılmamış olduğu da unutulmamıştır. Bunun için, cazın ilkeleri, kuralları, tarihi ve başlıca musikişinasları hakkında başlangıç bilgileri, aşağı yukarı ansiklopedi metoduyla, fakat bir deneme çalışmasının karakterine büründürülmüş olarak verilmiştir." "Önsöz / Caz Nedir? / Congo'dan Carnegie'ye / Sanatçılar / Ek 1: Türkiye'de Caz / Ek 2: İngilizce Deyimler Sözlüğü / Ek 3: Diskografya / Ek 4: Bibliyografya / Dizin" bölümlerinden oluşan kitap, gayet derli toplu bir içerik, akıcı bir dil ve söz konusu çok yakın bir geçmişin tarihi olduğu halde, doğru bir perspektiften son derece sağlıklı yorumlar içermekte. İlk baskıdaki 13 sayfalık fotoğraf galerisinin yerini Mimaroğlu'nun arşivinden üç fotoğraf almış.

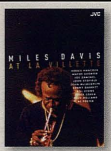

MILES DAVIS
AT LA VILLETTE

JVC 493
Almanya, 2011 (1991)
59' 33", Renkli; 1.33:1
Dolby AC3, 2.0
DVD Region 0 / NTSC
6 €

Özet:
Jazz tarihinin yönünü birkaç kez değiştirme olanağını bulan ve asla geriye dönüp bakmadığını, eski parçalarını yorumlamayı reddetiğini defalarca vurgulayan ünlü trompetçi Miles Davis'in 10 Temmuz 1991 gecesi, Paris'teki Grande Halle de la Villette'te verdiği ve başta Wayne Shorter ile Herbie Hancock olmak üzere, müzik yaşamı boyunca gruplarında görev alan neredeyse tüm müzisyenleri aynı sahnede topladığı iki saatlik efsanevi konser, TV kameraları karşısında verdiği son konser olarak tarihe geçti. Bu DVD, konserin ancak yarısını içerse bile, tarihi bir belge olarak Jazzseverlerin ilgisini çekecek hiç kuşkusuz.

Detay: 28 Eylül 1991'de, 65 yaşında yaşama veda eden Miles Davis, ölümünden birkaç ay önce, kendisinden hiç beklenmeyecek iki konser vermişti. Bunlardan ilkinde, 8 Temmuz gecesi, Montreux Jazz Festivali'nde, Quincy Jones'un yönettiği big band önünde, Gil Evans'ın klasik düzenlemeleriyle, 1950'li yılların sonunda kaydettiği parçaları yeniden seslendirdi. İki gece sonra ise, Paris'te, geride kalan 40 yıl içinde, özellikle kariyerinin "elektrikli dönem"inde birlikte çalıştığı müzisyenlerden, piyanistler Herbie Hancock, Joe Zawinul ve Deron Johnson; soprano saksofoncular Wayne Shorter ve Bill Evans; tenor saksofoncu Steve Grossman; alto saksofoncular Jackie McLean ve Kenny Garrett; elektro gitarcılar John Scofield, John McLaughlin ve Joseph Foley MacCreary; elektro piyanoda Chick Corea; kontrbasçı Dave Holland; davulcular Al Foster ve Ricky Wellman; bas gitarcılar Richard Patterson ve Daryl Jones eşliğinde, uzun yıllar boyunca çalmayı reddettiği, "Kind of Blue"ya kadar uzanan eski parçalarını seslendirdiği "retrospektif" bir konsere çıktı. La Villette Büyük Salonu'nda gerçekleştirilen, "Miles and Friends" diye adlandırılan ve adeta Davis'in dostlarına veda ettiği bu efsanevi konserde, 12 parça seslendirilmişti (konserin ses kayıtlarını "bootleg" albüm "Black Devil" de bulabilirsiniz!). Bu DVD ise, TV kameraları tarafından kaydedilen konserden 7 parçayı bir araya getiriyor: "Penetration" (7:58); "Dig / Watermelon Man" (9:06) ; "All Blues" (8:51); "In A Silent Way" (12:39); "Human Nature" (14:14) ve tüm müzisyenlerin sahnede yer aldığı final parçası "Jean-Pierre" (6:43). Parçaların zor bölümlerinde trompetçi Wallace Roney'nin de hazır beklediği, ama özellikle Davis'in son dönemlerinde sergilediği en fazla enerji dolu bu performansı izlerken, üç aydan bile az ömrünün kaldığını bilmek insanı şaşırtıyor. Bu unutulmaz konserin tamamının kesintisiz olarak yayınlanacağı güne kadar, iştahınızı bastırmaya yarayacak bu DVD'yi, http://www.youtube.com/watch?v=yZ3Gph9qk Mg adresinden izleyebilirsiniz de!

ŞU CAZ DEDİKLERİ Facebook'ta!

TRT Radyo 3'te, 1994 yılında başlayan yayın hayatı, 18 yıl sonra, 940. programın ardından, geçen yılbaşında sona eren ŞU CAZ DEDİKLERİ'nin Facebook sayfası, radyo programının amaç ve hedefleri doğrultusunda, her gün yenilenerek Jazz kültürünün yayılmasına katkıda bulunmayı sürdürüyor.

http://www.facebook.com/SUCAZDEDIKLERI.ALISONMEZ

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

23. Akbank Jazz Festivali, sadece İstanbul'da değil tüm ülkede...

© 2009 Shure Incorporated

PROFESYONEL SESE KULAK VERİN

Profesyonel ses cihazları alanındaki 80 yıllık Shure tecrübesine dayanarak tasarlanan ve üretilen Shure Profesyonel Kulaklık Serisi, mükemmel ses kalitesini, üstün konforu ve gündelik kullanımın zorluklarına meydan okuyan efsanevi Shure kalitesini bir arada sunuyor.

Profesyonel stüdyo, ev stüdyosu, DJ seti veya kişisel dinleme sistemi... Shure Kulaklıklar, dinleme yapılan tüm alanlarda profesyoneller ve müzik tutkunları için ideal seçim.

SRH840 – Stüdyo Referans Kulaklığı
SHURE SRH 840, hassas bir şekilde düzenlenmiş frekans yanıtı sayesinde bas, orta ve tiz sesleri son derece dengeli bir biçimde yansıtıyor. Özellikle profesyonel ses mühendisleri ve müzisyenler için tasarlanan SRH840, arka plan gürültüsünü azaltan yapısı, modüler spiral kablosu ve katlanabilen kafa bandı ile, kritik dinleme ve kayıtlar için ideal seçim.

SRH240A SRH440 SRH940 SRH550DJ SRH750DJ

Tamamlayıcı bilgiler, referanslar, uygulama desteği ve stok durumu için lütfen arayınız.

NEFAN TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Bahar Sokak Baras Han 4/7 Gayrettepe - İstanbul Tel: (0212) 288 4139 Fax: (0212) 275 9118
Uğur Mumcu Sok. No: 23/7 G.O.P. Ankara Tel: (0312) 447 0792 Fax: (0312) 447 0793
nefan@nefan.com www.nefan.com

Shure - 80 yıldır Efsanevi Performanslar

SHURE
LEGENDARY PERFORMANCE™

Malia Singer

25.09 The Seed
Malia Sings Nina Simone

Nina Simone parçalarına getirdiği özgün yorumlar ile dinleyenlerini bir zaman yolculuğuna davet eden Malavi kökenli İngiliz müzisyen Malia, Nina Simone'un unutulmaz şarkılarını 21. Yüzyıla taşıyor. Yeni dönemin en önemli soul jazz seslerinden biri sayılan Malia, dikkat çekici vokaliyle Nina Simone'un "Four Women", "If You Go Away", "Don't Explain", "Baltimore", "Feeling Good", "Wild Is The Wind", "Marriage Is For Old Folks" gibi parçalarını, büyük beğeni toplayan albümü Black Orchid'de yorumluyor. Nina Simone'u doğru yorumlamak adına yaşanmışlık, sevgi, terkedilmişlik ve ihanet gibi duyguları en iyi şekilde yansıtan Malia, 23. Akbank Jazz Festivali'nin açılışına yaraşır bir açılış performansıyla The Seed'de olacak.

Malia (vo)
Alexandre Saada (p, org)
Jean-Daniel Botta (g, b)
Laurent Sériès (d)
Daniel Yvinec (vib)

Mattias Nilsson

25.09 Akbank Sanat
Mattias Nilsson

İsveç'in zengin kültüründen faydalanan sanatçılardan biri olan Mattias Nilsson, Kuzey Avrupa'nın en saygın piyanistlerinden biri olarak gösteriliyor. Doğaçlamanın bir potada erittiği jazz geleneklerini en iyi şekilde yorumlayan genç piyanist, Art Tatum, Erroll Garner, Oscar Peterson, Ellis Larkins, Teddy Wilson ve Dave McKenna'nın yolundan ilerleyerek şimdiden pek çok müzik otoritesinin gözüne girmiş durumda. Nilsson İsveç'in müzikal mirasını kendine has kompozisyonlarıyla birleştirirken paletine yeni renkler katmayı da ihmal etmiyor.

Mattias Nilsson (p)

25.09 Babylon
David Lynch presents Chrysta Bell

Chrysta Bell müzik kariyerine Austin, Teksas'ta başladı. Özellikle sıradışı yönetmen David Lynch ile beraber çalıştığı Inland Empire'in film müzikleriyle ses getiren sanatçı devamında yine David Lynch ile çalışarak This Train adlı albümünü dinleyicilerle buluşturdu. Kışkırtıcı sesinin yanısıra performans sanatçısı ve model olarak kariyerini sürdürmekte olan Bell, dinamik tiyatro ve multimedya öğelerini unutulmaz deneyimlere çeviren çok yönlü bir sanatçı. Chrysta Bell sahnesini Willie Nelson, Brian Setzer, Donovan, Adrien Utley (Portishead), King Crimson'dan Pat Mastelotto ve Trey Gunn gibi efsanelerle paylaşmıştır.

Chrysta Bell (g, vo)
Rod Castro (keyb)
Christopher English Smart (g, b)

26.09 Akbank Sanat
Tamer Temel Quartet

İstanbul'da doğan ve İzmir'de büyüyen Tamer Temel, Avrupa Jazz Festivali kapsamında kazandığı burs ile İtalya'da Siena Masterclass Summer Program'da eğitim gördü. Genç müzisyen Türkiye'de pek çok önemli projede sahne aldı. Günümüzün en önemli saksofon sanatçılarından biri olan Mark Turner'in atölyesine katılarak kendini geliştiren Tamer Temel, 2010 yılında gitarda Dave Allen, basta Masa Kamaguchi ve davulda da Marc Miralta ile ilk albümü olan Barcelona'yı A.K. Müzik'ten yayınlamıştır. Müziğini birçok festival, salon ve jazz kulübünde seyircileriyle paylaşırken bir yandan da Bahçeşehir Üniversitesi'nde jazz dersleri vermeye devam eden Tamer Temel'in ikinci albüm çalışması yine A.K. Müzik'ten Bir Kedi Kara ismiyle yayınlanacaktır.

Tamer Temel (s)
Serkan Özyılmaz (p)
Volkan Topakoğlu (b)
Cem Aksel (d)

26.09 Babylon
Natalia Mann Trio

Natalia Mann Trio, Yeni Zelanda, Yunanistan ve Türkiye'yi birleştiren bir müzikal köprü. Arpın usta ismi Natalia Mann, basta Dine Doneff ve perküsyonda İzzet Kızıl'ın 2011'de Makedonya'da başlayan maceraları üç başarılı albümle somutlaştı. Natalia Mann'ın gelenekselden popüler müziğe uzanan yetkinliği, Dine Doneff'in multi-enstrümental yaratıcılığı ve İzzet Kızıl'ın çağdaş ritimleriyle birlikte avangard yöntemlerle müziğin o andalığına odaklanan üçlü, aradıkları uyumu Natalia Mann Trio'da bulmuş görünüyor.

Natalia Mann (arp)
Dine Doneff (b)
İzzet Kızıl (perc)

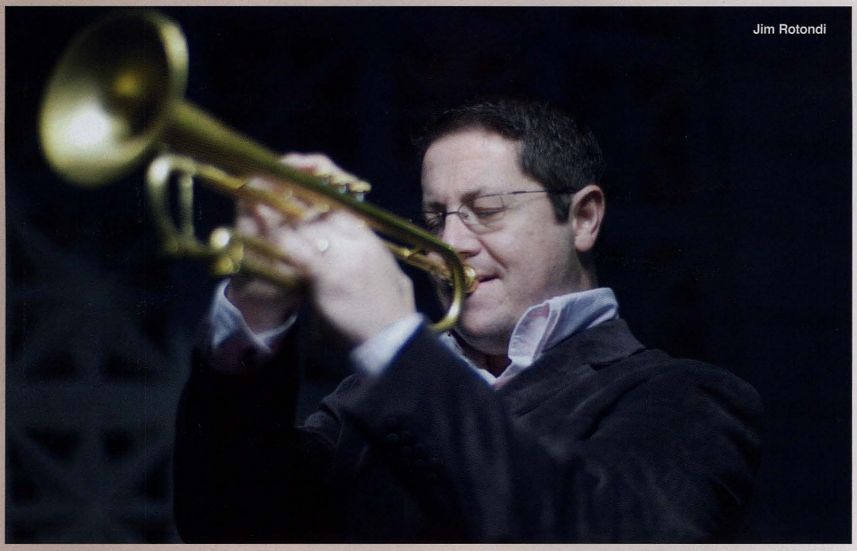
Jim Rotondi

26.09 Nardis Jazz Club
Jim Rotondi Quintet

Jim Rotondi, trompetiyle yirmi yılı aşkın bir süredir gerek New York, gerekse uluslararası jazz dünyasının önemli karakterlerinden biri konumundadır. Müzisyen bir ailede piyanoyla başladığı serüvende sesi, ruhu ve tarzıyla çağdaşları arasından sıyrılarak hem bir grup lideri hem misafir müzisyen olarak aranan bir isim oldu. Sanatçı ustalığı, gücü, zekası; ve mükemmele yaklaşan sololarıyla pek çok müzik otoritesi tarafından Freddie Hubbard sonrası dönemin en parlak isimlerinden biri olarak gösteriliyor.

Jim Rotondi (tp)
Engin Recepoğulları (ts)
Burak Bedikyan (p)
Kağan Yıldız (b)
Ferit Odman (d)

27.09. CRR
Enrico Rava Tribe featuring Gianluca Petrella

Festivalin en önemli isimlerinden biri olan Enrico Rava, Enrico Rava Tribe projesiyle Cemal Reşit Rey Konser Salonu'nda dinleyicilerle buluşacak. Enrico Rava, bir lider olarak kariyerinin başından beri jazz ustalarının sıklıkla tercih ettiği bir yol izlemiştir. Düzenli olarak yeni yetenekleri, genç müzisyenleri ekibine katarak yeni fikirlerden beslenmiş ve müziğini yeni bir forma kavuşturmuştur. Bunun en özel örneği İtalyan duayenin öncülüğünde ortaya çıkan Rava Tribe projesidir. Musica Jazz dergisi tarafından En İyi Yetenek Ödülü'ne layık görülmüş olan piyanist Giovanni Guidi ve genç bas sanatçısı Gabriele Evangelista, Enrico Rava'nın projesine dahil ettiği son isimlerdir. Zengin bir estetik anlayışıyla müzikal bir mozaik sunmak isteyen Rava'ya bu konserde baterist Fabrizio Sferra ve dünyanın en iyi trombon sanatçılarından Gianluca Petrella da eşlik edecek.

Enrico Rava (tp)
Gianluca Petrella (tb)
Giovanni Guidi (p)
Gabriele Evangelista (b)
Fabrizio Sferra (d)

27.09 Akbank Sanat
Ece Göksu & Neşet Ruacan Duo

Festival kapsamında aynı sahneyi paylaşacak olan Ece Göksu ve Neşet Ruacan, özgün bestelerinin yanı sıra jazz standartlarından oluşan bir repertuar ile 27 Eylül Cuma günü seyirci karşısında olacak. Müzisyen bir ailede büyüyen ve küçük yaşta jazz müziğine atılan başarılı vokalist Ece Göksu ilerleyen yıllarda Nardis Jazz Club, İstanbul Jazz Center gibi jazz kulüplerinin yanı sıra İstanbul Jazz Festivali, Afyon Uluslararası Jazz Festivali gibi festivallerde yer aldı. New Jersey'de Nancy Marano, Cecil Bridgewater ve Mulgrew Miller gibi isimlerle çalıştı. Yüksek lisans tezini Billie Holiday'in kompozisyonları ve şarkı sözleri üzerine yazdı. Neşet Ruacan, 10 yaşında başladığı klasik gitar eğitimiyle adım attığı müzik hayatını İngiltere ve Amerika'da aldığı jazz teorisi dersleriyle ustalık derecesine kadar yükseltti. Ruacan dünya çapında tanınmış sanatçılarla birlikte jazz müzisyeni ve stüdyo gitaristi olarak yüzlerce stüdyo kaydına imza atmaya devam ediyor. İki sanatçının kendi tarzlarının müzikal bir yansımasını sunacak oldukları konser

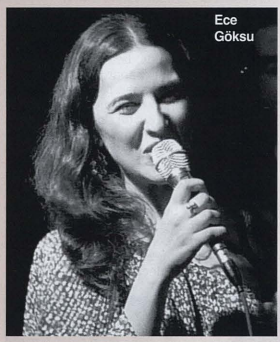
Ece Göksu

İstanbullu jazz severler için çok özel bir performans vaat ediyor.

Ece Göksu (vo, p)
Neşet Ruacan (g)

Neşet Ruacan Duo

Mare Nostrum: Paolo FRESU- Richard GALLIANO- Jan LUNDGRE

27.09 Babylon
Butterscotch

Festivalin bu yıl misafir edeceği sıradışı isimlerden biri olan Butterscotch için jazz müziğini beatboxing ile ortak bir noktada buluşturan tek kişilik bir orkestra dersek hiç yanlış olmaz. Gitarını ve piyanosunu çalarken aynı zamanda beatbox yeteneğini sergileyen ve şarkılarını söyleyen genç müzisyen, dünyanın en iyi kadın beatbox sanatçısı olarak gösteriliyor. Sanatçı Chopin'den John Coltrane'e uzanan bir etkileşim alanında jazzdan klasik müziğe, hip hop ve r&b'ye uzanan bir tarzla şimdiden gelecek nesil için rol modeli haline geldi.

Alp Ersönmez "Cereyanlı" featuring Butterscotch

Butterscotch, bu gece gerçekleştireceği solo performansının ardından 2013 sonbaharında yeni albümünü çıkaracak olan Alp Ersönmez'in Cereyanlı projesine eşlik edecek.

Elina Duni

Butterscotch (beatbox, vo)
Engin Recepoğulları (ts)
Doruk Gönentür (tp)
Bulut Gülen (tb)
Çağrı Sertel (keyb)
Ediz Hafızoğlu (d)
Alp Ersönmez (b)

27.09 Babylon Lounge
Electro Swing: Tobumusikizm

Babylon Lounge'un klasikleşen Electro Swing partisi hızını alamıyor ve enerjisini festivale de taşıyor. Tobumusikizm, 20'lerin ve 30'ların ruhunu günümüz modern dünyasına en hızlı şekilde sunan geniş electro-swing arşiviyle herkesi tadına doyamayacağı bir eğlenceye davet ediyor.

28.09 CRR
Mare Nostrum: Paolo Fresu Richard Galliano - Jan Lundgren

Mare Nostrum, Avrupa jazz sahnesinin saygı duyulan müzisyenleri, İtalyan trompetçi Paolo Fresu, Fransız akordeon sanatçısı Richard Galliano ve İsveçli piyanist Jan Lundgren tarafından hayata geçirilen bir projedir. Bir araya getirdikleri enstrümanlarıyla alışılageldik jazz triolarının bir adım ötesinde duran Mare Nostrum'un yakaladığı başarı aslında hiç de sürpriz değil. Grubun başarısı ustalık ve zerafetle yaratıkları müziğin yanı sıra müzisyenlerin arasındaki güven ve uyumda gizlidir.

Paolo Fresu (tp)
Richard Galliano (akordeon)
Jan Lundgren (p)

28.09 CRR
John Surman

John Surman, İngiltere'nin jazz dünyasına kazandırdığı en değerli saksofoncularından biri olarak gösteriliyor. 1960'lardan günümüze uzanan kariyerinde atmosferik renkler taşıyan melodileriyle kendine has bir tarz yakalamayı başaran John Surman başta Devonian Mike Westbrook olmak üzere Graham Collier, Mike Gibbs, Dave Holland, Chris McGregor gibi Avrupa jazz sahnesinin birçok önemli ismi ile aynı sahneyi paylaştı. John Surman, Deram, Futura, Dawn ve Island plak şirketleri üzerinden sayısız başarılı kayıt yayınladıktan sonra jazzın önemli plak şirketlerinden ECM etiketiyle çok sayıda albüm çıkardı. Sanatçı geçtiğimiz yıl yayınlamış olduğu Saltash Bells albümü ile Jazz FM tarafından En İyi Albüm ödülüne layık görüldü.

John Surman (bariton ve soprano saksofon, alto klarnet)

28.09 Akbank Sanat
Elina Duni Quartet: Matane Malit

Elina Duni, doğaçlama yöntemiyle kökenlerine büyüteç tutarak müzik dünyasına farklı bir soluk katmıştır. Arnavutluk'tan ayrıldıktan sonra rotasını klasik müzik, blues ve jazzın içinden geçiren Duni, Balkan müziği ve kültürüyle şekillenen yeteneğini ilk olarak Colin Vallon ile 2004'te beraber çalışmaya başladıktan sonra keşfetti. Zaman içinde önce beraber üretimde bulunduğu trio, sonrasında quartet'le beraber Arnavutluk kültürünü ve çalkantılı geçmişinden saklı kalmış güçlü ve büyüleyici şarkılarını gün ışığına çıkarttı. Grubundaki her

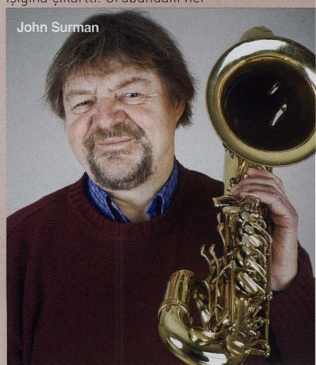
John Surman

JAZZ COMPANY

"The meeting point of jazz"

Jazz Dünyasında
Eşsiz Yolculuk Devam Ediyor...

The Splendid Journey Into
The World Of Jazz Continues...

Her Cuma&Cumartesi
Every Friday&Saturday 22:00 - 01:00

elite world
istanbul

Şehit Muhtar Caddesi No: 42 34435 Taksim/İstanbul/Türkiye
Tel: +90 212 313 8383 (Pbx) Fax: +90 212 313 8393
www.eliteworldhotels.com.tr • infoistanbul@eliteworldhotels.com.tr
info line: +90 212 **444 0 883**

TURKISH AIRLINES Miles&Smiles

LWH HOTELS MEMBER

www.eliteworldhotels.com.tr / 444 0 883

müzisyene doğaçlama ve deneysellik için geniş bir alan sunan Elina Duni şarkılarında aşıklar, kahramanlar, işçiler, sürgündekiler, direnişler gibi konulara odaklanıyor. Hayatın her anından fragmanları, büyüleyici sesi ve şiirsel anlatımıyla müziğine derin bir zarafet içinde dahil eden Elina Duni'yi kaçırmayın.

Elina Duni (vo)
Colin Vallon (p)
Patrice Moret (b)
Norbert Pfammatter (d)

28.09 Babylon

The Real Tuesday Weld

Tobumusikizm

The Real Tuesday Weld electro-swing ve kabare denince akla ilk gelen gruplardan biridir. Kurucusu Stephen Coates'in "Antique Beats" olarak tanımladığı kabare, jazz ve elektronika karışımını başarılı bir şekilde sunan The Real Tuesday Weld, Burt Bacharach, Ennio Morricone ve Serge Gainsbourg dönemi pop müziğine de oldukça yakın duruyor. Müziğin yanı sıra tiyatro ve sinema ile iç içe geçen bir proje olan The Real Tuesday Weld müziğiyle gittiği her yere swing ruhunu sinematik bir şekilde yansıtmayı başarıyor.
Gecenin öncesinde ve sonrasında (22:00 ve 00:00'da) ise electro-swing arşiviyle Tobumusikizm DJ setinin başında olacak.

Stephen Coates (vo, altyapılar, görseller)
Josephine Lloyd (vi, vo)
Clive Painter (g)
Matthew Snowden (d)
Jacques Van Rhijn (clt)
Don Brosnan (b)

28.09 Jazz Company

For Ensemble

For Ensemble 2012 yılında Ebru Dengiz, Esra Kaya, Gizem Altun ve Gökçe Göknel'in jazz çalışmaları yapmak için bir araya gelmesiyle oluştu. Birlikte söyledikleri çok sesli şarkılar, düetler ve solo parçalar ile ilgi çekici bir konser performansına sahip olan grup, jazz klasiklerinden popüler şarkıların jazz yorumlarına ve çağdaş jazz örneklerine uzanan renkli bir repertuara sahip.

Ebru Dengiz (vo)
Esra Kaya (vo)
Gizem Altun (vo)
Gökçe Göknel (vo)

29.09 Babylon

Evrim Demirel Ensemble

Son dönem jazz ve klasik müziğin en yetenekli isimlerinden biri olan Evrim Demirel, müzisyen ve besteci kimliğiyle son on yılın en üretken isimlerinden biri olmuştur. Eserlerinde jazz, Türk folkloru ve Osmanlı dönemi musikisinden etkiler taşıyan Demirel, doğaçlamalarla zengin ve sağlam bir melodik yapı kurmaktadır. Ritmik çeşitliliğin yanı sıra, durağan bir armoni anlayışı ile sadece kendi projeleri için değil Avrupa'da pek çok sanatçı için besteler hazırlamıştır. Hollanda'da eğitimine devam ederken Osmanlı Minyatürleri albümüyle Genç Besteciler Yarışması'nda ikincilik ödülünü kazanan Evrim Demirel, halen Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Devlet Konservatuvarı ve Yıldız Teknik Üniversitesi Duysal Tasarım Bölümü'nde öğretim görevliliği yapmaktadır.

Evrim Demirel (p)
Özer Özel (vo, tanbur)
Volkan Topakoğlu (b)
Erdem Göymen (d)

30.09 Babylon

Cine-Concert Georges Méliès

Georges Méliès hiç şüphesiz sinema tarihinin en farklı ve öncü isimlerin biridir. 1896 ve 1912 yılları arasında 520'den fazla filmde prodüktörlük ve yönetmenlik koltuğunda oturdu ve bir çoğunda da aktör olarak boy gösterdi. Aynı zamanda kendisi kamerayı ve film setlerini hayal gücünü yansıtmak için kullanan tarihteki ilk kişidir. Yarattığı illüzyonlar ve görsel hileler hala günümüz özel efektleri için birer referans kaynağıdır. Georges Méliès Cine-Concert ise orijinal kayıtların yeniden gün yüzüne çıkıp elden geçirilmesiyle birlikte piyano doğaçlamalarıyla anlatımı kuvvetlendiren ve Méliès'i yeniden canlandıran bir proje.

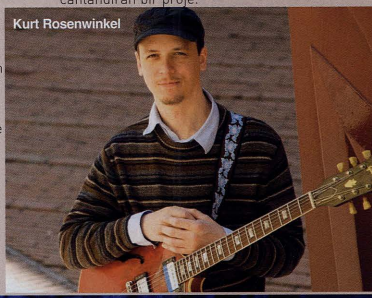
Kurt Rosenwinkel

For Ensemble

Nicholas Payton

Chinese Man

01.10 Babylon
Kurt Rosenwinkel Solo

Berklee School of Music'de okurken Gary Burton tarafından keşfedilen Kurt Rosenwinkel, 1990'dan bu yana yeteneğini bizlerle paylaşıyor. New York'a taşındıktan sonra Doğu Yakası'nın saygı duyulan gitaristlerinden biri olan Rosenwinkel'in dengeleri bozmadan kullandığı efektlerle beraber yumuşak ve akıcı melodiler üreten tarzı, sıklıkla Pat Metheny ve John Scofield ile karşılaştırılıyor. Daha önce Aaron Goldberg, Joe Martin, Eric Harland, Mark Turner ve Brad Mehldau gibi önemli müzisyenlerle çalışan gitaristin bir de The National Endowment for the Arts Composer's Ödülü bulunmaktadır. Rosenwinkel solo projesi ile Babylon'da gitarının elli tonunu sergilemeye hazırlanıyor.

Gitarist ve besteci Bilal Karaman, 11 yaşından bu yana kendini jazz dünyasına adamış bir isim. Jazz Dergisi tarafından son 10 yılın en iyi beş gitaristinden biri olarak anılan Karaman sahneyi L. Butch Morris, Lars Danielsson, Aydın Esen gibi ünlü isimlerle paylaştı.
Kendi müziğinin ötesinde Türk müziğini gelenekten koparıp jazz'la buluşturan Karaman, Babylon sahnesini Kurt Rosenwinkel sonrası unutulmaz bir performansla devralmaya hazırlanıyor. Babylon sahnesinde bu akşam karşılaşabileceğiniz sürprizlere hazırlıklı olun.

Bilal Karaman Quartet

Bilal Karaman (g)
Jarrod Cagwin (perc)
Okan Kaya (b)
Gökçe Gürçay (d, perc)

02.10 Babylon
Nicholas Payton XXX

Grammy ödüllü trompetçi ve multi-enstrümentalist Nicholas Payton günümüzün en yetenekli müzisyenlerinden biri olarak gösteriliyor. Henüz liseyi bitirmeden bir virtüöz olarak görülen Payton, şimdiden jazz tarihindeki yerini sağlamlaştırmış durumda. Bugüne dek solo performanslarından orkestralara kadar sahnesini pek çok sanatçı ile paylaşan New Orleanslı sanatçı Payton, Ray Charles, Daniel Lanois, Herbie Hancock, Roy Haynes, Joe Henderson, Marcus Roberts, Jill Scott ve Wayne Shorter gibi jazzın birçok önemli isim ile çalışmalarda bulundu. Belirli bir türe sadık kalmayan, farklı tarzları bir araya getiren Payton, zengin müzik geçmişiyle izleyenleri her defasında kendisine hayran bırakıyor.

Nicholas Payton (tp, p, keyb)
Vicente Archer (b)
Lenny White (d)

02.10 Garajistanbul
The Lost Fingers

Kanadalı sıra dışı topluluk The Lost Fingers, "çingene usulü jazz" olarak adlandırdıkları kendilerine has müzikleriyle klasik pop parçalarını bambaşka bir formda yorumlayan bir oluşum. Şu ana kadar 3 albüm yayımlayan ve Kanada'nın en önemli müzik ödüllerinden Juno'ya aday gösterilen grup, 2008 yılında büyük çıkış yakaladıkları Lost in the 80's adlı albüm çalışmalarıyla 3 ay içinde sadece Quebec'te 100.000 adet satış rakamına ulaşmayı başardı. Kanadalı üçlü The Lost Fingers, enerjisi yüksek jazz öğeleriyle dolu eğlenceli performanslarıyla Garajistanbul sahnesini ısıtmaya geliyor.

Alex Morissette (b, vo)
Christian Roberge (g, vo)
Byron Mikaloff (g, vo)

02.10 Akbank Sanat

Lost Fingers

Testimoni (Martin Fondse & Eric Vloeimans)

Yeteneği ve müziğiyle kendisine yeni bir müzik alanı yaratan Martin Fondse, yıllar içinde Hollanda'nın önde gelen bestecilerinden biri oldu. Kompozisyon, doğaçlama, diyalog gibi müziğin farklı bileşenlerini dengeli bir şekilde kullanabilenen Fondse, gerek kendi projeleri, gerek uluslararası alanda kabul görmüş orkestralar için kompozisyonlar yazabilen oldukça üretken bir isim. Bu üretkenliğin meyvelerinden biri de yine bir başka Hollandalı, Eric Vloeimans'ın trompetiyle katıldığı Testimoni projesidir. Yayımladıkları albümle 2012'de Edison Jazz Ödülü'nü kazanan ikili, Akbank Jazz Festivali'nde performanslarıyla oyunun kurallarını değiştirecek.

Martin Fondse (p, melodika)
Eric Vloeimans (tp)
Lepidus Quartet (yaylılar)
Hande Küden (keman)
Çağlar Haznedaroğlu (keman)
Öykü Koçoğlu (viyola)
Yılmaz Bişer (viyolonsel)

03.10 Babylon

Sophie Hunger

Genç şarkıcı ve söz yazarı Sophie Hunger'in ünü şimdiden İsviçre'nin sınırlarını aşmış durumda. Glastonbury Festivali'nde sahne alan ilk İsviçreli sanatçı olan Hunger, 2006'da yayımladığı Sketches on Sea'nin ardından Erik Truffaz ve Stephan Eicher gibi sanatçılarla çalışmaya başladı. The Guardian tarafından Laura Marling, Beth Orton ve Björk'ün bir sentezi olarak tanıtılan folk-rock sanatçısı, Madeleine Peyroux ile turneye çıktıktan sonra adını daha sık duyurmaya başladı. Son olarak bu yıl içinde kaydettiği The Danger of Light adlı albümünü dinleyicileriyle paylaşan Sophie Hunger, canlı performanslarında gitarı ve buğulu sesiyle herkesi etkilemeyi başarıyor.

Sophie Hunger (vo, g, arm, s)
Alberto Malo (d, perc, Glockenspiel, vo)
Simon Gerber (b, g, clt, vo)
Alexis Anérilles (tp, flghn, Rhodes, Minimoog, Hammond)
Sara Oswald (cello, vo, p, Minimoog, Glockenspiel)

03.10 Pera Palas Hotel

Jumeirah - Hot Jazz Band

Atölye: İstanbul Lindy Hoppers 19:30
Electro Swing: White Mink // 20:30
Hot Jazz Band // 21:30

Avrupa'nın en köklü jazz oluşumlarından biri olan Hot Jazz Band, 1920, 30 ve 40'ları kapsayan repertuarıyla sizi geçmişten günümüze uzanan müzikal bir yolculuğa çıkartmak üzere festivalin en özel gecelerinden birine davet ediyor. Eğlenceli ve renkli sahne şovlarıyla ön plana çıkan topluluk müziklerinde 1930'lar jazz müziği ile Macar melodilerini bir araya sunuyor. Hot Jazz Band'in retro motifler kullandığı tarzını bir kalıba oturtmak zor olsa da Louis Armstrong, Benny Goodman, Duke Ellington, Django Reinhardt, Artie Shaw, Bix Beiderbecke, Fred Astaire gibi isimler tatmin edici referans noktaları olacaktır. Öncesinde White Mink'in electro-swing arşivini sunacağı ve İstanbul Lindy Hoppers dans grubunun gerçekleştireceği swing atölyesiyle retro motiflere sahip Grand Pera Salon'unda eşsiz bir swing gecesi yaşamaya hazır olun.

Tamás Bényei: Trompet, Banjo, Vokal
Zsolt Bera: Trombon, Alto Saksofon
László Fodor: Klarnet
Attila Korb: Piyano
Zoltán Juhász: Bas
István Galbács: Davul
Pál Gáspár: Gitar, Banjo
Éva Bolba: Vokal

03.10 Garajistanbul

Chinese Man

Chinese Man, 2005 yılında High Ku, SLY ve Zé Mateo tarafından kurulan bağımsız bir Fransız rap kolektifidir. Marsilya merkezli grup dub, reggae, hip hop, jazz ve funk gibi stilleri kullanarak insanları sahnede etkileyip, kendi propagandasını yapmayı bir hayli seviyor: Make music, not war... 2007 yılında yayınlanan ilk albümleri Groove Sessions dan "I've Got That Tune" adlı parça ile ses getirmeyi başaran grup, bu serisine daha sonra da 2009 yılında çıkardıkları The Groove Sessions 2 ile tüm hızıyla devam etti. 2011 yılında ise hip-hop ve dub'ın tavan yaptığı Racing with the Sun adlı albümlerini çıkardılar. Chinese Man'in en büyük özelliği ise sahnede büyük bir görsel şölen sunmalarıdır.

04.10 Babylon Lounge

Electro Swing: White Mink

Eski swing plaklarına bambaşka bir hava kattıkları toplama albüm serileriyle adını duyuran White Mink, Electro Swing vs. Speakeasy Jazz adlı albüm çalışmalarıyla 20'lerin ve 30'ların ruhunu günümüz modern dünyasına uyarlamayı başardı. O dönemin unutulmayan klasiklerine ve çok nadir bulunan kayıtlara setlerinde yer veren White Mink DJ'leri, swing'i yeniden yorumlayarak "electro swing" tarzını lugatımıza kazandırdı. Bu seriyle jazz ve swing müzik çevrelerinde popülarite kazanan White Mink DJ'leri şimdi bu swing ve dans tutkusunu Akbank Jazz Festivali kapsamında Babylon Lounge'in sıcak atmosferine taşımaya hazırlanıyor. Şimdiye kadar Glastonbury, Bestival ve Big Chill gibi önemli festivallerde performans sergileyen White Mink herkesi swing eşliğinde dansa davet ediyor.

04.10 Babylon

Tortured Soul

House müzikte yepyeni bir konsept yaratan Tortured Soul, heyecan verici sahne performanslarıyla öne çıkan bir

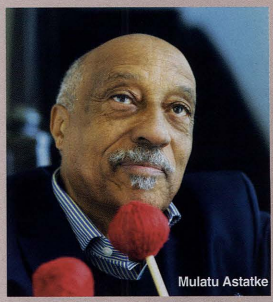
Mulatu Astatke

üçlüdür. Klüp müziğini afro-beat ve samba ile birleştiren jazz, funk ve soul'u harmanlayarak yepyeni bir titreşim oluşturan Tortured Soul, Jamiroquai, Stevie Wonder, Prince ve Fela Kuti'nin birleşimi olarak düşünülebilir. James Brown, John Scofield, Soulive gibi önemli isimlerle aynı sahneyi paylaşan topluluk soul, elektronika ve house müziği bir arada sunuyor. Topluluğun bu yüksek tempolu performansına karşı koyamayacaksınız.

John-Christian Urich (d, vo)
Ethan White (keyb, vo)
Jordan Scannella (b, vo)

05.10 Lütfi Kırdar

Mulatu Astatke

Konuklar: Hüsnü Şenlendirici & Mısırlı

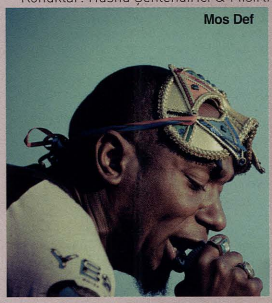
Mos Def

Ahmet

Müzisyen ve besteci Mulatu Astatke, jazz çevreleri tarafından Ethio-Jazz türünün yaratıcısı olarak kabul edilen yaşayan bir müzik efsanesi. Gilles Peterson tarafından "müziğin ulaşılabilecek en üst formunu yaptığı" söylenen Etiyopyalı Mulatu Astatke, müzik eğitimini Londra, Boston ve New York'ta tamamladı. Berklee College of Music'in ilk Afrikalı öğrencisi ünvanını taşıyan Astatke, müziğinde geleneksel Etiyopya folklorik müziğini, klasik jazz ve Latin müziğiyle birleştiriyor. Astatke yayımladığı albümlerin yanında Jim Jarmusch'un film müziklerine imza attı. Harvard ve MIT gibi üniversitelerde müzik üzerine araştırmalar yapan müzisyen geçtiğimiz yıl Berklee College of Music'ten fahri doktora ünvanı aldı.

Mulatu Astatke (vibrafon, Wurlitzer, perc)

Jazz Dergisi
iPad'te
Available on the App Store
JAZZ, BLUES, EMPROVİZE MÜZİK DERGİSİ
JAZZ
BOYUT
Burak Bedikyan
Genco Arı
Durul Gence
"Türkiye'de Caz"
Başak Yavuz
Yeniden "Caz Kitabı"
Uğur Hüküm
23.
kbank
zz Festivali
Cassandra
BOYUT

James Arben (s, bclt, flt)
Byron Wallen (tp)
Danny Keane (cello)
Alexander Hawkins (p, keyb)
John Edwards (b)
Richard Olatunde Baker (perc)
Tom Skinner (d)

05.10 Lütfi Kırdar
Hypnotic Brass Ensemble featuring Yasiin Bey (aka Mos Def) & MF DOOM

Hypnotic Brass Ensemble, çok özel konukları Mos Def, MF Doom ile seyirciyi jazz'dan hip-hop'a uzanan bir yolculuğa davet ediyor. Bu geceyi özel kılan en önemli isim ise bugüne dek sayısız albüme imza atan ve ülkemize ilk kez gelecek olan Yasiin Bey (aka Mos Def). Başta Massive Attack olmak üzere pek çok oluşumda sesiyle yer alan ve Ötostopçunun Galaksi Rehberi, Lütfen Geri Sarın gibi filmlerle MC'liğin yanı sıra oyunculuğuyla da ön plana çıkan Mos Def şimdi de, yeraltı müzik camiasının gizemli ismi MF DOOM ve Chicago'lu 8 kardeşten oluşan jazz, funk ve soul tarzlarını başarılı bir şekilde bütünleyen, İngiliz bağımsız kült plak şirketi Honest Jon's'un en önemli keşiflerinden biri olan grup, Hypnotic Brass Ensemble eşlik edecek.

05.10 Akbank Sanat
Helge Lien Trio

Bir jazz piyanisti olarak kendini farklılaştırmayı başarırken değişik müzik türleri arasındaki sınırları genişletmekten hiçbir zaman çekinmeyen Helge Lien, Frode Berg ve Knut Aalefjær ile beraber kurduğu Helge Lien Trio ile 1999'dan beri bu alışkanlığını sürdürmeye devam ediyor. Bill Evans'ın lirik tarzından esinlenerek zengin repertuarını kusursuz tekniği ile harmanlayan Norveçli sanatçı, piyano, bas ve davul üçlemesinin dışına çıkmaktan da oldukça zevk alıyor. Üçlü, 2008'de yayımladıkları Hello Troll albümüyle Norveç Grammy ödüllerinin sahibi oldu ve uluslararası alanda da oldukça ses getirdi. Jazz gelenekleri ve avangard doğaçlama arasında dengede kalabilen Helge Ligen Trio, yenilikçi ses uzamlarıyla yeni bir oluşumun habercisi.

Helge Lien (p)
Frode Berg (b)
Per Oddvar Johansen (d)

Chrysta Bell

05.10 Babylon
Submotion Orchestra

Yakuza & Memo Gran (Warm Up & After Party)

2009 yılında Londra ve Leeds'den yedi müzisyenin biraraya gelmesiyle oluşan Submotion Orchestra, yenilikçi tarzıyla son dönemde İngiltere'den çıkan en önemli müzikal oluşumlardan biri olarak gösterilmektedir. Nu-jazz, soul, ambient öğelerini Ruby Wood'un değişken ve kırılgan sesiyle zenginleştirirken, kusursuz davul ve bas ritimleriyle de dinleyicilerin beğenisini kazanmayı başarıyor. 2011'de yayınladıkları ilk albümleri Finest Hour ile kabuğunu kırmayı başaran ve başta Gilles Peterson olmak üzere pek çok müzik otoritesini etkilemeyi başaran Submotion Orchestra, geride bıraktığımız yıl ikinci albümleri Fragments'ı müzikseverler ile paylaştı. Eğer The Cinematic Orchestra ve dubstep arası bir şeyler arıyorsanız, doğru yerdesiniz.

Gecenin öncesinde ve sonrasında (22:00 ve 01:00'de) ise electro-swing arşiviyle Yakuza & Memo Gran setinin başında olacak.

Thomas Evans (d)
Daniel Templeman (perc)
Christopher Hargreaves (b)
Ruby Wood (vo)
Tarek Modi (keyb)
Simon Beddoe (tp)
Dominic Howard (ses teknisyeni)

Harriet Tubman

05.10 Babylon Lounge
Davulun Sesi

Davulun Sesi: Sotu The Traveller (Amsterdam), Sine&Noise (Tektosag), Kiraz (Radio Zula/Tektosag) & Dalt Wisney (RBMA)

Yeraltı müzik sahnesinin en taze oluşumlardan biri olan Tektosag Records 2010'dan beri dubstep, acid, jungle ve elektronik müzik ağırlıklı dijital albümler yayınlıyor. 2012 içinde bünyelerinde kurdukları Davulun Sesi projesiyle birçok başarılı enstrümental hip hop prodüktörünü bir araya getirdiler. 20'nin üzerinde ismin bir araya geldiği albümde; Sami Baha, Gantz&Stiver, Da Poet, Kabus Kerim, Sotu the Traveller, Grup Ses Beats, Levni ve Sine & Noise gibi isimler yer almıştı. Bu sefer 23. Akbank Jazz

Festivali için kolları sıvayan ekip festivalin en hareketli gecelerinden birine hazırlanıyor

06.10 Lütfi Kırdar

HARRIET TUBMAN featuring CASSANDRA WILSON present "BLACK SUN"

Grammy ödüllü Cassandra Wilson ve yenilikçi jazz topluluğu Harriet Tubman, festival kapsamında çok özel bir gece için buluşuyor. Adını köleliğe karşı direnişin simge isimlerinden Harriet Tubman'dan alan topluluk, Brandon Ross, Melvin Gibbs ve JT Lewis'in bir araya gelmesiyle kuruldu. Bünyesindeki müzisyenlerin yetenekleri ve müzikal özgürlükleriyle jazzda yeni alanlar keşfeden Harriet Tubman grubuna bu gecede jazzın buğulu seslerinden Cassandra Wilson da katılıyor. Son yirmi yılın soul ve jazz müzik dünyasının en çok ses getiren isimlerinden biri olan Cassandra Wilson'ın eşsiz vokaliyle yer aldığı proje Black Sun ismini taşıyor. Mississippi'nin müzikal ve kültürel köklerini yeniden gün yüzüne çıkaracak olan bu buluşma hiç şüphesiz festivalin en parlak performanslarından biri olacak.

Cassandra Wilson (vo)
Brandon Ross (g, banjo, vo)
Melvin Gibbs (b)
JT Lewis (d)

06.10 Babylon

WeeD

Şenol Küçükyıldırım, WeeD adını taşıyan yeni grubu ile müziğin ustalarından, gitarist Şevket Akıncı ve bas gitarda Murat Çopur ile sahne alacak. Cecil Taylor, Ornette Coleman, John Cage gibi, avant-garde müziğin önde gelen üstadlarıyla çalışmış olan Şenol Küçükyıldırım "sound-based" serbest doğaçlama müziğe yeni bir boyut getiriyor. Inwards, Soundness ve Mother Tongue isimli projeleriyle ses getiren çalışmalara imza atan Şenol Küçükyıldırım, bu projesinde de yine seslerin sınırlarında gezinerek keşfedilmemiş olanın izini sürüyor.

Şevket Akıncı (g)
Murat Çopur (b)
Şenol Küçükyıldırım (d)

08.10 Babylon

CIRCUS, CINEMA and SPAGHETTI – SEX MOB plays Fellini: The Music of Nino Rota

Steven Bernstein önderliğindeki Sex Mob, Grammy adaylığı bulunan Sexotica albümünün üzerinden geçen yedi yılın ardından bu kez Cinema, Circus & Spaghetti -Sex Mob Plays Fellini: The Music of Nino Rota projesiyle yeniden bizlerle birlikte! Eşi benzeri zor görülen müzikal bir dil kullanan Sex Mob, bu sefer Federico Fellini'nin filmlerine fon yaratan İtalyan besteci Nino Rota'nın eserlerinden yola çıkarak yaratıcılığın sınırlarını zorlayacak. New York'lu topluluk, filmlerinde sinema, sirk ve spagettiden, yani kendi yaşamının her anından esinlenen Fellini'nin izinden korkusuzca ilerliyor. Sexmob kendilerine has doğaçlama saykodelik melodileriyle dinleyenleri geçmişten günümüze uzanan gerçeküstü ritimlerle buluşturuyor. Sex Mob'un müziğin kurallarını alt üst eden performansları festivalin kaçırılmaması gereken gecelerinden biri yapıyor.

Steven Benstein (tp)
Briggan Krauss (s)
Tony Scherr (b)
Kenny Wollesen (d)

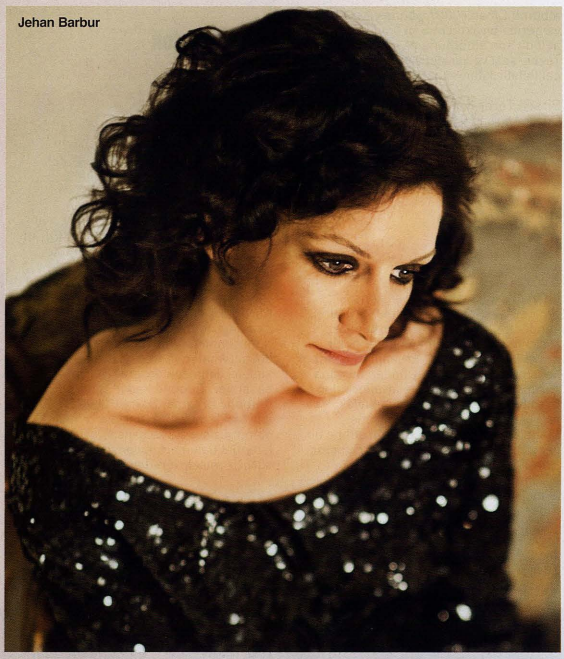
Jehan Barbur

08.10 Caddebostan Kültür Merkezi

Birsen Tezer

Yaklaşık yirmi beş yıldır profesyonel olarak müzik dünyasında olan Birsen Tezer, Türkiye'nin yetiştirdiği en özel seslerden biridir. Müziğin evrenselliğine inanan, sesini, şarkılarını ve bestelerini de bu yolda paylaşan Tezer, Bülent Ortaçgil, Erkan Oğur, İlhan Şeşen ve Gürol Ağırbaş gibi Türkiye'nin önemli müzisyenleriyle çalışma fırsatı buldu. İlk

Birsen Tezer

albümü Cihan'ı 2009 yılında yayımlayan ve geride bıraktığımız yıl İkinci Cihan adında son albümünü paylaşan Birsen Tezer, sesi ve zarafetiyle hüznü çekilebilir kılan ender sanatçılardan.

Birsen Tezer (vo)
Gürol Ağırbaş (b)
Emre Tankal (g)
Tunç Öndemir (g)
Derin Bayhan (d)
Def U Deng (Erbane Ekibi)

09.10 Babylon
İlhan Erşahin's İstanbul Sessions

İlhan Erşahin, İstanbul Sessions projesiyle, İstanbul'un eklektik ruhunu kendi tarzında tercüme ederken jazz, rock, ve dans müziğinin öğelerini bir araya getiriyor. İlhan Erşahin'in İstanbul Sessions projesi 2006 yılından bu yana Avrupa'nın en prestijli festivallerinden, Brezilya'ya, İstanbul'daki en büyük festivallerden, New York Summer Stage'e kadar pek çok önemli sahne de yer aldı. 2009'da usta Fransız trompetçi Erik Truffaz'ın konuk olduğu ilk albümlerini yayınlayan İlhan Erşahin ve ekibi, son olarak ikinci albümleri Night Rider 2012'de yayınlandı.

İlhan Erşahin (s)
Alp Ersönmez (b)
Turgut Alp Bekoğlu (d)
İzzet Kızıl (perc)

10.10 Babylon
Rova Plus presents: No Favorites! (for Lawrence Butch Morris)

Rova Saxophone Quartet, bu yıl aramızdan ayrılan jazz üstadı Butch Morris'in anısına, yerli ve yabancı konuklarıyla festivalin en özel gecelerinden birine imza atmaya hazırlanıyor. Rova Plus presents: No Favorites! (for Lawrence Butch Morris) gecesiyle San Franciscolu topluluk Butch Morris'in izinden, onun canlı performanslarıyla yakaladığı ruhu yansıtmak için Babylon'da sahne alacak. Kurulduğu günden bu yana jazzın yanı sıra diğer müzik türleri ile olan dirsek temasını da sürdürmekte olan Rova, doğaçlamalar ve free-jazz bileşenleriyle klişelerden uzak durarak yorumlamayı başarıyor. Bugüne kadar John Zorn, Anthony Braxton, Barry Guy, Mike Patton gibi farklı müzik tarzlarının temsilcisi olan müzisyenlerle çalışan grubun İstanbul'daki performansında sahnede sürpriz misafirleri de olacak.

Larry Ochs (s)
Jon Raskin (s)
Steve Adams (s)
Bruce Ackley (s)
Ediz Hafizoglu (s)
Sarp Maden (g)

İSTANBUL GENÇLİK CAZ ORKESTRASI

Buca Quartet

1. Keman: Çağlar Haznedaroğlu
2. Keman: Can Güçkan
Viyola: Burak Kayan
Viyolonsel: Burak Ayrancı

10.10 Bahçeşehir Üniversitesi
İstanbul Gençlik Jazz Orkestrası

İstanbul Gençlik Jazz Orkestrası, Türkiye'de jazz'ın en eksi kurumsal destekçilerinden biri olan Akbank ile jazz müziğini bir eğitim kurumunun çatısı altında akademik değerler çerçevesinde ele alan Bahçeşehir Üniversitesi'nin işbirliğiyle hayata geçiriliyor. Şefliğini piyanist, besteci ve eğitmen Baki Duyarlar'ın üstlendiği orkestra Türk jazz'ının gelişimi için yeni kapılar aralamayı, genç yetenekler için farklı olanaklar sağlamayı ve Türk bestecilerinin özgün bestelerini jazz dinleyicileri ile buluşturmayı amaçlıyor. Jazz'in en temel grup formatlarından

İstanbul Gençlik Caz Orkestrası

biri olan big band oluşumu üzerine şekillenen orkestra da yaşları 19 ile 25 arasında değişen 17 müzisyen yer alıyor. İstanbul Gençlik Jazz Orkestrası ilk konserini 10 Ekim Perşembe günü 23. Akbank Jazz Festivali kapsamında Bahçeşehir Üniversitesi'de gerçekleştiriyor olacak.

09.10 Caddebostan İstanbul
Jehan Barbur featuring İlhan Erşahin

Jehan Barbur ve İlhan Erşahin festival kapsamında özel bir performans için bir araya geliyor. Yer aldığı pek çok projeyle adından söz ettiren Jehan Barbur, günümüz Türk jazz sahnesinin en önemli şarkıcı ve bestecilerinden biri olarak gösteriliyor. Kendini tarzını oluşturupözel bir hayran kitlesi yaratan sanatçı, hikaye odaklı masalsı şarkıları ile çağdaş kadın ozan geleneğini günümüzde de sürdürmeyi başarıyor. Albümleri dışında tiyatro ve dizi müzikleri için yaptığı bestelerle de öne çıkan Jehan Barbur, duru ve pürüzsüz sesiyle jazzdan popüler müziğe uzanan geniş bir repertuara sahip. Çağrı Sertel de bu gecenin konuk sanatçısı olarak sahnede yer alacak.

Jehan Barbur (vo)
İlhan Erşahin (s)
Çağrı Sertel (p)
Evrim Tüzün (keyb)
Murat Çopur (b, vo)
Onur Başkurt (d)
Berkant Çelen (g)
Cenk Erdoğan (naylon telli ve perdesiz gitar)

05.10 Jazz Company
Fötr Blues Band

Topluluk 2012 yılında Alper Durmuş ve Ergin Kandemir tarafından kurulmuştur. Üyelerinin başarılı performansları sayesinde kısa zamanda yol alan grup, İstanbul'daki birçok jazz kulübünde ve blues gecesinde bugüne kadar 100'ün üzerinde sahne aldı. Topluluk, samimi performansları ve başarılı doğaçlamalarıyla birçok müzik dinleyicisine blues'u sevdirmiştir. 1930'lu yılların Delta Blues'undan, 2000'li yılların jazzy ve funky öğeler içeren modern yaklaşımına müziklerinde geniş bir ilham yelpazesine sahip olan grup kariyerleri boyunca blues coşkusunu yaşamayı ve yaşatmayı hedeflemektedir.

Cihan Kahvecioğlu (d)
Alper Durmuş (vo, arm)
Deniz Felder (s)
Ergin Kandemir (g)
Onur Çağatay (tp)
Özkan Kaya (tb)

04.11 Akbank Sanat
Sean Nowell and The Kung-Fu Masters

70'lerin demode kung-fu filmleri, animeler ve çizgi roman kitaplarından esinlenen Sean Nowell & The Kung-Fu Masters, yüksek enerjileri, çılgın ritimleri ve akıllara durgunluk veren efektlerle sizleri görsel ve işitsel bir şölene davet ediyor. New York'da tohumları atılan ve jazz dünyasının tanıdığı üretken müzisyenlerle uluslararası alanda da etkisini göstermeye başlayan Sean Nowell & The Kung-Fu Masters sosyal ve politik sınırları aşarak iyilik, doğruluk ve kardeşlik gibi kavramları yaymak için elinden geleni yapıyor Sean Nowell'a yeni macerasında Ercüment Orkut, Art Hirahara, Alper Yılmaz ve Marko Djordevic eşlik ediyor olacak.

Sean Nowell (s)
Ercüment Orkut (p)
Art Hirahara (keyb)
Alper Yılmaz (b)
Marko Djordjevic (tp)

04.11 Akbank Sanat
Ozan Musluoğlu Quartet

İlk albümü olan Coincidence'ı Rec.jazz etiketi ile çıkaran Ozan Musluoğlu gerçekleştirdiği çok sayıda kulüp performansının yanı sıra birçok jazz festivaline katıldı. 2011'de ikinci albümü 40th Day'i (Equinox Music) jazz severlerin beğenisine sunan sanatçıya bu albümde Jeremy Pelt, JD Allen, Danny Grissett ve Darrell Green eşlik etti. Musluoğlu Türkiye'nin yetiştirdiği en önemli 12 jazz piyanistiyle kaydettiği My Best Friends Are Pianists (Equinox Music) isimli üçüncü albümünü ise Aralık 2012'de çıkardı. Akustik jazzın kendine has bir anlatım gücü olduğuna inanan Musluoğlu'na Kampüste Jazz konserlerinde tenor saksofonda Engin Recepoğulları, piyanoda Uraz Kıvaner ve davulda Ferit Odman eşlik ediyor olacak. Ozan Musluoğlu Quartet 1950'li ve 60'lı yılların jazz standartlarından örnekler seslendirmenin yanı sıra Musluoğlu'nun albümlerinde yer alan eserlerden oluşan bir seçki sunuyor olacak.

Engin Recepoğulları (ts)
Uraz Kıvaner (p)
Ozan Musluoğlu (b)
Ferit Odman (d)

05.11 Akbank Sanat
Şenay Lambaoğlu

Almanya'nın Kiel şehrinde doğan Şenay Lambaoğlu, müziğe öğrenimini sürdürdüğü okul koro ve orkestrasında başladı. Pera Güzel Sanatlar Akademisinde Müzikal ve Drama eğitimini tamamlayan sanatçı, ilerleyen yıllarda Selçuk Sun, Şenova Ülker, Yaz Baltacıgil, Neşet Ruacan, Aydın Esen, Nilüfer Verdi gibi isimlerle çalışma fırsatı buldu. Türkiye'deki yeni dönem jazz vokallerinden biri olan Lambaoğlu, son dönemlerde Burçin Büke, Volkan Hürsever, Deniz Dündar ile çeşitli performanslarda yer alırken, Kürşat Başar dörtlüsü ile birçok projede sahne aldı. İlk solo albümü İçimde Aşk Var'ı 2012 yılının Ağustos ayında müzikseverlerin beğenisine sunan sanatçı çeşitli jazz konserlerinin yanı sıra ikinci albümünün hazırlıklarına müzik çalışmalarına devam ediyor. Şenay Lambaoğlu'nun Galatasaray Üniversitesi'ndeki performansından önce, geçen senenin JAmZZ kazananları Melisa Kıral, Sabancı Üniversitesi'ndeki performansından önce Gürtuğ Gök, Bahçeşehir Üniversitesi'ndeki performansından önce Olgun Acar sahne alacak.

Şenay Lambaoğlu (vo)
Uraz Kıvaner (p)
Tamer Temel (ts)
Ozan Musluoğlu (b)
Ekin Cengizkan (d)

NELER OLACAK...

KAMPÜSTE CAZ

Koç Üniversitesi	→ Sevgi Gönül Kültür Merkezi
4 Kasım, Pazartesi	→ 19:00 → Ozan Musluoğlu Quartet
Kayseri Erciyes Üniversitesi	→ Sabancı Kültür Sitesi
4 Kasım, Pazartesi	→ 18:00 → Sean Nowell and The Kung-Fu Masters
Galatasaray Üniversitesi	→ Aydın Doğan Oditoryumu
5 Kasım, Salı	→ 19:00 → Şenay Lambaoğlu
Gaziantep Üniversitesi	→ Atatürk Kültür Merkezi
5 Kasım, Salı	→ 18:00 → Sean Nowell and The Kung-Fu Masters
Kadir Has Üniversitesi	→ D Blok Büyük Salon
6 Kasım, Çarşamba	→ 19:00 → Ozan Musluoğlu Quartet
Adana Çukurova Üniversitesi	→ Mithat Özsan Amfisi
6 Kasım, Çarşamba	→ 18:00 → Sean Nowell and The Kung-Fu Masters
Sabancı Üniversitesi	→ Gösteri Merkezi
7 Kasım, Perşembe	→ 19:00 → Şenay Lambaoğlu
Orta Doğu Teknik Üniversitesi	→ ODTÜ Kültür ve Kongre Merkezi Kemal Kurdaş Salonu
7 Kasım, Perşembe	→ 18:00 → Sean Nowell and The Kung-Fu Masters
Bahçeşehir Üniversitesi	→ B Konferans Salonu
8 Kasım, Cuma	→ 19:00 → Şenay Lambaoğlu
Eskişehir Anadolu Üniversitesi	→ Sinema Anadolu
8 Kasım, Cuma	→ 18:00 →Sean Nowell and The Kung-Fu Masters
İstanbul Teknik Üniversitesi	→ Mustafa Kemal Amfisi
11 Kasım, Pazartesi	→ 19:00 → Şenay Lambaoğlu
Erzurum Atatürk Üniversitesi	→ Kültür ve Gösteri Merkezi A S alonu
11 Kasım, Pazartesi	→ 18:00 → Sean Nowell and The Kung-Fu Masters
Boğaziçi Üniversitesi	→ Ayhan Şahenk Salonu
12 Kasım, Salı	→ 19:00 → Şenay Lambaoğlu
Karadeniz Teknik Üniversitesi	→ Osman Turan Kültür ve Kongre Merkezi Hasan Turan Salonu
12 Kasım, Salı	→ 18:00 → Sean Nowell and The Kung-Fu Masters
Samsun Ondokuz Mayıs Üniversitesi	→ Atatürk Kongre ve Kültür Merkezi – Mavi Salon
13 Kasım, Çarşamba	→ 18:00 → Sean Nowell and The Kung-Fu Masters
Ege Üniversitesi	→ Prof. Dr. Yusuf Vardar - Mötbe- Kültür Merkezi
14 Kasım, Perşembe	→ 18:00 → Sean Nowell and The Kung-Fu Masters
Dokuz Eylül Üniversitesi	→ Eğitim Fakültesi Konferans Salonu
15 Kasım, Cuma	→ 18:00 → Sean Nowell and The Kung-Fu Masters
Uludağ Üniversitesi	→ Prof. Dr. Mete Cengiz Kültür Merkezi
Kasım, Pazartesi	→ 18:00 → Sean Nowell and The Kung-Fu Masters
Edirne Trakya Üniversitesi	→ Devlet Konservatuarı Sanat ve Eğitim Merkezi
19 Kasım, Salı	→ 18:00 → Sean Nowell and The Kung-Fu Masters

AKBANK 23. CAZ FESTİVALİ 25 Eylül – 12 Ekim 2013 Programı

İSTANBUL LÜTFİ KIRDAR ULUSLARARASI KONGRE VE SERGİ SARAYI

5 Ekim, Cumartesi → 18:00 →
Mulatu Astatke
5 Ekim, Cumartesi → 21:00 →
Chris Dave and the Drumhedz featuring Mos Def / MF DOOM and Lalah Hathaway

6 Ekim, Pazar
→ 20:30 → HARRIET TUBMAN featuring CASSANDRA WILSON present "BLACK SUN"

CEMAL REŞİT REY KONSER SALONU
27 Eylül, Cuma → 20:30 →
Enrico Rava Tribe feat. Gianluca Petrella
28 Eylül, Cumartesi → 18:00 →
John Surman
28 Eylül, Cumartesi → 20:30 →
Mare Nostrum: Paolo FRESU- Richard GALLIANO- Jan LUNDGREN

AKBANK SANAT
25 Eylül, Çarşamba → 19:00 →
Mattias Nilsson
26 Eylül, Perşembe → 19:00 →
Tamer Temel Quartet
27 Eylül, Cuma → 19:00 →
Ece Göksu & Neşet Ruacan Duo
28 Eylül, Cumartesi → 14:00 →
Atölye: Mavi Loves Jazz → 16:00 → *Atölye: Mavi Loves Jazz*

28 Eylül, Cumartesi → 19:00 →
Elina Duni Quartet
29 Eylül, Pazar → 16:00 →
Atölye: Elina Duni
1 Ekim, Salı
→ 19:00 → Black February Film Gösterimi
2 Ekim, Çarşamba → 19:00 →
Testimoni (Martin Fondse & Eric Vloeimans)
4 Ekim, Cuma
→ 16:00 → Atölye: Helge Lien
5 Ekim, Cumartesi → 14:00 →
Atölye : Çocuklarla Caz (Ezo Sunal) → *16:00 → Atölye : Çocuklarla Caz (Ezo Sunal)*
5 Ekim, Cumartesi → 16:00 →
Panel: *Butch Morris Anısına*
5 Ekim, Cumartesi → 19:00 →
Helge Lien Trio
8 Ekim, Salı
→ 19:00 → Black February Film Gösterimi
9 Ekim, Çarşamba → 16:00 →
Panel: "Caz ve Teknoloji" (Artısıyla Eksisiyle Caz ve Teknoloji)
10 Ekim Perşembe → 19:00 →
Panel: "Caz Müziğinde 3 Farklı Yetişme Tarzı"

THE SEED
25 Eylül, Çarşamba → **20:00** →
Malia Sings Nina Simone

BABYLON
25 Eylül, Çarşamba → 21:30 →
David Lynch presents Chrysta Bell
26 Eylül, Perşembe → 21:30 →
Natalia Mann Trio
27 Eylül, Cuma → 22:30 →
Butterscotch→ 23:30 → Alp Ersönmez "Cereyanlı" featuring Butterscotch
28 Eylül, Cumartesi
→ 22:00 → Tobumusikism→ 22:30 → The Real Tuesday Weld → 00:00 → Tobumusikism

29 Eylül, Pazar → 20:00 →
Evrim Demirel Ensemble

30 Eylül, Pazartesi → 21:00 →
Georges Méliès Cine-Concert
1 Ekim, Salı
→ 21:30 → Kurt Rosenwinkel New Quartet
2 Ekim, Çarşamba → 21:30 →
Nicholas Payton XXX
3 Ekim, Perşembe → 21:30 →
Sophie Hunger
4 Ekim, Cuma
→ 23:30 → Tortured Soul

5 Ekim, Cumartesi → 22:00 →
Yakuza & Memo Garan

→ 23:30 → Submotion Orchestra→ 01:00 → Yakuza & Memo Garan

6 Ekim, Pazar→ 18:30 → WeeD
8 Ekim, Salı→ 21:30 → CIRCUS, EMA GHETTI - SEXMOB plays Fellini: The Music of Nino Rota

9 Ekim, Çarşamba → 21:30 → İlhan Erşahin's İstanbul Sessions
10 Ekim Perşembe → 21.30 →
Rova Plus presents: No Favorites! (for Lawrence Butch Morris)
18 Kasım, Pazartesi → 20:00 →
JAmZZ

BABYLON LOUNGE
27 Eylül, Cuma → 22:00 →
Electro Swing: Tobumusikizm
28 Eylül, Cumartesi → 19:30 →
Atölye: Butterscotch
4 Ekim, Cuma
→ 23:30 → Electro Swing: White Mink
5 Ekim, Cumartesi → 23:30 → Davulun Sesi: Sotu The Traveller (Amsterdam), Sine&Noise (Tektosag), Kiraz (Radio Zula/Tektosag) & Dalt Wisney (RBMA)

GARAJISTANBUL
2 Ekim, Çarşamba → 22:00 →
Lost Fingers
3 Ekim, Perşembe → 22:00 →
Chinese Man

CADDEBOSTAN KÜLTÜR MERKEZİ
08 Ekim, Salı
→ 20:30 → Birsen Tezer
9 Ekim, Çarşamba → 20:30 →
Jehan Barbur featuring İlhan Erşahin

PERA PALAS

3 Ekim, Perşembe → 19:30 →
Atölye: İstanbul Lindy Hoppers
3 Ekim, Perşembe → 20:30 →
White Mink
3 Ekim, Perşembe → 21:30 →
Hot Jazz Band

4 Ekim, Cuma
→ 19:30 → Atölye: İstanbul Lindy Hoppers
4 Ekim, Cuma" → 20:30 →
White Mink
4 Ekim, Cuma
→ 21:30 → Hot Jazz Band

NARDİS
26 Eylül, Perşembe → 21:30 →
Jim Rotondi Quintet
27 Eylül, Cuma → 22:30 →
Jim Rotondi Quintet

JAZZ COMPANY (Elite World Istanbul Hotel)
28 Eylül, Cumartesi
→ 22:00 → For Ensemble
5 Ekim, Cumartesi → 22:00 →
Fötr Blues Band

BAHÇEŞEHİR ÜNİVERSİTESİ
10 Ekim, Perşembe
→ 19:30 → İstanbul Gençlik Caz Orkestrası

LİSELERDE CAZ ATÖLYELERİ

Üsküdar Amerikan Lisesi
30 Eylül Pazartesi
Burak Bora Anadolu Lisesi
30 Eylül, Pazartesi
Özel Şişli Terakki Lisesi
1 Ekim Salı
Özel Enka Lisesi
1 Ekim Salı
Avusturya Lisesi
7 Ekim Pazartesi
Galatasaray Lisesi
7 Ekim Pazartesi
İstanbul Amerikan Robert Lisesi
8 Ekim Salı
Nişantaşı FMV Özel Işık Lisesi
8 Ekim Salı

AKBANK SANAT KAFE'DE AKŞAMÜSTÜ CAZ
28 Eylül, Cumartesi
→ 18:00 – 19:00
5 Ekim, Cumartesi → 18:00 – 19:00

CAZLI BRUNCH
29 Eylül, Pazar → 10:30 →
Moda Teras
29 Eylül, Pazar → 10:30 →
Mama Shelter
6 Ekim, Pazar
→ 10:30 → Hilton ParkSA

ATÖLYE DANS: TAP AWAY
28 Eylül, Cumartesi
→ 15:00
5 Ekim, Cumartesi → 15:00
12 Ekim Cumartesi → 15:00

ATÖLYE: ŞAPKADAN CAZ ÇIKTI
25 Eylül, Çarşamba → 14:00
26 Eylül Perşembe → 14:00

Can Ergelmiş
can.ergelmis@gmail.com

Cassandra Wilson, festivalin yıldızı...

Cassandra Wilson, 25 Eylül-12 Ekim tarihleri arasında gerçekleşmekte olan 23. Akbank Jazz Festivali'nin en önemli konuklarından. Harriet Tubman topluluğuyla birlikte çıktığı "Black Sun" turnesinin İstanbul ayağında Lütfi Kırdar Uluslararası Kongre ve Sergi Sarayı'nda jazz severlerle buluşacak olan Wilson'a bu gecede Brandon Ross (g, vo), Melvin Gibbs (b) ve JT Lewis (d) eşlik edecek. Ben de, Wilson'ın 6 Ekim akşamında gerçekleşecek olan konserini fırsat bilerek, iki Grammy ödüllü bu özel müzisyenin geçmişi ve müzik kariyerinden kısaca bahsetmek istiyorum. Besteci, söz yazarı, vokalist, gitarist Cassandra Wilson'ın başarılar dolu kariyerinin yanı sıra, biraz da müzik anlayışını kavramak, kuşkusuz müziğini daha da anlamak ve sevmek için bize yol gösterici olacaktır.

Cassandra Wilson, 1955 yılında, Mississippi'de müzikle epey haşır neşir bir ailenin en küçük kızı olarak dünyaya geldi. Babası Herman Fowlkes Jr, müzik öğretmeni olmasının yanı sıra yarı profesyonel bir gitarist ve basçıydı; annesi Mary McDaniel ise, bir ilkokul öğretmeni. Annesinin Motown tutkusu, babasının da jazz'a olan hayranlığı, küçük Cassandra'nın doğduğu ve büyüdüğü evin, sürekli güzel tınılarla dolmasına yol açıyor, Cassandra'nın içindeki müzik aşkını daha da alevlendiriyordu.

Wilson'ın müzik sevgisinin oluşması, müzik yapma isteğiyle yanıp tutuşması açısından o yıllar çok önemliydi: "Farish Street'te, babamın düzenli olarak çaldığı bir kulübe gittiğimi hatırlıyorum. Orada kendimi çok farklı hissediyordum ve müzisyen olmamın sebebi de işte tam olarak bu duyguydu... O zamanlar güneyde, hala siyahlarla beyazlar arasında ayrımcılık hakimdi ve biz ancak kendi topluluğumuz içinde yaşayabiliyorduk. Öte yandan içinde bulunduğumuz topluluk, son derece heyecanlı, enerjik ve ruh doluydu. Ben de, hep o günlerin anılarını yeniden yakalamak ve o gün yaşadığım duyguları tekrardan hissetmek için müzik yapıyorum".

Wilson'ın ilk müzik eğitimi, altı yaşında piyano çalmasıyla başladı. Ardından ortaokul yıllarında, okul bandosunda ve orkestrasında klarinet çalan müzisyen, piyano ve klarinete tam olarak ısınamadı. Aklında asıl olan gitar çalmaktı. Ancak, babasından kendisine gitar çalmayı öğretmesini istediğinde, büyük bir sürprizle karşılaştı: Babası, ona gitar dersleri vermek yerine, kendi kendine bu enstrümanı öğrenmesi gerektiğini söyleyerek onu Mel Bay'in metot kitaplarına yönlendirdi. Wilson da gitarı kendi çabasıyla, içgüdüsel bir şekilde keşfetti. Bu şekilde gitar çalmayı öğrenmesi de, onun kendi sesini oluşturmasına, kendi duygularını ve düşüncelerini şarkılara aktarmaya başlamasına yol açmıştı.

Müzisyenin müzikle olan ilişkisi, sadece gitar çalarak da gelişmedi. Bir yanda folk üslubu çerçevesinde kendi bestelerini yapıyor, öte yandan da okulda gerçekleşen müzikallerde sahne alıyordu. Özellikle, ırk ayrımcılığının yeni yeni azalmaya başladığı bir dönemde, siyah bir öğrenci olarak The Wizard of Oz'un ana karakteri Dorothy olarak bu müzikalde yer alması, Wilson'ın alışılmışın dışına çıkmaya gönüllü olduğunun işaretlerinden biriydi.

Cassandra Wilson, Millsaps College ve Jackson State University'de iletişim eğitimi aldı. Formal bir müzik eğitimi hiç bir zaman olmadı, ancak üniversite yıllarında yerel barlarda, farklı topluluklarda solist olarak yer alıyor, R&B, funk ve popüler şarkılar söylüyordu. İlk defa jazz söylemesi, Mississippi'deki The Black Arts Music Society'nin konserine denk gelmişti. Formal müzik eğitimi henüz o yıllarda sınırlı olsa da, eğitimin önemini hiç bir zaman yadsımayan müzisyen 2007 yılında, 52 yaşında, Millsaps College'dan onur doktorası derecesi aldı.

Wilson, 1981 yılında New Orleans'a taşındı ve yerel televizyon kanalı WDSU'nun halka ilişkiler direktörü olarak çalışmaya başladı. O dönemdeki yol göstericileri arasında Alvin Batiste, Earl Turbinton ve ünlü Wynton ve Branford Marsalis kardeşlerin babası Ellis Marsalis de vardı. Bu üç isim, Wilson'ı müzik kariyerini geliştirmesi ve bu tutkusunun peşinden gitmesi konusunda yüreklendiriyordu.

1982 yılında, 27 yaşında New York'a taşındı müzisyen. Birçok jazz müzisyeni gibi, New York'ta bulunmak Wilson için büyük bir fırsat olsa da, kolay değildi bu ortamda diğerlerinin arasından sıyrılmak. Zaman zaman sahne alıyor, aynı zamanda emprovizasyon yetkinliğini geliştirmek için yoğun bir şekilde çalışıyordu. Tromboncu Grachan Moncur ile yaptığı "ear training" çalışmalarıyla birlikte 'phrasing'ini ve emprovizasyon yeteneklerini daha da kuvvetlendirdi. Bu dönemde, Charlie Parker'la da birlikte çalmış olan piyanist Sadik Hakim'le jam session'lara katılıyordu.

New York'taki bu yıllarında Steve Coleman'la da sıkı bir dostluk kurdu Wilson; ve bu sayede Coleman'ın liderliğini üstlendiği, Greg Osby'nin ve

Geri Allen'ın da dahil olduğu M-Base'in solisti oldu. M-Base'in müziği, ilk anda jazz'dan çok pop gibi kulağa geliyordu, ancak grup aslen rock ve funk'tan aldığı fikirleri bir araya getirmiş, kompleks bir armoni yapısı içinde kendine has bir yapı oluşturmuştu. M-Base, yeni bir "siyahi müzik" oluşturmak için yola çıkmıştı: hem geleneksel, hem de geleceğe dönük, ruhani ama aynı zamanda gündelik hayata dair kurguları bir arada içinde barındırmayı amaçlıyordu. Her ne kadar M-Base'in müziğinin ana odak noktası, vokal olmasa da, Wilson, yarattığı ses dokusu, emprovizasyon yeteneği ve söz yazma kabiliyetiyle, ortaya çıkan eserlere çok önemli katkılarda bulunmaktaydı. Wilson'ın sonraki dönemde yaptığı solo çalışmalarında benimsediği üslubu genel anlamda müziğinde M-Base'in etkileri de hissedilmektedir.

1985 yılından 1987'ye kadar Coleman'ın albümlerinde yer aldı Wilson: *Motherland Pulse* (1985), *On the Edge of Tomorrow* (1986), *World Expansion* (1986), *Sine Die* (1987). M-Base'le yaptıkları tek kayıt ise *Anatomy of a Groove*'du (1992).

Wilson, aynı dönemde M-Base ve Coleman'ın dışında başka projelerle de iç içeydi. Örneğin, Henry Threadgill'in New Air isimli avant-garde trio'suyla turneye çıktı ve 1987 yılında *Air Show No.1* albümünü kaydetti. Wilson, M-Base'deki çalışma arkadaşları gibi, Münih merkezli prodüksiyon şirketi JMT ile anlaştı, ilk solo albümünü de bu firmadan 1986 yılında yayınladı: *Point of View*. Bu albümde Wilson'a, Steve Coleman, Grachan Moncur III, Jean-Paul Bourelly, Lonnie Plaxico ve Mark Johnson eşlik ediyordu.

Wilson, *Point of View*'dan itibaren de, solo kariyerinde ağırlıklı olarak kendi bestelerini yorumladı. JMT kayıtlarında, kendi bestelerinin yanı sıra, Steve Coleman, Jean-Paul Bourelly ve James Weidman kompozisyonlarına da yer vermekteydi. Aynı zamanda, ara sıra da standartlar çalarak, jazz geleneğine selam gönderiordu. JMT, Wilson'ın kendi sınırlarını zorlamasına, üslubunu genişletmesine ve zorlayıcı, yeni formatlar denemesine yol açmıştı. Böylelikle, sadece bir jazz vokalisti olarak kalmak istemediğini – ki bunun kötü bir şey olmadığının da bilincindeydi – daha da anlamıştı müzisyen.

M-Base'den sonra, JMT ile yaptığı kayıtlar sayesinde, müzik eleştirmenlerinden pozitif yorumlar almaya başlamıştı, ancak en ciddi anlamdaki çıkışı bir grup jazz standardını kaydettiği *Blue Skies* (1988) albümüydü. Bir kere ekip çok sıkıydı: Piyanoda bir süre önce kaybettiğimiz deha Mulgrew Miller, basta Lonnie Plaxico ve davulda en son ülkemize "Dünya Jazz Günü" sebebiyle gelen Terri Lyne Carrington vardı. Wilson, bu albümde *Sweet Lorraine*, *I'm Old Fashioned* ve *I Didn't Know What Time It Was* gibi standartları kendine has üslubuyla, yeni bir enerji katarak yorumladı. Erken dönem jazz üslubunun Betty Carter'dan etkilendiği gerçeği, bu albümde açık bir şekilde ortaya çıkmaktaydı. Aynı yıl Billboard, *Blue Skies*'ı yılın jazz albümü seçti.

Bir düşünün: Jazz dünyası, sizi 'yeni Betty Carter' olarak tanıtıyor, isminize ve yeni albümünüze sayfa sayfa olumlu eleştiri yazısı döşeniyor. Ve siz, yirmi yıllık müzik kariyerinizde bir daha tamamı standartlardan oluşan bir albüm kaydetmiyorsunuz. Cassandra Wilson, JMT kayıtlarından oluşan 2002 yılındaki *Sings Standards* albümüne kadar, hiç bir zaman bir mainstream jazz şarkıcısı olmadığını vurgularcasına, bir daha tamamı jazz standartlarından oluşan bir albüm yayınlamadı. O 'yeni Betty Carter' olmak istemiyordu, sesi, tonu ve üslubu Carter'dan esinler taşısa da. O, Cassandra Wilson olmak için müzik yapmayı seçmişti ve bugün baktığımızda, otuz yılı aşkın müzik kariyeri sonucunda onun 'Cassandra Wilson' olduğunu görüyoruz.

Aynı dönemde, JMT'den *Days Aweigh* (1987), *Jumpworld* (1989), *She Who Weeps* (1990), *Live* (1991), *After the Beginning Again* (1992) albümlerini, Columbia'dan ise *Dance to the Drums Again* (1992) albümünü kaydetti.

Blue Skies ile Blue Note'un efsanevi yöneticisi Bruce Lundvall'ın ilgisini çekmişti Cassandra Wilson. Ve bir Lundvall keşfi olarak, 1993 yılında ünlü Blue Note firmasıyla anlaştı. O dönemden itibaren de, kaydettiği albümlerde, kendi sesine daha çok yer veriyordu. Blue Note'un desteğiyle albüm satışlarında ciddi bir seviyeye ulaşmış ve bu şirketin önde gelen müzisyenlerinden biri olmuştu (aynı dönemde Diane Reeves'in de Blue Note'la çalışmaya başladığını da hatırlatalım).

Blue Note'tan çıkardığı ilk albüm *Blue Light 'Til Dawn*'du (1993). Bu albümle birlikte türler arası geçişleri daha da dikkat çekmeye başladı müzisyenin. Kendi bestelerine yer veriyor, seyrek de olsa jazz standartları söylüyordu, ancak blues, pop, dünya müziği, farklı etnik müzikler ve country'den esinleniyor, geniş bir perspektiften bakan bir müzik üslubu oluşturuyordu.

Wilson'ın Lundvall ile tanışması ve ilk albümünün kayıt hikayesi de çok ilginç. Önceleri, M-Base tarzında bir proje yapmayı düşünmüş Wilson, ancak Lundvall, "Neden akustik bir albüm yapmıyorsun? Birlikte çaldığın topluluk çok iyi, ancak biz şu anda müzikal anlamda bir demokrasi aramıyoruz; aradığımız senin sesin. Biz sadece seninle anlaştık ve senin gerçek sesini bu albümde duyabilmek istiyoruz" diyerek Wilson'ı ikna etmiş.

Blue Light 'Til Dawn'un başarısındaki başka büyük bir pay prodüktör Chris Street'in şüphesiz. O dönemde geçinebilmek için aynı zamanda müteahhitlik yapan Street'le bir gün yaşadığı binanın lobisinde karşılaşan Wilson, Street'in bakış açısından ve kendine güveninden etkilenmiş. Müzisyen, Bruce Lundvall'e giderek şöyle demiş: "Bu albüm için kiminle çalışmak istediğimi buldum: Chris Street, benim binamda yaşayan bir müteahhit..." Lundvall çok şaşırsa da, önsezileri bu birlikteliğin gelecek vaadettiğini söylemiş; *You Don't Know What Love Is* ve Van Morrison bestesi olan *Tupelo Honey* parçalarının demo kaydını yapmalarına izin vermiş. Ortaya çıkan sonuç o kadar iyiymiş ki, albümü aynı ay içinde kaydetmişler.

Wilson'ın benim de favori albümü olan 1996 tarihli *New Moon Daughter*, ona "**En İyi Vokal Jazz Performansı**" dalında Grammy Ödülü'nü kazandırdı. Bu albümü ve artık kendini fazlasıyla kanıtlamış olan Cassandra Wilson'ın etkisiyle, en sert jazz kritikleri bile, belli bir ciddiyete sahip bir jazz vokalistinin folk, country, soul, R&B ya da dünya müziklerinden etkilenebileceğine inanmaya başlamıştı.

Wilson, *New Moon* Daughter'ın ertesi yılı, Wynton Marsalis'in ödüllü projesi *Blood on the Fields*'ta yer aldı ve Marsalis'le birlikte uzun bir turne yaptı. Blue Note ile yıllardır çalışmaya devam eden müzisyen, geçtiğimiz 15 yıllık süreçte, *Rendezvous* (1999), *Belly of the Sun* (2002), *Glamoured* (2003), *Thunderbird* (2006), *Loverly* (2008) ve *Silver Pony* (2010) albümlerini kaydetti.

Müziğinde bire bir hissedilmese de, Miles Davis, Wilson'ın en önemli ilham kaynaklarından biridir. Müzisyen, 1989 yılında JVC Jazz Festivali'nde Davis'ten önce sahne almıştı; hala en ilgi çeken anılarından biri olarak bu geceyi anlatmayı sever. 1999 yılındaysa, Miles Davis'e ithaf ettiği *Traveling Miles* isimli, Lincoln Center'da Davis'in anısına verdiği konserlerin kayıtlarından oluşan albümü yayınladı. Hatta bu albümdeki eserlerin hepsi Miles Davis bestelerinin, Wilson'ın üslubuyla yoğrulmuş halidir.

Cassandra Wilson, müzik kariyeri boyunca Steve Coleman'ın ve M-Base'deki arkadaşlarının yanı sıra, Robin Eubanks, Dave Holland, Rod Williams, Courtney Pine, David Sanchez, Kurt Elling, Wynton Marsalis, Angelique Kidjo, Bill Frisell, Elvis Costello, Regina Carter, Don Byron, Terence Blanchard, David Murray, Charlie Haden gibi isimlerle sahne aldı, kayıtlar yaptı. *Junior* ve *The Score* filmlerinde de yer alan müzisyen, 2001 yılında Time Dergisi tarafından Amerika'nın "**En İyi Vokalisti**" seçildi, Montreal Uluslararası Jazz Festivali'nde Miles Davis Ödülü'nü kazandı ve 1994-96 yıllarında Down Beat dergisi tarafından "**Yılın Kadın Jazz Vokalisti**" seçildi. Wilson'a, ikinci Grammy'sini ise, 2009 yılında *Loverly* albümü kazandırdı.

Wilson'ın üslubu, şarkı seçimi ya da genel anlamda yaptığı müzik, daha konservatif jazz dinleyicilerinin zevkine hitap etmeyebilir. Ancak, birçok genç müzisyenin Norah Jones ve Diana Krall'ı takip ettiği, onların izinden gittiği bu dönemde, Cassandra Wilson gibi müzisyenlerin olması, müzik dünyamızı genişletiyor, çeşitlendiriyor, renklendiriyor.

Wilson'ın kuvvetli kontraltosu, kariyeri boyunca daha da güçlendi, aynı zamanda tekniği ve yeteneği tonlar arası geçiş yapmasına, hecelerin vurgularını rahatlıkla değiştirmesine ve bir anda ses rengini farklılaştırarak söylediği eserin duygu durumunu 180 derece değiştirmesini sağlıyor. Harika bir tınısı var sesinin; çok kendine has ve özel. Blue Note'la uzun yıllar çalışmasının temel sebeplerinden biri de hem kendine özgü sesi, hem de yaptığı farklı işler, elbette.

Tekrarlamak gerekirse, hikayesinden kısaca bahsettiğim Cassandra Wilson, Akbank Caz Festivali'nin en önemli konuklarından biri, kuşkusuz. Böyle bir müzisyeni canlı izleyecek olmanın da son derece heyecan verici olduğunu düşünüyorum. Son olarak, müziğiyle duyguları arasına bir duvar örmeyen, tam tersine kendini tamamen açarak, dinleyicisiyle bir olan müzisyenin sözlerine kulak verelim:

"Duygularımı, yaptığım işten ayrıştırmanın herhangi bir faydası olmadığının farkına vardım, çünkü benim işim bu: İşimi yapabilmem, üretebilmem için duygularımı kullanıyorum. Ardından duygularımın gerçekleşmesine, hissetmeme izin verdim. Önce çok büyük bir endişe, sıkıntı, sabırsızlık, korku ve acı vardı. Bu duyguların birini hissediyorsunuz ve müziğin, inanılmaz bir dinlendirici, sakinleştirici etkisi oluyor. Müzik sizi sakinleştirebilir, koruyabilir ya da bütün bu bahsettiğim kuvvetli duyguları yaşamanız için size bir alan oluşturabilir".

Elif Seven Ispartalı
elifseven@yahoo.com.tr

Helge Lien Trio

Norveç'in en önemli jazz piyanistlerinden biri olan Helge Lien, küçük yaşta piyano çalmaya başlar ve gençliğini Elvis, Beatles ve Pink Floyd hayranı olarak geçirir. İlk kez Oscar Peterson dinledikten sonra jazz'a ilgi duymaya başlayan piyanist, Norveç Müzik Akademisi'nde eğitimini tamamladıktan sonra ilk birlikte çalıştığı grup olan Tri O'Trang'a katılır. Oldukça ilginç bir üçlü olan bu grup, piyanoda Helge Lien, saksofonda Torben Snekkestad ve tubada Lars Andreas Haug'dan oluşuyor. İlk albümleri "Liker"da albümün kapağından tutun da parça isimlerine ve parçalara kadar her şey biraz avangard, bazı parçaları dinlemesi zor ama kesinlikle yenilikçi, biraz soyut öğeler barındırıyor ama kesinlikle dinlemesi zevkli. Sene 2000. Aynı yıl piyanist ilk solo albümü olan "Talking To A Tree"yi de yayınlıyor, biri hariç bütün besteleri kendisine ait olan.

Jazz'daki en önemli ilham kaynaklarından birinin Keith Jarrett olduğunu söyleyen Lien, Jarrett'ın müziğe yaklaşımının kendisinde farklı, yaratıcı fikirler meydana getirdiğini de ekliyor. Doğaçlamanın bestecliğin ayrılmaz bir parçası olduğunu savunması da belki bu etkilenmenin bir eseridir kimbilir? Bir röportajında piyaniste "müzikte, doğaçlamada sizi hareket geçiren en önemli etkenler nelerdir?" diye sorduklarında, kontrastların çok önemli olduğunu söylüyor. Bestenin, formun oluşmasındaki ana kaynak olduğunu ve doğaçlamanın bestenin sınırları içerisinde gidebileceği birçok farklı alanı olduğunu ekliyor. Sonuçta doğaçlama dediğimiz şey de bir tür beste değil midir? Müzikte dinamiklerin önemli olduğunu söyleyen piyanist, müziğinde bir üç boyutluluk yaratmaya çalışıyor zaman zaman. Bunu da müzikteki bazı öğeleri daha belirgin yapıp bazılarını fluğlaştırarak yapıyormuş. Ona göre müzik kendi başına değil ama zaman ve mekanın içinde oluşan bir şekil, bir sanat biçimi.

Helge Lien Trio 1999 senesinde kuruluyor. O günden bugüne grup aktif olarak sahnede ve albümler yayınlıyor. Ben kendileriyle 4 sene önce bir müzik marketin jazz reyonunda tanıştım. Kim olduklarını bilmeden, sadece kapağını çok beğendiğim ve trio oldukları için aldım albümlerini, o gün bugündür takipteyim. Helge Lien için Bill Evans'ın lirik tınısının Esbjorn Svensson'un melankolizmiyle birleşimi diyorlar, doğru. Trio çok dinamik ve yıllardır beraber çalmanın getirdiği bir et-kemik durumu var. Birbirlerini dinliyor ve anlıyorlar belli. Triosunda her müzisyenin sınırlarını genişletebileceği kadar alana sahip olduğunu söyleyen Lien, üçlünün kendi aralarında hiç konuşulmayan ama içgüdüsel olarak takip ettikleri de bir "konuşulmayan ama orada olan kurallar" bütünü olduğunu söylüyor. İlk albümlerini 2001 yılında "What Are You Doing The Rest Of Your Life" adıyla yayınlayan trio, albümde "So What" ve "Solar"gibi standart parçalara kandilerine özel standart dışı yorumlarını getiriyorlar. Trio müthiş, yıllarla, giderek de güzelleşiyorlar bence. Baslar melodik ve sağlam, davul hep arzuladığımız gibi kararında çalıyor. Dinlerken mutlu oluyorsunuz.

Ardından 2002 yılında "Spiral Circle" albümü geliyor. Bu arada Lien hiç boş durmuyor, diğer triosu Tri O'Trang'la da "Fordivi" adlı albümü çıkarıyor. Biz dönelim "Spiral Circle"a. Albümde 8 parçanın 5'inin bestesi Lien'e ait. Benim favorim "Quiet Now". Gerek beste gerek çıkan sesler anlamında fiyortlara gitmiş kadar oluyorum her dinlediğimde. "Durdurun fiyortlarda inecek var". 2003'te "Asymmetrics" geliyor. Yine bu albümde de, orijinal bestelerin yanında en standart standartlara da yer vermesiyle ünleniyor trio ve karşımıza "Autumn Leaves"le çıkıyor. 2006'da "To The Little Radio", 2008'de de "Hello Troll" yayınlanıyor. 2012'de son albümü "Natsukashii"yi çıkaran Helge Lien Trio'yu heyecanla bekliyorum. Bu zamana kadar albümlerin hepsinde basta Frode Berg ve davulda Knut Aalefjoer'den oluşan ekiple çalan Helge Lien Trio'da bu defa konserde bası yine Frode Berg fakat davulu Norveç'in ünlü davulcularından Per Oddvar Johansen çalıyor olacak. Not alın: 5 Ekim Cumartesi, saat: 19:00 Akbank Sanat.

BOYUT KOLEKSİYON

500 YILIN GİZEMİ

PÎRÎ REİS

ÇAĞININ EN ÖNEMLİ KARTOGRAF VE DENİZCİLERİNDEN PÎRÎ REİS'E DAİR İKİ DEV ESER OKUYUCULARLA BULUŞUYOR...

KÜLTÜR YAYINLARI DANIŞMA HATTI

444 53 53

ONLINE SATIŞ

WWW.BOYUTSTORE.COM

Şehnaz Aygül
sehnaz.aygul@babylon.com.tr

Babylon konserleri...

Kurt Rosenwinkel New Quartet // 1 Ekim Salı

Berklee School of Music'de okurken Gary Burton tarafından keşfedilen Kurt Rosenwinkel, 1990'dan bu yana yeteneğini bizlerle paylaşıyor. New York'a taşındıktan sonra Doğu Yakası'nın saygı duyulan gitaristlerinden biri olan Rosenwinkel'in dengeleri bozmadan kullandığı efektlerle beraber yumuşak ve akıcı melodiler üreten tarzı, sıklıkla Pat Metheny ve John Scofield ile karşılaştırılıyor. Daha önce Aaron Goldberg, Joe Martin, Eric Harland, Mark Turner ve Brad Mehldau gibi önemli müzisyenlerle çalışan gitaristin bir de The National Endowment for the Arts Composer's ödülü bulunmaktadır. Geçtiğimiz yıl Aaron Parks, Eric Revis ve Justin Faulkner'la beraber Star of Jupiter'i yayımlayan Rosenwinkel, aynı kadroyla Babylon'da sahne alacak.

Kurt Rosenwinkel (vo, g)
Aaron Parks (p)
Eric Revis (b)
Justin Faulkner (d)

Nicholas Payton / 2 Ekim Çarşamba

Grammy ödüllü trompetçi ve multi-enstrümentalist Nicholas Payton günümüzün en yetenekli müzisyenlerinden biri olarak gösteriliyor. Henüz liseyi bitirmeden bir virtüöz olarak görülen Payton, şimdiden jazz tarihindeki yerini sağlamlaştırmış durumda. Bugüne dek solo performanslarından orkestralara kadar sahnesini pek çok sanatçı ile paylaşan New Orleanslı sanatçı Payton, Ray Charles, Daniel Lanois, Herbie Hancock, Roy Haynes, Joe Henderson, Marcus Roberts, Jill Scott ve Wayne Shorter gibi jazz'in diğer önemli isimleriyle birlikte de çalışmalarda bulundu. Belirli bir türe sadık kalmayan, tarzları bir araya getiren Payton, zengin müzik geçmişiyle izleyenleri her defasında kendisine hayran bırakıyor.
Nicholas Payton (tp, p)
Vicente Archer (b)
Lenny White (d)

Sophie Hunger // 3 Ekim Perşembe

Genç şarkıcı ve söz yazarı Sophie Hunger'ın ünü şimdiden İsviçre'nin sınırlarını aşmış durumda. Glastonbury Festivali'nde sahne alan ilk İsviçreli sanatçı olan Hunger, 2006'da yayımladığı Sketches on Sea'nin ardından Erik Truffaz ve Stephan Eicher gibi sanatçılarla çalışmaya başladı. The Guardian tarafından Laura Marling, Beth Orton ve Björk'ün bir sentezi olarak tanıtılan folk-rock sanatçısı, Madeleine Peyroux ile turneye çıktıktan sonra adını daha sık duyurmaya başladı. Son olarak bu yıl içinde kaydettiği The Danger of Light adlı albümünü dinleyicileriyle paylaşan Sophie Hunger, canlı performanslarında gitarı ve buğulu sesiyle herkesi etkilemeyibaşarıyor.

Sophie Hunger (vo, g, p)
Alberto Malo (d, perc)
Simon Gerber (b, g, clt)
Alexis Anérilles (tp, flgh)
Sara Oswald (cello, p)

23. Akbank JazzFestivali: Tortured Soul // 4 Ekim Cuma

House müzikte yepyeni bir konsept yaratan Tortured Soul, heyecan verici sahne performanslarıyla öne çıkan bir üçlüdür. Kulüp müziğini afro-beat ve samba ile birleştiren jazz, funk ve soul'u harmanlayarak yepyeni bir titreşim oluşturan Tortured Soul, Jamiroquai, Stevie Wonder, Prince ve Fela Kuti'nin birleşimi olarak düşünülebilir. James Brown, John Scofield, Soulive gibi önemli isimlerle aynı sahneyi paylaşan topluluk soul, elektronika ve house müziği bir arada sunuyor. Topluluğun bu yüksek tempolu performansına karşı koyamayacaksınız.

John-Christian Urich (d, vo)
Ethan White (keyb, vo)
Jordan Scannella (b, vo)

23. Akbank JazzFestivali Electro Swing: White Mink // Babylon Lounge// 4 Ekim Cuma

Eski swing plaklarına bambaşka bir hava kattıkları toplama albüm serileriyle adını duyuran White Mink, Electro Swing vs. Speakeasy Jazz adlı albüm çalışmalarıyla 20'lerin ve 30'ların ruhunu günümüz modern dünyasına uyarlamayı başardı. O dönemin unutulmayan klasiklerine ve çok nadir bulunan kayıtlara setlerinde yer veren White Mink DJ'leri, Swing'i yeniden yorumlayarak "electro swing" tarzını ülgatımıza kazandırdı. Bu seriyle jazz ve swing müzik çevrelerinde popülarite kazanan White Mink DJ'leri şimdi bu swing ve dans tutkusunu Akbank Jazz Festivali kapsamında Babylon Lounge'ın sıcak atmosferine taşımaya hazırlanıyor. Şimdiye kadar Glastonbury, Bestival ve Big Chill gibi önemli festivallerde performans sergileyen White Mink herkesi swing eşliğinde dansa davet ediyor.

Submotion Orchestra // 5 Ekim Cumartesi

2009 yılında Londra ve Leeds'den yedi müzisyenin biraraya gelmesiyle oluşan Submotion Orchestra, yenilikçi tarzıyla son dönemde İngiltere'den çıkan en önemli müzikal oluşumlardan biri olarak gösterilmektedir. Nu-jazz, soul, ambient ve hatta dubstep öğelerini, Ruby Wood'un değişken ve kırılgan sesiyle zenginleştirirken, kusursuz davul ve bas ritimleriyle de dinleyicilerin beğenisini kazanmayı başarıyor. 2011'de yayımladıkları ilk albümleri Finest Hour ile kabuğunu kırmayı başaran ve başta Gilles Peterson olmak üzere pek çok müzik otoritesini etkilemeyi başaran Submotion Orchestra, geride bıraktığımız yıl ikinci albümleri Fragments'ı müzikseverler ile paylaştı. Eğer The Cinematic Orchestra ve dubstep arası bir şeyler arıyorsanız, doğru yerdesiniz.

Thomas Evans (d)
Daniel Templeman (perc)

Christopher Hargreaves (b)
Ruby Wood (vo)
Tarek Modi (keyb)
Simon Beddoe (tp)
Dominic Howard (ses teknisyeni)

WeeD // 6 Ekim Pazar // 18.30

Şenol Küçükyıldırım, WeeD adını taşıyan yeni grubu ile müziğin ustalarından, gitarist Şevket Akıncı ve bas gitarda Murat Çopur ile sahne alacak. Cecil Taylor, Ornette Coleman, John Cage gibi, avant-garde müziğin önde gelen üstadlarıyla çalışmış olan Şenol Küçükyıldırım "sound-based" serbest doğaçlama müziğe yeni bir boyut getiriyor. Inwards, Soundness ve Mother Tongue isimli projeleriyle ses getiren çalışmalara imza atan Şenol Küçükyıldırım, bu projesinde de yine seslerin sınırlarında gezinerek keşfedilmemiş olanın izini sürüyor.

Şevket Akıncı (g)
Murat Çopur (b)
Şenol Küçükyıldırım (d)

CIRCUS, CINEMA and SPAGHETTI - SEXMOB plays Fellini: The Music of Nino Rota // 8 Ekim Salı

Steven Bernstein önderliğindeki Sex Mob, Grammy adaylığı bulunan Sexotica albümünün üzerinden geçen yedi yılın ardından bu kez Cinema, Circus & Spaghetti -Sex Mob Plays Fellini: The Music of Nino Rota projesiyle yeniden bizlerle birlikte! Eşi benzeri zor görülen müzikal bir dil kullanan Sex Mob, bu sefer Federico Fellini'nin filmlerine fon yaratan İtalyan besteci Nino Rota'nın eserlerinden yola çıkarak yaratıcılığın sınırlarını zorlayacak. New York'lu topluluk, filmlerinde sinema, sirk ve spagettiden, yani kendi yaşamının her anından esinlenen Fellini'nin izinden korkusuzca ilerliyor. Sexmob kendilerine has doğaçlama saykodelik melodileriyle dinleyenleri geçmişten günümüze uzanan gerçeküstü ritimlerle buluşturuyor. Sex Mob'un müziğin kurallarını alt üst eden performansları festivalin kaçırılmaması gereken gecelerinden biri yapıyor.

Steven Benstein (tp)
Briggan Krauss (s)
Tony Scherr (b)
Kenny Wollesen (d)

İlhan Erşahin's İstanbul Sessions // 9 Ekim Çarşamba

İlhan Erşahin, İstanbul Sessions projesiyle, İstanbul'un eklektik ruhunu kendi tarzında tercüme ederken jazz, rock ve dans müziğinin öğelerini bir araya getiriyor. İlhan Erşahin'nin İstanbul Sessions projesi 2006 yılından bu yana Avrupa'nın en prestijli festivallerinden, Brezilya'ya, İstanbul'daki en büyük festivallerden, New York Summer Stage'e kadar pek çok önemli sahne de yer aldı. 2009'da usta Fransız trompetçi Erik Truffaz'ın konuk olduğu ilk albümlerini yayınlayan İlhan Erşahin ve ekibi, son olarak ikinci albümleri Night Rider 2012'de yayınlandı.

İlhan Erşahin (s)
Alp Ersönmez (b)
Turgut Alp Bekoğlu (d)
İzzet Kızıl (perc)

Die Slow // Babylon Lounge // 9 Ekim 2013 Çarşamba

Olayların aslında göründüğü gibi olmadığı önemli ve yaygın bir gerçektir. Örneğin, insanoğlu kendini her zaman dünya üzerinde yaşayan en zeki yaratık olarak görmüştür.
Ama aslında üçüncü en zeki yaratıktır. İkinci en zeki yaratıklar yunuslar, tuhaftır ama dünyanın
yıkımının yakın olduğunu uzun zamandır bilmekteydiler. İnsanoğlunu uyarmak için pek çok
girişimde bulunmalarına rağmen iletişim kurma çabalarının çoğu toplara vurmak ya da lezzetli
yiyecekler karşılığı ıslık çalmak olarak yorumlandı. Sonunda kendi olanaklarıyla dünyadan
ayrılmaya karar verdiler. Yunusların bıraktığı son mesajda yanlış
yorumlanmış ve çift ters takla
atarak bir halkanın içinden geçerken ıslıkla Amerika Milli Marşı'nı çalmaları yalnızca bir numara
olarak algılanmıştı. Ama mesajın aslı şöyleydi: Elveda ve balıklar için teşekkürler.

Rova Plus presents: No Favorites! (for Lawrence Butch Morris) // 10 Ekim Perşembe // 21.30

Rova Saxophone Quartet, bu yıl aramızdan ayrılan jazz üstadı Butch Morris'in anısına, yerli ve yabancı konuklarıyla festivalin en özel gecelerinden birine imza atmaya hazırlanıyor. Rova Plus presents: No Favorites! (for Lawrence Butch Morris) gecesiyle San Franciscolu topluluk Butch Morris'in izinden, onun canlı performanslarıyla yakaladığı ruhu yansıtmak için Babylon'da sahne alacak. Kurulduğu günden bu yana jazz'ın yanı sıra diğer müzik türleri ile olan dirsek temasını da sürdürmekte olan Rova, doğaçlamalar ve free-jazz bileşenleriyle klişelerden uzak durarak yorumlamayı başarıyor. Bugüne kadar John Zorn, Anthony Braxton, Barry Guy, Mike Patton gibi farklı müzik tarzlarının temsilcisi olan müzisyenlerle çalışan grubun İstanbul'daki performansında sahnede sürpriz misafirleri de olacak.

Larry Ochs (s)
Jon Raskin (s)
Steve Adams (s)
Bruce Ackley (s)
Lepidus Quartet (yaylılar)
Ediz Hafızoğlu (d)
Sarp Maden (g)

OBG // 12 Ekim 2013 Cumartesi 23:30 //

Murat Abbas ve Murat Beşer önderliğindeki "Oldies But Goldies" yine Babylon'da olacak. Depeche Mode, The Cure, Madonna, A-Ha, Chic, Duran Duran, Snap, Cyndi Lauper, ABBA, Donna Summer, James Brown, The Smiths, Wham!, Frankie Goes To Hollywood, ve Michael Jackson ve çok daha fazlasıyla karşınıza çıkacak olan "Oldies But Goldies" ile eğlenceli bir geceye hazır olun.

FOURinthePOCKET // 19 Ekim 2013 Cumartesi // 23:30

Elif Çağlar, Çağrı Sertel, Alp Ersönmez, Mert Önal ve Toygun Sözen gibi çok önemli müzisyenlerinden bir araya gelmesiyle oluşan grup Erykah Badu, Jill Scott ve Meshell N'degeocello gibi isimlerin parçalarını kendi tarzlarıyla yorumlarken funk, R&B ve soul müzik türlerinin etkileşimiyle ortaya koydukları parçaları kendilerine özgü geçişleri ve doğaçlamalarıyla bütünleştiriyorlar.

Iyeoka // 24 Ekim 2013 Perşembe 21:30

Nijerya kökenli Amerikalı sanatçı Iyeoka, sadece bir müzisyen değil, aynı zamanda bir eğitmen, şair, aktivist ve TED Global üyesi. İlk olarak 2004 yılında The Rock By Funk Tribe grubuyla Black and Blues albümünü yayımlayan Iyeoka Okoawo, son olarak 2010'da Say Yes adlı albümü dinleyicilerle buluşturdu.

Emancipator // 25 Ekim 2013 Cuma 23:30

Douglas Appling ya da bilinen sahne ismiyle Emancipator, trip-hop bayrağını Amerika'da başarıyla taşımaya devam ediyor. 2006 yılında Soon It Will Be Could Enoug'la sahneye adım atan genç müzisyen, dinleyicilerini kusursuz melodilerle her defasında cezbediyor ve bağımlılık yaratan bir müzik ziyafetiyle baş başa bırakıyor.

Charles Bradley and His Extraordinaires // 26 Ekim 2013 Cumartesi 23:30

Charles Bradley, soul ve funk müziğin yaşayan efsanesi olmaya en yakın yeteneklerden birisi. Henüz küçük bir çocukken kardeşi tarafından James Brown konserine götürülen ve bu konserden bir hayli etkilenen Bradley, müziğe ilk adımını da bu şekilde atmış oldu. 62 yaşında keşfedilen Charles Bradley'in yaşamı küçük yaşlarından itibaren çok büyük engellerle dolu. Çok küçük yaşlarda evsiz kalan, ölümcül hastalıklarla burun buruna gelen Bradley, içinden çıkılamaz hale gelen bu trajik hayatının içinde abisinin öldürülmesiyle de yüzyüze gelmiş. Yaşadığı bu kötü koşullardan sürekli kaçmaya çalışan Bradley soğuk savaş öncesi bir grupla beş altı kez sahne almayı başarabilmişse de bu savaş onun sahne hayatının uzun bir süre boyunca sonu olmuş. Yaşadığı tüm bu zorluklar içinde funk'ın önemli plak şirketi Daptone Records tarafından keşfedilen Charles Bradley bu sayede müzik tarihine kazandırılmış oldu.

Wire // 30 Ekim Çarşamba // 21:30

Colin Newman'ın başını çektiği Wire, özellikle 1970'lerin sonuna doğru İngiltere'de başlayan punk akımın öncü isimlerinden biri oldu. Punk'a dışarıdan bakarken kendini yenileyerek bir adım ötede tutmayı başaran Wire, ilk albümleri Pink Flag'den itibaren punk'tan post-punk'a evrilen tarzlarıyla ve avantgard duruşlarıyla müzik tarihinde önemli bir noktaya sahip.

Elif Seven Ispartalı
elifseven@yahoo.com.tr

Çılgın müzisyen, model Chrysta Bell festivalde...

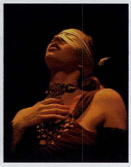

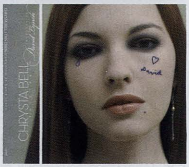

Rolling Stone dergisinin performansını "büyüleyici ve yakıcı, buğulu ve hüzünlü, incelik ve ustalıkla işlenmiş" olarak nitelendirdiği kişi: Chrysta Bell. Kendisi hem bir performans sanatçısı, hem müzisyen hem de modellik yapıyor. Bir süredir de yönetmenlerin şahı David Lynch'le birlikte müzik üretiyor. Evet yanlış duymadınız: David Lynch.

David Lynch'in sinema tarihindeki bence en çılgın yönetmenlerden biri olması, sadece görselliğin değil filmlerinde sesin de çok önemli rol oynamasından kaynaklanıyor. Gerçek anlamda bir sürrealist olan Lynch beni özellikle bir diğer usta müzisyen Angelo Badalamenti ile yaptığı "Blue Velvet", "Mulholland Drive" ve "Lost Highway" soundtrackleriyle kalbimden vurmuştu. Adam hem çok iyi görüyor hem çok iyi duyuyordu. O kayıp otobanda yol hiç bitmiyordu ve müzik de o yolun hiç bitmemesi için yardımcı oluyordu. Lynch'in filmlerinin müziklerini yapmak için evinde bir müzik stüdyosu varmış ve bir gün Chrysta Bell'i stüdyosuna davet etmiş ve hikaye böyle başlamış.

Teksas doğumlu Bell, Lynch'le tanışana kadar Teksas'tan çıkmamış. Ama David Lynch hayranlığının küçükken izlediği "Twin Peaks"e uzandığını söylüyor genç şarkıcı. Lynch'in "Twin Peaks"te Badalamenti'yle ortaklaşa yaptığı müzikten çok etkilenmiş olan Bell "o müzik sanki bendeki bazı damarları açıp nefes almamı sağladı" diye de ekliyor. Kendine ait yedi albümü bir de single'ı bulunan Lynch'in gerek filmlerinin gerek müziklerinin sakin, huzur verici ve rahatlatıcı olduğunu söyleyemem. Daha çok rahatsız edici, huzursuz, kesinlikle düşündürücü ve biraz çılgınlar. Her zaman, istisnasız olarak beklenmeyeni bekleyebilirsiniz David Lynch'ten. Luis Buñuel'in modern günümüzdeki bir uzantısıdır. Chrysta Bell'le yaptıkları çalışmaların da bundan aşağı kalır yanı yok gördüğüm ve duyduğum kadarıyla. İkili çalışmalarına Lynch'in filmleriyle başlıyorlar. 2006 yapımı "Inland Empire" filminde duyuyoruz Chrysta Bell'in sesini. Ardından 11 parçadan oluşan "This Train" yayınlanıyor Lynch & Bell ikilisi tarafından. Lynch'in "Chrysta Bell rüya gibi ve rüya gibi şarkı söylüyor ve şimdi rüya gerçek oluyor" dediği Bell genel olarak turnelerinde "This Time" albümünden parçaları sahneliyormuş grup arkadaşlarıyle birlikte. Daha önce Willie Nelson, Brian Setzer, Donovan, Adrien Utley (Portishead), King Crimson'dan Pat Mastelotto ve Trey Gunn gibi efsanelerle aynı sahneyi paylaşmış olan Bell'in Lynch'le birlikte yaptığı çalışmalar arasında kısa film olarak birkaç videoklip te var. O videoklipleri izlediğinizde de Bell'in sesinin yanında oyunculuğunun da David Lynch sineması için biçilmiş kaftan olduğunu anlıyorsunuz. Bunun yanında Lynch'in, müzik klipleri sayesinde kısa filmlerle hep hayatımızda olması da cabası. 23. Akbank Jazz Festivali'nin bu seneki harika programında ilk gün olan 25 Eylül'de Babylon'da saat 21.30'da sahne alacak olan Chrysta Bell'e klavye ve görsellerde Rod Castro, gitar ve basta ise Christopher English Smart eşlik edecek. Şaşırmayı ve algınızda değişiklik yaratacak birşeyler izleyip dinlemeyi istiyorsanız, kaçırmayın derim. İyi seyirler.

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

Yeni sezonunda da İş Sanat "yıl boyu sanat, yıl boyu festival" yaklaşımıyla dünyaca ünlü sanatçıları ağırlayacak

Ravi Coltrane

sahip saygın birçok sanatçıyı Türkiye'de ilk kez seyirciyle buluşturduğunu hatırlatarak, "İş Sanat geride kalan 13 sezon boyunca İstanbul'un kültür-sanat hayatının önemli bir çekim noktası olarak görüldü. İş Sanat'ın ilk yılından itibaren konuk ettiği dünyaca ünlü sanatçı ve topluluklarla Türkiye'nin en prestijli kültür ve sanat merkezleri arasında gösterilmesi bizi mutlu ediyor, daha iyisini yapmamız için de teşvik ediyor" dedi. İş Sanat'ın bünyesinde İstanbul ve İzmir'de sanat galerileri de bulunduğunu hatırlatan Senar Akkuş, İstanbul Kibele Sanat Galerisi'nin de Eşref Üren sergisi ile sezonu açacağını duyurdu.

İş Sanat'ın 2013'ün Kasım ayında başlayıp Mayıs 2014'te sona erecek 14. sezonunda 15 klasik müzik, 5 jazz, 6 dünya müziği, 5 yerli proje, 2 dans gösterisi, 5 şiir dinletisi, 4 Parlayan Yıldızlar konseri ve çocuk gösterileri yer alıyor. Kibele Sanat Galerisi ise 4 önemli sergiye ev sahipliği yapacak.

Jazz'ın usta isimleri İş Sanat'ta

İş Sanat, yeni sezonunda da jazz ve dünya müziği severleri mutlu edecek bir program hazırladı. Müzikteki ustalığı kadar yenilikçi çalışmaları ile adından sıkça söz ettiren **John McLaughlin** ve uluslararası bir fenomen olan tabla sanatçısı **Zakir Hussain** hem arkadaşlıklarının hem de müzikal işbirliklerinin 40'ıncı yılını "**Remember Shakti**" projesiyle kutluyor. Jazz müziğin sınırlarını yeniden çizen, önderliğini jazz'ı birçok farklı tarzla harmanlayan besteci **Jack DeJohnette**'in yaptığı, seyirciyi hem sesiyle hem de kontrbas

İş Sanat'ın 14. sezonu başlıyor

Klasik müzikten jazz'a, gelenekselden dünya müziğine, danstan şiir dinletisine farklı etkinlikler ve sergilerle kültür ve sanat hayatımızı renklendiren İş Sanat'ın, 14. sezonu Kasım ayında başlıyor. İş Sanat konser salonu bu sezonunda da dünyaca ünlü müzisyen, orkestra ve toplulukları sahnesinde ağırlayacak.

İş Sanat'ın 14. sezonunun tanıtıldığı basın toplantısında konuşan Türkiye İş Bankası Genel Müdür Yardımcısı Senar Akkuş, İş Bankası'nın kuruluşundan bu yana kültür ve sanata destek verdiğine değinerek, müzik ve sahne sanatları alanındaki faaliyetlerin 2000 yılında İş Sanat konser salonu ile tek çatı altında toplandığını söyledi. Senar Akkuş, İş Sanat'ın nitelikli sanatçıları ve grupları ağırladığını, alanında uluslararası üne

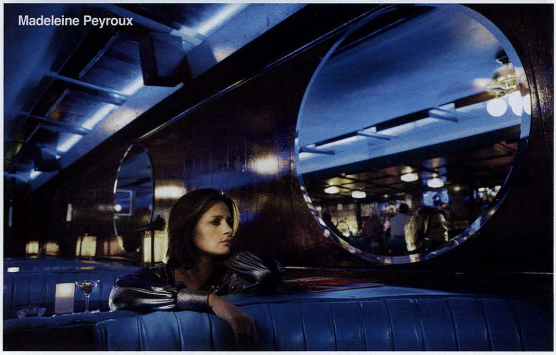
Madeleine Peyroux

performansıyla etkileyen ve genç yaşta Grammy kazanan **Esperanza Spalding**, New York Times'ın 'jazz tarihinin en iyi müzisyenlerinden biri' olarak nitelendirdiği saksofon devi **Joe Lovano** ve Spalding'in sadık partneri Arjantinli piyanist **Leo Genovese**'den oluşan "**The Spring Quartet**" İş Sanat'ta jazz severleri büyüleyecek.

Time Dergisi'nin 'Yılın en heyecan verici vokali' olarak nitelendirdiği jazz vokalisti **Madeleine Peyroux** *The Blue Room* isimli son albümünün en beğenilen parçalarını İş Sanat sahnesinde seslendirecek. Bu sezon İş Sanat'ın diğer bir konuğu jazz müzik dünyasının yükselen yıldızı, son albümü *There's A Flower in My Bedroom*'da Jamie Cullum ile bir düetin de yer aldığı **Luisa Sobral**. Jazz programının son performansını ise günümüzün en yenilikçi jazz müzisyenlerinden biri olan **Ravi Coltrane** sergileyecek. Deneyimli saksofoncu doğaçlama bir kuartet düzenlemesi yarattığı son albümü *Spirit Fiction* ile seyirciyi büyülemeye hazırlanıyor.

Luisa Sobral

Dünya müziğinin divaları İş Sanat sahnesini aydınlatacak

Dünya müziği serisinin bu seneki ilk konuğu Flamenko ve elektronik müziği en iyi harmanlayan grup olarak gösterilen **Chambao**. Madredeus'un solisti olarak başladığı müzik hayatına çok başarılı solo kariyeri ile devam eden ve usta yönetmen Wim Wenders'ın *Lisbon Story* filmindeki olağanüstü performansıyla akıllarda yer eden kadife sesli fado vokalisti **Teresa Salgueiro** konser verecek bir diğer dünya müziği sanatçısı olacak. Unutulmayan *Evita* performansının sahibi, Latin pop müziğinin divası **Paloma San Basilio** da "**Farewell**" konserinde İş Sanat seyircisi ile buluşacak. Dünya müziği programının son konuğu ise *Down On My Knees* şarkısıyla ciddi bir hayran kitlesine ulaşan, folk soul ve reggae türlerindeki şarkılarıyla önümüzdeki yıllarda da adından sıkça söz ettirecek olan **Ayo**.

Aralarında aktivist yönüyle de tanınan, Meksika asıllı sanatçı **Lila Downs** ve Pedro Almadovar filmlerinin Flamenko sesi olarak da hafızalardan silinmeyen **Estrella Morente**'nin bulunduğu isimler Dünya müziği serisinde İş Sanat'a konuk olacak

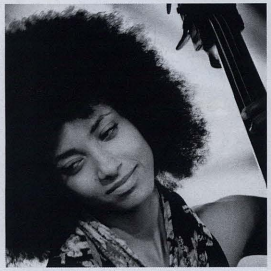

The Spring

Modern dansın mihenk taşlarından biri; Limón Dance Company

Her sezon modern dansın en önemli topluluklarını ağırlayan İş Sanat, dansın uluslararası üne sahip önemli gruplarından birini daha dans severlerle buluşturacak. Dramatik ifadeleri, teknik ustalıkları ve coşkun hareketleriyle sahneye çıktıkları her ülkede izleyicilerine eşsiz deneyimler yaşatan Amerika'nın köklü dans topluluğu Limón Dance Company iki muhteşem gösteriyle bu sezon İş Sanat'ta olacak.

Yerli isimler özel projelerle sahne alacak

İş Sanat alanlarında en iyi yerli isimleri de sahnesinde ağırlayacak. Alternatif rock müziğin melankolik yorumcusu **Emre Aydın** akustik konseri ile daha önceki senelerde İş Sanat'a özel projelerle izlediğimiz **Şevval Sam** ise yeni albümü *Tango* ile 14. sezonumuzun programında yerini alacak. Vefatından önceki son konserlerinden birini İş Sanat'ta veren Bozkırın Tezenesi **Neşet Ertaş** ise birbirinden değerli müzisyenlerin sesiyle İş Sanat'ta anılacak. **Volkan Konak** ve **Sunay Akın** Karadeniz temalı özel bir konserde bir araya gelecek. Müzikseverler Türk sanat müziğinin nadide eserlerini ise Türk Sanat Müziği Projesi ile **Funda Arar**'ın sesinden dinleyecek.

İş Sanat konserleri ile ilgili en güncel bilgiyi issanat.com.tr, facebook ve twitter kanallarımızdan takip edebilirsiniz.

Satış noktaları

İş Sanat Ana Gişe - 0212 316 10 83

Biletix - 0216 556 98 00

Berna Özdemir
berna.ozdemir@iksv.org

Salon konserleri...

Jorn Stenersen

Salon, deneysel rock'tan funk-pop'a, jazz'dan elektronik müziğe, güncel müziğin önemli temsilcilerini dinleyicilerle buluşturmaya yeni sezonda da devam ediyor. Salon'un yeni sezonu 4 Ekim Cuma akşamı Moddi konseriyle açılıyor.

Salon, **4 Ekim Cuma** akşamı, 2010 yılında kaydettiği ilk albümü *Floriography* ile Norveç Grammy ödüllerine iki katogoride aday gösterilen folk-popun Norveçli ismi **Moddi** konseriyle kapılarını açıyor. **5 Ekim Cumartesi** akşamı bir konser daha verecek Moddi, **21.30**'da sahnede olacak.

Filmekimi'yle bir işbirliğine de imza atan **Salon**, **Jim Jarmusch**'un, İstanbullu izleyicilerle ilk kez Filmekimi'nde buluşacak son yapıtı ***Sadece Aşıklar Hayatta Kalır*** filminde küçük bir rolle kamera karşısına geçen, Ortadoğu'nun Arapça müzik yapan ilk indie-elektronik grubu Soapkills ikilisiyle tanınan **Yasmine Hamdan**'ı **6 Ekim Pazar** akşamı **20.00**'da sahnesinde ağırlayacak.

2003 yılında, Oslo'da kurulan ve Norveç'in en iyi genç jazz müzisyenleri arasında gösterilen piyano jazz üçlüsü **In The Country** sevilen parçalarını **8 Ekim Salı** akşamı **21.00**'da Salon takipçileriyle buluşturacak.

Birçok ülkede gerçekleştirdiği konserlerden sonra büyük popülerlik kazanan ve dünya müziğinin en önemli yıldızlarından biri olarak anılan Kudüslü ladino şarkıcısı **Mor Karbasi**, **10 Ekim Perşembe** ve **11 Ekim Cuma** akşamları **21.00**'da sevenleriyle Salon'da olacak.

Jazz ve funk doğaçlamalarıyla bilinen Teksas kökenli **Snarky Puppy**, İstanbul'daki ilk konserini vermek üzere, **23 Ekim Çarşamba** akşamı **20.30**'da **Garanti Caz Yeşili** kapsamında Salon sahnesinde olacak.

Amerikalı jazz trompetçisi **Christian Scott** da **24 Ekim Perşembe** akşamı **21.00**'da **Garanti Caz Yeşili** kapsamında beşlisiyle birlikte Salon takipçileriyle buluşacak.

2000 yılında yayımlanan ilk albümleri *Köledoyuran* ile müzik eleştirmenlerinin beğenisini toplayan deneysel rock topluluğu **Replikas** da, **25 Ekim Cuma** akşamı **21.30**'da sevenleriyle Salon'da olacak.

Christian Scott

PROGRAM DETAYLARI

MODDI
4 Ekim Cuma ve 5 Ekim Cumartesi
Kapı Açılış 21.30, Konser 22.00

Norveçli müzisyen ve söz yazarı **Pål Moddi Knutsen** 2010'da Valgeir Sigurdsson prodüktörlüğünde kaydettiği ilk albümü *Floriography* ile Norveç Grammy Ödülleri'nde iki kategoride aday gösterildi. Avrupa'nın en önemli festivallerinde yer alan **Moddi** 2010'da Angus & Julia Stone ile Avrupa'yı turladı. Son albümü *Set The House on Fire* Mart 2013'te yayımlandı. İki albümü de *Pitchfork* ve *Q* gibi müzik dergilerinde sayısız övgüye mazhar oldu. Müziğinde folk ve chamber-pop etkilerine yer veren **Moddi**, henüz 25 yaşında olmasına rağmen Norveç'in en saygın sanatçılarından biri olarak gösteriliyor. **Moddi** İstanbullu dinleyicileriyle ilk kez **4 Ekim Cuma** ve **5 Ekim Cumartesi** akşamları **21.30**'da Salon'da buluşacak.

YASMINE HAMDAN
6 Ekim Pazar
Kapı Açılış 19.30, Konser 20.00

Jim Jarmusch'un, İstanbullu izleyicilerle ilk kez Filmekimi'nde buluşacak son yapıtı ***Only Lovers Left Alive / Sadece Aşıklar Hayatta Kalır*** filminde küçük bir rolle kamera karşısına geçen ve şarkı söyleyen Beyrutlu müzisyen ve söz yazarı **Yasmine Hamdan**, **6 Ekim Pazar** akşamı **20.00**'da Salon sahnesine konuk olacak. Ünlü yönetmen **Elia Suleiman**'in eşi **Yasmine Hamdan**, 1999 yılında Ortadoğu'nun Arapça müzik yapan ilk indie-elektronik grubu Soapkills ile tanındı. Paris'e yerleştikten sonra Y.A.S adını kullanarak Mirwais'le ve daha

Snarky Puppy

sonrada Cocorosie'yle işbirliğinde bulundu. 20. yüzyılın büyük Arap kadın şarkıcılarının duygu yoğunluğundan ve ince toplumsal eleştirilerinden esinlenen **Yasmine Hamdan** 2013 yılında çıkardığı ilk solo albümü *Ya Nass* için Marc Collin'le çalıştı. **Filmekimi** işbirliğiyle, ***Only Lovers Left Alive / Sadece Aşıklar Hayatta Kalır***'ın **Atlas** sinemasındaki gösteriminin ardından gerçekleştirilecek konserde **Yasmine Hamdan**, müzikseverlerle etkileyici bir performans sunacak.

IN THE COUNTRY
8 Ekim Salı
Kapı Açılış 21.00, Konser 21.30

Norveç Müzik Akademisi'den mezun üç öğrenci tarafından 2003'te Oslo'da kurulan **In The Country**, Norveç'in en iyi genç jazz müzisyenleri arasında gösteriliyor. *This Was the Pace of My Heartbeat* adını taşıyan ilk albümleri 2005'te, *Losing Stones, Collecting Bones* 2006'da, *Whiteout* ise 2009'da piyasaya çıktı. Son stüdyo albümleri *Sunset Sunrise* ile Şubat 2013'te dinleyicilerle buluşan grup, bugüne dek 20'den fazla ülkede 160'a yakın konser performansına imza attı. Norveçli piyano-jazz üçlüsü **In The Country**, jazz, rock ve klasik müziğin etkileyici bir karışımı ile **8 Ekim Salı** akşamı **21.00**'da Salon'da dinleyicilere eşsiz bir performans sergileyecek.

MOR KARBASI
10 Ekim Perşembe ve 11 Ekim Cuma
Kapı Açılış 21.00, Konser 21.30

İlk albümü *The Beauty and the Sea* 2008'de yayımlanan Kudüslü ladino şarkıcısı Mor Karbasi, **10 Ekim Perşembe** ve **11 Ekim Cuma** akşamı **21.00**'da iki gece üst üste sevenleriyle Salon'da buluşacak. Ladino şarkılarını modern flamenkoyla buluşturan ilk albümünün ardından, 2011 yılında ikinci albümü *The Daughter Of The Spring*'i yayımlayan **Mor Karbasi** derin ve tutkulu müziği ile Salon sahnesinde olacak.

GARANTİ CAZ YEŞİLİ: SNARKY PUPPY
23 Ekim Çarşamba
Kapı Açılış 20.30, Konser 21.30

2004 yılında grubun basçısı Michael League tarafından kurulan Teksas kökenli jazz-funk topluluğu **Snarky Puppy**, **23 Ekim Çarşamba** akşamı **20.30**'da **Garanti Caz Yeşili** kapsamında İstanbullu dinleyicileriyle ilk kez Salon'da buluşacak. İlk albümü *Live at Uncommon Ground*'u 2005'te, ikinci albümleri *The Only Constant*'ı 2006'da yayımlayan grup, "En İyi Jazz Performansı" kategorisinde tam üç kez arka arkaya Dallas Observer Müzik Ödülü'nü aldı. Grubun üyeleri şimdiye dek Snoop Dogg, Erykah Badu, Beyonce, Justin Timberlake, Morcheeba, Timbaland, Noisettes, Marcus Miller gibi sayısız popüler isimle çalıştı. Son albümleri *groundUP* geçtiğimiz yıl yayımlayan grup Salon izleyicilerine etkileyici bir performans sunacak.

GARANTİ CAZ YEŞİLİ:
CHRISTIAN SCOTT
22 Ekim Perşembe
Kapı Açılış 21.00, Konser 21.30

ABD'li jazz trompetçisi, besteci ve prodüktör **Christian Scott**, İstanbullu müzikseverlerle **24 Ekim Perşembe** akşamı **21.00**'da Salon'da buluşacak. Kuşağının en yetenekli ve yenilikçi jazz müzisyenleri arasında gösterilen **Christian Scott**, **Garanti Caz Yeşili** kapsamında, beşlisiyle sahnede olacak. Rock ve R&B'ye de meyleden ilk albümü *Rewind That* ile 2006 yılında Grammy'ye aday gösterilen sanatçı, Katrina kasırgası kayıplarına adadığı *Anthem* ile 2007 yılında da ses getirdi. *Yesterday You Said Tomorrow* albümüyle 1960'ların efsanelerini selamlayan sanatçı 23 şarkı içeren iki CD'lik albümü *Christian aTunde Adjuah*'ı geçen yıl yayımlamıştı.

REPLİKAS
25 Ekim Cuma
Kapı Açılış 21.30, Konser 22.30

Türkiye bağımsız müzik sahnesinin en önemli isimlerinden **Replikas**, **25 Ekim Cuma** akşamı **21.30**'da dinleyicileriyle Salon'da buluşacak. 2000'de yayımlanan ilk albümleri *Köledoyuran*'dan bu yana müzik eleştirmenlerinin ve müzikseverlerin beğenisini toplayan deneysel rock topluluğu **Replikas**, Mayıs 2013'te yayımlanan, yedi yeni şarkıdan oluşan ilk EP'leri *EP No.1*'den şarkılarla Salon sahnesinde olacak.

Kuzey rüzgarları bu yıl da Salon'a doğru esecek

Salon, yeni sezonda Kuzey Avrupa'nın ilgiyle takip edilen müzisyenlerini sahnesinde ağırlayacak. Sezonun ilk konserlerini **4 Ekim Cuma** ve **5 Ekim Cumartesi** gecelerinde, folk-popun Norveçli ismi **Moddi** verecek. Türkiye'deki ilk konseri için Salon'a konuk olacak Moddi, 2009'da yayımlanan ilk albümü *Floriography*'den bu yana sevilen parçalarını dinleyicileriyle buluşturacak. Moddi'nin hemen ardından, **8 Ekim Salı** gecesi, yine Norveçli bir topluluk, **In The Country** Salon'a konuk olacak.

Geçen sezonlarda Salon'da verdiği konserlerle hafızalara kazınan İzlandalı müzisyen **Ólafur Arnalds** da yeni

Daniel Kaminski

Yasmine Hamdan

şarkılarıyla **19 Kasım Salı** ve **20 Kasım Çarşamba** gecelerinde Salon sahnesinde olacak. Hipnotize edici performanslarıyla müzikseverlerin beğenisini toplayan Norveçli müzisyen **Ane Brun** da iki sene sonunda yeniden Salon takipçileriyle buluşacak. **21 Kasım Perşembe**, **22 Kasım Cuma** ve **23 Kasım Cumartesi**, üç gece üst üste olacak konserlerde Ane Brun'a, çok özel bir konuk, İsveçli topluluk **Tonbruket** eşlik edecek.

Bol ödüllü ilk albümü *Philharmonics* ile dikkat çeken Danimarkalı folk ve jazz müzisyeni **Agnes Obel**, **5 Aralık Perşembe** ve **6 Aralık Cuma** gecelerinde Türkiye'deki ilk konserlerini vermek üzere Salon'a konuk olacak. Danimarka'nın en önemli vokallerinden **Fallulah** da, Türkiye'ye ilk kez gelen müzisyenlerden... Fallulah, 2010'da yayımlanan ilk albümü *The Black Cat Neighbourhood*'dan bu yana en sevilen şarkılarını **19 Aralık Perşembe** ve **20 Aralık Cuma** akşamı müzikseverler için seslendirecek.

Güncel müziğin güçlü isimleri Salon'da

Salon, güncel müziğin dünyanın dört bir köşesindeki önemli isimlerini yeni sezonda da sahnesinde buluşturacak. Dünya müziğinin en güçlü vokallerinden, Kudüslü ladino şarkıcısı **Mor Karbasi**, **10 Ekim Perşembe** ve **11 Ekim Cuma**, Türkiye'nin ünlü topluluklarından **Replikas** da yeni sezonun ilk konserini vermek üzere **25 Ekim Cuma** gecesi Salon sahnesinde olacak.

Sıradışı vokali ve sahne performansıyla tanınan **Fransız Mesparrow**, **Fransız Kültür** tarafından gerçekleştirilecek **Festival XXF – Very Very French** kapsamında **2 Kasım Cumartesi** gecesi İstanbullu dinleyicileri ile ilk kez Salon'da buluşacak. Salon, Kasım ayında müziğin efsaneleşen bir ismini de sahnesinde ağırlayacak. Alternatif rock'ın en önemli topluluklarından Sonic Youth'un kült kadını **Kim Gordon**, **Bill Nace** ile birlikte hayata geçirdiği **Body/Head** projesiyle **6 Kasım Çarşamba** gecesi Salon'da olacak. Kanadalı elektronik müzik grubu **Austra**, **9 Kasım Cumartesi** gecesi Salon'da hayranlarına eğlenceli bir dans gecesi yaşatacak. Ünlü multienstrümantalist **Stephan Micus** da kültürlerarası bir müzik şöleni için **15 Kasım Cuma** ve **16 Kasım Cumartesi** günü Salon sahnesine konuk olacak. Beş saati aşabilen sahne performanslarıyla dünya çapında ilgi uyandıran ABD'li topluluk **OM** da Türkiye'deki ilk konserini vermek üzere **3 Aralık Salı** gecesi Salon'da olacak.

Salon'da jazz dolu geceler

Salon yeni sezonunda jazz'ın dünyaca önemli isimlerini de ağırlayacak. Jazz ve funk doğaçlamalarıyla beğenilen **Snarky Puppy 23 Ekim Çarşamba**, Amerikalı jazz trompetçisi **Christian Scott** ise **22 Ekim Perşembe** gecelerinde **Garanti Caz Yeşili** kapsamında dinleyicilerle buluşacak. Son yılların en etkili jazz gitaristleri arasında gösterilen **John Scofield** de **The John Scofield Uberjam Band** ile, **13 Kasım Çarşamba** ve **14 Kasım Perşembe** gecelerinde Salon takipçileriyle yeniden buluşmak için İstanbul'da olacak.

Salon programı hakkında ayrıntılı bilgi için: **saloniksv.com**

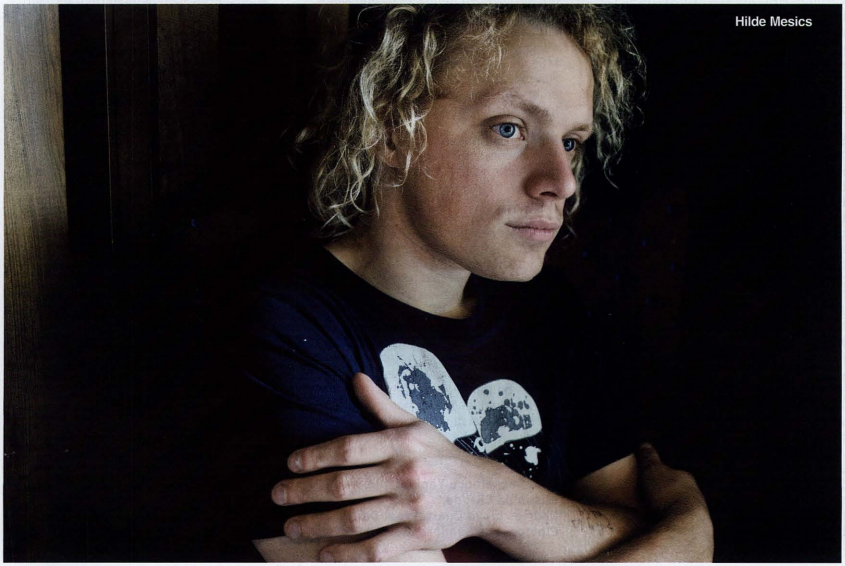

Hilde Mesics

Can İnandım
caninandim@gmail.com

CRR'de şimdilik bir "üçlü" bir "dörtlü" var...

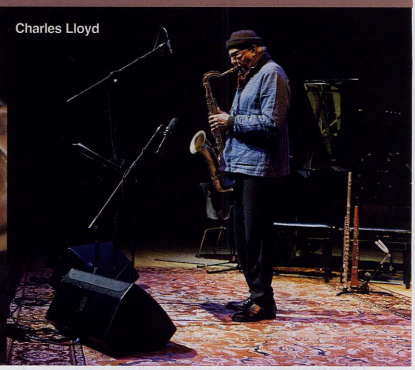
Charles Lloyd

HBC Super Trio
Scott Henderson, Jeff Berlin, Denis Chambers
Üç muhteşem müzisyen 2 Kasımda CRR sahnesinde bir arada

Scott Henderson (g)
Jeff Berlin (b)
Dennis Chambers (d)

HBC Super Trio, Scott Henderson, Jeff Berlin ve Dennis Chambers'ın bir araya gelerek jazz-fusion tarihinde en olağanüstü müziği icra etmek için kuruldu. HBC önceleri konserlerde jazz-fusion standartlarını icra etmeye başlasa da binlerce aç seyircinin de desteğiyle konserlerini bir virtüozite ve doğaçlama şölenine çevirdi. Üçlü geçtiğimiz sene hem kendi kompozisyonlarını hem de fusion standartlarını kapsayan bir albümle bu birlikteliği taçlandırdı.

Scott Henderson
1954 Amerika doğumlu Scott Henderson, gitara erken yaşlarda başlar. Önceleri Jimi Hendrix, Ritchie Blackmore, Jeff Beck, Albert King, Buddy Guy gibi hem rock hem de blues gitarcılarından etkilenen Henderson, zamanla jazz'a yönelir. Üniversiteyi bitirdikten sonra Los Angeles'a taşınan gitarcı, 1980 yılında Musicians Institute'un gitar bölümüne girer, ünlü gitarcı Joe Diorio'yla çalışarak burayı bitirir. Chick Corea'nın o yıllarda kurduğu "Elektric Band" topluluğunun ilk albümünde yer alan Henderson yaklaşık altı ay süren bu kısa birlikteliğin ardından, başçı Gary Willis'le Tribal Tech'i kurar, bu toplulukla 1985-2012 yılları arasında birbirinden başarılı on albüm çıkartır.

Jeff Berlin
1953 New York doğumlu Jeff Berlin müzik hayatına keman çalarak başlamıştır. Beatles'dan ilham alarak bas gitar çalmaya başlayan Berlin, 1967 yılında gazete satarak biriktirdiği harçlıklarıyla ilk bas gitarlarına kavuşmuştur.
"16 yaşıma kadar 10 sene boyunca keman çalmıştım ve kendimi 4 telli bir enstrümanı çalarken daha rahat hissediyordum. Bas gitarı alınca ilk işim kemanda çaldığım klasik eserleri bas gitarım ile çıkarmak oldu. Rock grupları ile prova yapmam gerekirken ben okulda Mendelson keman konçertosunu çalıyordum. Bas gitar ile bunları yapmamdan nefret ediyorlardı ama bence bu bence çok gelişmiş bir göstergeydi. Ve henüz 16 yaşındaydım" diyen Berlin, kendisini en fazla etkileyen ismin Stanley Clarke olduğunu söylüyor. Müzikal kariyerine Berklee School of Music'e girerek devam eden Berlin, Van Halen tarafından grubuna davet edilmesine karşın, kendi solo müzik kariyerine devam etmeyi tercih etmiştir.

Dennis Chambers
Jazz davulun son 20 yılını gözden geçirdiğimizde, ilk akla gelen müzisyenlerden biri mutlaka Dennis Chambers olacaktır. Onu jazz dünyası en çok, jazz gitarın üç devi John Scofield, Mike Stern ve John McLaughlin albümlerinde ayrıntılı tanımıştık. Ama o, en başta P-Funk'ta yaklaşık dokuz yıl çalmış bir müzisyendi. Nefeslilerin kardeş ustaları Randy ve Michael Breckers'ın projelerinde yine o vardı. Bob Berg, Gary Thomas, Steve Khan, Mitch Walkins, Gato Barbieri birlikte çaldığı diğer ustaların sadece birkaçı. Bunun yanında Steely Dan ve Carlos Santana gibi rock efsanelerinin de yol arkadaşı oldu. Chambers'ın en önemli ayrıcalığı yaratıcılığı. Karmaşık olmaktan çok basit, sıkı ama o denli de zengin bir davul tınısı oldu.

Usta Saksofoncu Yeni Dörtlüsü ile 22 Kasım'da CRR'de...
Charles Lloyd Quartet feat Gerald Clayton, Joe Sanders, Gerald Cleaver

Charles Lloyd (ts, aflt, tarogato)
Gerald Clayton (p)
Joe Sanders (b)
Gerald Cleaver (d)

Charles Lloyd Quartet feat Gerald Clayton, Joe Sanders, Gerald Cleaver
Bu yıl Montreal Jazz Festivali tarafından Miles Davis ödülüne layık görülen usta sanatçı yeni dörtlüsüyle 22 Kasım günü CRR sahnesine konuk oluyor.
Charles Lloyd, üflemeli çalgılardaki yeteneğiyle 20. yüzyılın en yetenekli sanatçıları arasında gösterilen bir isim. Saksofon çalış stiliyle John Coltrane ile kıyaslanan Lloyd, 1967'de Downbeat tarafından "Yılın Jazz Sanatçısı" seçilmişti.

Doğduğu şehir Tenessee'ye ait öğeleri müziğinde barındıran, 1966-69 yılları arasında jazz'ın en popüler gruplarından birinin lideri olan Charles Lloyd, aralarında B.B. King, Cannonball Adderley, Michel Petrucciani'nin de bulunduğu birçok ustayla çaldı. 1966'da Keith Jarrett, Jack de Johnette ve Cecil McBee'den kurulu grubuyla Monterey Jazz Festivali'ni sallayan sanatçı, 1969'da sahnelerden uzaklaşarak kendini transandantal meditasyona verdi. "Müzikle dünyayı değiştirmeyi hayal ediyordum ve tabii ki bunu gerçekleştiremedim. 30 yaşında buralardan uzaklaşıp Big Sur'da, ormanda yaşamaya başladım. 80'lerin sonunda Michel Petrucciani'nin ısrarıyla Big Sur'dan çıkarak yeniden sahnelere dönmüştür. Sahnelere dönüşüyle beraber ünlü Alman yenilikçi jazz firması ECM'den günümüze kadar pek çok çağdaş kayıt yayınlamıştır.

"Charles Lloyd uluslararası bir hazinedir".
Carlos Santana

Organizma Booking'den "Kuzeyli" Konserleri...

Sevinç Işıldar
sevinc@organizma.org

Caecilie Norby

Splashgirl

Harmen Fraanje

In The Country

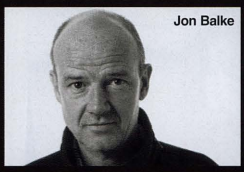
Jon Balke

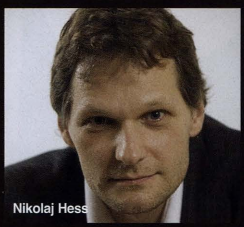
Nikolaj Hess

In The Country
8 Ekim 2013 - İKSV SALON

EST ve Bad Plus'in baslattigi jazz trio devrimi, kendilerini "modern jazz'in yeni yetimleri" olarak niteleyen In The Country ile en umursamaz noktasında. Suphe goturmeyecek sekilde yeni muzik icra etmesine ragmen tur ve virtuyozite kaygisi tasimayan bu uclu, konserlerinde gorsel unsurlardan da optimum sekilde yararlanmakta.

Nikolaj Hess
12 Kasım 2013 - AKSANAT

Zamanının yarısını New York, yarısını Kopenhag'da geçiren 1967 doğumlu Danimarkalı piyanist, besteci, prodüktör ve aranjör Nikolaj Hess, 22 yaşında konservatuarı bitirdikten sonra Roma'daki RAI 25 yaş altı en iyi caz piyanisti yarışmasında birinci oldu. Daha sonra ABD'de Richie Beirach ve Danilo Perez gibi ünlü piyanistlerin yanında eğitimini sürdürdü. Son yıllarda Danimarkalı yönetmen Lars Von Trier'in "Melancholia" adlı filmi için yazdığı müzikle ismini duyurdu. Öncesinde ünlü tiyatro gurusu Robert Wilson'un "White Town" adlı eseri için müzik yazdı. Ayrıca Danimarka'nın prestijli tiyatro ödüllerinden Reumert'e aday gösterilen "Love Songs" adlı gösterinin müzikal direktörlüğünü yaptı.

Çok yönlü bir sanatçı olan Hess solo, trio ve kuartet çalışmalarının yanı sıra Spacelab, Hess is More, Global Motion gibi topluluklarda yer almakta ve kabare sanatçısı Caroline Henderson'un albüm ve gösterilerinin müzik direktörlüğünü yapmaktadır.

SPLASHGIRL

"Kimileri Splashgirl'i kasvetli bulabilir. Ancak yaptıkları müzik kesinlikle hayat dolu! Çok çok yavaş olduğu doğru, fakat yaptıkları müziğin her notası nefes alıyor, her adımları o kadar ince düşünülmüş, o kadar pozitif, canlı ve neşeli ki, size kalan tek şey güneşin altında uzanıp (tabi soğuk, karanlık ve yağışlı bir Aralık gününde de iyi gidebilir), kendinizi Splashgirl'in eşsiz müziğinin akışına bırakmak... Jazz kökenli, post rock tınıları içeren, deneysel ancak hakikaten türüne meydan okuyan albümleriyle Splashgirl, herkesin dinlemesi gereken ve dinlemekten kesinlikle zevk alacağı bir grup.
" All About Jazz

Kendi müzik tarzlarını oluştururken sayısız müzik türünden ilham alan üç Norveçli genç ve yetenekli müzisyenden oluşan grup 2003 yılında kuruldu. 2007 yılında "Doors. Keys.", 2009'da "Arbor" ve 2011'de "Pressure" adı altında çıkardıkları üç albüm müzik dünyasında büyük beğeni toplayan üçlü; Avrupa, Amerika ve Japonya'da Sidsel Endresen, Jan Bang, Eyvind Kang, Mari Kvien Brunvoll, Randall Dunn, Tim Mason gibi isimlerle çok sayıda konserde sahne almasının yanı sıra bu isimlerin albümlerinde de yer aldı.

In The Country - 8 Ekim 2013 / 21:30 - İKSV SALON
Splashgirl - 6 Kasım 2013 / 23:00- NUBLU
Nikolaj Hess - 12 Kasım 2013 / 20:00 - AKSANAT
Jon Balke - 21 Kasım 2013 / 20:00 - AKSANAT
Jan Gunnar Hoff - 26 Kasım 2013 / 20:00 - AKSANAT
Harmen Fraanje Trio - 28 Kasım 2013 / 20:00 - AKSANAT
Ceacilia Norby & Lars Danilesson - 18 Aralık 2013 / 20:00 - AKSANAT

Elif Seven
elifseven@yahoo.com.tr

Cindy Blackman Santana

Garanti Caz Yeşili Konserleri kapsamında 24-25 Ekim'de Nardis'te sahne alacak...

Cindy Blackman Santana müzisyen bir ailenin çocuğu olarak doğmuş, her çocuk gibi piyano, keman, gitar öğrenmek dururken yaşıtlarının aksine 7 yaşında bir davul setine aşık olmuştur. Davula ilk dokunduğunda bunun kendisi için nefes alıp vermek kadar doğal bir his olduğunu söyleyen müzisyenin ailesini bu konuda ikna etmesi de çok zor olmamış. 13 yaşında ilk kez büyük usta Max Roach'ü dinleyince jazz'a ilgi duymaya başlamış. Daha sonra 16 yaşındayken davulcu Tony Williams yaşadığı yere workshop yapmaya geliyor ve Blackman o zaman hayran oluyor kendisine. Müzikte kariyer yapmayı kafaya koyunca Berklee'ye giren davulcu, 3. dönemin sonunda kendisine gelen New York sahnesi tekliflerini reddemeyerek okulu bırakıyor ve New York'a taşınıyor. Orada Philly Joe Jones, Billy Hart, Art Blakey, Roy Haynes, Jack DeJohnette, Billy Higgins, Al Foster, Louis Hayes gibi ustaların hepsini dinleme şansı buluyor. Özellikle Art Blakey'den o dönemde çok etkilendiğini belirten Blackman, "Art Blakey benim için baba gibiydi, çok soru sorardım Ona müzikle ve davulla ilgili, hepsini de yanıtlardı. Sırf onu izleyerek bile çok şey öğrendim" diye de ekliyor. Jazz'in en şahane döneminde bütün bu davulcu ustalarla aynı dönemde aynı yerde bulunabilmek büyük şans! Sadece jazz değil rock ve funk müziğe de ilgisi oldukça yüksek olan davulcunun diğer favorileri arasında da Clyde Stubblefield (James Brown), JohnBonham (Led Zeppelin) ve Mitch Mitchell (Jimi Hendrix) sayılabilir.

Yavaş yavaş beste de yapmaya başlayan Blackman'in 2 bestesi de trompetçi Wallace Roney'nin "Verses" albümünde yayınlanıyor 1987 yılında. 88'de kendi liderliğinde, Joe Henderson, Kenny Garrett, Wallace Roney gibi ustaların eşliğinde ilk albümü "Arcane" yayınlanıyor. Ardından ilginç ve beklenmedik bir şekilde Lenny Kravitz'in ekibinde çalmaya başlıyor. Hatta benim gibi gençliğiniz 90'lı yıllara denk geliyorsa Cindy Blackman'ı Lenny Kravitz'in kırmızı elbisesiyle çektiği "Are You Gonna Go My Way" klibinden hatırlayabilirsiniz. Jazz'dan hiçbir zaman kopamayan davulcu, 1994 yılında "daha az müzisyenle daha geniş çalma alanları sağlayabileceği" bir quartet kurarak albüm yayınlıyor. Jazz'in doğaçlamaya en çok izin veren, fikirlerini en özgürce yansıtabildiği, disiplin gerektiren müzik olduğunu düşünen davulcu, Kenny Barron, Joe Lovano, J.D. Allen, Ravi Coltrane, Jacky Terrasson, Gary Bartz, Wallace Roney, Pharoah Sanders, Cassandra Wilson gibi birçok önemli müzisyenle çalıyor ve kendi liderliğinde 10 albüm yayınlıyor, bunun yanısıra birçok albümde de davulcu olarak yer alıyor.

Biz davulcuyu 2010 çıkışlı son albümü "Another Lifetime" turnesi kapsamında dinleyeceğiz. Albüm, hayranı olduğu ve "mentorum" dediği Tony Williams anısına bir albüm. Williams'in 60'ların sonlarına doğru kurduğu grup olan "Lifetime"a da gönderme yapan bu albümde de yine org, bas, davul, elektrik gitar gibi elemanlar hakim. Füzyon, rock, jazz, funk gibi öğeler taşıyan albümde yer alan parçaların çoğu Tony Williams'a ait. Kritiklerin "Tony Williams'ı Blackman'dan daha iyi kimse anamazdı ve yansıtamazdı" şeklinde yorumladığı albümde, yüksek bir enerji ve ritim hissetmediğimiz tek bir parça bile yok. Albümün turnesine şu anda çok daha genç ve oldukça enerjik bir grupla devam eden Blackman, 24 - 25 Ekim gecesi Nardis'te bizlerle olacak. Klavyelerde, bence en az Blackman kadar merak uyandıran genç yetenekli piyanist Marc Cary, gitarda Aurelien Budynek ve basta Rashan Carter'dan oluşan grup bize yerimizde durmakta çok zorlanacağımız bir konser izleyetecek gibi görünüyor.

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

2013 Ekim AYI PROGRAMI

NELER OLACAK

Yinon Muallem

07 Ekim / Oct. 2013
Yinon Muallem (perc, vo)
Cenk Erdoğan (g)
Hakan Gürbüz (b, vo)
Selim Koytak (ud)

Eylül Biçer Quartet

08 Ekim / Oct. 2013
Eylül Biçer (g)
Tamer Temel (ts)
Volkan Topakoğlu (b)
Cem Aksel (d)

Genco Arı Trio

09 Ekim / Oct. 2013
Genco Arı (p)
Önder Focan (g)
Caner Üstündağ (b)

Elvan Aracı Quartet

10 Ekim / Oct. 2013
Elvan Aracı (tb)
Önder Focan (g)
Kağan Yıldız (b)
Ferit Odman (d)

Önder Focan Quartet "Back to Bop"

11 Ekim / Oct. 2013
Bulut Gülen (tb)
Önder Focan (g)
Ozan Musluoğlu (b)
Ferit Odman (d)

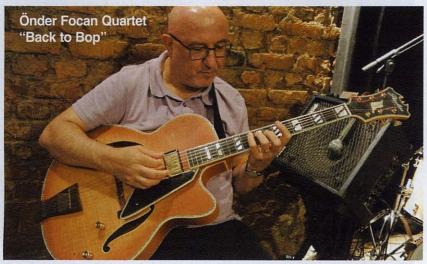

Dilek Sert Erdoğan & Genco Arı Quartet "Moments"

12 Ekim / Oct. 2013
Dilek Sert Erdoğan (vo)
Genco Arı (p)
Batu Şallıel (as)
Caner Üstündağ (b)
Onur Alatan (d)

Çağrı Sertel Trio

14 Ekim / Oct. 2013
Çağrı Sertel (p)
Volkan Hürsever (b)
Ediz Hafızoğlu (d)

Ercüment Orkut Trio

15 Ekim / Oct. 2013
Ercüment Orkut (p)
Kağan Yıldız (b)
Ferit Odman (b)

Burcu Kaytmaz Arı & Genco Arı

16 Ekim / Oct. 2013
Burcu Kaytmaz Arı (vo)
Batu Şallıel (as)
Genco Arı (p, keyb)
Caner Üstündağ (b)
Onur Alatan (d)

Şenay Lambaoğlu İçimde Aşk Var

17 Ekim / Oct. 2013
Şenay Lambaoğlu (vo)
Yahya Dai (ts)
Ercüment Orkut (p)
Altay Dönmez (b)
Ekin Cenkizkan (d)

Luis Ernesto Gomez LA DESCARGA Band

18 Ekim / Oct. 2013
Luis Ernesto Gomez (vo, tumba)
Gülseren Gomez (vo, perc)
Deniz Biber (vo)
Kerem Kırca (timbal)
Riccardo Marenghi (bongo)
Alper Kılıç (b)
Uraz Kıvaner (p)
Sinan Keskin (as)
Keily Riquel (tp)

Selen Beytekin Project

19 Ekim / Oct. 2013
Selen Beytekin (vo)
Şenova Ülker (tp)
Engin Recepoğulları (ts)
Uraz Kıvaner (p)
Ozan Musluoğlu (b)
Ferit Odman (d)

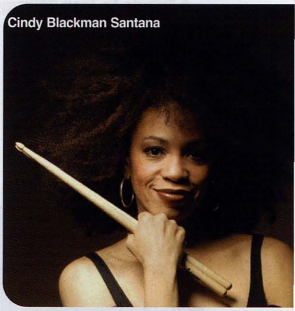

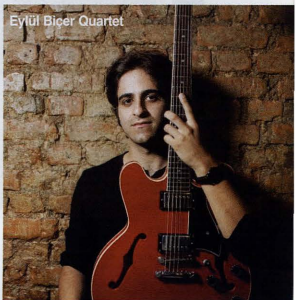

NELER OLACAK

Başak Yavuz Group

21 Ekim / Oct. 2013
Başak Yavuz (vo)
Öykü Karadağ (clt)
Yahya Dai (ts)
Adem Gülşen (p)
Alper Yılmaz (b)
Erdem Göymen (d)

Cyril Bernhard Trio

22 Ekim / Oct. 2013 Salı
Cyril Bernhard (g)
Esat Ekincioğlu (b)
Yusuf Ahmed (d)

Budapest Bar

23 Ekim / Oct. 2013
Robert Farkas (keman, g)
Karoly Ökrös (p, acc)
Mihaly Farkas (cimbalom)
Richard Farkas (b)
Ferenc Kisvári (d)
Tania Saedi (vo)
András Lovasi (vo)
András Keleti (vo)
Gábor Subicz (tp)

Cindy Blackman Santana Group "Anatoher Lifetime" A Tribute To Tony Williams

24 Ekim / Oct. 2013
25 Ekim / Oct. 2013
Cindy Blackman Santana (d)
Marc Cary (keys)
Aurelien Budynek (g)
Rashaan Carter (ebass)

Sibel Köse Quartet

26 Ekim / Oct. 2013
Sibel Köse (vo)
Kürşad Deniz (p)
Kağan Yıldız (b)
Cem Aksel (d)

Nardis 12. Yıl "Super-Jam"

29 Ekim / Oct. 2013
House Band: Önder Focan (g)
Kağan Yıldız (b)
Ferit Odman (d)

Ateş Tezer Quartet

30 Ekim / Oct. 2013
Tolga Bilgin (tp)
Uğur Güneş (p)
Volkan Hürsever (b)
Ateş Tezer (d)

Ergüven Başaran Swing United Ltd.

31 Ekim / Oct. 2013
Ergüven Başaran (as, clt)
Elvan Aracı (tb, p)
Halil Muharrem Yiğit (tp)
Aydın Özarı (arr, p)
Nezih Yeşilnil (b)
Önder Erol (d)

Budapest Bar

2013 Kasım AYI PROGRAMI

01 Cuma Fri. — **Ceyda Köybaşıoğlu Band**
Ceyda Köybaşıoğlu (vo, b), TBA

02 C.tesi Sat. — **İpek Dinç Band**
İpek Dinç (vo), Yahya Dai (ts), Uraz Kıvaner (p), Önder Focan (g), Ozan Musluoğlu (b), Ferit Odman (d).

04 P.tesi Mon. — **Hüsrev İsfendiyaroğlu & Tango**
Hüsrev İsfendiyaroğlu (g), tangocular…

05 Salı Tues. — **Bora Çeliker**
Bora Çeliker (g, vo), TBA

06 Çarş. Wed. — **Sanat Deliroman**
Sanat Deliorman (vo), Emre Tankal (g), Nezih Yeşilnil (b), Berkan Tilave

07 Perş. Thur. — **Hasan Kocamaz Band**
Hasan Kocamaz (arm), Emin Fındıkoğlu (keyb), Hakan Behlil (b), Deniz Dündar (d).

08 Cuma Fri. — **Ayşe Gencer Band**
Ayşe Gencer (vo), İmer Demirer (tp), TBA

09 C.tesi Sat. — **Dilek Sert Erdoğan Moments**
Dilek Sert Erdoğan (vo), Genco Arı (p), Bora Çeliker (g), Caner Üstündağ (b), Derin Bayhan (d).

11 P.tesi Mon. — **Tamer Temel "bir kara kedi"**
Tamer Temel (ts), Dave Allen (g), Serkan Özyılmaz (p), Volkan Topakoğlu (b), Cem Aksel (d).

12 Salı Tues. — **Arifa**
Alex Simu (clt), Şahin During (per), Mehmet Polat (ud), Franz Von Chossy (p).

13 Çarş. Wed. — **Şallıel Bros.**
Batu Şallıel (ts), Anıl Şallıel (as),

14 Perş. Thur. — **VOCE**
Meltem Ünel (vo), Melisa Kral (vo), Emin Fındıkoğlu (p), Derya Davulcu (b), Monika Bulanda (d).

15 Cuma Fri. — **Luis Ernesto Gomez y**
Luis Ernesto Gomez (vo, bongo), Gülseren Gomez (vo, perc), Riccardo LA DESCARGA Band Marenghi (bongo), Deniz Biber (vo), Uraz Kıvaner (p), Alper Kılıç (b), Sinan Keskin (as), Keily Requel (tp).

16 C.tesi Sat. — **Sibel Köse Quartet**
Sibel Köse (vo), Kürşad Deniz (p), Kağan,Yıldız (b), Cem Aksel (d).

18 P.tesi Mon. — **Yansımalar**
Şenol Filiz (ney), Birol Yayla (tambur), Murat Usanmaz (g), Erdal Akyol (b), Pınar Duruk (cello), Ediz Hafızoğlu (d, perc).

19 Salı Tues. — **TBA**

20 Çarş. Wed. — **TBA**

21 Perş. Thur. — **Alp Ersönmez "Yazısız"**
Engin Recepoğulları (ts), Genco Arı (p), Alp Ersönmez (b), Ediz Hafızoğlu (d).

22 Cuma Fri. — **TBA**

23 C.tesi Sat. — **Meltem Ege**
Meltem Ege (vo), Şenova Ülker (tp), Bulut Gülen (tb), Önder Focan (g), Ozan Musluoğlu (b), Ferit Odman (d).

25 P.tesi Mon. — **Okay Temiz Oriental Wind**
Okay Temiz (perc), Aydın Borucu (tp), Çağdaş Oruç (s), Tom Temiz (keyb), Ozan Musluoğlu (b).

26 Salı Tues. — **Eren Coşkuner Band**
Eren Coşkuner (flt), Kürşad Deniz (p), Baran Say (b), Ekin Cengizkan d

27 Çarş. Wed. — **TBA**

28 Perş. Thur. — **Ayşegül & Nezih Yeşilnil 4tet**
Ayşegül Yeşilnil (vo), Gürtuğ Gök (s), Barış Mert Peker (p), Nezih Yeşilnil (b), Berkan Tilavel (d).

29 Cuma Fri. — **Janusz Szprot**
Janusz Szprot (p), Yahya Dai (ts), Önder Focan (g), Kamil Erdem (b), Ferit Odman (d).

30 C.tesi Sat. — **TBA**

Kübra Akgünlü
bulten@bsnods.com

Ghetto İstanbul Ekim Etkinlik Programı

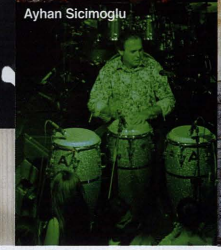

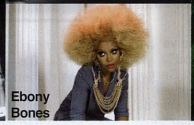

4 Ekim Cuma 23:00
Büyük Ev Ablukada
Kendilerine has tarzlarıyla dikkat çeken, aykırı grup Büyük Ev Abluka'da Ghetto İstanbul dinleyicisiyle buluşmaya hazırlanıyor. Henüz albümleri bile yokken önemli bir dinleyici kitlesine ulaşmayı başaran grup, geçtiğimiz yıl yayınlanan Full Faça adını taşıyan albümleriyle sevenlerini mutlu etti. Fark yaratan sözleri ve yaklaşımlarıyla dikkat çeken grup yine unutulmayacak bir konser ile 4 Ekim Cuma gecesi Ghetto İstanbul sahnesine çıkıyor.

5 Ekim Cumartesi 23:00
Ebony Bones
Yeni albümü 'Behold, A Pale Horse' ile 2013'ün en ilgi çeken isimlerinden bir olmayı başaran Londra'lı Ebony Bones yeniden İstanbul'da. Kariyerine oyuncu olarak başlayan ve Amy Winehouse ile birlikte dersler alan Ebony Bones Londra Sanat'tan sonra müzik dünyasında kendine önemli bir yer edinen sanatçı yakında Yoko Ono ile bir çalışma için de stüdyoya girmeye hazırlanıyor.

10 Ekim Persembe 21:00
İstanbul Industrial Fest 2013 (International Avant-Garde & Experimental Audio-Visual Music Festival)
Istanbul Industrial Fest uluslararası deneysel avant-garde müzik ve sanatın farklı yüzlerini İstanbul'da buluşturmaya devam ediyor. Türkiye'de 2012 yılında, bu alanda bir ilke imza atan festival bu yıl yine endüstriyel, deneysel ve ambient gibi çeşitli tarzlardan yerli ve yabancı 6 bağımsız proje ile Ghetto İstanbul'da 10 Ekim akşamı sizlere farklı sanat disiplinlerinin özgün ve sıradışı müzik performanslarıyla iç içe geçtiği renkli ve olağanüstü bir gece sunuyor.

Gruplar:
CON-DOM (Power Electronics/Ingiltere)
DBPIT & XXENA (Dark Ambient, Post Industrial/Italya)
BRUT (Experimental Noise, Body Art/ Ingiltere)
WOUNDED WOLF PRESS: AOKIGAHARA (Ambient, Drone/Ankara)
ANALOG SUICIDE (Industrial, Noise/İstanbul)
ROBOTİK HAYALLER (Post-Cyberpunk/İstanbul)

12 Ekim Cumartesi 23:00 Sattas
Reggae müziğin ülkemizdeki nadir ve başarılı temsilcilerinden Sattas, Ghetto İstanbul'da sezonun ilk konseri için sahne alıyor. Reggae, dub, ska, jazz, blues ve klasik rock seslerini geleneksel reggae tınılarından uzaklaşmadan yorumlamayı başaran grubun enerjik performansını izlemek için kaçırılmaması gereken bir konser.

18 Ekim Cumartesi 22:30
Ghetto The Party 'burusvilis'
Sanal ortamdan çıkıp yüzyüze sosyalleşmeye hazırsanız bu parti tam size göre.
Twitter fenomeni, evlenilecek değil eğlenilecek adam burusvilis ile yazı Ghetto İstanbul'da bitirip sezona dev bir sosyal medya partisi ile giriyoruz. Kendi seçeceği playlist, sürprizlere gebe bir sahne ve çeşitli atraksiyonlarla burusvilis bu saatlerde oluşan muhtemel eğlence ihtiyacınızı giderebilir. Çalsın fav'lar, oynasın RT'ler!

19 Ekim Cumartesi 22:30
ENTU / Ön Grup Melüses
Karadeniz'in coşkusu ve derinde saklı hüznüyle kalbindeki müziğe yön veren ENTU, farklı coğrafyalar ile birleştirdiği tınıları derin bir nefes, aşk ile, sunuyor. Gecede ENTU'ya ön grup olarak ise Melüses eşlik ediyor.

25 Ekim Cuma 22:30
Birsen Tezer
Son albümü 'İkinci Cihan'ın Ghetto İstanbul'da ki lansmanı ardından, Birsen Tezer'in Ghetto İstanbul konserler serisi devam ediyor. Sanatçı yeni sezondaki ilk Ghetto İstanbul konseri için 25 Ekim Cuma günü sahnede olacak.
İlk albümü 'Cihan'ı 2009 yılının Temmuz ayında yayınlayan Birsen Tezer uzun süredir sahnede de birlikte çalıştığı müzisyen arkadaşları Derin Bayhan (davul), Emre Tankal (elektrik gitar), Gürol Ağırbaş (bas gitar), Tunç Özdemir (akustik gitar) ile ikinci albümleri "ikinci cihan"ı 2013 yılında müzikseverlerin beğenisine sundu. Akın Eldes (elektrik gitar), Birol Ağırbaş (perküsyon), Bülent Ortaçgil (akustik gitar), Erkan Oğur (perdesiz gitar, kopuz), İlhan Şeşen (vokal), Özer Arkun (cello), Sibel Köse (vokal), Tarık Aslan (bendir, erbane) gibi değerli isimlerin de konuk müzisyen olarak yer aldığı "İkinci Cihan" albümünde dokuz şarkı yer alıyor.

26 Ekim Cuma 23:30
Ayhan Sicimoğlu & Friends
Ayhan Sicimoğlu & Friends Ghetto İstanbul'u sarsacak... Türkiye'de Küba müziği denince akla ilk gelen isimlerden, sadece yaptığı müzikle değil dünyayı dolaşıp farklı kültürleri tanıttığı televizyon programlarıyla da gönüllerde taht kurmuş müzisyen ve gurme Ayhan Sicimoğlu'nun bu konserinde yine sürpriz konuklar sahne alacaklar. Dans etmeye doyamayacağınız, Mojito'ların, Cuba Libre'lerin, Margarita'ların su gibi akacağı sımsıcak kıpır kıpır bir gece sizleri bekliyor olacak...

30 Ekim Çarşamba 21:30
Jehan Barbur
Türk müziğinin en önemli seslerinden Jehan Barbur 'Uyan' ve 'Hayat' albümlerinin ardından 'Sarı' ile devam ettirdiği müzikal yolculuğunun önemli duraklarından birinde hayranlarına Ghetto İstanbul sahnesinden sesleniyor. Son albümü 'Sarı'nın prodüktörlüğünü de üstlenen Barbur'un büyük beğeni toplayan çalışmasında 'Uyan' ve 'Hayat' albümlerinde olduğu gibi şarkıların bir çoğunun sözü ve bestesi kendisine ait. Albümde kendi parçaları dışında, bir Bülent Ortaçgil şarkısı olan Dalyan Deltası'nın yeni yorumu ile müziği Cahit Berkay'a ait olan Kırık Bir Aşk Hikayesi Jehan Barbur'un sözleriyle yer alıyor.

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

14. Uluslararası Antalya Piyano Festivali Kasım'da başlıyor

Dünyaca ünlü sanatçıları ve grupları Antalya'da buluşturan Uluslararası Antalya Piyano Festivali Kasım'da başlıyor. Antalya Büyükşehir Belediyesi'nin düzenlediği, sanat yönetmenliğini Fazıl Say'ın yaptığı festival, Volkswagen ana sponsorluğunda 08 Kasım – 30 Kasım tarihleri arasında Antalya'da gerçekleşecek.

Festivale bu yıl Grammy ödüllü sanatçı **Michel Camilo**, Vladimir Spivakov, **Aziza Mustafa Zadeh** gibi önemli isimler konuk olurken; piyano festivalinin siparişi üzerine Muhiddin Dürrüoğlu tarafından bestelenen "Anadolu'dan Sahneler"in de dünya prömiyeri yapılacak. Festivalde ayrıca **Fazıl Say**'ın Water –Su isimli piyano konçertosu ve Michel Camilo'nun "Piyano Konçertosu No: 1" isimli eseri de Türkiye'de ilk kez seslendirilecek. Her gecesiyle izleyiciye ayrı bir tat sunacak olan festivalde, sahnedeki konserlerin yanı sıra halk konserleri ve öğrenciler ile sanatçıları biraraya getiren atölye çalışmaları da yer alıyor. "Şehirde Müzik Var" sloganı ile festival, 14'üncü yaşında da sanatseverlere unutulmaz bir müzik şöleni yaşatacak.

Festival açılışında Say'ın yeni eseri "Water" ilk kez seslendirilecek

Festivalin bu yılki açılış konserinde ünlü besteci ve piyanist Fazıl Say'ın yeni eseri olan ve dünya prömiyeri İsviçre'de yapılan "Water" piyano konçertosu, Türkiye'de ilk kez seslendirilecek. Sanatçının piyano ve orkestra için bestelediği eserin prömiyerinde, sanatçıya şef Naci Özgüç yönetimindeki "Antalya Devlet Senfoni Orkestrası" eşlik edecek. Sanatçının suyun sakinliğini ve gücünü müzikle bir araya getirdiği eser; üç farklı bölümden oluşuyor. Eserin ilk bölümü olan "Mavi Su" dans eden, jazz yapan, hüzünlenen, derinleşen sonsuz büyük denizi, ikinci bölümü olan "Siyah Su" gece vakti ay ışığı altında baykuş ve kurbağa seslerinin duyulduğu ormanda bir gölü, son bölüm olan "Yeşil Su" ise akarsuları anlatıyor. Konserin ikinci yarısında ise yine Say besteleri yer alıyor. Sanatçının "İlk Şarkılar" adını verdiği on farklı eser izleyici ile buluşurken, Say'ın piyanosuna solist Serenad Bağcan eşlik edecek. Fazıl Say'ın güçlü performansıyla gerçekleşecek açılış konserleri **08 Kasım Cuma** ve **09 Kasım Cumartesi** günü saat **20.00'de** Antalya Kültür Merkezi'nde izlenebilir.

Michel Camilo

Boganyi & Boldoczki "Piyano ve Trompet'in muhteşem uyumu"

Açılış konserlerinin ardından, Gergely Boganyi ve Gabor Boldoczki ikilisi festivalde sanatseverlerin karşısında olacak. Jenerasyonunun en parlak isimleri arasında yer alan Macar piyanist Gergely Boganyi ve trompetin dahi ismi Gabor Boldozcki 'nin birlikte sahne alacağı gecede ikili sanatseverler için; Wilhelm Brandt, F.Chopin, Oskar Böhme, Standley Friedman, R.Wagner, F. Liszt, Georger Enescu ve Frigyes Hidas'ın eserlerinden oluşan özel bir repertuvar seslendirecek. Piyano ve trompetin çekici ve ahenkli uyumunun izleyenleri büyüleyeceği bu muhteşem konser, **12 Kasım Salı** günü saat **20.00'**de Antalya Kültür Merkezi'nde gerçekleşecek.

Meral Güneyman ile "Tango, Milonga, Vals & Flamenko"

Festivalde sahne alacak isimlerden biri olan Meral Güneyman; izleyicilere Tango, Milonga, Vals ve Flamenko ile eğlenceli bir gece yaşatacak. Türkiye'nin yetiştirdiği önemli virtüözler arasında yer alan ve müzikal yorumuyla dünya çapında beğeni toplayan Güneyman konserde, Igor Stravinsky, Astor Piazzola , Pablo Ziegler , Eric Satie, Maurice Ravel, Isaac Albeniz ve L. Godowsky'nin eserlerini yorumlayacak. Aynı zamanda barok müzikten neo klasiğe, sembolizmden on iki ton eserlere kadar uzanan zengin repertuvarı ile de dikkat çeken Güneyman, **14 Kasım Perşembe** günü saat **20.00**'de Antalya Kültür Merkezi'nde sanatseverlerin karşısında olacak.

Ferhan & Ferzan Önder ve Borusan Quartet ile "Edirne'den Kars'a"

Festivalin bu yılki konukları arasında piyanonun yetenekli ikizleri Ferhan & Ferzan Önder ve Borusan Quartet yer alıyor. Viyana'da yaşayan ve 11 Eylül saldırılarından sonra batının doğuya olan bakışına müzikle yön vermek için çıkardıkları "1001 Gece" albümleriyle tüm dünyada dikkatleri üzerinde toplamayı başaran Önder kardeşler, bu konserde de izleyiciyi şaşırtmayı başaracak. Konserin en büyük sürprizi ise; daha önce festivalde de sahne alan ve tüm dünyada klasik müzik komedyeni ve keman sanatçısı olarak bilinen Aleksey Igudesman'ın bestelediği "Edirne'den Kars"a adlı eserin

Aziza

seslendirilecek olması... Yaylı çalgılar dörtlüsü ve dört el piyano için bestelenen bu eserde Önder kardeşlere; Esen Kıvrak (keman), Olgu Kızılay (keman) , Efdal Altun (viyola) ve Çağ Erçağ'dan (viyolonsel) oluşan Borusan Quartet eşlik edecek. Konser **16 Kasım Cumartesi** günü saat **20.00**'de Antalya Kültür Merkezi'nde izlenebilir.

Genç Yetenekler festival sahnesinde...

Festival bu yılda Türkiye'nin genç ve başarılı yeteneklerini sahesinde ağırlamaya devam ediyor. Türkiye'deki birçok sanatçıyı yetiştiren ve 2006 yılında hayata veda eden piyanist Kâmuran Gündemir anısına her yıl geleneksel olarak düzenlenen "Genç Yetenekler" konserinde, genç piyanistler güçlü performanslarıyla sanatseverlerin karşısında olacak. Bu sene sahne alacak genç solistler ise; Varvara Kutuzova,İzem Gürer,Elif Işıl Karakaş ve Beste Tanağardıgil.... Festivalin genç yetenekleri, **17 Kasım Pazar** günü saat **14.30**'da Antalya Kültür Merkezi'nde sahne alacaklar.

Vladimir Spivakov & Moskova Virtüözleri geleneği bozuyor

Antalya Piyano Festivali'nin daimi orkestrası olan ve her yıl festivalin kapanış konserini gerçekleştiren Moskova Virtüözleri, bu yıl geleneği bozarak festivalin en hareketli döneminde sanatseverlerle buluşuyor. Sanat kalitesi ile iddialı bir isme sahip olan ve dünyanın en önemli toplulukları arasında gösterilen Moskova Virtüözleri'ni, şef Vladimir Spivakov yönetecek. Sanatseverlerin heyecanla beklediği gecede şef Spivakov orkestra şefliğinin yanı sıra Vivaldi'nin keman konçertosunu yorumlayarak izleyicileri kemanıyla da büyüleyecek. Konserde solist olarak J. Haydn ve W. A Mozart yorumlarıyla beğeni toplayan piyanist Ma Sin A sahne alacak. Moskova Virtüözleri konseri, **18 Kasım Pazartesi** günü saat **20.00'de** Antalya Kültür Merkezi'nde gerçekleşecek.

Heyecanlı yorumu ve farklı tarzıyla İsviçreli piyanist Werner Bärtschi

Festivalde sahne alacak isimlerden biri olan İsviçreli piyanist ve besteci Werner Bärtschi; izleyicisine heyecan veren, kendine özgü yorumu ile dikkat çekiyor. Farklı tarzlarda bestelediği kırkın üzerinde eseri bulunan sanatçının

Meral Güneyman

Kheops

Fazıl Say

Ferhan & Ferzan Önder

repertuvarında; rönesans döneminden çağdaş müziğe kadar oldukça geniş sayılabilecek aralıkta eserler yer alıyor. 20 Kasım Çarşamba günü saat 20.00'de Antalya Kültür Merkezi'nde gerçekleşek konserde sanatçı; Beethoven, Franz Liszt ve Othmar Schoeck gibi bestecilerin eserlerin yanı sıra kendi bestelerini de yorumlayacak.

"Andante Gecesi"nde Kheops Ensemble ve bir dünya prömiyeri

Klasik müzik dergisi 'Andante' adına yapılan gecede, bu yıl oldukça keyifli bir grup olan "Kheops Ensemble" sahne alacak. Klasik ve çağdaş eserleri, jazz ve dünya müziği ile harmanlayarak izleyiciyi keyifli bir müzik yolculuğuna çıkaran Kheops Ensemble'ın sahne alacağı gecede; Antalya Piyano Festivali'nin siparişi üzerine Muhiddin Dürrüoğlu tarafından bestelenen *"Anadolu'dan Sahneler"* isimli eserin dünya prömiyeri yapılacak. Konserde ayrıca Beethoven, Fazıl Say, G.Gershwin ve Nino Rota'nın eserleri de yorumlanacak. 2006 yılında kurulan ve dünyanın farklı sahnelerinde izleyici ile buluşan grup; Muhiddin Dürrüoğlu (piyano), Ronald Van Spaendonck (klarinet) ve Marie Hallynck'tan (cello) oluşuyor. "Andante Gecesi" **22 Kasım Cuma** günü saat **20.00**'de Antalya Kültür Merkezi'nde izlenebilir.

Aziza Mustafa Zadeh Trio'dan muhteşem gece

Festivalin heyecanla beklenen konserlerinden biri de ünlü piyanist, besteci ve şarkıcı Aziza Mustafa Zadeh Trio'nun sahne alacağı gece... Fusion ve jazz türündeki eserleriyle tüm dünyada büyük ilgi gören Zadeh; piyanosuyla unutulmaz bir gece yaşatırken, güçlü sesiyle de dinleyenleri büyüleyecek. Aşık Veysel'in "Uzun İnce Bir Yoldayım" adlı eserini de yorumlayan Azeri sanatçıya, bu harika konserde Ralf Cetto (bas) ve Simon Zimbardo (vurmalılar) eşlik edecek. **24 Kasım Pazar** günü saat **20.00'de** Antalya Kültür Merkezi'nde gerçekleşecek konser, festivalin kaçırılmaması gereken konserleri arasında yer alıyor.

İtalyan piyanist Andrea Lucchesini de festivalde

İtalyan piyanist Andrea Lucchesini, festivalin en renkli gecelerinden birine imza atacak. Genç yaşta Milano'daki La Scala Tiyatrosu'ndaki performansı ile "Dino Ciani" ödülünü kazanan ve ardından uluslararası üne kavuşan Lucchesini; İtalyan besteci Domenico Scarletti ve Luciano Berio'nun eserlerindeki kusursuz yorumuyla dikkat çekiyor. Dünyaca ünlü şeflerle çalışan ve Avrupa'nın birçok sahnesinde konserler veren Lucchesini'nin performansı, **26 Kasım Salı** günü saat **20.00**'de Antalya Kültür Merkezi'nde izlenebilir.

Sahnede İspanyol rüzgârı esecek "Suite Espanola"

Bir piyanist, bir flamenko şarkıcısı ve izleyicinin nefesini tutarak izleyeceği enfes bir İspanyol gecesi. Rosa Torres Pardo (piyano) ve Rocio Marquez Limon'dan (vokal) oluşan "Suite Espanola" izleyicilere unutulmaz bir gece yaşatacak. Enrique Granados, Isaac Albéniz, Federico García Lorca ve Manuel de Falla'nın özgür müziğinden esinlenen aynı zamanda geçmişin köklerini arayan tınıları birleştiren ikili; müzikleriyle izleyenlere eski ve yeninin ruhunu bir arada sunuyor. Müziğin her iki dünyasına da keşif yolculuğuna çıkaran ikili, etkileyici sahneleriyle **28 Kasım Perşembe** saat **20.00'de** Antalya Kültür Merkezi'nde izleyiciyle buluşacak.

Festival Grammy Ödüllü "Michel Camilo" ile son buluyor

Festival bu yıl dünyaca ünlü latin jazz piyanisti ve besteci Michel Camilo'nun vereceği muhteşem konser ile son buluyor. Kapanış konserinde Camilo'nun yeni bestesi olan "Piyano Konçertosu No: 1"in Türkiye prömiyeri yapılacak. Camilo aynı zamanda konserde "G. Gershwin'in Rhapsody in Blue" adlı eserini de yorumlayacak. Dünyanın farklı sahnelerinde verdiği konserlerin yanı sıra "Amo Tu Cama Rica " ve "Los Peores Años de Nuestra Vida " gibi filmlerin müziğine de imza atan Michel Camilo; Türkiye'de ilk kez bir orkestrayla birlikte sahne alacak. Gecede sanatçıya şef Gürer Aykal yönetimindeki Antalya Devlet Senfoni Orkestrası eşlik edecek. **30 Kasım Cumartesi** günü saat **20.00'de** Antalya Kültür Merkezi'nde gerçekleşecek bu keyifli jazz gecesinin ardından festival seyircisine veda edecek.

Halk Konserleri

Halk konserleri devam ediyor

"Şehirde Müzik Var" sloganıyla yola çıkan festival, 14. yılında da halkla buluşmaya devam ediyor. Şehrin uzak bölgelerinde yaşayan ve konserlere gelme şansı olmayanlar, Antalya'nın farklı noktalarında gerçekleşecek ücretsiz halk konserleriyle festivali takip edebilecekler. İlçelere kadar uzanan bir programla hazırlanan festivalde bu yıl ücretsiz olarak düzenlenecek üç halk konseri yer alıyor. Konserlerden ilki festivalin sanat yönetmeni olan Fazıl Say konseri... Say, 9 Kasım'da Manavgat'ta izleyicilerle buluşacak. Meral Güneyman 13 Kasım'da Kepez'de, Ferhan & Ferzan Önder ise 15 Kasım'da Akdeniz Üniversitesi'nde bir konser verecek.

Workshoplar

Sanatçılar festival boyunca öğrencilerle

Festival bu yıl da sanatçıları ve öğrencileri farklı atölye çalışmaları ile bir araya getirmeye devam ediyor. Sanat kalitesi kadar atölye çalışmalarıyla da eğitim alanında güç kazanan festivalde, bu yıl çalışmalar daha da arttırıldı. Dünyanın farklı ülkelerinden gelen sanatçıların gerçekleştireceği atölye çalışmalarında, öğrenciler sanatçılarla çalışma olanağı yakalayacak. Festival boyunca devam edecek olan atölye çalışmaları Akdeniz Üniversitesi Devlet Konservatuvarı, Akdeniz Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi, İsmail Baha Sürelsan Konservatuvarı, Antalya Koleji ve ATSO Güzel Sanatlar Lisesi'nde gerçekleşecek.

Şehir piyanoları her yerde...

İlk olarak geçtiğimiz yıl şehrin farklı noktalarına yerleştirilen ve Antalyalı sanatseverler tarafından büyük ilgi gören "piyanolar" bu yıl da şehre renk katmaya devam ediyor. Şehirdeki herkesin klasik müzikle tanışmasını ve sınırsızca piyano çalmasını amaçlayan etkinlik kapsamında; tramvay, alışveriş merkezleri ve havaalanı gibi birçok yere piyanolar konulacak. Şehirdeki piyanolar ile birlikte festival 14. yaşında da Antalya'nın her bölgesine müziği taşıyacak.

Müzik üzerine "söyleşi"ler...

Sanatseverler festivalde müzik yazarları ile klasik müzik üzerine sohbet edebilecekler. Etkinliklerde Andante Dergisi Yayın Koordinatörü ve Radikal Gazetesi Müzik Yazarı Serhan Bali *"Klasik müzik sanatının dünyada ve Türkiye'de 20. yüzyıldan 21. yüzyıla değişen konumu ve algılanışı"*; Uzman Müzikolog Ersin Antep ise *"Bayburt'ta Zulüm Efsanesi ve Bizim Müzik Tarihçemizden Kesitler"* başlıklı bir söyleşi gerçekleştirecek. Ayrıca M. Mesut Özderin'in koleksiyonunun yer aldığı sergi festival süresince AKM fuayede sanatseverler ile buluşacak.

08 Kasım -30 Kasım tarihleri arasında Antalya Kültür Merkezi'nde gerçekleşecek 14. Uluslararası Antalya Piyano Festivali'nin biletleri 30 Eylül tarihinde yurtiçinde ve yurtdışında Biletix'te satışta.

www.antalyapianofestivali.com
http://www.facebook.com/AntalyaPianoFestival
http://twitter.com/antalyapianofes

Ernie Watts

"An'ı Caz" Sergisi 30 Kasım 2013 Tarihine Kadar Uzatıldı.

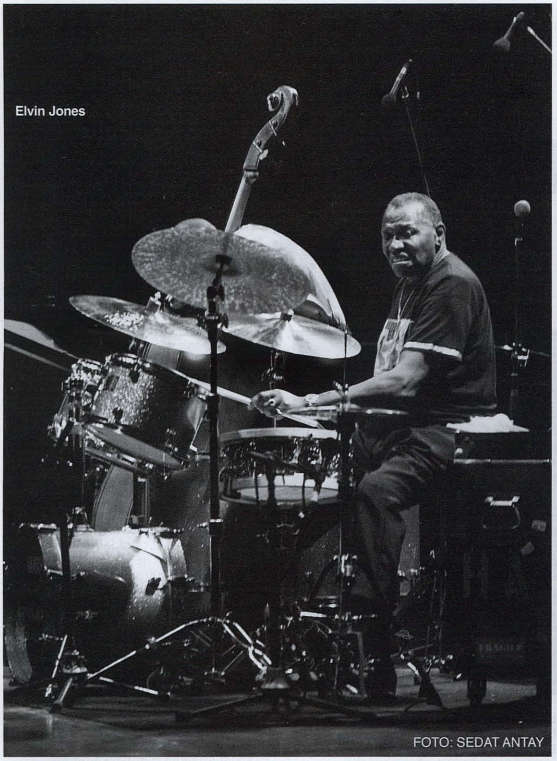
Elvin Jones

FOTO: SEDAT ANTAY

Ornet Colleman

FOTO: SEDAT ANTAY

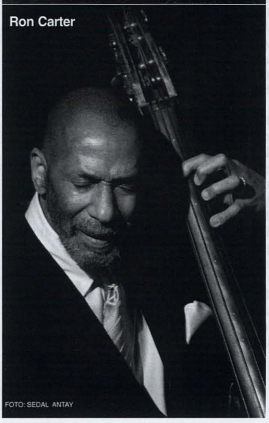
Ron Carter

FOTO: SEDAL ANTAY

Fotoğraf Arşivi"nin oluşumu, yıllardır süregelen "fotoğraf" ve "jazz" müziği ilgi alanlarının kesişmesi ile başladı.

Arşivin gelişiminde en büyük unsur, yıllar içerisinde "jazz" müziği icra edilen mekan sahipleri ve kültürel oluşumlardaki yönetici ve çalışanların güven duygusu içinde bize verdikleri karşılıksız destek olmuştur.

Özellikle 30 Nisan "Uluslararası Jazz Günü"nün merkezi olarak UNESCO tarafından İstanbul'un seçilmesi ve her yıl gelenek haline gelen Temmuz ayı "jazz" festivalleri döneminin 2013 yılını bu anlamda farklı kılmıştır. Bu sergi, İstanbul Fotoğraf Müzesi yönetiminin olumlu yaklaşımı ile hayat bulmuştur.

"Bir müzisyen fotoğrafı çekebilirsiniz, bu sadece müzisyenin çalma anındaki herhangi bir fotoğrafıdır. Bir konser sırasında, fotoğrafçıya, müzisyen tarafından poz verilme şansı yoktur. Fotoğrafçı, o sahnedeki müzisyenden fotoğraf elde etmek durumundadır. Ancak fotoğrafçı, müzisyenin çaldığı parçayı dinleyerek ve enstrümandan müzisyenin hangi mimik ve hareketinin geleceğini tahmin ederek bilinçli bir "an"yakalayabilir. Bu durum iki ayrı alanın kesişmesidir. İşte bu "o fotoğraf"ı farklı kılar."

Bu "An'ı Caz" serginin oluşumunda emeği geçen; İstanbul Fotograf Müzesi, Fatih Belediyesi, Fotoğraf Dostları Derneği, Gültekin Çizgen ve Küratör Serhat Gökçaylar'a teşekkür ederiz...

Sedal ANTAY

1949 istanbul doğumlu olan Sedal Antay,1973 -78 yılları arasında Almanya'da Dortmund Üniversitesi'nde pedogoji eğitimi almıştır. Aynı yıllarda fotoğrafa merak duydu, çeşitli karma ve kişisel sergileri ile serbest çalışmaları olmuştur. 1984'e kadar süren amatör çalışmalarından sonra, Gelişim Yayınları Laurousse Ansiklopedisi için fotoğrafçı olarak profesyonel hayata adım attı. 1984'den bu yana profesyonel tanıtım fotoğrafçısı olarak kültürel alanlarda çalışmalarına devam etmektedir.

1952 istanbul doğumlu olan , 1974-79 yılları arasında DGSA-UESYO'da endüstriyel tasarım ve iç mimarlık eğitimi almıştır. Eğitim döneminde ağabeyi gibi fotoğrafa merak duydu, çeşitli karma ve kişisel sergileri ile serbest çalışmaları oldu. 4-5 yıl amatörlükten sonra,1984 den bu yana profesyonel tanıtım fotoğrafçısı olarak kültürel alanlarda çalışmalarına devam etmektedir.

Can Ergelmiş
can.ergelmis@gmail.com

Burak Bedikyan ve ilk albümü Circle of Life...

Burak Bedikyan, ilk albümü *Circle of Life*'ı geçtiğimiz aylarda yayınladı. New York'ta kaydedilen albüm, tek kelimeyle dünya standartlarında bir yapıt olmuş. Şimdiye kadar Guardian, Financial Times gibi prestijli İngiliz yayınlarının yanı sıra, uluslararası jazz dünyasında sözü çok geçen eleştirmenler ve blogger'lardan da çok olumlu yorumlar alan Bedikyan'ın *Circle of Life*'ını, henüz Türkiye'de piyasada olmasa da, Amazon'dan edinmek mümkün.

2012 yılının Nisan ayında kaydedilen bu albümde Bedikyan'a dünya çapında bir kadro eşlik ediyor: Chris Potter (s), Peter Washington (b), Bill Stewart (d). Albümün dünya standartlarında olmasının sebeplerinden biri bu line-up iken, başka bir sebebi de Bedikyan'ın besteleri.

Bedikyan, canlı performanslarına göre daha sakin, daha net bir üslup belirlemiş ünlü Danimarkalı plak şirketi SteepleChase'ten çıkan bu albümde. Sıkı swing'lerden, daha geniş yapıdaki Avrupai eserlere kadar geniş bir spektrum sunuyor müzisyen. Bedikyan'ın kendi bestesi olmayan tek parçaysa, Beatles'ın *Here, There and Everywhere*'i.

Bedikyan'la dört, belki de beş saati aşan bir söyleşi gerçekleştirdik. *Circle of Life*'ı baştan sona birlikte dinledik, albümle ilgili detaylı sohbet ettik, düşünsel anlamda müzik ve jazz hakkında fikir yürüttük, biraz da Burak'ın kendiyle ilgili aklındaki vizyonunu tartıştık. Önceden de tanıdığım ve canlı performanslarını da çok beğendiğim bu müzisyenin, sadece albümünden değil, fikirlerinden etkilendim, doğrusu. Uzatmadan, hemen sözü Burak'a bırakalım.

Müzikte insanın kulaklarının açık olması lazım. Mesela öğrencilerimden çok şey öğreniyorum, belki onlar bunun farkında değil ama, benim için bir nevi 'back-to-basics' oluyor, çünkü bir şeyi öğrencime göstermem için öncelikle kendi zihnimde revize etmem lazım. Öğrencilerim, aynı zamanda sadece piyano öğrencileri değil; hatta ağırlıklı olarak başka enstrümanları çalıyorlar. Kimisi, bir gün kalkıyor, benim verdiğim bir ödevi, benim hayal bile edemeyeceğim bir şekilde getiriyor. Bu işin sonu yok: Bill Stewart da kayıt aralarında bagetle bir şeyler deniyordu, sonra kalktı piyanoya geçti... Bu işin doğası bu, hiyerarşik düzende en tepede gördüğümüz müzisyenler bile, bilgiye aç. Zaten bu noktaya gelmelerinin sebebi de o.

Genellikle bizim coğrafyamızda bunun tam tersi oluyor, sadece müzikte değil: politikada, siyasette, sanatın her alanında ve gündelik hayatımızda... Çok hızlı bir şekilde insanlar 'ben oldum' diyor ve yeni bilgilere, yeni fikirlere kendilerini kapatıyorlar. Tabi bu sebepten, sağlıklı bir usta çırak ilişkisi de tam olarak yerleşmiyor. Bunun çok büyük bir eksiklik olduğunu düşünüyorum. Ben de gerçek bir usta – çırak ilişkisinin nasıl olması gerektiğini gerçek anlamıyla yurt dışına çıktığımda fark ettim.

Öte yandan, Aydın Esen'le de çalışmaların oldu...

Evet, Aydın Esen benim için çok önemli bir isim. Onunla tanışmamız ve ondan ders almamın da ilginç bir hikayesi var: Üniversiteye girmeden önce, 1996 yılında, babamla bir anlaşma yapmıştık. O zamanlar aklım hep müzikteydi, babam da bunu gördükten sonra, bana Aydın Esen'in Anadolu albümünü dinletti. O zamana kadar ciddi anlamda bir Kenny Barron hayranıydım, ancak Anadolu'yu dinledikten sonra yepyeni bir dünya, yepyeni bir vizyon açıldı önümde. Her gün evde Kenny Barron'ın *Sambao* albümünden bir parça dinliyordum, hemen ardından Aydın Esen'in *Anadolu*'sundan. Hatta daha sonradan Kenny Barron'la tanıştım, onunla masterclass da yaptım, ancak Aydın Esen ve Anadolu bambaşka bir yer edindi bende.

Babam da bunun farkına varınca, bana "Sen üniversite sınavını kazan, ben de sana Aydın Esen'den ders aldıracağım" dedi. Tabi işin ucunda böyle bir hedef olunca, ben de dershaneye giden bir öğrenci oldum. Marmara Üniversitesi'ne girdikten sonra da, babam sözünde durdu.

O dönemde Amerika'da yaşayan Aydın Esen de tesadüfen Türkiye'ye gelecekti ve Barok Sanat Merkezi'nde bir

Burak Bedikyan: Circle of Life – review
(Steeplechase)
★★★☆☆

John Fordham
theguardian.com, Thursday 15 August 2013 22.50 BST
Jump to comments (0)

Burak Bedikyan Circle of Life SteepleChase LookOut

2013
Buy the CD

Burak Bedikyan is a former classical pianist from Turkey who turned to jazz in 1996. For this set he enlisted a high-class US lineup: saxophonist Chris Potter, bassist Peter Washington, and drummer Bill Stewart, who perform with characteristically inventive energy and involvement. Bedikyan's background might have steered this album toward a world-jazz agenda, and some east-west connections do feature, but it begins in an unabashedly American-bebop mood, with the opening First Steps a genuflection to Thelonious Monk, and a later tribute to the Tommy Flanagan reflecting much of his glossily offhand relaxation. There's also a respectful exploration of the Beatles' Here, There and Everywhere, though it's more memorable for Washington's pushing countermelodies and Stewart's snare-drum bustle than the leader's personal vision. Circle of Life rather uneasily straddles conventional and original agendas, but the pianist sounds at his most incisive and intense on freer episodes – like the first part of Prayer for Forgiveness, in which he and Chris Potter vehemently skip, dance and dart around each other. This is an interesting overture for the Turkish newcomer, but it sounds like there's much more in reserve.

workshop verecekti. Aktif anlamda ilk zehirlenmem orada başladı. İlk dersten itibaren öğrenciler patır patır dökülüyorlardı; özellikle kulak yetisi üzerine yönelik bir takım çalışmalar sonucunda insanlar yavaş yavaş kopmaya başladı ortamdan. Üç dört günün sonunda, bu çalışmaların, uğraşıların sonunda üç kişi kaldık: Emir Işılay, şu anda zannedersem Amerika'da yaşıyor; Tolga Tüzün, Bilgi Üniversitesi'nde bir dönem müzik bölümü başkanıydı, ve bir de ben.

Çok hevesliydik, elimizden geleni yapıyorduk; derken Aydın Esen bu hevesimizden ve isteğimizden etkilendi ve workshop'ı bir hafta uzattı. İçeride bu workshop'ın notları durur bende, hala 1996 yılında yaptığımız ödevlere bakarım. Onları hazmetmem, birkaç yıl sürmüştür...
2002 yılında da Bilgi Üniversitesi'nde girdim; ertesi yıl, okulun yetersiz gelmesini hissetmemle birlikte de, Aydın Esen'le tekrar çalışmaya başladım.

***Circle of Life* nasıl gelişti? Benim gördüğüm kadarıyla en çok zorlanılan nokta, maddi anlamda destek aramak ve bulmak noktası oluyor. Bu konuda herhangi bir ilerleme kaydettin mi?**
Ailemin ve çok yakın bir iki arkadaşımın manevi desteği hariç kimsenin yardımı olmadan bu albümü gerçekleştirdim ve bununla da gurur duyuyorum. Ayrıca, yıllardan sonra jazz dünyası için en önemli firmalardan birinin uluslararası kataloğuna giren ilk Türk müzisyen olduğumu da söyleyebilirim. Burada, çok büyük bir iş yaptım demiyorum, ancak çok büyük emekler verdim, karşılığını da alıyorum.
Bu albümü şimdi rafa kaldırdım, çok çok daha iyilerini yapmak için çalışıyorum. Firmanın patronunun teklifi üzerine, çok büyük ihtimalle onun yapımcılığında, Şubat ayında New York'a gidecek, bir ya da iki albüm daha kaydedeceğim. Ve hedefim, bu yaptığımın iki üç gömlek üstünü yapmak.

Yeni albümde ekip büyük ihtimalle değişecek; bir quartet, bir de trio albümü yapmak istiyorum. Şu anda müzisyen alternatifleri de konuşuluyor. Ancak o da daha netleşmedi. Bilirsin, bu tür firmalar, stüdyoları kapatıyor, belki de üst üste 20-30 kayıt yapıyorlar. Dolayısıyla, diğer kayıt seanslarını organize etmeden müzisyenler netleşmiyor.

Peter'ı ve stüdyoyu Ferit'in (Odman) albümünden tanıyorum; aradaki mesafe çok zorlasa da, bu müzisyenlerle sürekli olarak yazışıyorum. Elimden geldiği kadar, ilişkileri sıcak tutmaya çalışıyorum. Bill Stewart, yıllardır ismini dilimden düşürmediğim, çok beğendiğim davulculardan biri. Onunla hiç bir bağlantım yoktu, ancak e mailini Kevin Hays'den aldım.

Kevin Hays'le ilgili ilginç bir hikayen var...
Genç arkadaşlara örnek olması açısından anlatıyorum, Kevin Hays'le de çok ilginç bir tanışma hikayemiz var. Kevin Hays'e müzisyen olarak, hem duruşu, hem de yapıtları bazında ciddi bir hayranlığım var; özellikle yaratıcılığını çok takdir ediyorum. Hatta Brad Mehldau'yla özdeşleştirilmiş olan bir takım yaklaşımların, sound'ların aslen Kevin'dan geldiğini de iddia edebilirim. Hatta Kevin ve Brad de çok iyi arkadaşlar, yakın zaman önce birlikte duo bir albüm kaydettiler, *Modern Music* isminde.
Ben Kevin'i internetten buldum, ve daha sonra yazışmaya başladık. Onunla ders yapmak istedim, ancak New Mexico'da oturuyordu o zamanlar. Derken Skype üzerinden ders yapmaya karar verdik. Kevin'la Skype üzerinden 7-8 ders yaptık, çok da cüzi bir bedele. Onlar bile benim için çok faydalı oldu. Sonuçta isteyen herkese kaynak var. Önemli olan bağnaz olmamak, açık fikirli olmak. Size 180 derece zıt gelen bir yol bile size birçok şey katabilir. Bunun farkında olmak çok önemli.
Derken Kevin'la da bir ahbaplık kurmuş oldum. Bill Stewart'ın e mailini de Kevin'dan aldım. Bill de Kevin'in yakın arkadaşı, onun trio'sunda da davulcu...

Peter, dünden raziydı zaten, o da efsane bir basçı, hem beni, hem de Ferit'i çok destekliyor zaten.
Chris'le, İstanbul'a Dave Holland'ın ekibinde konser vermek için geldiğinde tanışmıştım. Konserin ardından kulise gidip, adamla zorla arkadaş oldum. Gezdik, dolaştık, balıklar yedik, sohbet ettik. Burada ailecek ağırladım onu. Zaten çok mütevazi bir müzisyen, aynı zamanda inanılmaz bir yaratıcılık, bir deha. Ki ben mahçup olmamak adına, elimden geldiğince ona bir şey sunmak istedim, ancak bunu kabul ettirene kadar canım çıktı, "Capuccino ısmarlarsın", falan dedi. Ancak zar zor, notaların arasına gizledim zarfı, o şekilde kabul etti. "İki, üç şarkı çalarım" demişti, ancak altı şarkı çaldı. Hatta, "Başka parçan var mı, istersen onları da çalabiliriz" dediğinde, İstanbul'dan başka parça getirmediğime çok üzüldüm.

Kayıt nasıl geçti? Memnun kaldın mı?
İki günlüğüne stüdyoyu 'book' ettim, üçüncü gün miksaj yapıldı, dördüncü gün de Alan Silverman'a kaydı mastering için kendim götürdüm. Müzisyenler o kadar yoğundu ki, bir tam gün kayıt alamadık. O yüzden, bir yarım gün aldık, o yarım gün boyunca quartet'leri kaydettik. Ertesi gün de öğlene doğru sadece Peter ile Bill geldi ve trio'ları kaydettik.

Stüdyoda çok keyifli bir ortam vardı; Chris gelir gelmez hemen kızının fotoğraflarını gösterdi, Peter da çok sıcaktı. Bill, biraz daha soğuk, biraz daha mesafeli. Zaten stüdyoyu çok iyi biliyorlardı. Ufak bir stüdyo, biraz derme çatmaydı... Bizim buradaki yüksek teknolojili stüdyoların yanında eskiydi, ancak ses çıkarmayı çok iyi biliyorlar. Hemen girdik kayda, ses hazırdı zaten. Sound check'e falan gerek bile olmadı resmen.

Kendi alanında iyi olan jazz müzisyenleri, jazz'ın hangi stiliyle uğraşırlarsa uğraşsınlar, jazz'ın ana geleneğini, temelini, ruhunu, ortak hazinesini çok iyi biliyorlar, buna çok hakimler. Belki müzisyenin idolü Cecil Taylor'dır, free jazz çalıyordur; ama yeri geldiğinde seninle bebop da çalar, Tommy Flanagan'ın müziğini tartışır. Ama onun müziği bambaşka bir stildir. Sonuç olarak, jazz'ın kültürüne, 1940'lardan beri geçirdiği evrelere hakimdir. Modern bir icracının, çok uçuk kaçık bir icrasını dinlediğiniz zaman bile, eğer iyi bir dinleyiciyseniz, bunu hissedebilirsiniz. Bu, solo çalışına, yazmasına, dokunuşuna çok ciddi bir etkide bulunuyor. Mesela Danilo Perez'in en son Wayne Shorter ile yaptığı kayda bakabilirsin. Dizzy Gillespie, Slide Hampton, Tom Harrell'la birlikte ne kayıtları var; Pud Powell'dan, Mulgrew Miller'dan ne kadar etkilendiğini duyabilirsin. Ama bir de şimdiki Danilo Perez'i dinle, bambaşka bir üslubu olmasına rağmen, müziğinin o ince noktalarında bütün geleneği sindirdiğini, bildiğini, geleneğe hakim olduğunu duyabilirsin. En azından o temel, geleneğin farkındalık hali, müzisyenin kendi ruhundaki müziğiyle birleşince, kendi sesini yaratabiliyor. Wayne Shorter'ın o konserini dinleyen ve bu anlayışa sahip olmayan bir müzisyen, o şekilde çalabilmek için arkasındaki tecrübeyi ve tarihin verdiği birikimi hiçe sayıp, onların çaldığı gibi çalmaya çalışabiliyor. Ki jazz dilinde her dönem bazı lick'ler, bir takım line'lar moda haline geliyor. Fakat, Danilo Perez'in geçtiği evreleri, gelişimini bilmezseniz, bunu analiz etmezseniz, o zaman müziğinizde bir boşluk oluyor. Bunu milföy gibi düşünmek lazım, aralardaki ince ince katmanlar olmadan, tadı anlaşılmıyor. Önemli olan derinliğinin, hikayesinin olması...

Albümde bir şarkı dışında tamamen senin bestelerini çalıyorsunuz.
Parçaların bir çoğu, son dönem şarkılarım değil. Son on küsur yıllık zaman dilimi içinde, ağırlıklı olarak

"I enjoyed the session with Burak a lot, he came in with some really nice tunes that were fun to play, he played great, and everything went down very smoothly with a good, positive vibe. Thanks Burak !" - Chris Potter

bundan iki, üç yıl öncesine kadar bestelediğim eserler. Bodrum'da geçirdiğim bir kış vardı bundan birkaç sene önce, parçaların birkaçını orada yazdığımı hatırlıyorum.

Parçaları da çok basit, melodi ve akor şeklinde yazmıştım, hiç detaya girmeden; aynı şekilde götürdüm. Şunu istedim: tematik zenginliği olsun, güçlü melodik karakteri olsun, prova gerektiren işler olmasın. Öyle olsa da, bu müzisyenlerin leblebi gibi çalacağından eminim, ama kendi rahatlığım açısından melodik yoğunluğu daha yüksek eserler seçtim. Bir iki parçayı da hala stüdyoda yazıp düzeltiyordum, hatta Chris'e falan da danıştığım yerler oldu.

Hiç prova da almadık, direk kayda başladık. Bak mesela, albümün ilk şarkısı *First Steps*. "Merhaba", dedik ve bu şarkıyı çalmaya başladık. Hatta ilk take'tir, grup içindeki tanışıklığımızdır, bu şarkı. Ben Bill Stewart'ı ve Chris Potter'ı müzikal anlamda bu şarkının kaydı sırasında tanıdım. Bir 'take' daha yaptık, ancak onu çöpe attık. Albümde, bunun iki, üç tane daha örneği var: korkusuzca çaldım burada. Çoğunda, daha melodik, daha sakin, gösterişten uzak bir şekilde çalmaya çalıştım.

Aydın Esen ve Can Kozlu'dan hatırımda kalan bir şey var, kulakları çınlasın, "Bu tür adamlarla bir araya geldiğinde, bırak baba çalsın. Orada zaten bir liderlik durumu yok zaten, sen de o akıntıya kapılmaya çalış" derlerdi. Müzisyenler zaten akıyordu, ben sadece ekibe ayak uydurmaya çalıştım.

Biz de hiç prova yapmadan girdik, sanki benim parçaları onlar bestelemiş, ya da yıllardır çalıyormuş gibi çaldılar. Çünkü acayip bir ifade zenginlikleri var. Bizim de kafa yormamız gereken şey bu bence: ifade ve anlatımsal zenginlik. Ben kendim için de bunu hep düşünüyorum. Ve gördüm ki, biz bu ifade zenginliği konusunu, sadece müzik çalışarak, sadece tekniğimizi geliştirerek çözemeyeceğiz. Orada felsefi eksikliklerimiz, hayatla ilgili eksikliklerimiz olabilir. Olay sadece pratikte bitmiyor.

Tabi ortam etkilerini de yadsımamak gerekli. Bu müzisyenler, öyle bir dünyada yaşıyor ki, her gece farklı bir müzisyenle çalıyorlar. Hayatlarının her anı, entellektüel bir beslenme içinde geçiyor. Böyle bir ortam içinde olduğunuz zaman otomatikman vizyonunuz gelişiyor. Şair de olsanız müzisyen de, etrafınızdaki insanlardan beslenmeniz gerekli. Ve bunu yapabilmeniz için de beslenebileceğiniz, yaratıcılığınızı geliştirebileceğiniz bir atmosfer içinde yaşamanız şart.

Çok önemli bir şey daha var: Amerika'da, demokratik bir ortam var, hakiki bir çok seslilik var. Müzikal anlamda, biz çok partiliğe geçtik, ancak gerçek anlamda bir demokrasi yok bizde. Orada, çok gelenekçi ortamların dışında müzisyenler, ifade özgürlüklerine fazlasıyla sahipler. Biz de, azar azar bunu yaşıyoruz. Kendi çaldığım grupların içinde bile bu özgürlüğü her zaman hissedemiyorum.

İkinci şarkıya geçelim istersen, Beatles'dan *Here, There and Everywhere*.

Beatles, çocukluk kahramanlarımızdan. Aynı zamanda benim kafamda songwriting'in başlayıp bittiği yerlerden de biri. Bazı jazz'cılar jazz'ı öldürdüğünü öne sürüp çok eleştirirler, ama ben çok severim. 2008 yılında, yanlış hatırlamıyorsam, bir Beatles projemiz vardı. *New Kids on the Bop* isimli triomuzla, çok sevdiğim arkadaşım Caner Kaptan – şimdi Bulgaristan'da yaşıyor – ve Ferit Odman'la birlikte çalmıştık.

Here, There and Everywhere, Peter'ın çok alışık olmadığı bir şarkı; bir kere swing değil, daha Avrupai. Peter, çok iyi bir 'swing'cidir, ama bu parçada kontrapuontal bir şeyler yakalamaya çalışıyor, yakalıyor da. Bill ise, bu parçada ressam gibi adeta, her hareketi fırça darbesi gibi...

Sonraki şarkı da, *Do You Still Have Hope?* Peki senin hayatla ilgili umudun var mı?

Bu şarkıyı yazdığım zaman, hayatı sorguluyordum, kendimi, amaçlarımı, hayatımı, ilişkilerimi... Ve evet! Şu anda umudum var. O zamanlar kendi kişisel dünyamda beni zorlayan konulardan arındım, aynı zamanda Ayça'yla evlendim; huzurlu bir birliktelik, huzurlu bir ev hayatı... Bu benim için çok önemliydi; dolayısıyla, evet ümidim var.

Hayatımın son iki yılı, çok daha ferah. Bir de, motivasyonum çok yüksek, hiç bu kadar da yüksek olmamıştı. Albüm yaparken de iddialı değildim, şimdi de değilim. Hatta albümü kaydettiğim günün akşamı Skype'ta Ayça'yla konuştuğum andan itibaren gerçekten şikayetçiydim. Çünkü çok mükemmeliyetçi bir insanım. Albüm bu anlamda istediğim gibi olmadı, ama iyi ki de böyle oldu, diyorum. Çünkü bunu kabullenmek, o anın bir gerçeği olarak, o andaki benim gerçekliğim olarak kabullenip sarılabilmek önemli bir zorluk. Yeni çalışmalara gebe olduğum için motivasyonum çok yüksek.

Aynı zamanda, hiç ummadığım, beklemediğim şekilde çok iyi yorumlar almaya başladım. 2012 Nisan'da kayıtları gerçekleştirdik, ancak Temmuz'un ilk haftası gibi dünyada dağıtılmaya başladı. Araya yaz sezonu girmesine rağmen, özellikle son bir buçuk aydır albüm hakkında çok olumlu eleştiri yazıları çıkmaya başladı: The Guardian, Financial Times... Freelance çalışan bazı kritikler, bazı dergiler, blog'lar istedi. Onlara gönderdim, şimdi yeni kritik yazıların gelmesini bekliyorum... Buradaki çevremden, fikirlerine güvendiğim bir takım dinleyicilerden, programcılardan ve müzisyenlerden gelen yorumlar beni çok motive etti. Zaten dediğim gibi bunu rafa kaldırdım ve önümüzdeki projelere heyecanla bakıyorum.

Trio nasıldı? Bir araya geldiğiniz zaman ciddi bir uyum yakaladığınız duyuluyor.

Hem Chris, hem de ses mühendisimiz Michael Brorby, albümdeki parçalar için, "Bunlar gerçek şarkı," dediler. "Bir süredir, böyle melodik, basit eserler duymuyorduk" dediler. Daha kompleks yapılara, armonilere, detaylara gittikten sonra, tekrardan basit bir dünyaya geri dönmek kolay olmuyor. Onlar için de daha sade bir şeyler duymak, dinlendirici, nefes verici bir yenilik olabilir.

Aydın Esen, "parmaklar akar gider" derdi, asıl olay onları zaptetmek, durdurabilmek. Çalmadığınız anlar, çaldığınız anlara göre daha değerli. Hem Bill, hem de Peter, trio olarak felaket bir rahatlık sağlıyorlar. Mesela, *For Old Time's Sake*'te, elimden

geldiğince temayı temiz, net çalmaya çalıştım. Solosunda da, tematik bir varyasyon gibiymiş gibi çalmaya çalıştım. Ne kadar başarılı olduğu tartışılır, ancak zorlamasız, akan bir tema oldu. Peter zaten çapa gibi, çok sağlam bir temel. Bill ise, ince ince işliyor, pek hissettirmiyor ancak biraz da yaramaz çocuk gibi. Bill ve Peter sanki kasten bir adım sizden gerideymiş gibi geliyorlar. Sonuçta onlar da sizin öne çıkmanızı istiyor, ben de bu ahenk içerisinde elimden geldiğince aralarından süzülmeye çalıştım.

Öte taraftan, seni rahat hissettirelim derken suya sabuna dokunmadan da çalmıyorlar; kendi üsluplarını da ortaya koymaktan çekinmiyorlar. Tabi albümü dinleyince, birisi bana bu ekip beş yıldır, New York'ta ara sıra sahne alıyor, birlikte çalmaya alışmış, falan dese hiç şaşırmam.

Aslında *Here, There and Everywhere* hariç, bu parçaların hiç birini stüdyoya, kayıt günü gelene kadar hayatımda, evde dahi hiç çalmadım. Hatta bazılarının notalarına bakarak çaldım kayıtta...

Bu çok önemli bir risk değil mi?

Evet, önemli bir risk tabi ki benim için bu. Ama şunu unutmamak lazım ki, bu kalibredeki müzisyenler, etrafını sardıkları zaman, öncelikle çok güvenli bir ortamdasın. Öyle bir virtüözlükten bahsediyoruz ki, onların önüne ne koyarsan, hemen çalacak seviyedeler. Algıları çok açık, hemen parçanın ruhunu, dilini, üslubunu kavrayıveriyorlar.

Ben onlara parçaları anlatırken, teknik anlamda bir anlatı yapmadım, sadece ne zaman yazdığımı, yazarken aklımda ne olduğunu, ne düşündüğümü anlattım. Peter not bile almadı, Bill notalara bakmadan çalıyordu zaten, Chris'i konuşmamıza gerek bile yok. Chris'in benim albümümde çalmayı kabul etmiş olması, benim için başlıbaşına bir onur. Hayatında ilk defa duyduğu, ilk defa karşılaştığı notaların, melodilerin bu kadar hakkını vererek çalmak her babayiğidin harcı değil. Hatta bazı parçaların ruhunu benden bile daha fazla kavradığını söylemek mümkün.

Mesela 7/8'lik, 5/8'lik ve 9/8'liks değişimleri olan bir parça var; çok az da olsa bizim toprakların kokusu hissediliyor. Bu da çok kasti olan bir şey değil, sadece çok efkarlı bir zamanımda Bodrum'da bestelemiştim bu parçayı. İsmi de *Melancholia*... öyle bir çaldı ki Chris, o ifadeyi, müziği hissettiği kolayca anlaşılıyordu. Bu da müziğin evrensel olduğunun bir kanıtı: Türkiye'de doğmuş büyümüş ve farklı etnik kökenlere sahip bir müzisyen, Amerikalı bir müzisyenle bir araya geliyor New York'ta ve konuşmadan anlaşabiliyorlar. Hakikaten aradaki sınırları kaldırıyor müzik ve bütün müzisyenler o anda 'bir' olduğunu hissediyor. Nasıl bir hikaye anlatılmış, o hikayeyi kavrayıp, hemen devamını getiriyorlar. Hep renk arayışı içindeler.

Öyle bir kayıt seansı olabilirdi ki bu, ben aralarındaki en çömez müzisyen olarak ofsaytta kalabilirdim. Bunu rahatlıkla yapabilecek güçteler. Bu tamamen müziği neden yaptığınıza, niye orada olduğunuza bağlı... Bu müzisyenler hakikaten bana kenetlendiler, burada ciddi bir müzisyen grubundan bahsediyoruz ve bu albüm, bu kayıt ne tamamen benim, ne de Chris'in eseri: bu bir takım çalışması.

Bir de *TF* var bu albümde, Tommy Flanagan'a ithaf ettiğin parçan. Tommy Flanagan'la olan tanışıklığından bahsedebilir misin?

Tommy Flanagan, Detroit ekolünü temsil eden bir piyanist. Detroit ekolü de, benim baş tacım; Bud Powell, Hank Jones gibi müzisyenler de bu ekolden gelir. Tommy Flanagan aynı zamanda ilk dinlediğim jazz piyanistlerinden biri. Henüz lise yıllarında babamın jazz plaklarını karıştırırken, Erroll Garner, Oscar Peterson, Kenny Barron'ın albümleri ortaya çıkmıştı. Daha sonra da Tommy Flanagan'ı dinledim ve beni çok etkiledi. Biliyorsun, "jazz şairi" diyorlar ona.

Albümün kaydında, çalmaktan çok sohbet ettik aslında. O da benim için çok yatıştırıcı faktör oldu. Peter da bu sırada, Tommy Flanagan'la çalıştığı zamanlardan hikayeler anlatmaya başladı. Ben de hemen *TF* parçasını anlattım. Peter, bunun üzerine, parçada tam da kendi hakim olduğu stili yansıtan çok güzel bir solo çaldı. Hatta eğer yanılmıyorsam, *TF* ve *Melancholia* parçaları, Amazon'da en çok tıklanan, indirilen parçalar oldu.

***Melancholia* demişken, biraz da bizim topraklarla ilgili hikayeye gelmek istiyorum. Çok büyük ihtimalle batılı müzisyenler, prodüktörler ya da dinleyiciler, bir Türk müzisyenin albümünü dinlediklerinde, bir takım dünya müziği fikirleri duymayı bekliyor olabilirler. Hiç değilse, Tigran Hamasyan gibi, jazz ile kendi topraklarının müziklerini birleştiren bir üslup beklentisi içinde olabiliyorlar. Burak Bedikyan ve *Circle of Life* söz konusu olduğunda ne düşünüyorsun?**

Birlikte çaldığım müzisyenlerin bu şekilde bir beklentisi ya da talebi yoktu. Ancak kayıttan sonra Chris'le sohbet ederken, bana en çok *Melancholia*'yı beğendiğini, hatırında en çok bu parçanın kaldığını söyledi.

Şunu açık söyleyeyim, ben Türk müziği geleneğinden gelmiyorum. Öyle bir yakınlık da hissetmiyorum, ama özel olarak da uzakta durmuyorum. Aslında bizim toprakların havasını çağrıştıran ilgili olan bölüm de çok kısa, belki bir dakika, ama dinleyen üzerinde yine de bir etki bırakıyor. Albümle etnik bir bağlantı kurulacaksa, tek ilişki bu ölçülerde.

Bizde çok seslilik olmadığı için, bizim müzisyenlerimiz de tek hattaki melodinin hakkını nasıl vereceğini iyi biliyor. Bize belki biraz daha klişe geliyor bu şarkılar, ancak bu topraklarda büyümemiş bir Amerikalı jazz müzisyeni için çok yeni, taze gelebiliyor, ona dokunuyor ve o da farklı çalıyor. Mesela Chris Potter'ı bugüne kadar böyle bir solo çalarken duymamıştım.

Ben de duymamıştım! Peki, albüme ismini veren *Circle of Life*?

Dönüp dolaşıp hep aynı şeyler başımızdan geçiyor; aslında birbirimizden çok ayrı insanlar, çok farklı varlıklar değiliz ya da çok farklı hayat deneyimleri yaşamıyoruz. Farklı bireyler olduğumuzu zannetmemize rağmen, hepimiz o aynı döngünün içinde, aşağı yukarı aynı deneyimlerin içinde hep aynı senaryoda birleşiyoruz. Ben hepimizin birbirine bir şekilde bağlantılı olduğuna inanıyorum.

Biraz da Budizm ve Hinduizm gibi doğu öğretilerine gönderme var *Circle of Life*'da. Çünkü ben çocukluğumdan bu yana, hem kitabi öğretilerin, hem de kitabi olmayan öğretilerin aynı bilgi kaynağına dayandığı inancı ve bilgisiyle büyütüldüm. Ailemin yarattığı bu özgür düşünce ortamı, benim de düşüncelerim ve inanışlarım konusunda esnek ve geniş olmamı sağladı. *Circle of Life*, biraz da doğu felsefelerinde bahsedilen, insanoğlunun ruhsal bir evrimin parçası olduğu fikrine de bir gönderme yapıyor. Albümdeki parçaların hem başlıklarını, hem de sıralamalarını bir anlam bütünlüğü oluşturacak şekilde yaptım. Gelişigüzel bir yapı izlemedim, gerçekten temalarına, hikayelerine göre sıralandırdım. Kapanış parçası da Hrant Dink'e ithafen yazılıp çalındı.

Sololarda da hep dikkat ettim; normalde sahnede aldığım riskleri almaya cesaret edemedim. Ayrıca, buna gerek de olmadığını hissettim. Çünkü seçilen materyallerin tematik özellikleri de çok kuvvetli; dolayısıyla ben de şarkı gibi solo çalmaya çalıştım.

First Steps, *Prayer for Foregiveness* ve *Circle of Life*'ta, biraz daha risk alan, biraz daha modern bir yaklaşımım oldu belki. Kulüplerde beni dinleyen dinleyiciler, biraz daha bu üç parçada Burak Bedikyan'ı bulabilirler.

Ama bundan sonra kaydedeceğim trio albümümde daha güncel bestelerime yer vereceğim. Ayrıca, biraz daha kurgusal, matematik tarafının da ağır basacağı işler olsun istiyorum. Sonuçta işin entellektüel boyutu da var, onu da

August 9, 2013 7:25 pm

Burak Bedikyan: Circle of Life

By Mike Hobart

The Turkish pianist's impressive debut album is steeped in modernist references

The Turkish pianist's impressive debut album is steeped in modernist references – the opening "First Steps" is a ringer for Thelonius Monk and TF is dedicated to pianist Tommy Flanagan – and has the hard-edged and super-fluent saxophonist Chris Potter as lead voice.

But there are unexpected twists in Bedikyan's lines and themes which reflect classical influences and echo his native Anatolian Armenian roots. Potter is on form, Peter Washington and Bill Stewart on bass and drums are equally inspired and the trio tracks flow with contemporary lyricism.

★★★★☆

Burak Bedikyan

Circle of Life

(Steeplechase)

Copyright The Financial Times Limited 2013. You may share using our article tools. Please don't cut articles from FT.com and redistribute by email or post to the web.

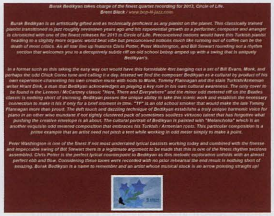

takip ettiğimi ve onunla ilgili kafa yorduğumu da paylaşmak istiyorum. Dünya sahnesinde olup biten bir şeyler var, onları da es geçmemek lazım. Biraz da kabul görmek ve o kanallara girebilmek adına böyle bir sunum yapmak gerekiyor. Zaten Aydın Esen ile yaptığım çalışmalarla da bunu biriktirdim, onu da *Prayer for Foregiveness*'ta da duyabilirsin.

SteepleChase, kataloğunda Kenny Drew, Chet Baker, Stan Getz, Tom Harrell, Thad Jones, Tete Montoliu, Bud Powell, Dexter Gordon, Paul Bley, Stanley Cowell, Cedar Walton, Niels-Henning Ørsted Pedersen ve Archie Shepp gibi müzisyenleri barındıran çok önemli bir plak şirketi. Kayıt bittikten sonra SteepleChase ile anlaşma sürecin nasıl ilerledi?

Kayıtlar bitti, ben de farklı firmalarla görüşmeye başladım. Aslında kaydı Amerikalı müzisyenlerle gerçekleştirdim, ancak albümün daha Avrupai bir havası oldu. Ben de Amerikalı değilim zaten. Bu şekilde düşünürken, hem Amerika'dan, hem de Avrupa'dan beğendiğim bazı şirketlerden olumlu geri dönüşler geldi. Kimisiyle çıkış tarihleriyle ilgili mutabık kalamadık, kimisiyle de başka konularla ilgili. En son SteepleChase ile birlikte çalışmaya karar verdim. Çok doğru, çok iyi bir seçim yaptığıma inanıyorum. Şu anda da Şubat'taki planlarımızı yapmaya başladık SteepleChase'in sahibi Nils Winther ile...

Yeni albüm kayıtları yapmayı planladığından bahsettin. Sırada bu proje mi var?

Albüm kaydı sırasında bana fazla gelen durumlar da oldu açıkçası. Kendimi daha çok yetiştirmem lazım, özellikle de rahatlayabilmem lazım. Sonuçta, böyle bir durumda olduğunda çırılçıplaksın. Birlikte çaldığın insanlar zaten buna en başından niyetli. Orada, hep bir şeyler yakalamak, ortak bir şeyler bulup onu işlemek, bir güzellik varsa onu keşfedip yüceltmek hedefimiz. Çok yoğun bir icra oldu, doğru; ama çok daha yoğunları olabilir. Düşünsene, bu adamlarla birlikte oturup kalktığını, aynı ortamda, aynı havayı soluduğunu, aydan aya bile olsa bir yerlerde sahne aldığını... Henüz birbirini çok iyi tanımayan dört müzisyen arasında böyle bir bağ kuruluyorsa, üç dört defa birlikte çaldıktan sonra neler yapılabileceğini hayal etmek bile beni çok heyecanlandırıyor.

"Burak honors jazz music with his playing and composing. It was an inspiration for me to play his beautiful music and to support his solos. And his choice of sideman could have been my choice- in his mind, Burak was hearing a very sympathetic group. I look forward to the next one !" - Peter Washington

Bu albüm benim kafamdaki hedeflerin yakınından bile geçmiyor, çok daha büyük hedeflerim var. Ama benim açımdan, farklı bir konsantrasyon ve hazırlıkla, başka türlü bir ruh haliyle daha neler ortaya çıkarabileceğimi bana gösterdi. Öyle bir yoğunlukta, tekrardan benzer bir ortama kendimi attığım zaman, hem kendi içimdekini, hem de birlikte çalıştığım müzisyenleri daha iyi dinleyip, daha iyi, çok daha derin işler ortaya çıkarabileceğime inanıyorum.

Sonuçta bu albüm için seçtiğim parçaların dörtte üçü, bu tarz bir etkileşime çok da imkan sağlayan yapılar değil. Ama başka türlü, daha özgür, daha ferah yazılarda, müzisyenler daha da özgürleşebiliyor.

Ben bu albümü öncelikle kendim için yaptım. Kendi hedeflerim doğrultusunda da azimle ilerlemeye kararlıyım.

Müziğimi belli bir coğrafyaya sınırlandırmak istemiyorum, sonuçta müzik evrensel bir olgu ve ben de kendi müziğimle ilgili böyle düşünüyorum. Sonraki kayıtlarım, Bill ve Chris'le olmasa bile, o kalibrede, o seviyede insanlarla çalmak isterim. Kenny Barron, seneler önce İstanbul'a geldiğinde, hiç unutamayacağım bir şey söylemişti: "Müzikal kariyerinde, birlikte çaldığın toplulukların içinde hep en vasat, en acemi, en kötü müzisyen sen ol. Her zaman kendinden kat be kat müzisyenlerle bir arada olmaya, onlarla çalmaya, onların arasına kendini kabul ettirmeye bak. Ne zaman bir gruptaki en deneyimli, yetkin müzisyen sensin, o zaman hiç bir şey öğrenemezsin. Ama kendinden daha kabiliyetli, vizyonu açık, tecrübeli müzisyenlerle birlikte olursan o zaman gerçek anlamda bir şeyler öğrenirsin."

Burak Bedikyan

Eray Aytimur
erayaytimur@yahoo.com

Jazz'ın İkinci Yeni'sine selam olsun

Tamer Temel

Serkan Özyılmaz

Sadece iyi müzisyen olduğu için değil; akıl ve gönül eşgüdümü içinde yaşadığımız çağın azabını eğip bükmeden ifade edebilen, dosdoğru bir insan Tamer Temel.

Müziği üstünden, hayatla ilgili –yine de naif kalabildiği- gerçekleri döküyor bir bir. Onca safsata içinde bendenizin de büyük şansı onun yeni albümü "bir kedi kara"yı dinlemek ve üstüne efendi gibi söyleşebilmek oldu. Efendilik de bir yere kadar. Israr ve inatla tavsiye ederim "bir kedi kara"yı. Tutkunu olduğum İkinci Yeni'ye ihmal etmediği selamı nedeniyle de kendisine ayrıca teşekkür ederim.

Tamer'ciğim hayırlı olsun. Benim yine çok sevdiğim ilk albümün "Barcelona"dan bence daha atak bir kayıtla karşımızdasın. "Barcelona"da Dave Allen'la ince ince söyleşirken "Bir Kedi Kara"da hem Eylül (Biçer) hem de Serkan'la (Özyılmaz) tatlı tatlı atışıyorsunuz. Bu, iki albüm arasındaki doğal-insani değişimin yansıması mı yoksa kayıt anlarının getirdiği spontan cilvelerden mi kaynaklandı?

Benim için de yeni albüm ilkinden epeyce farklı. Gerek hazırlanış süreci gerek kaydetme kısmı. Bendeki değişimlerin katkısı daha çoktur sanırım. İlk olarak stüdyo deneyimim biraz daha arttı. İlk albümden bu yana İstanbul'da yaşıyorum ve yeni parçalar yaptıkça onları sahnede çalmaya çalışıyoruz. Dolayısıyla bu albüm için stüdyoya girdiğimizde zaten parçaların çoğu sahnede pişmişti. A.K. Müzik'ten Kerim Selçuk MİAM'i önderdi kayıt için. Ben albümü kafamda yapmıştım, sadece stüdyoda mümkün olduğunca buna yaklaştırma çabası vardı bende. Harika müzisyenler çalınca ve Can Karadoğan gibi harika bir insan kayıt masasının başında olunca, çok rahat kaydettik müziği. Kaydın ilk gününde neredeyse bitmişti zaten her şey.

Yine ilk albüme gönderme yapacağım ama, her iki albümde de enstrümanları tek tek büyük keyifle dinliyoruz, ki bu albümde müzisyenlerin çok daha cesur davranmış gibi. Ama tek bir enstrümana takılıp onun içinde kaybolmuyoruz. Bunu teknik ve duygusal açıdan nasıl açıklayabilirsin?

Sanırım çalanların çok iyi müzisyenler olması, enstrümanlarında iyi olmanın yanında müzik yaparken motivasyonları, parçaya verdikleri destek çok önemli bu sonucun ortaya çıkmasında.Bu insanlarla kayıt yapmak istememin de sebebi de bu galiba. Belirtmeden geçmeyeyim tabii, çok şanslı hissediyorum kendimi, Cem Aksel ve Serkan Özyılmaz zaten hayranları olduğum harika müzisyenler, albüme katkıları çok fazla benim için. Daha genç, yeni nesilden arkadaşlarım Eylül Biçer ve VolkanTopakoğlu da çok güzel çaldılar. Tek enstrümana takılı kalmama da sanırım, albümü tasarlarken sololara ya da tek tek parçalara odaklanmak yerine albümün geneline eğilmeye çalışıyorum. Belli bir bütünlük ve yapı tutturmaya çalışıyorum. Sanırım bu yüzden sololar önemli olmakla birlikte albümün genel gidişatına hizmet ediyorlar.

Kenny Wollesen'la Nublu Fest için geldiğinde mi tanıştınız? Yoksa bu albümün kaydı için daha önce yazışmış çizişmişliğiniz var mıydı?

Kenny'yi ile birkaç yıl önce bir jam-session'da tanıştık. Sonra ki Türkiye'ye gelişlerinde çaldık beraber. Geçtiğimiz Kasım ayında geldiğinde çaldık yine ve Ocak ayında yine geleceğini ve bir boş günü olduğunu söyledi çalabiliriz diye. 6 Ocak günü boşum dedi, ben de o gün kayıtda olacağız, katılmak isterse çok memnun olacağımızı söyledim. O da tamam dedi.

Asıl merak ettiğim de, neden vibrafon tercih ettin? Davul-bas birlikteliğini sabote edebilirdi. Duyum açısından şahane ama stüdyoda Wollesen'in uyumu nasıldı?

Iki davul düşünmek için biraz geç bir tarihti, her şeyi baştan ele almak gerekiyor tabii öyle bir durumda. Gerek müzikal açıdan gerek kayıt açısından. Vibrafon çaldığını biliyordum. Bazı parçalara vibrafon eklemek ve uyarlamak güzel bir fikir olabilir diye düşünmüştüm.
Güzel de oldu. Bir parça da daha olacaktı ama vibrafonun olmadığı gün öncesine Serkan o parçayı öyle bir çaldı ki, o parçada kullanmadık vibrafonu. Kenny müthiş pozitif ve sıcak bir insan, o yüzden hiç problem olmadı, hatta çok güzel bir enerji kattı stüdyoya. Zaten bu albümde kendimi çok şanslı hissettiğimi söylemiştim. En başından sonuna kadar çok sevdiğim insanlar yer aldılar, destek oldular.

"bir kedi kara" kafandaki ilk haliyle ortaya çıkan kayıt arasında ne kadar değişikliğe uğradı? Varyasyonların üstüne çok gidildi mi?

Çok varyasyon yapmadık aslında. Dediğim gibi öncesinde parçaları test etme şansımız oldu sahnede ve benim aklımda son bir iki yıldır oluşmuştu müzik. İki günde nerdeyse kolaylıkla çıktı kayıt. Ve aklımdakine çok yakın oldu. Bazı kısımların benim aklımdakinden başka ama çok güzel bir yerlere gittiği de oldu tabii. Mesela belirtmeden geçmeyeyim "bir kedi kara" parçasındaki piyano solosu. Defalarca dinledim, hala nefesimi kesiyor.

Sonuçta bu senin albümün ama işin düzenleme tarafına baktığımızda saksofon cümlelerini oldukça tasarruflu kullanmışsın?

Bilemiyorum aslında, çok düşündüğüm bir şey değil sanırım. Saksofon albümü yapıyorum o yüzden sololar şöyle olsun ya da şurada biraz kendimi göstereyim gibi şeyler düşünmüyorum pek. Böyle albümler var, çok da güzel olabiliyor. Benim ki benim ele alış biçimim belki. Epeyce yazılı kısım var albümde. Bunları yazarken tür kaygısı gütmedim ya da herhangi bir enstrümanı öne çıkarma kaygısı.

En sevdiğin çocuğun hangisi diye sorulmaz tabii ama quartet çalmakla sextet çalmak arasında aradığın sound açısından sence nasıl bir fark oluştu, iki albümü yine kıyaslıyoruz ama.

Bu kayıtta gitarı daha çok ikinci nefesli gibi kullandık. Bu formatta çalmak istememin sebebi aslında, bir kaç katmandan oluşan parçalar yazma isteğinden kaynaklandı. Bu katmanlardaki görevler değişebiliyor, ama enstrümanların değişik kombinasyonlarla gruplar oluşturup bir kaç katmandan oluşan bir yapıda müzik ilerliyor. Bu ilk albümde daha azdı. Daha ziyade akorlar ve melodi yani "lead sheet" dediğimiz şekilde yazılmış parçalardı. Parçalardaki değişiklik grup formatını da yanında getirdi haliyle.

Ramsey Lewis ve Dee Dee Bridgewater
20. İstanbul Jazz Festivali, 2013

Leyla D. Gücük

"... İşler gergef. İnsancıl okullardan kovgun. Geçer sokaktan bakışsız bir kedi kara..." İlk albümde "Büyük saat" ile Turgut Uyar'a bunda da albüme ismini veren parça ile Ece Ayhan'a selam duruyorsun. Genelden özele gidelim bu noktada; İkinci Yeni şiiri seni hangi yönüyle etkiledi?
Cevaplaması zor bir soru. Uzun uzun cevaplamak mümkün hatta gerekli belki ama sanat anlayışları ve motivasyonları en çok etkilendiğim tarafları sanırım. Gerçi İkinci Yeni sınırları çok belli, tanımlaması çok kolay bir yapı değil. Dediğim gibi detaylı konuşmak tarifler yapmak ihtiyacı hissettiren bir konu. Parçaların isimlerini koyarken düşündüm epeyce, evet o isimler üzerine bu parçaları yapmıştım ama yanlış anlamalar, zor sorular gelme ihtimali düşündürdü beni, sonra düşünmeyi bırakıp isimleri olduğu gibi bıraktım. Her şeyi açıklamak çok zor sanırım. Eh İkinci Yeni'nin zaten en çok da anlam ya da anlam arayışının ne kadar gerekli olup olmadığı üzerinde kafayı yorduğunu düşününce çok sakınca yok sanırım çok açıklamaya çalışmamakta. Açıklamaya çalışınca bazı şeyler kaybolabiliyor, metaforlar metafor olmaktan çıkıyor.

Aynı ekol içinde olsalar da Uyar ve Ayhan aslında içerik ve biçim açısından farklı yaklaşımlara sahip iki şair. İkisine de –bence- free jazz üstünden bir kulp takacak olsak hangisini kime benzetirsin?
Epeyce zor böyle bir benzetme yapmak. İkisinin de şiirlerinin yanında yazılarını da okuyunca mesele iyice zorlaşıyor. Ece Ayhan'ın bir de yaşam biçimi var tabii, etikçiliği var. İkisinde de var aslında bunlar. Yazıları anlayış ve tavır geliştirmekte çok önemli yol göstericiler benim için. Hangisi hangisi olur bilemem ama aklıma ilk gelen iki ismi söyleyeyim; Wayne Shorter, Joe Henderson.

Bir İzmirli'nin 35-35.5 çatışmasından gelip de asıl çatışmayı İstanbul'da bulmasının temsili midir 34buçuk? 34buçuk senin için neresi?
Evet, İzmir'den gelip İstanbul'a ayak uydurmaya çalışma, çatışma, arada kalma, hıza tansiyona alışma çabaları üzerine şekillenen isim oldu. Aidiyet zor iş, gerekli mi bilemiyorum tabii. Albüm kapağında Hale Yiğit'in alternatif bir İstanbul fotoğrafını kullandık. Albümdeki parçalar İstanbul'da karmaşanın içinde zamanı yavaşlatmaya çalışırken akışa kapılmamaya çabalarken yazılan parçalar. İstanbul'a bir gönderme yapmadan olmayacaktı sanırım.

Mitanni jazz müzisyeni ve dinleyicisinin keyif alabileceği birkaç mekandan biri. Şu an için yaklaşık 2 dakika süren bu parçanın başka bir Mitanni akşamında devamı gelir mi dersin?
Evet, sevdiğimiz bir kaç mekandan biri Mitanni. Parçaların oluşma sürecinde epeyce çaldık burada, nasıl tınladığını duyma şansımız oldu. Kayıtlar bittiğinde Cem Aksel ile tamamen spontan bir şey çalalım istedim. Sadece bir kere çaldık. Benim hoşuma gitti çıkan şey ve albümde güzel bir bağlantı parçası oldu. İsmini Mitanni koydum, sevdiğim bir müzisyenle sevdiğim insanlara selam vermek istedim. Devamı gelir tabii.

"Tescillimark'a" Marc Miralta'ya ithaf mı? Muhteşem davul atakları ve.... başka ne ile tescilleyebiliriz kendisini?
"Tescilli mark'a" Mark Turner'a ithaf aslında. Soru işareti idi parçanın ismi "question mark"ın çevirisi olarak. Parçada Turner'ın tescilli yaklaşımlarına göndermeler, parçalarından bazılarına atıflar var. 0 yüzden ismini böyle değiştirdim. Albümde bu kadar selam vermişken ona da selam etmeden geçmeyeyim dedim.

Ve gelelim, "İnsanlar İkiye Ayrılır" meselesine. Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Saksofonun iniş çıkışları veya piyanonun atonal yürüyüşleri mi o ikiliğin getirdiği çelişkileri temsil ediyor?
Bu benim bir aforizmam değil elbette, böyle de düşünmüyorum. İstediğim şey aslında albümde Roboski için bir parça olması ve bu konuda bir şey söylemekti. İsim buradan çıktı. Ötekileştirme denilen şeyi yapmanın ilk adımı parçanın ismi aslında. Bir şey yaptığımızda, yapmadığımızda ya da kendimizi isimlendirdiğimizde ilk yaptığımız genellikle öyle olmayanlar üzerinden kendimizi tanımlamak oluyor.
Aynı zamanda sadece iki seçenekli hayat sistemin bize bir şekilde alıştırdığı en kötü şeylerden biri bence.

Ben şuyum dediğimiz ve bundan emin olmaya başladığımız anda öyle olmayanlarla uğraşmaya ya da onlarla uğraşılmasına bir şekilde katkıda bulunmaya başlıyoruz. Benim vurgu yapmak istediğim buydu.
Tabii ortanın doğusu diye bir gerçeğimiz var ve orada işler buraya göre çok daha zor. Roboski'de insanlar ikiye ayrıldı maalesef, ölenler ve yaşayanlar olarak. Daha da çoğaltılır, yapanlar ve seyirci kalanlar, ölenler ve onların ölmesi umurunda bile olmayanlar...

Parçayı kayıttan çok kısa bir süre önce yaptım, kayıtta yer almasını istedim. Bunları anlatmamıştım ama Serkan tam olarak ifade etmek istediğim şekilde çaldı.

Ufak bir gönderme de önceki albüme oldu burada, "Bağdat" parçası da aynı akor yapısı üzerine bir parça ve aynı hisleri tarif için yapmıştım. Bu da başka selam olmuş oldu.

Son olarak da albümü destekleyen Bahçeşehir Üniversitesi Jazz Okulu'ndan bahsedelim istersen. Senin de aralarında yer aldığın çok önemli isimler şu an memlekette ciddi bir zaaf olan jazz eğitimi üstüne çaba harcıyorsunuz. Nasıl bir oluşum? Kimler, hangi tarih aralığında başvurabilir?
Tam da zamanı başvurmanın çünkü Eylül sonu Ekim başı gibi dersler başlıyor. Çok önemli insanlar var eğitmen kadrosunda. Geçtiğimiz yıl başladı jazz okulu. Baki Duyarlar öncülüğünde oluştu kadromuzda. Çok güzel bir sezon geçti. Sene sonu konserinde zaten çok güzel anlar yaşandı ve boşa kürek çekmediğimizi gördük. Her seviyeden insan başvurabiliyor. Özel dersler almak jazz müziğini öğrenmek için bir yöntem tabii ama kendi seviyesinde bazen kendisinden daha iyi arkadaşlarıyla çalarak ve öğrendiklerini teori, jazz tarihi, analiz gibi derslerle pekiştirerek ilerlemek imkanı veriyor BAU Caz Okulu. Geçtiğimiz yıl samimi bir ortam oluştu ve bütün öğrencilerimiz çok ilerledi.

Umarım bu yıl da güzel şeyler yaparız, çalarız hep beraber.

Ezgi Ayçe Kızıldere
ezgi@genccazcilar.org

Piyanist Genco Arı'dan

uzun bir aradan sonra sonra iki yeni albüm ardı ardına piyasaya çıkacak...

Hayatın çemberinde dönerken yolunu kaybetmiş, savrulurken kendi yolunu yaratmış bir duygu adamı... Onun hakkında bilinenleri, yazılanları, konuşulanları değil, onun hayalleri ve kelimelerini dinleyeceğiz... Bilmediğimiz yönleri ile Genco Arı.

Çocukluk, geçmişin uzantıları?

Travmatik bir çocukluk geçirdim diyebiliriz aslında. Travmalar müziğe çok faydalı olabiliyor ama nasıl değerlendirdiğine bağlı. Esas travmaları soruyorsan en mühimi 9 yaşında gece kulüplerinde işe başlamamdı. Sabah konservatuvara derse gidiyor, akşam, gazino, patronlar, silahlı adamlar arasında bir film karesinde gibi yaşıyordum. Gazino müziği yapıyorduk, orkestramız da yaptığımız müzik de çok güzeldi. Konservatuvarda sadece Klasik Batı Müziği eğitimi alıyor, akşam gece kulüplerinde jazz çalıyordum. Sonra her şey hızla gelişmeye başladı. 9 yaşında Ayşegül Aldinç ile tanışıp, düzenlemelerini yapmaya başlamıştım. Bir yandan evimizde maddi sıkıntılar had safhada yaşanıyordu. Babam jazz çalarak geçinen bir adamdı, piyano alabilecek bir durumumuz yoktu. Bu sebepten bana bir karton çizmişti, sonra onu evde bir duvara çizdi. Kafamdaki la sesi ile duvarda piyanonun üzerinde 6 ay çalıştım. Müzik esasen bu şekilde başladı benim için. Parmaklarımda hala o günlerin nasırları vardır. Yapısı değişti çalarken, ellerim o yüzden çok kuvvetlidir. 6 ay sonra müziği kafada hayal etmenin çok işe yaradığını, bunun bana çok şey kattığını fark ettim. Çok müzik dinliyordum, bir çocuğun kaldıramayacağı tarzda. Mesela Oscar Peterson gibi. O zaman dinlediğim müziklerin de çok faydasını gördüm ama öncelikli olarak babamın otoritesi bizi başarılı kıldı. Bu sertlik şimdiki disiplinimi korumama sebep oldu. Çocukken etüdler esnasında kendimi mahkum gibi hissediyordum. Sonra TRT Jazz orkestrasına girdim. Millet her şeye yeni başlarken ben jazz standartlarını bitirmiştim. Süheyl Denizci, Kamil Özler, Hakan Çimenot, İmer Demirer, Quincy Jones aranjmanı ile sınav yaparak aldılar beni orkestraya. O sıra tesadüfen Zerrin Özer'in 'Kıyamam' albümünde çalıyordum. Zerrin ile gece saat 02.30'da sahneye çıkılıyor, 05.00'de iniyor, 07.00'de vapura biniyor, 08.20'de okulda derste oluyordum. Kadıköy'de Onur diye bir arkadaşım vardı bazen onda kalıp 2 saat uyurdum. Böyle bir çocukluk-eğitim hayatım vardı.

Küçük yaşlar için oldukça sakıncalı, olgun bir yaş için de çok yıpratıcı zamanlar. Nasıl başa çıkamadığını merak ediyorum aslında?

En büyük problem alkolle başladı. Ortamlar gereği 12-13 yaşında rakı içiyordum. 17-18 yaşına geldiğimde ciddi bir alkol bağımlısı olmuştum. Sonra alkol yetmemeye başladı, uyuşturucuları denedim. Uyuşturucu ve alkole beni sevk eden şey cehalet ve çiğlikti. O dönem garip bir evlilik yaptım. Piyasaya yaptığım tüm aranjmanlar olay oluyordu. Yaptığım çoğu şey ilkti. Hayatım çok hızlıydı o zamanlar.

Hayatının en güzel işi?

Quartet Muartet diye harika bir grubumuz vardı. Cadillac'tı o grup... Volkan Öktem, Sarp Maden, Alp Ersönmez. Süper bir ensemble, birlikte çalarken inanılmaz keyif alıyorduk. Benim alkol ve uyuşturucu problemim yüzünden bitti. Çünkü o drugların bir de arkadaşlıkları oluyor ve bu tüm hayatının içine ediyor! Zaten kazandığım paraları çaldığım bu müziğe dayanamayıp o gece harcıyordum. 22 yaşında alkol ve maddelerden ötürü karaciğerim bitmişti benim. Ruhen de müthiş bir çöküş yaşamaktaydım. Asabiyet ve noksanlık hissi vardı içimde. O dönemde yaptığım bir çok şey silik aslında. 8 senem kayıp diyebilirim.

Bir günün nasıl geçiyor?

Sabah uyandığımda kafamdan müzikle ilgili bir şeyler geçiyor sürekli. Bir resim yapıyor gibiyim günün sonuna kadar, müzikal bir kompozisyon. Eğer o günün kompozisyonundan mutsuzsam ertesi gün kötü bir besteyle uyanıyorum. Bu ruh hali, sürekli yaptığın eserin yeterli olup olmadığını düşündürtebilir sana ve aslında kısır bir döngü. E tabii. 'Dahi çocuk, dahi çocuk, dahi çocuk' kötü bir şey yapamaz, öyle olamaz, yanlış yapamaz, muhteşem olmalı. Beğenmeyince yok edesi gelir insanın? Aynen öyle halbuki çok güzel bir şey belki. Bu genel bir değerlendirme hatası. Sadece müzikalitede değil benim hayatım için de yapıldı bu. İnsanların beklentileri çok büyük olduğu için benim yaptığım hataları çocukluğumla değerlendiremediler. Koca bir adam görüyorlardı karşılarında ama aslında çocuktum. 18 yaşındayken 40 yaşında bir adamla dertleşebiliyordum. Bunlar bana ekstra sorumluluklar getirdi.

Kırılma noktasını merak ediyorum.

Milat 2006 sonudur. Boston'a gittim. O zamanlar İngilizce seviyem kötüydü ama Berklee'ye aldılar beni. 27 ay New York'ta kaldım ama bin türlü sefaletle. Barlarda çalıyordum, geceleri 10 dolara. Fuse diye bir ajans sayesinde Janet Jackson ile çaldım 2007 sonu gibi. 2 konser yapabildik o ekiple. Acayip profesyonel çalışıyorlar ama Amerika'da Türkiye'de kazanılan paralar kazanılmıyor. Yani aynı ayarda bir ekiple burada daha iyi kazanırsın ama işin diğer yönünde dengeler değişiyor. Burada dehşet adamlar var, bakıyorum iş yok ve zor geçiniyoruz. Sonra neden popüler iş yapıyorsun? Mecbur kaldığım için. Popüler iş yapmakta da sorun yok kaliteli bir işsse zevkle yaparım. Volkan Öktem nereye gitse Volkan Öktem olarak gider, öyle de çıkar oradan. Tarkan da bir tane Volkan da.

Son yıllarda jazz albümlerindeki artışa hakkında ne düşünüyorsun?

Yetersiz aslında. Tüm dünyevi ihtiyaçlarını karşılayacak kadar kayıt çalmış abilerim var, neden plak yapmıyorlar? Çok önemli bir saksofoncu abimi bilmem kimin pop albümünden mi dinlemeliyim yoksa kendi ballad albümünden mi? Mesela bizim albümden sonra insanlara cesaret geldiğini düşünüyorum. Albüm yapmaya cesareti olan bir gruptur Quartet Muartet. Benim yaptığım Wizard albümü piyanistlere cesaret olan bir albümdür. İyidir kötüdür belki rezalettir bilmem. Ama bunları bir bıraksalar konuşabileceğiz. Müzik konuşularak yapılan bir şey değil. Boşluklar ve konuşmamak gerekir, çalmak gerekir...

Türkiye'ye dönüş nasıl oldu?

Türkiye'ye kesin dönüş yapmam gerekti çünkü askerlik için çağırıyorlardı.

Ardından duraklama dönemi başladı sanırım?

2008'de Balıklı Rum'a yatma kararı aldım aniden. 2 tane 21 gün orada yattım. O günden bugüne daha ağzıma bir damla alkol sürmedim, bundan sonra da sürmeyi düşünmüyorum. Diğer maddelerle de şu an alakam yok zaten. O hayattan çıkmam mucizeydi. Şu an yaşıyorsam bu çok kıymetli bir olay.

İnsan derin denizlere açılmadan önce ailesinde sevgi ve ilgiye doymalı bence, senin şartların çok zorluymuş. Annen nasıldı bu arada?

Anne pedagog ama çıldırmış durumda. Evde 3 müzisyen var. Bazen Zuhal Focan'a bakıyorum 10 senedir orada her gece müzik dinliyor ve bu işe inatla devam ediyor. Bu kadına boşuna bir şeyler söylemiyorlar demek ki. Koca Önder ile çalıyoruz, sahneye not yolluyor ' 15 dakika erken bitirdiniz' diye. Ne kocasını tanıyor ne başka bir şeyi. Bence başarı ve tatlılık bu.

Pop dünyasında çalmadığın biri kalmamış, ama benim en dikkatimi çeken isim favori vokallerimden biri olan Sibel Gürsoy. Ve yine aynı döneme denk gelen Hande'nin müziğinde yarattığın değişim. Bunlar bugün olsaydı çok daha fazla ses getirirdi diye düşünüyorum, çünkü aranjmanlar ve kahramanları artık şarkıcı kadar ön planda.

'Aranje' denilen şey aslında pop jargonuna ait bir kavram. Müzik aranje edilmez. Müzik yazılır. Hande'nin 'Kim Bilebilir Aşkı' albümündeki bir çok şarkı unutuldu gitti ama sen bugün bana 'Sorma' şarkısıyla geliyorsun. Ben yaparım satar, çatlar, patlar onu bilemem ama benim yaptığım müzik 30 sene raflarda durur. Sinan Akçıl ona bir şarkı yazdı, bununla görüldü popüler oldu. Pop dünyasında işler biraz bu şekilde yürüyor ama gerçekte müzik o değil. Bu, dünyada da böyle. Ajda'nın estetikleri yaptığı müziklerden daha çok konuşulu oysa 70'lerde söylediği şarkılar inanılmazdır. Ben şahsım adına popüler müzik dünyasında bazı ilklere dokunduğum için mutluyum. Bir Sarp Maden ile '***Bence' diye bir albüm de yaptık, Sibel ile orada birlikte çalıştık. Oradan bakıyorsun Quartet Muartet, benim Wizard albümü, son iki yeni albüm. Oradan oraya... Tüm bunların hepsi taa gazinoculuktan buraya müzisyenliktir. Volkan Öktem, 'Pavyonda çalan adam başkadır'*** der. Çok doğru. Bizi bırak 4,5 saat düğün çalarız. Ben bu çevrelere ilk girdiğim zamanlar, müzisyenler ve jazz'cılar diye bir ayrımla karşılaşmış ve çok şaşırmıştım. Çok karşı olduğum bir kavram. Abi ver cebime aylık 5000 Lira, sadece jazz çalayım. Çoğu zaman para kazanmak için gidiliyor o işlere. Her müziği çalabilen müzisyen olmak lazım aslında. İyi ve kötü müzik var bana göre, başka bir tür yok. Televizyonlara bakınca alternatif müzisyen Genco. Ben müzik yapıyorum,

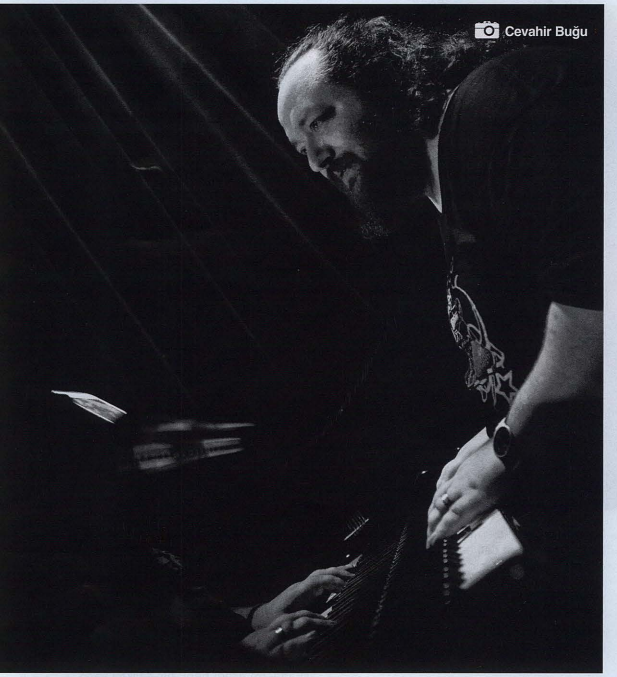

alternatifi yapan sensin. Tiesto ile Daft Punk'un arasındaki sanatsal farkı bilmeleri lazım. Sektörün başındaki adamlar ne yöne isterlerse o yöne gitmemeli bu iş artık!

Çıkmak üzere olan iki yeni albümün var. 'Ne Kalabilir Senden' ve 'Bülbülüm Altın Kafeste'. Albümleri çıkmadan dinlemiş olmanın verdiği haz ve mutlulukla konseptlerini rica etsem anlatır mısın takipçilerine.

Bülbülüm Altın Kafeste, özenle seçtiğimiz türkülerimizin jazz versiyonlarını yorumladığımız çok özel bir albüm. Gitarda Önder Focan, kontrbasta Caner Üstündağ, piyanoda ben varım. Ne Kalabilir Senden, kendi bestelerim, Erkan Oğur bestesi ve iki jazz standartının yorumlarından oluşan bir albüm. Kontrbasta Caner Üstündağ, davulda Volkan Öktem var.

Eşin Burcu'ya öyle bir albüm yapmışsın ki herkese, her yere itinayla dokunabilir. İnşallah hakettiği başarıyı da getirsin!

Burcu'nun albümünü müzik şirketlerine götürdüğümüzde bir kısmı kesin alternatiftir dedi, bir kısmı da Genco'dan geldiyse kesin fazla iyidir diye dinlemedi bile. Bunlar en baba şirketler. Ben Türkiye'de hiç 'executive' prodüktör görmedim.

Zaten müzik prodüktörü de yok ki bu ülkede. Sokaktan birine soralım sen ona göre aranjörsün, müzik prodüktörü değilsin. Tanımlar birbirinin içine geçmiş durumda olduğu, herkes birbirinin işini yaptığı ve otoparkçı abilerimizden bile menajer olduğu sürece bu problemler baki. İleride, eğitimini de alarak iyi bir müzik prodüktörü olmak ve bu gidişatı değiştirenlerden biri olabilmek istiyorum.

Eğer bir 10 yıl önce söyleseydin bana bunu mümkün değil derdim çünkü vicdansız ve merhametsiz olman gerekir! Ama şimdi işler değişti. Herkes 'star' artık! Hem kötü bir risk hem de bizler için iyi bir yanı var. Çünkü iyi her yerde dinlenebilecek ve evrensel müzik çoğalacak bu sayede. Şu dakikadan sonra bu dilediğini yapabilirsin, hiç bir engelin yok!

Eskiden albüm yapmak prodüktörlerin biraz da yatağından geçiyordu. Bakınız Unkapanı hikayeleri? Şimdi paran varsa istediğin firmadan albüm yapabiliyorsun. Bu çok hoşuma gidiyor çünkü müziği birilerinin ve bir şeylerin tekelinden çıkarttı bu akış. Cinselliğin ve sosyal medyanın kapladığı alan büyüdükçe, yapılan işin bedeli küçülmeye başladı.

Öyle adamlar var ki, çok paraları var. O adamlar 20 sene önce de vardı, 10 sene önce de vardı, şu an da varlar. 20 sene önce kadınlar adamlara bana araba al, takı al, ev al derlerdi. Şimdi bütün hatunlar bana albüm yap diyor...

Günümüz müziği ve elektronik sound'lar ile aran nasıl?

DJ'liği Türkiye'ye getiren ilk adam U.F.U.K.'dır. Türkiye'de kimsenin haberi yokken bu adam George Benson'ın discolarını çalıyordu. Şimdiki müzik tekno, o da inşaatlardan geliyor. Dünyadaki müziğin çoğu, 70 ile 80 arasında en babaları yapılmış ve bitmiştir. Geçmiş olsun. Tüm müzik türleri için söyleyebilirim bunu. Biz ne yapıyoruz peki? Bir kere iddian 'ben çok iyi müzik dinlerim' ile başlamalı. Çok iyi piyanistim, prodüktörüm, çok iyi kompozitörüm diyemezsin, onlardan çok var... Bu üç öğeyi bir arada görebileceğim hala bir elin parmakları kadar var adam dünyada. Bu adamlar 'all star' kapsamında. Diğerleri değil. Ama diğerleri öteki de değil. Hepimiz bir parçasıyız bu bütünün.

Jazz çalışmalarını zaten çok iyi biliyoruz. Bunun yanında maddi veya keyif için yaptığın popüler müzik çalışmalarını şahsen ben zevkle izliyorum. Sadece iyi müziğin varlığına inanıyorum, tür kaygısı olmamalı.

Şu anda popüler işler de yapıyorum. Müslüm Gürses'in 'Baba Şarkılar' albümü için. Zara ve Hakan Altun ile bir jazz kaydı yaptık. Eşim Burcu'nun ilk albümünü yaptım. Popüler işlerde vardım, yine varım.

Film ve dizi müziği projelerin var mı?

Erkan abiyle film müzikleri yapıyoruz. Kalan Müzik'e gelen işlerin üzerinden iş yaptığından ikimizin de ismini geçiremiyoruz. Kız kardeşim ile 'Momo' diye bir film müziği yaptık. 'Ölüm Orucu' ile ilgili bir filme müzik yaptık. 17 yaşındayken Mumya Firarda'nın müziklerini yapmıştım. Ama Erkan abiyle yaptığımız her şeyin bende yeri başka. Herkes çok güzel müzik yapabilir ama o, o alete dokununca başka bir ses çıkıyor. Onun için de ben öyleyim. İnanılmaz bir kimyamız ve birlikteliğimiz var 12 yıldır. Bir de firmalar var zamanında reklam müziklerini yaptığım, Duru, Varan, Ulusoy, Komili, Bellona gibi. Ama şu anda sektörden bana talep gelmiyor. Sebebi de sanırım çok büyük şirketler artık daha ucuz adamlarla çalışmak istiyorlar. Ve ajanslar tabii. Bir de Elton John'un bir AIDS projesi için Sorry Seems To Be The

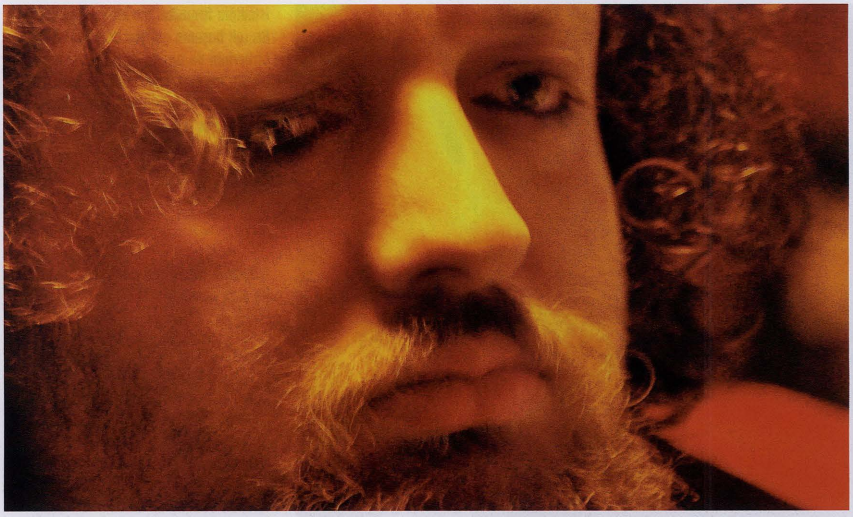

Hardest Word şarkısını düzenlemiştik. O da üzerine bir şiir okumuş sanırım. 'Son 25 yıldır dinlediğim en gerçek ve organik hali budur' demiş. Çok mutlu olmuştum. Güzel bir projeydi o da.

Özel ders öğrencilerinden memnun musun?

Çok disiplinsizler. Buraya gelene kadar facebook ve mailden soru yağmuruna tutuluyorum. Gün içinde randevulaşıyoruz, adam yok ortada. 70 adamla konuşuyorsam 7 tanesi düzgün geliyor. Bunun nedeni de şu, stüdyoma gelip benden bir ders alıyor veya benimle bir fotoğraf çektiriyor, bu şekilde piyasada kaşesini yükseltiyor. İşin acıklı tarafı onları öyle kabul edip fazla para veren adamların olması. Bana gelen adamlar çok karma. Hiç bir şey bilmeyen de var, çabuk öğrenip gelişen de. Şimdi özel derse herkes rahat gelsin diye bir aylık düşük bir rakam alıyordum. Artık o bir aylık rakamı bir ders için isteyeceğim. Böyle olunca daha kıymetli oluyor sanırım. Bizde bir mantık var ya, pahalı olan şey iyidir diye. Yok öyle bir şey. Bak her stüdyoda Neumann mikrofon olmalıdır normalde değil mi? Ama Michael Jackson Thriller albümü Broadcast mikrofonları ile kaydedilmiştir. Albüm 50 milyon sattı. Kafada Quincy Jones var. Aranjör Teddy Riley, miks mühendisi Bruce Swedien, mastering mühendisi Bernie Grundman. Sadece 2 yıl bir şarkının kick'i ile uğraştılar. Diyeceğim o ki ekipman çok önemli ama doğru component'ler bir araya gelmeli.

Özel okullarda eğitmenlik yapmayı düşünüyor musun?

İstanbul Güzel Sanatlar'da müzik bölümü başkanlığı yapıyordum. Bu sezon tekrar başlıyorum. Bu sefer jazz bölümü açılıyor ben de ana sanat dalı başkanıyım bu dönem. Hocalar arasında Önder Focan, Caner Üstündağ var. Kafamda belirlediğim bir çok kişiyle görüştüm, görüşüyorum. Saksofonda Engin Recepoğulları'nın olmasını istiyorum. Zamanla ve sabırla kaliteli bir bölüm olacağına inanıyorum.

Özel Üniversiteler?

Var ama benim diplomalarımın Türkiye'de denkliği yok. Bir dönem Bahçeşehir Üniversitesi'nde bir şeyler yapmıştım.

Nasıl bir eğitmensin?

'Hocam spirituel bir takım şeyler var sizde, yazılarınızda da hissediyoruz facebookta, bunun sırrı nedir' diye soruyor gençler. Öncelikle ben kendi kişiliğim neyse ancak o kadar çalabilirim ve herkese de nacizane tavsiyem bu. Kendinizin farkında olun. Müzik bununla var olan bir şey. Eğer biz bu varlığı sadece egolarımızla beslemek istiyorsak herkes 'ben' in peşine düşer. Oysa müzikte sen şarkı söylerken ben enstrümantalist olarak seni rahat ettirmeliyim, solom gelince özgür davranmalıyım. Benim bugüne kadar anlaşamadığım 3-5 müzisyen olmuştur, ensemble projelerde. Onları kendime doğru çekmeyi değil de onlara doğru gitmeyi tercih ederim.

Kayboluşların? Buradan tamamen her şeyden vazgeçip gittin. Peki neden döndün?

Duramadım oralarda.

Burcu ile tanışmanız?

17 yaşındayım, bir orkestrada çalışmaya başladım. Baktım güzel bir kız var ama orkestradan bir adamla ilişkisi var. Sonra evlendiler falan. Öylece gitti. Aynı dönemlerde evlenip aynı dönemlerde boşanmışız. İkimizin de ikinci eviliği. Sonra bir gün bir arkadaşım aradı beni, bir şarkıcı var seninle tanışmak istiyor dedi. 3,5 sene önce. Kapıyı bir açtım, Burcu. Yanında erkek arkadaşı var yine. Sonra yine kayboldu ortalıktan bir süre. 24 Ağustos'lar benim biraz gergin ve tedirgin olduğum günlerdir. Albüm çalışmalarını sürdürürken 24 Ağustos'ta yine oldukça moralsiz olduğum bir günde beni aradı ve o gün başladık. Burcu ile tanıştığımız ile günün üzerinden 13 yıl geçti. Bu 13 yıl boyunca benim ruh eşim belliydi.

Harika bir albüm çalışmanız var, bununla ilgili ne söylemek istersin?

Albüm benim için tamamen üç harften ibaret!

Genco'yu neler yaparken göreceğiz?

Ben zaten yapmak istediğim şeyleri yapıyorum. Evim benim için muhteşem. Bunlara sahip olamadığım ve bunlardan çok daha fazlasına sahip olup diğer druglar yüzünden kaybettiğim zamanları düşününce şu an içinde olduğum her şey bana mutluluk veriyor. Milyonlarım var şu an sanki. En üst ve en dibini gördüğüm için her şeyin dozu burası, bulunduğum nokta.

Müzik sadece çalmaktan ibaret değildir, müzik yapmak farklıdır, müzisyenlik farklıdır.

Tunçel Gülsoy
tuncelgulsoy2@gmail.com

Başak Yavuz ile hayatın şeyleri üzerine, Bir içsel yolculuğun öyküsü

Başak ile Bahçeşehir Üniversitesinin jazz okulunun tanıtıldığı konserde tanışmıştık ve o gün söylediği güzel şarkıyı halen hatırlıyorum. Albümü ***Things*** çıkınca bu güzel sesi daha geniş kitlelere duyurma misyonumu hatırladım ve benim için Cihangir'in en tatlı yeri, evimin yemek odası saydığım Firuz Cafe'de onun ilginç dünyasını dinlemeye başladım:

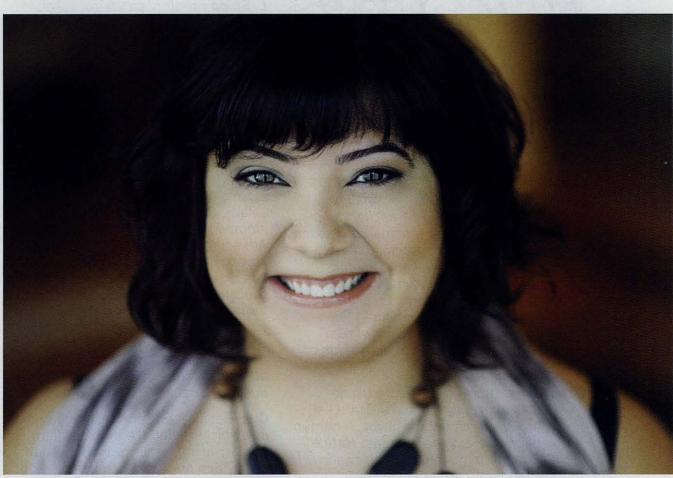

Ankara'da doğdum, üniversite yıllarında İstanbul'a yerleştim. O sıralarda 17 yaşındaydım. Yeditepe Üniversitesi'nde Mimarlık okudum sonra yüksek lisans yapmak için Ankara'ya döndüm, Gazi Üniversitesi'nde restorasyon üzerine yüksek lisans yaptım, ama orada kalamayacağımı anladım ve tekrar İstanbul'a döndüm. Ankara bana göre İstanbul ile karşılaştırılabilecek bir yer değil. Müzik dinleme imkanı çok kısıtlı. Ama orada arkadaşlıklar çok güzel, galiba yapılabilecek şeyler kısıtlı olduğu için insanlar mecburen güzel arkadaşlıklar geliştiriyorlar gibi geliyor bana. İstanbul'da ise arkadaşlıklar daha günü birlik oluyor. Deniz benim için önemli, İstanbul'da deniz var, deniz bambaşka bir şey. Ankara'da olduğum zamanlar İstanbul'u o kadar özledim ki üniversitedeki yüksek lisans tezimi bile özlemimi gidermek için İstanbul üzerine yazdım. Sonra tekrar İstanbul'a döndüm ve mimar olarak çalışmaya başladım.

Herşey Sibel Köse'yi Quartet Muartet eşliğinde Nardis'te şarkı söylerken dinlediğim bir gece değişti. Onu dinlerken tokat yemiş gibi oldum. Meğer jazz sıkıcı olmak zorunda değilmiş dedim. Öylesine büyülenmiş gibi kalakalmıştım. O sıralarda 25-26 yaşında idim. Müzik küçüklüğümden beri içimde hep vardı, hatta bir konservatuara da gitmek istemiş ama ailem kabul etmemişti. Ama o dönemde klasik müzik ve blues ile ilgileniyordum ve jazz'a henüz bulaşmamıştım. Sibel ile tanışınca jazz hayatım da başlamış oldu. Ondan ders almaya başlayarak jazz nedir öğrenmeye başladım. Önce onun söylediği repertuarı öğrendim. Sonra zamanla başka repertuarları öğrenmeye başladım. Genco Arı'dan kompozisyon, Baki Duyarlar'dan teori dersleri aldım. Hülya Tunçağ'dan jazz tarihini öğrendim. Donovan Mixon'dan ear training, Jef Giansily'den piyano, Fatih Çakmak'tan vokal tekniği, Aydın Esen'den başka bir şeyler öğreneyim derken hafta içi her gün iş çıkışı kendimi bir başka yerde buldum. Bu senelerce böyle gitti. İki sene kendisi ile çalıştıktan sonra Sibel artık başkaları ile de çalışmalısın diye beni Randy Esen ile tanıştırdı. Randy de beni artık yurt dışına gitmem konusunda ikna etti. Onun sayesinde bu işi yapmam gerektiğine ve yapabileceğime inandım. Önce New York'daki New School'a gittim, orada beni son sınıfa kabul ettiklerini görünce aslında epey şey öğrenmiş olduğumu fark ettim, Manhattan School of Music'e yüksek lisans seviyesinde devam etim ve okulu bitirdikten sonra Türkiye'ye döndüm.

Türkiye'ye döneli bir yıl oldu, hala dönmüş olduğuma inanmıyorum. Artık Mimarlık yapmıyorum, hayatımı öğretmenlik yaparak kazanıyorum. Mimarlık günlerime göre çok daha az para kazanıyorum ama ben de ona göre yaşıyorum. Almayıveriyorum bazı şeyleri, zaten iyi niyetli olunca birçok şey de size geliyor, bir şeyler yoluna giriyor. Şu an albümüm çıktı ve keyfim çok yerinde.

New York'ta okurken bize üç şey yapmamız gerektiğini öğretmişlerdi. Bunlardan ilki tabi ki performans, ikincisi ise pedagoji idi. Bizi Harlem'deki okullara salarak esaslı bir pedagoji eğitimi verdiler. Üçüncü yapmamız gereken şey ise müzik yazmak idi. Müzisyen olarak hayatta kalabilmek için hepsi önemli şeyler, birisi olması diğeri sizi ayakta tutabilir. Sürekli olarak bunları yapabilmek gerekiyor. Ben bunlara dördüncü olarak yapımcılığı da eklemek istiyorum. Günümüzde müzik artık yeni bir çağa giriyor, her şey göz açıp kapayıncaya kadar hızla değişiyor, yapılan şeylerin sürekli olarak yenisi çıkıyor. Takip edebilmek de zorlaşıyor, bu yüzden herkesin kendi yapımcılığını üstlenmesi gerektiğini düşünüyorum. Geçtiğimiz bir yıl içerisinde albüm yapma ve pedagoji konusunda yol aldım.

Bu albüm ile ilgili olarak içim çok rahat, herkese gururla verebiliyorum. İçim çok rahat çünkü ortaya çok dürüst bir albüm çıktı. Aman şöyle olsun böyle olsun diye düşünmedim. Her şarkı ne gerektirdiyse ona sadık kalarak kaydettim. Üç oturumda kayıtları gerçekleştirdik. İlki Dave Liebman ile yaptığımız idi. İkincisi Türkçe parçaların kaydedildiği oturum oldu. Bir de Peter Eldridge ile yaptığımız oturum var.

Başak'ın hocası ve albümde kendisi ile çalan ***David Liebman***'ın onun hakkında söylediği sözler albüm kitapçığında şöyle yer almış: *Başak, Manhattan*

School of Music'in Master sınıfında gelmiş geçmiş en iyi öğrencilerimden biriydi. Bu albümde yaptıkları gerçekten kayda değer... Benimsediğim temel prensiplerden yola çıkarak, birçok müzisyene kıyasla çok daha ileri bir noktaya gitmeyi başardı. En önemlisi, bu oldukça sofistike armoni kapsamında "şarkı söylüyor olması" inanılmaz. Bize sunduğu, gerçekten çok zengin bir müzik.

Things albümün hem adı hem de içindeki parçalardan birisi. Türkçesi "Şeyler" olarak ifade ediliyor. Albümün kapağında Başak'ın arkadaşı ***Hatice Çavdar*** tarafından çizilen bir resim seçilen ismin ardındaki öyküyü anlatıyor. Resimde Başak'ın New York günlerinde yaratma sürecine girdiği zamanki halinde, her şeyin değerini yitirdiği odanın hali yer alıyor, yani odadaki "Şeyler"in hali.

Albümde 12 parça yer alıyor. '***A Timeless Place (The Peacocks)***'- Jimmy Rowles ve Norma Winstone, '***He was too Good to Me***'- Rodgers&Hart ve '***How Deep is the Ocean***'-Irving Berlin dışındaki tüm şarkılar Başak tarafından bestelenmiş ve ayrıca tüm düzenlemeleri de o gerçekleştirmiş, gerçekten çok ilginç bir albüm ortaya çıkmış.

Albümdeki parçaların her birisinin öyküsü de ilginç**. *Bu Aralar*** New York'ta İstanbul'u özleyerek yazdığı 9/8lik bir ballad. Son şarkı ***Elevator Operator*** ise Ornette Coleman'a ithaf edilmiş bir blues. Başak'ın her şeye kendi tabiri ile giydirdiği bir parça, gece gündüz kadar ilk parçadan farklı. Parçaların öyküsünü teker teker yazmak mümkün ama benim tercihim müziği yapan insanın duygularından ses olarak dökülen güzelliği ve özgünlüğünü bozmadan size haber vermek olduğu için bu noktada duruyorum.

Ancak albümde yer alan birbirinden değerli müzisyenlere değinmeden geçmek mümkün değil.

David Liebman soprano saksofon, Hint flütü, ***Matt Holman*** trompet ve flugelhorn, ***Jay Rattman*** tenor saksofon, bas klarnet, alto saksofon, ***Curtis Brink*** trombon, ***Daniel Jamieson*** orkestra şefi, ***Peter Eldridge*** vokal ve piyano, ***Brianna Thomas, Natalie Galey*** ve ***Nicky Schrire*** vokal, ***Yacouba Sissoko*** kora, ***Alex Spradling***, bas ve vokal, ***James L. Shipp*** vibrafon, pandeiro, vokal, perküsyon**, *Jeremy Siskind***, ***Wim Leysen*** piyano, ***Sebastian Boehlen*** gitar, ***Evan Gregor*** kontrbas, ***Arthur Vint***, ***Guilhem Flouzat*** davul, ***Richie Barshay*** vokal, davul ve perküsyon.

Kimin hangi parçada ne çaldığını merak edenler albüm kitapçığına bakabilirler. Ancak görülen o ki böyle bir kadro ile daha birçok şey yapmak mümkün. Zaten Başak da böyle düşünüyor olmalı ki bana gelecek ile ilgili planlarını anlattı: *Daha şimdiden 2. ve 3. albümümün müzikleri hazır diyebilirim. Ama elimdeki müzikleri bir sıraya koyamıyorum. Birçok hayalim var, bir oda orkestrası ile modern bir jazz trio'sunu birleştirmeyi düşünüyorum, bir taraftan spiritual doğaçlamalarının yer aldığı bir albüm bir taraftan Paul Simon tipi parçaların yer aldığı bir başka albüm düşünüyorum. Bir de şiir albümü düşüncem var, kısaca düşünceler çok.*

Ona 'Başak Yavuz son tahlilde kimdir?' diye sordum; bana 'bunun cevabını hep arıyorum, umarım bu dünyadan göçmeden bulurum, sen kendininkini biliyor musun?' diye sordu, "ben de arıyorum" dedim.

Peki Başak Yavuz nereye koşuyor diye sordum, bunun yanıtı daha netti: *Yaptığım işi yapmaya devam edeceğim, müzik yazmak, çalmak söylemek, değişik enstrümanlar denemek, bana yeni ilhamlar verecek insanlarla tanışmak, yeni müzikler dinlemek ve yeni yerler görmek, asla kısır bir döngünün içinde kaybolmamak, bunun peşinde koşuyorum. Bu hem çok eğlenceli hem de zor bir işmiş, şimdi anlıyorum. Bu güne kadar müziğin dışında farklı bir şeyler yaratmak için fırsatım olmadı, şimdi bu konuda da arayışlarım var.*

Başak'a bu albüm ile ilgili son sözlerini söylemesini istedim: *Lütfen bu müzikleri ön yargısız dinleyin, bazı parçalarımı çok basit diğerlerini çok karışık bulabilirsiniz. Bazı yerlerde birden fazla tonaliteler denedim, siz hepsini sadece müzik dinlemek için dinleyin, her parçanın içinde farklı şeyler keşfedeceksiniz, albümün tümünü dinlemeden herhangi bir karar vermeyin. Buradaki müzik benim kişisel içsel yolculuğumun sıraya dizilmiş bir halidir, hepsi bu.*

Başak Yavuz'un ilk albümü ***Things*** uzun bir birikimin müzik olarak ifadesi, uzun sürecek gibi gözüken bir ruhsal yolculuğun ilk istasyonu, ***Z Müzik Yapım*** tarafından yayınlandı. Dileyenler www.cazkolik.com da bu albümle ilgili Evde Çalamadıklarım radyo programını da dinleyebilirler.

Albüm hakkındaki son sözü söylemek bana göre kitapçıkta düşüncelerini ifade eden değerli müzisyen Aydın Esen'den gelmeli diye düşündüm. Bakın Aydın neler demiş: *Bu müthiş albümle ilgili hissettiklerimin hepsi güzel şeyler... Çok sağlam bir çalışma. Bu günlerde böyle çalışmalara zor rastlanıyor, baştan sona yaratıcılıkla dolu. Başak, şüphesiz, kendi jenerasyonunun en iyi müzisyenlerinden biri, kaldı ki bu jenerasyon bana göre tam olarak ne istediğini bilen bir jenerasyon değil. Tüm bunların üzerine, bir vokalist olmak, aman dikkat...*

Günümüz piyasası, tek bir notayı bile doğru düzgün söyleyemeyen ya da müzisyenlerle hayatı canlı olarak paylaşacak kadar müziği duyamayan şarkıcıların kayıtlarıyla dolu. Ama söz konusu vokalist, Başak, çok sağlam bir donanımla yolculuğuna büyük bir özgüven ile başlamış. Üzerimizde bıraktığı bu izlenim oldukça etkili ve en başından itibaren gelecek için güven verici görünüyor. Dinleyicilerin ve müzisyenlerin bunu hissetmesi ve görmesi gerek. Dürüst olmak kolay değil, özellikle müzikal anlamda. Sahte olmaksızın ve önceden yapılmışı kopyalamadan, büyük bir bilgi birikimi ve araştırma sonucu duygularını ve umutlarını paylaşabilmek çok zordur. Kandırmaca ve yutturmaca olmadan, bir sanatçı, sadece kişisel hisleriyle ve tahminleriyle değil, kapsamlı bir araştırma ve bilgi birikimiyle bütün sanatını vermelidir ya da paylaşmalıdır. Özellikle de müzikte...Sesin sanatında... Müzik... Bütün sanatların sanatı... Bu CD, çoğunlukla Başak'ın kendi eserlerini ve de oldukça iyi ve zevkli bir şekilde düzenlediği üç tane jazz standardını içeriyor. Bütün bunlara bir de Liebman'in eşsiz Lieb-dokunuşunu ekleyin... Tüm bunlar, elinizde tuttuğunuz albümün içinde... Bunları bir sonraki seviyeye götürmek istersek tüm ihtiyacımız olan, elektronikler... Günümüz jenerasyonunun konuyla olan bağlantısını koparmadan, bu konuya eğildiğini görmek isterim... Daha fazla bileşeni bir araya getirmek, ses olasılıklarını genişletmek, henüz keşfedilmemiş müziği duymak ve kim bilir ne zamandan, ta bugüne kadar olup biteni anlamak...Bütün bunlar bu müziğin daha da çok gelişmesine katkıda bulunacak ve müziğin - dünyadaki bütün sorunlar bir yana- ne kadar ciddileşebileceğini gösterecektir... Müzik, ciddi bir iştir...ama hepimiz müziği severiz... Ona yetişebilmek için ve onu diğer dünyalarla paylaşabilmek için elimizden geleni yaparız... Yalnızca tek bir müzik... O da iyi müzik...

Ve bu albüm en iyi şekilde, tam da öyle!

Kaan Çağlayangöl
kaancaglayangol@hotmail.com

Bir Efsane; Durul Gence

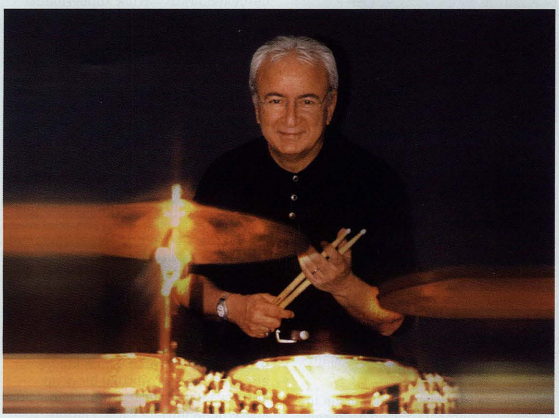

Ülkemizde bir dönem popüler müzik ve jazz müziği iç içe geçmiştir. Örneğin, **Ayten Alpman** çok iyi biz jazz şarkıcısı olmasının dışında pop müziğimize de büyük hizmetler vermiştir. **İlham Gencer** jazz dünyasının en renkli simalarından birisi olmasının dışında Türkçe sözlü ilk pop müziği plağı olan "Bak Bir Varmış Bir Yokmuş" ile adeta Türkiye'de popüler müziği başlatan kişi olmuştur. **Özdemir Erdoğan** yıllarca jazz müziğine katkı vermenin dışında en ünlü pop müzik şarkılarına imza atmıştır. Bu örnekler daha da arttılabilir. Müzisyen olarak **Cezmi Başeğmez**, **Onno Tunç**, **İsmet Sıral**, **Veysel Çadır**, **Salim Ağırbaş**, **Süheyl Denizci**, **Yalçın Ateş**, **Durul Gence**, **İrfan Sümer**, **Oğuz Durukan**, **Tuna Ötenel**, **Şevket Uğurluer** hem popüler müziğin hem de jazz müziğinin içerisinde yer almış önemli isimlerdir. Bu isimlerden biraz farklı olarak Durul Gence, orkestrası ile birlikte hem dönemin en ünlü şarkıcılarına hem plaklarda hem de sahnede eşlik etmişti. Ajda Pekkan, Rüçhan Çamay, Gönül Yazar, Alpay, Timur Selçuk, Nükhet Duru, Tanju Okan, Ertan Anapa ve daha birçok isimlere eşlik eden Durul Gence Orkestası, Durul Gence 5 ve Durul Gence 10 isimli orkestaları ile solo albümlere de imza atmıştı. Durul Gence vokalist, davulcu, besteci, aranjör, eğitimci olarak yani komple bir müzik adamı olarak yıllarca müziğin tam göbeğinde yer aldı. Cros davul'un önüne davulcunun ismini yazmasının moda olduğu günlerdi o günlerdi o günler. Orkestra müzisyenliğinin çok önemli olduğu, nota okumanın neredeyse şart koşulduğu ve orkestra içindeki hiyerarşinin önemli olduğu günlerdi. Bugün, Durul Gence Orkestrası'nın eşlik ettiği plakları incelediğimde hala kendi kendime şaşırıyorum; nasıl bir efor ve çalışma disiplini sergilediklerini hayal bile edemiyorum.

Durul Gence'nin müzik yaşamından bahsedecek olursak; **Durul Gence 5 Orkestrası** ile ülkemizde ilk dönem yayınlanan plakların neredeyse hepsinde yer aldı. Ajda Pekkan, Alpay, Erkut Taçkın, Ertan Anapa, Gönül Yazar, Rüçhan Çamay, Özdemir Erdoğan, Tanju Okan, Tayfun Karatekin ve gitarist Mehmet Ozan gibi döneminin ünlülerine plak, konser ve gece kulübü çalışmalarında eşlik etti. Durul Gence 5'den önce TED öğrencileri ile birlikte kurduğu **Sweaters**, **Sextet SSS**, Alpay'a eşlik eden **Arkadaşlar**, Almanya'da kurduğu **Black Points** diğer grupları idi. Durul Gence bu topluluklarda Onno Tunç'tan Şerif Yüzbaşıoğlu'na, Erol Duygulu'dan Cezmi Başeğmez'e çok önemli müzisyenlerle çalıştı.

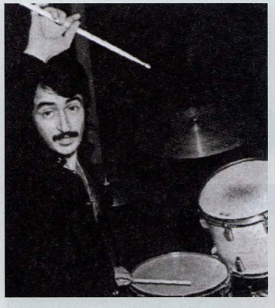

1940 yılında Ankara'da doğan Durul Gence, ilk müzik deneyimini ilkokul korosu bünyesinde Ankara Radyosunda verdiği konserler ile kazandı. 1952 yılında piyano dersleri alan Durul Gence, 1953 yılında asıl enstrümanı olan davulu çalmaya başladı. 1953 yılında girdiği **Deniz Harp Okulu**'nda Türkiye'nin ilk vokal grubunu kurdu ve 13 Mart 1957 yılında ilk konserlerini verdiler. Rock'n roll dışında diğer vokal müziklerini de icra eden grup kısa zamanda önemli başarılar kazandı. **Erkut Taçkın**, **Güngör Yücel**, **Ersin Yüce**, **Erkan Gürsal** (Somer Soyata), Durul Gence'nin değişmez eleman olarak yer aldığı grup, dört kişilik bir vokal grup, piyano, davul, tenor ve alto saksofon, iki trompet ve üç gitardan oluşuyordu. 1960 yılına kadar grupta yer alan sonraki kadroya (vokal grupta Erkut Taçkın, Güngör Yücel, Özden Ulugece (gitar), Ersin Yüce (elektro gitar), tenor saksofon Gürkan Bilgütay, Yalçın Ateş (alto saksofon), Bülent Ateş (davul), Somer Soyata'dan (piyano) eşlik ettiler.

Daha sonra Orta Doğu Teknik Üniversitesi'ne giren Durul Gence **TED Ankara Koleji** öğrencileri tarafından 1958 yılında kurulmuş olan "**Sweaters**" grubunda çalmaya başladı. Grubun 1960'daki kadrosunda vokallerde **Murat Sungar**, **Alp Arıkoğlu**, **Erdem Kayaalp** ve **Kemal İnan** yer alırken, piyanoda **Caner Tunaman**, gitarda **Burak Gürsel** ve vokal gruptan Kemal ve Erdem, davulda ise Durul Gence yer alıyordu. Solo vokalde ise eski vokal gruptan kalan tek bayan eleman **Ayşe Silimen** yer alıyordu.

1958 yılında Melodi Dergisi yazarlarından Salvo Azuz'un sunduğu "Misafir Orkestralar" programında çaldıkları dört şarkıdan biri olan "Worried Man", radyonun "Haftanın Plakları" listesine girer ve dört hafta birincilikte kalır. 1961 yılının sonlarına doğru Somer Soyata'dan Erkut Taçkın'ın Ankara'ya gelmesi üzerine Durul Gence yeni ve eski grubundan arkadaşları ile SSS Sextet adlı grubunu kurdu. Sweaters'dan piyanist Murat Sungar ve basçı Caner Tunaman, **Genç Denizciler**'den solist Erkut Taçkın ve baterist Durul Gence'nin oluşturduğu gruba tenor saksofonda Beat Johnson ve vokalde Bobby Roberts da katılmıştı. Konserlerde Durul Gence davulunun yanı sıra şarkıcı olarak da görev alıyordu. Grubun repertuarında "Hunk of Love", Gence'nin vokal yaptığı "Let Me Cry", Erkut Taçkın'ın rock'n'roll krallığından sonra twist döneminde de kendini gösterdiği "Let's Twist Again" bulunuyordu.

1962 yılında ise solist Erkut Taçkın'ın Almanya'ya gitmesi üzerine grup son konserini Ankara Koleji'nde verdi. Trompette Roger, vokalde The Europhonics Vokal Dörtlüsü (Amerikan elçiliğinde çalışan Amerikalı müzisyenlerden oluşuyordu) ve Jüpiter Kenteti'nin kurucusu ve gitaristi **Yurdaer Doğulu** da SSS Sextet grubuna katılmışlardı.

1964 yılına kadar SSS Sextet'te davul çalan Durul Gence, aynı dönemde jazz deneyimlerini **Nejat Cendeli** (piyano), **Selçuk Sun** (bas), **Melih Gürel** (korno), **Metin Gürel** (flüt) ve İngiliz piyanist Manny ile verdiği konserlerde yaşıyordu. 1964 yılında ise bir önceki sene Kentet Dogo (dönemin en önemli gruplarından birisi) ile yaptığı radyo emisyonlarında ismini duyuran Alpay'ın kurduğu "Alpay ve Arkadaşları" grubunda yerini aldı. Grup 20 Şubat 1965 tarihinde ilk konserini verdi. Grubun vokallerini ise Tayfun Karatekin, Zafer Türkmen, Mehmet Komanbay, Hasan Arıkoğlu ve ilaveten **Lale Akat** oluşturuyordu.

1965 sonlarında Almanya'ya giden Durul Gence, orada "**Black Points**" adlı bir grup kurup beat tarzını denemekte olan Erkut Taçkın ile "Erkut Taçkın ve Durul Gence 5'lisi" adlı gruplarını kurdular. Grup, vokalde **Erkut Taçkın**, davulda **Durul Gence**, orgda **Okan Dinçer**, ritm gitarda Sepp Federauer, solo gitarda **Fritz Lutz**, basta Heinz Escher'den oluşuyordu. 1966 ortalarında Türkiye'ye gelen grup, Sahibinin Sesi plak şirketiyle anlaşıp dört adet plak doldurdu. **Fritz Lutz**, **Metin Altın** (saksofon, flüt), **Okan Dinçer** (org), **Boo Suder** (bas) ve **Durul Gence**'den oluşan topluluk 1967 ortalarına doğru Erkut Taçkın'ın gruptan ayrılarak Okan Dinçer'in yeni grubu Kontrastlar'la birleşti. Durul Gence ve Erkut Taçkın'ın son konseri ise 20 Mayıs 1967 tarihinde gerçekleştirildi. Ayrılık konserindeki kadro basta Mehmet Şahinbaş, orgda Ahit Oben, gitarda Oğuz Aksu, nefesli ve yaylılarda **Attila Özdemiroğlu**, davulda Durul Gence'den oluşuyordu.

Durul Gence 5 grubunun kadrosu ise; Durul Gence (davul), **Mehmet Horoz** (bas), **Ahit Oben** (org, piyano), **Mehmet Şahinbaş** (gitar), Attila **Özdemiroğlu** (flüt, trombon, vibrofon, keman). Orkestra, bu tarihten itibaren Alpay, Ajda Pekkan, Rüçhan Çamay, Tayfun, Haldun Özdenizmen, Gönül Yazar gibi isimlere de plaklarında eşlik ederek 1970'lerde stüdyo orkestrası kavramını başlattı. Aynı yıl içerisinde Durul Gence 5 ile "Bir Yaz Akşamı" adında LP'sini yaptı.

Bir süre sonra ise Attila Özdemiroğlu gruptan ayrılarak Şerif Yüzbaşıoğlu Orkestrasında yer aldılar. Bunun üzerine Durul Gence içinde klavye yer almayan, nefesli ağırlıklı bir grup kurmaya karar verdi. Bunun için dokuz kişiye daha ihtiyacı vardı. Bunun yanısıra üç kişi de solist olarak düşünülmüştü. İlk belirlenenler **Lale Akat,** Kamil Şükut ve **Aret Güler**'di. Daha sonra topluluk solist işlevini Durul Gence, Serpil Gence ve Kamil Şükut'un üstlendiği ve diğer müzisyenlerin çoğunlukla Üstün Poyrazoğlu Orkestrası'ndan alındığı **Durul Gence 10** adını aldı. Bu gruba Üstün Poyrazoğlu'ndan katılan müzisyenler basta **Onno Tunç**, gitarda **Ruli Karaca**, davulda **Cezmi Başeğmez**, saksofonda **Erol Duygulu**, trombonda **Eddie Mayer** idi. Ayrıca John Gilbert, İrfan Sümer gibi diğer müzisyenler de nefesli grubunda yer alıyorlardı. Orkestranın aranjmanlarını ise 1968 yılında Erkut Taçkın için büyük orkestra kurup, bünyesine Durul Gence ve **Yurdaer Doğulu**'yu da alan **Emin Fındıkoğlu** yapıyordu. **Durul Gence 10,** 6 Aralık 1969 Cumartesi tarihinde Fitaş'ta verdiği konserle adından söz ettirdi.

Bu konserden sonra gazino programları yapan ekip, bu arada Dormen Tiyatrosu tarafından sahnelenen **Yaygara 70** adlı oyunun müziklerini hazırladı. Bir süre sonra Durul Gence, Onno Tunç Selçuk Başar, Attila Özdemiroğlu'nun Türkiye'nin 18 kişilik kadrosuyla en kalabalık orkestrası olan **İstanbul Gelişim**'i kurmaları ile birlikte grubunu dağıtarak sayıca daha az müzisyenlerle Durul Gence isimli gruplarıyla müzik yaşamına devam

etti. Bu gruplardan biri de 1971 yılındaki Durul Gence 7 kadrosuydu. **Özer Süalp**, **Doğan Canku**, **Muhittin Paydaş**, **Uğur Dikmen**, **Oğuz Durukan**, **Attilla Özdemiroğlu**'ndan oluşan bu orkestra ile **Hey Dergisi**'nin en iyi orkestra ödülünü aldı. 1970 yılında Kafkas kahramanı Şeyh Şamil'e adanmış bir halk dansının ezgilerinden esinlenerek yaptığı düzenlemenin plağı ile başarının doruğuna ulaştı.

1972 sonlarına doğru Kurtalan Ekspres'ten ayrılan gitarist Nezih Cihanoğlu (Kadıköy Ticaret Lisesi, Kurtalan Ekspres), basta **Oğuz Durukan** (Dervişan, Haramiler, Üstün Poyrazoğlu), klavyede Uğur Dikmen (Haramiler, Özdemir Erdoğan, Dervişan), saksofonda İrfan Sümer'den oluşan bir kadro ile **Asia Minor Mission** grubunu kurdu ve 1974 yılına kadar Norveç, İsveç, Hollanda'da konserler verdi. Asia Minor Mission bugün hala konuşulan ve Avrupa'da önemli başarılar elde etmiş bir gruptu. 1975'ten 1981'e kadar Hamburg'da yaşayan Durul Gence, ABD'li Herb Geller (alto saksofon), Hank Hedges (piyano), Danimarka'lı Mads Vinding (bas), Peter Bastian (fagot-klarinet), Anders Koppel (Hammond Org) gibi müzisyenler ile jam-session ve konserler yaptı.

1979 yılında Danimarka'da yaşayan gitarist Mehmet Ozan ve basçı Jef Jens ile "**İstanbul Ekspres**" adlı bir grup kurarak aynı isimli bir plak yaptı. 1982-83 yılları arasında Durul Gence 12 orkestrasını kurarak İstanbul ve Kahire'de konserler verdi. Yeni orkestranın aranjmanlarını **Emin Fındıkoğlu** ile genç müzisyen **Aydın Esen**'in yaptığı bu ekipte yer alan müzisyenler: **Aydın Esen** (piyano), **Harun Kolçak** (bas), **Erdoğan Ergun** ve **Şenova Ülker** (trompet), **Yılmaz Beyaz** (alto saksofon), **Serdar Kalafatoğlu** (klarinet), **Levent Çoker** (trombon), **Haşim Yedican** (vurma sazlar) Panama'lı **Pablo Arosemena** (Latin vurma sazları) idi. Bu haliyle orkestra adeta "all stars" idi. 1984 ile 1986 yılları arasında Ankara'da **Tuna Ötenel**, **Ümit Eroğlu**, **Haşim Yedican** ve **Murat Ulus** ile konserler verdi. 1985 yılında ise akademik kariyerini Hacettepe Üniversitesi'nde verdiği "İnsan, Müzik ve Caz" dersleri ile oluşturdu. 1990 yılında jazz eğitimine katkılarından dolayı **Arif Mardin**'in önerisi üzerine ödül olarak gönderilen bir burs ile Boston'da Berklee Müzik Koleji'inde eğitim hakkı kazandı. 1991 yılında jazz derslerini ODTÜ'de sürdürdü. 1992 yılında Ankara'da Durul Gence Trio ile "Gece Yarısı Konserleri" adını verdiği seri konserlere başladı. Tarihin en küçük kadrolu Durul Gence Orkestrası olan grupta **Bilgehan Erten** (piyano) ve **Gökhan Somer** (bas) yer aldı. 1993 yılında jazz derslerine Ankara Devlet Konservatuarı Müzikoloji Bölümü'nde devam etti. 1994 yılında "Durul Gence 6" grubu ile ABD Houston Uluslararası Festivali'nde çaldı. Bu grubun kadrosunda **Erden Bilgen** (trompet), **Ertuğrul Bayraktar** ve **Bilgehan Erten** (klavyeler), **Yalçın Özen** (bas), **Soner Özer** (vurma sazlar) yer alıyordu. 1995 ile 1997 yılları arasında ise müziğe ilk başladığı yıllardan arkadaşı Erkut Taçkın ile Bolluca Çocukköyü yararına konserler verdiler. Bu konserlerde, Cezmi Başeğmez (davul), Ruli Karaca (bas), Neşet Ruacan (gitar), Ümit Eroğlu (klavye), Tuna Ötenel (saksofon), Nükhet Ruacan (vokal), Güray Aktalay (trompet), Kamil Özler (gitar) gibi müzisyenler yer aldı. Durul Gence halen "Durul Gence Sanat Kursları" bünyesinde davul, perküsyon, insan, müzik ve jazz dersleri veriyor.

1964-1970 yılları arasında 47 adet 45'likte sanatçılara eşlik eden Durul Gence, orkestrası ile solo olarak 2 adet 45'lik yapmıştır. Bu hesaba göre orkestra olarak 6 yılda 98 şarkı kaydetmiş oluyorlar. Bu ülkemizdeki orkestralar arasında bir rekor. LP yani albüm olarak ise 1968 yılında "Durul Gence 5 ile Bir Yaz Akşamı", yine 1968 yılında "Durul Gence 5 ile Yıldızları Ziyaret", 1969 yılında ise "Durul Gence 10 İlk Konser" albümü yayınlandı. Bu albüm bir özelliği ise Türkiye'de çıkmış olan ilk konser albümüdür. Durul Gence 10 orkestrasının, 6 Aralık 1969 günü Beyoğlu Fitaş sinemasında verdiği konserin canlı kaydıdır. Orkestrada çalan müzisyenler; basta Onno Tunç, gitarda Ruli Karaca, davulda Cezmi Başeğmez, tenor saksofonda Erol Duygulu, trombonda Eddie Mayer idi. Ayrıca trompette Özer Süalp ve John Gilbert, bariton saksofonda İrfan Sümer gibi diğer müzisyenler de nefesli grubunda yeralıyorlardı.

Jazz ve popüler müziğin iç içe geçtiği o dönemlerdeki müzik koşullarında, ülkemizde **Durul Gence**, **Vasfi Uçaroğlu**, **Salim Ağırbaş**, **Cezmi Başeğmez** davulun kare asıydı. Diğer tarafta ise nefeslilerde **İsmet Sıral**, **Yalçın Ateş**, **Faruk Akel**, **Süheyl Denizci** vardı. Hepsi alanlarında öncü isimler olmalarının yanında yaptıkları müzikte dönemin zorluklarına rağmen mükemmeli arayan müzisyenlerdi. O yıllar, orkestralar arası rekabetin olduğu, provanın günümüzden daha fazla önemsendiği, bir şarkıcıya eşlik etmeyi inceliklerinin bilindiği, günümüzde fazla bilinmemesine rağmen dans müziği icra etmenin zorluklarının yaşandığı, orkestraların arasında müzisyen transferlerinin olduğu yıllardı. Bir orkestra müzisyeni diğer bir orkestraya geçtiğinde dönemin müzik dergisi Hey bu haberi adeta milyon dolarlık bir futbolcu transferi gibi duyuruyordu. Geriye dönüp bakıldığında herşeyin ne kadar kolay olduğu düşünülebilir aslında, durum hiç de öyle değildi. İthalatın henüz olmadığı yıllarda enstrüman bulmanın zorlukları, sponsor kavramının olmadığı yıllarda afiş bile bastırmanın büyük bir olay olduğu yıllar, dönemin şarkıcılarına eşlik etmek için değişik türlerde yüzlerce şarkılık repertuar çalışmak v.s.

O yıllarda müziğin merkezi bugün olduğu gibi İstanbul idi. Fakat İzmir'de bile (bile diyorum çünkü o yılların İzmir'i nüfus olarak bugünlere göre daha azdı ama kültürel yapısı bozulmamıştı) günümüzden daha fazla orkestra 1960'lı yıllarda vardı. **Niyazi Erden Orkestrası**, **Mehmet Ceyhan Orkestrası** gibi orkestralar İzmir'in pavyon diye tabir edilen gece kulüplerinde boy gösteriyorlardı. Bugünlerde o orkestralardan eser yok, orkestralar varlıklarını sürdüremediler, büyük şehirlerdeki kültürel yapının özellikle 1980 yılından sonra hızla değişmesi orkestraların ve dolayısı ile kaliteli müziğin azalmasının en büyük nedenlerinden biri oldu.

Bu yıl bir güzel haber de her yıl olduğu gibi İKSV'den geldi. İKSV'nin "Yaşam Boyu Başarı Ödülü" çok anlamlı ve bir o kadar da prestijli bir ödül. Ayrıca jazz dünyamızın kilometre taşlarını adeta taçlandıran bir ödül. Bu yıl **Durul Gence** ve **Hasan Kocamaz**'a verilen İKSV Yaşam Boyu Başarı Ödülü'nü çok anlamlı buluyorum. Kendi adıma ödül alacak isimler arasında **İlham Gencer**, **Özdemir Erdoğan**, **Yalçın Ateş** ve **Emin Fındıkoğlu**'na verilmesini bekliyorum, belki buradan sesimizi duyanlar olur.

Her müzisyenin yaşarken değerinin bilinmesi umuduyla...

Can Ergelmiş
can.ergelmis@gmail.com

Yönetmen Batu Akyol ve Türkiye'de Caz Belgeseli...

Türkiye'de Caz Belgeseli, Türkiye'de jazz'ın gelişimiyle ilgili yapılmış, en detaylı görsel yapıt. Bence bir milat bu belgesel, yakın tarihin belgelenmesi ve günümüze kadar ülkemizde jazz adına olan önemli olayların, mühim müzisyenlerin ve yapıtların altının çizilmesi adına. Dergimiz için, *Türkiye'de Caz Belgeseli*'nin yönetmeni Batu Akyol'la, belgeselin fikri, hikayesi, oluşum süreci ve içeriğiyle ilgili detaylı bir görüşme gerçekleştirdim. Yaklaşık bir yıl önce, henüz uygulama aşamasına geçtiği noktada Batu'yla tanışmış, vizyonundan, enerjisinden, jazz tutkusundan ve bilgisinden etkilenmiştim.

Belgeseli Wayne Shorter açıyor, jazz'ın evrenselliğini vurgularcasına: "Bana öyle geliyor ki farklılıklar ortaya çıktığında, fikirler ayrıştığında, burada bir araya gelip bunu konuşabilirsiniz. Jazz'ın yaptığı da böyle bir şey. Ve bu diyaloğu kurmanın öncelikli koşulu, belli bir saygı çerçevesinde olmak. Saygı; birbirini dinlemek, anlamak ve gerçekten neyin önemli olduğunu kavramak, farklılıkları alıp onları birer araç olarak kullanabilmek..."

Türkiye'de Caz Belgeseli, sadece kronolojik bir takip gerçekleştirmiyor, onun da ötesinde, günümüzün jazz'ının fotoğrafını çekmemiz için bize gerekli olan araçları da veriyor. Akyol, belgeselde, hem dünyaca ünlü, hem de ülkemizin en önemli müzisyenleri, sanat tarihçileri, akademisyenleri, mekan sahipleri ve yorumcularıyla konuşuyor, onların sözlerinden son derece doğal bir akış yaratıyor.

Bir resm-i geçit adeta, *Türkiye'de Caz:* Jazz'ı canlı tanıklarından dinliyoruz kimi zaman, İlham Gencer, Cüneyt Sermet, Emin Fındıkoğlu, Selçuk Sun, Okay Temiz, Maffy Falay, Tuna Ötenel'e kulak veriyoruz. Herbie Hancock, Quincy Jones, Wayne Shorter ve Terence Blanchard bize kendi bakış açılarını aktarırken, bir yandan da Orhan Tekelioğlu, Gökhan Akçura, Hülya Tunçağ, Dan Morgenstein, Murat Beşer, Mikael Ringquist, Dost Kip, Michael Farguharson, Ahmet Yeşiltepe, Zuhal Focan gibi akademisyenler, araştırmacılar ve yazarlar yazılı tarihle kendi tecrübelerini birleştirip, boşlukları tamamlıyorlar. Müziğini Türkiye sınırlarının dışına taşıyanları, Baki Duyarlar, İlhan Erşahin, Mehmet Ali Sanlıkol, Emre Kartarı, Ali Perret, Selen Gülün ve Kerem Görsev de, son dönem jazz ile, jazz eğitimiyle ve Türk jazz'ıyla ilgili görüşlerini paylaşıyorlar.

İzlerken, sadece ciddi anlamda bilgi edinmedim, onun da ötesinde memleketin ve dünyanın en önemli jazz otoritelerinin birçoğunun görüşlerini ortak bir yapıtta görme şansım oldu. Özelikle son bölümün biraz uzunca olduğunu söylemeden geçemeyeceğim. Ancak böylesine derin ve teferruatlı, aynı zamanda kaynaklara ulaşmanın da son derece zor olan bir konuyu, akıcı ve dikkat çekici bir şekilde anlatmış olması, belgeselin Akyol'un görsel anlatım dilinin başarılı bir ürünü olduğunu gösteriyor.

İlk gösterimi İstanbul Caz Festivali bünyesinde, İstanbul Modern'in bahçesinde yapıldı; önümüzdeki aylarda yeni gösterimler gerçekleşecek. Türkiye'de jazz dünyasını takip eden, Türk jazz müzisyenlerinin albümlerini edinip onları dinleyen, onları biraz daha yakından tanımak isteyen her jazz severin izlemesi gereken bir belgesel, *Türkiye'de Caz.*

Bu projeyi baştan sona var eden Batu Akyol'a, buradan hem şükranlarımı sunuyor, hem de kararlılığı ve tutkusu için kutluyorum. İsterseniz, bir de ona kulak verelim ve belgesel fikrinin nasıl oluştuğunu kendi sözlerinden dinleyelim.

***

Türkiye'de jazz'ı takip etmeye Nardis'te başladım. Nardis'e sıklıkla giderdim.

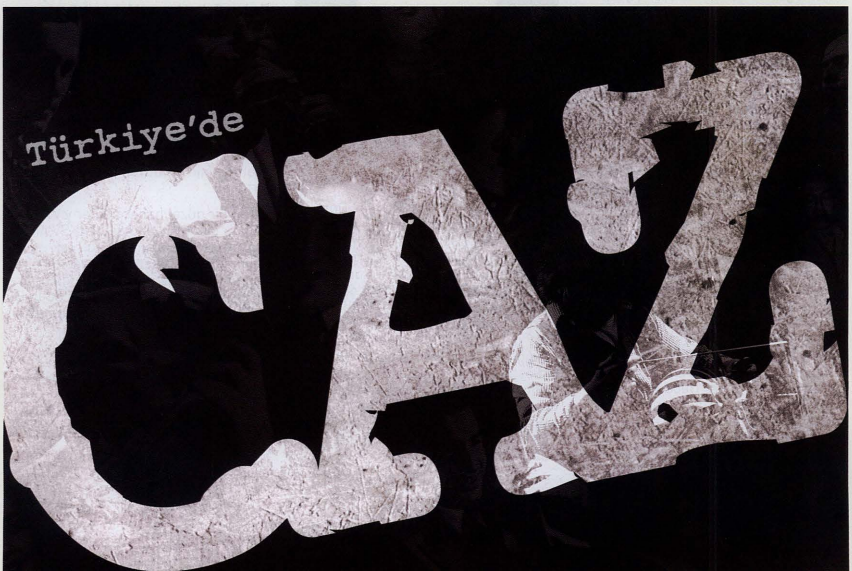

Türk jazz müzisyenleri de sıklıkla gelir Nardis'e, çalmasa bile. Onlarla aynı ortamda olmak, sohbet etmek her zaman benim için çok keyiflidir. Aynı dönemde, Cüneyt Sermet'in ünlü "Cazın İçinden" kitabından haberdar olmuştum. Bu kitapta, Cüneyt Sermet her tarafı darmaduman eden yoğun eleştirilerinin ardından, 10-15 sayfalık bir Türk jazz kronolojisine yer veriyor.

Babam daha çok Fransız şansonlarıyla ilgilense de, ondan jazz tarihiyle ilgili anılarını dinlerdim. Okuduklarımla, babamın anlattıklarından hatırladıklarım bir araya gelince bu konuyla ilgili soru işaretlerim daha da arttı. Türk jazz'cılarıyla ilgili bir hikaye var mı, diye düşünerek araştırmaya başladım. Bununla ilgili bazı radyo programları yapılmış, TV programları düzenlenmiş, ancak toparlayıcı bir şekilde bugüne kadar olan süreci anlatan, milat taşlarını gösteren bir yapıma rastlamadım. Ardından Önder Focan'a sordum, "Türk jazz belgeseli olsa nasıl olur?" Ancak o da "hemen orada dur, Türk jazz'ı diye bir şey yok" şeklinde yanıtladı: "**Müzikal açıdan bakacaksan, bir Türk tonu yok jazz geleneği içinde. Öte yandan Türklerin jazz üzerine olan etkisini araştıracaksan da, jazz'ın Türklere etkisini araştır bence. O daha ciddi bir konu**" dedi.

Zuhal Focan da koordinasyon konusunda tam destek verdi ve tanıdığı, belgesele destek verebilecek müzisyenleri benimle tanıştırmaya başladı. Önce en eskilerden başladık, yenilere doğru geldik.

Yaklaşık iki buçuk yıl boyunca şiddetli bir şekilde sponsor arayışını devam ettirdim, ama nafile. Maalesef sponsor bulamadık. Prodüksiyonu, kendi prodüksiyon firmam olması sebebiyle kendi imkanlarımla götürdüm. Kültür Bakanlığı da projemizi uygun görmedikten ve destek vermediği netleştikten sonra da artık sponsor arayışlarımızı bir kenara bıraktık ve bu işi tamamen kendimiz üstlenmeye karar verdik. Tabi ki birçok insanın da bu işin içinde büyük desteği var. En başta Önder ve Zuhal Focan geliyor. Aynı zamanda Nardis'i de bana açtılar, orada birçok röportaj kaydettik. Amerikan Konsolosluğu, Amerika'daki çekimlerimiz konusunda büyük destek oldu. İKSV de bize destek oldu, hem İstanbul Caz Festivali'ndeki gösterimimizin organizasyonu konusunda, hem de kendi arşivlerini bize açarak.

Belgeselin hikayesine geçmeden önce, içeriğiyle ilgili konuşalım istersen. Okuyucularımız belgeseli izleyecektir elbette, ancak biraz da önden tanıtmak adına genel hatlarıyla bahsedelim. Gördüğüm kadarıyla kurguyu üç ana konu üzerinden planlamışsın: Türkiye'de jazz'ın kronolojik gelişimi; Türk jazz'ı konseptinin araştırılması; jazz eğitimi ve Türkiye'de jazz'ın bugünü...

Başta bunu büyük puntolarla söylemek lazım: Bu bir Türk jazz tarihi çalışması değil.

Bu çalışmayı sağlıklı bir şekilde yapabilmek için, uzun yıllar boyunca bu konuyla alakalı araştırmalar yapmış insanların işin içinde olması gerektiğini düşünüyorum. Ayrıca, ben bir müzik sosyoloğu değilim, ben belgeselciyim. Belgeselciliğin içerisinde de ancak edinebildiğim materyaller doğrultusunda ilerleyebilmem mümkün.

Maalesef Türkiye'de bir arşiv kültürü olmadığı için, herşey şehir efsanesinde şeklinde anlatılıyor. Kimin ne kadar iyi olduğu, ne çaldığı hep kulaktan dolma hikayelerle biliniyor. Ya da o gün gerçekleşenleri görmüş, canlı şahitlerin

tanıklığıyla ortaya çıkıyor. Ancak, jazz'ın ilk günlerini bilen, o günlere canlı tanıklık yapmış çok az insan kaldığı için, insanlar sürekli duydukları hikayeleri tekrarlıyorlar. O zaman da, birçok insanla konuşup, çarpraz sorgular yapmak gerekiyor. Bu sebepten ötürü, biz de çok görüşme gerçekleştirdik, ortaya son derece karmaşık bir yapı çıktı. Onu sadeleştirip, akıcı bir senaryo haline getirmek de en büyük zorluklardan biriydi.

Ben tarih belgeseli yapmak, kronolojik bir şekilde "Bu yılda bu oldu, şu yılda onunla bu çaldı", gibi bir anlatımım olsun istemedim. Sosyolojik olarak etkisi olan tarihi olaylarını, milad taşı olabilecek şeylerin uçlarını gösterme bazında bir film oluşturmaya çalıştım. Mesela, jazz'ın ilk başlama dönemini anlatmak ve o dönemi tanıklardan dinlemek... O dönemin canlı şahitleri olduğu için, o insanlarla bugün konuşma fırsatımız olduğu için, Türkiye'de jazz'ın başlangıcını söyleşiler aracılığıyla vermeye çalıştık.

Kronolojik anlatım sırasında, tabi ki bir sürü ismi geçmeyen müzisyen var. Bu noktada da dikkat ettiğimiz şey, kronolojik anlamda ilk olmaları ya da dünya çapında bir hareket olmasıydı. Mesela, büyük Haçaturyan Orkestrası'ndan bahsederken, bunun dünya çapında olup olmadığını sorgulamadık, çünkü ilk büyük orkestra Haçaturyan Orkestrası'ydı. Ya da, belgeselde Arif Mardin'in aranjörlüğü üzerinde önemli bir vurgu var. Ancak, Arif Mardin jazz aranjörlüğünden daha çok soul ya da popüler müzikteki aranjörlüğüyle dünya çapında ünlü olup büyük başarılar kazandı. Ama diğer yanda, dünyaca ünlü müzik eleştirmenlerinden aldığı değerlendirmeler bazında biz onu dünya standartlarında bir jazz aranjörü olarak işledik. Bunun en büyük şahidi de Quincy Jones'tur, diğeri Dizzy Gillespie, bir diğeri de Cüneyt Sermet'tir. Ve Dizzy haricindeki bu iki önemli insanla da konuşup, onların canlı tanıklığını alarak Mardin'in başarılarının altını çizdik.

İkinci bölümde "Türk jazz'ı var mı?" sorusunun cevabını bulmaya çalıştık. Ben cevabını vereyim: "Yok!" Elli

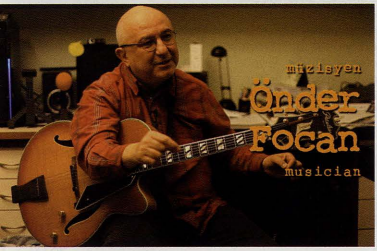

kişiyle konuştuktan sonra söyleyebileceğim ve neredeyse konuştuğumuz herkesin de mutabık kalacağı cevap bu.

Ortaya çıkan sonuç: bir ülkenin jazz'ı diye bir şey yok. Bu sadece Türkiye için geçerli değil, İngiliz jazz'ı, Alman jazz'ı, ya da Fransız jazz'ı da yok. Bunu ispatlayan da konuştuğumuz, bu konuda otorite olan saygıdeğer bir sürü insan. Türk jazz'ıyla alakalı denemeler, ya da kendi etnik kökeniyle ilgili bazı aşılamalar yapmaya çalışan müzisyenler var. Bence bunlar çok değerli. Bu bağlamda yapılmış olan denemelerin tamamının Anadolu lokasyonunda, müziğe farklı bir tat kattığını düşünüyorum. Buna da bir Türk jazz'ı değil, Ortadoğu'nun jazz'a kattığı bir değer olarak bakıyorum.

Ben bu belgeselle lokasyon bağımlı bir jazz olmadığını kendime de ispatladım. Öte yandan, bu konu da bence tartışmaya açıktır, hatta tartışılması da gerekir.

Üçüncü bölümde de Türkiye'de jazz eğitim yaklaşımını araştırdık ve böyle bir şey olmadığını tespit ettik. Belli senelerde belli başlı girişimler olduğunu gördük. Mesela **Bilgi Üniversitesi**'nde belli dönem mezun olan jazz müzisyenlerinin çoğu, şu anda piyasadaki kendini kanıtlamış, yetenekli, bomba gibi müzisyenler. Eğer Bilgi Üniversitesi, bugüne kadar devam etmiş olsaydı, bence bir ekole de dönüşmeye başlardı.

Aslına bakarsan, belgeselde bugünün jazz'ına tam olarak değinmiyoruz. Genelde bugüne kadar olan jazz'a bakıyoruz. Bugünkü gençlerin çıkarttıkları albümlerin, yaptıkları çalışmaların belgeselin son kısmına sığmayacağına kanaat getirdim. Bu konunun arıca işlenmesi gerekiyor bence. Eski genç jazz'cılarımıza göre, bugünkü genç jazz'cılarımız jazz'a olan yaklaşımlarındaki deneyselliği, sorguculuğu, tekniklerinin yanı sıra, ruhlarını katmaları konusunda daha iddialı işler yapabiliyorlar. Ama bunu sanatçı kişilikleri sebebiyle değil, sorgucu kişilikleri sebebiyle daha fazla gerçekleştirebildiklerini düşünüyorum.

Belgesel süreci boyunca, Türkiye'de jazz adına birçok önemli insanla konuştun, birçok farklı bakış açısını bir potada eritebildiğini düşünüyorum. Bütün bu görüşmeleri, edindiğin bilgileri göz önünde bulundurduğunda, bugünden itibare, 2013 yılından itibaren jazz'ın nereye doğru gideceğini düşünüyorsun?

Öncelikle sponsorluk ve halka ilişkiler açısından bakacağım jazz'a: Sponsorluk işinin ve müzikal anlamda PR sektörünün evrim geçirmesi gerektiğini düşünüyorum. Müzik tanıtımını yapan insanlar, seyirciyi konsere çekmeyi, ya da bilet satmayı başarıyorlar, ancak müziğin tanıtılması, müzisyenin anlatılması, müziğin, dinleyiciye sevdirilmesi konusunda daha çok yolumuz var. Bileti satmak anlamında ne kadar başarılılarsa, müziği tanıtmak anlamında o kadar başarısızlar. Tabi bu işin sadece tanıtım kısmı: insanlara jazz'ı tanıtmak, onlara bu müziği anlatmak, hatta sevdirmek anlamında yapılacak daha çok iş var.

Bugün İstabul'da nispeten ciddi bir jazz sahnesi var, ancak İstabul'un dışına çıktığınızda, müzisyenlerin sahne alabileceği yerlerin azlığı bir sorun olarak karşımıza çıkıyor. Yani İstanbul, bu anlamda önemli bir merkez olmaya başladı, ancak henüz ülkenin geri kalanına bu etki yansımadı.

Tabi, New York'a bile baktığınızda, orada da jazz'ın güllük gülistanlık bir durumda olmadığını göreceksiniz. Jazz, Amerika'nın genelinde de eski günlerini arıyor, her şey iç açıcı değil. Öte yandan **Japonya**, Japonya'dan sonra da Avrupa jazz konusunda ileride. Ticari anlamda baktığınızda, kaşesi en yüksek olan müzisyenler, Avrupa'nın her köşesinde konserler veriyorlar. Tabi, Avrupa jazz'ının etkinliğinin de tüm dünyada daha fazla olduğunu da görüyorum. Bunu da araştırmacı gözle söylüyorum tabi, müzikal kimlik ya da müziğin karakteri açısından değil.

Peki belgesel sürecinde yaşadığın en büyük sorun neydi?

Maddi anlamda kimsenin destek olmaması. Türkiye'de, jazz, PR değeri, marka değeri anlamında pahalı bir kelime. Bu doğru. Öte yandan, jazz'la ilgili bir yapıt ortaya koyduğunuz zaman bile, bunu destekleyecek insan ya da kurum bulmak çok zor.

Bunun ötesinde, başka bir sorun da arşiv. Ses kaydı bile o kadar az ki... Arif Mardin'den bu kadar bahsediyoruz; ancak Cüneyt Sermet hayatta olduğu için onun kaydına ulaşabildik. İsmet Sıral'ın kayıtlarını bulabildik. Hırant Lüsikyan'ın tek konser kaydı, ancak Temmuz'daki gösterim günü elimize ulaştı. Şu anda, belgeselimizde, Hırant Lusikyan'ın son döneminde yapılan bir canlı performans kaydı bulunuyor, ancak ona bile ulaşmak çok çok zor oldu. Görüntü, zaten hiç yok.

Bunu bir şikayet olarak da görebilirsin. Bizim kültürel tarihimizle alakalı bir koruma mekanizmasının olmaması, bence bu ülkede yapılan bir rejim değişikliği kadar kötü bir karardır. Kültürel varlıkları korumayla alakalı bir arşiv sisteminin devlet nezdinde olmaması çok yazık.

TRT mesela... Arşiv sistemi anlamında BBC'yle birebir aynı yapıya sahip

olacak şekilde kurulduğu için, insanın beklentisi yükseliyor. TRT'nin bu konuda bir misyon üstlenmesi gerekir mi, onu bilemiyorum, ancak bizim jazz müzisyenleriyle yaptığımız görüşmelerde, hep kendi emisyonlarının üzerine başka ses kayıtlarının kaydedildiğini, eski kayıtlarına ulaşmakta çok büyük güçlük çektiklerini öğrendik. Tabi bu problem sadece jazz'la ilgili değil – Türk Sanat Müziği, Türk Halk Müziği, sinema... Hepsi için önemli. Genel bir politika belirlenip tüm bu eserlerin, kendi kültürümüzün ve sanatımızın ciddi anlamda korunması gerektiğini düşünüyorum.

Söz uçar, yazı kalır. Kayıtlar olmadığı zaman, siz de ancak şehir efsanelerinin peşinden koşarsınız. Belgesel sürecinde, bilgisine, otoritesine son derece güvendiğimiz insanlarla konuşup onların tecrübelerine başvurduk. Ancak, herkes benim kadar şanslı olmayabilir, ya da herkes bu insanlara ulaşamayabilir.

Belgeselde de, kronolojinin derinlemesine detaylarına girmeye biz de cesaret edemedik. Mesela, **Hülya Tunçağ**, bu konunun çok önemli bir uzmanıdır ve birçok önemli olaya canlı tanıklık etmiştir. Eğer bir Türk Jazz Tarihi çalışması olacaksa, o projenin içinde mutlaka Hülya Tunçağ olmalıdır bence. Ancak bu belgeselde, daha önce de söylediğim gibi, bir Türk jazz tarihi çalışması yapmıyorum. Böyle bir amacım da yok, misyonum da. Ben sadece öne çıktığını düşündüğüm isimleri, parlayan noktaları göstermeye, ilerleyen dönemlerde işlenebilecek yeni başlıkların altını çizmeye çalıştım. Mesela, Türkiye'deki azınlıkların jazz müziğine yaklaşımı apayrı bir konu. Yeni akımdaki, genç Türk jazz'cılarının yaptığı işleri, onların gelişimini ayrıca incelemek gerekiyor. Sosyal, kültürel anlamda, jazz çalınan mekanların, gece hayatına ve popüler kültüre olan yansımaları da başlı başına bir dosya konusu.

Ve tabi ki İsmet Sıral. İsmet Sıral da bence bir belgesel konusudur ki, bu anlamda paralelde bir çalışma da devam ettiriyoruz. Dost Kip'le ortak bir proje hedefliyoruz; Loyka olarak İsmet Sıral belgeselinin yapımcılığını üstlenmeyi planlıyoruz.

İsmet Sıral demişken; belgesel boyunca sadece bir albümden bahsediyorsunuz: Jazz Semai. Neden?

Jazz Semai, çıkan ilk Türk jazz albümü olarak geçiyor. Ayrıca, Tuna Ötenel'in de artık pek taraftarı olmasa da, içinde jazz tınıları olan, bölgesel anlamda belli melodilerin ve ritimlerin bu işin içine dahil olmasına da sebep olan bir yapıt, bir milad. Bunun müzikal değerini benim tartışmaya yetim yok, ancak o dönemde yarattığı yaklaşım anlamında bir değeri olduğunu düşünüyorum.

Peki, bu albüm küresel anlamda ses getirdi mi? Gördüğümüz kadarıyla hayır. Bunun global anlamda ses getirmemiş olması, bu albümün önemli bir adım atmadığı anlamına da gelmiyor. Jazz Semai, bence Türk jazz'ı içinde bir milad.

Belgesel için sadece Türk müzisyenler ve araştırmacılarla değil, uluslararası anlamda çok önemli olan, Quincy Jones, Wayne Shorter, Herbie Hancock, Terence Blanchard, Dan Morgenstein gibi isimlerle de görüştünüz. Biraz bu açılımdan bahsedebilir misin? Bu insanların belgesele nasıl bir değer kattığını düşünüyorsun?

Bu belgeseli, kendi içimizde çekip, kendi içimizde seyretmek kaygısıyla hazılamadık. Bu sebepten ötürü, bir dış göz değerlendirmesi olması gerektiğini düşünüyordum. Öte yandan, belgeselde konusu geçen bazı insanlar, zaten yurtdışına çıkmışlar ve kendilerini orada geliştirmeye devam etmişler. Bunun başında da Arif Mardin geliyor. Türk jazz'ında büyük atılımlar gerçekleştiren insanlar, yine Arif Mardin'in peşinden Amerika'ya gitmişler, orada eğitim almışlar. Bunu gözardı etmek mümkün değil.

Bu konuyu yurtdışı bakış açısıyla da değerlendirmek gerekiyor, diye düşündüm ve bu konudaki en yetkili isimleri bulup, birinci ağızdan yorumlarını almaya çalıştım. Quincy Jones'a ulaşmak için üç ay uğraşsak bile, sağ olsunlar hiç biri bizi geri çevirmedi.

Mesela, Wayne Shorter'la açıyorum belgeseli. Bunun da çok önemli bir sebebi var. Jazz, aslında başlangıcı itibariyle Afrika'dan Amerika'ya uzanan bir müzik olsa da, bugün geldiği yer bambaşka. Belgesel tanıtım filmimizde de Amerika'daki pamuk tarlalarından bahsediyoruz, ama şu anki Amerikalı jazz'cıların bile bu psikolojiyle jazz yaptığını düşünmüyorum. Jazz'ın bir protest yanı var, bunu inkar etmek mümkün değil, ancak protest olmasından çok, jazz'ın birleştirici, yapılandırıcı özelliğinin daha da öne çıktığını düşünüyorum.

Wayne Shorter, şu anda yaşayan jazz efsanelerinden biri ve jazz'ın bu birleştirici özelliğini çok güzel ifade etti. Böyle bir efsanenin bugünkü jazz'ın tanımını bu şekilde yapıyor olması, çalan müzisyen Türk, Japon, Mısırlı, Amerikan ya da İngiliz olduğu fark etmeksizin, jazz'ın bir dünya müziği olduğunu tekrar kanıtlıyor.

Yurtdışıyla bu kadar etkileşimli bir şekilde bu müziği üretiyor, türetiyor ve tüketiyorken, bu efsanelerle konuşma

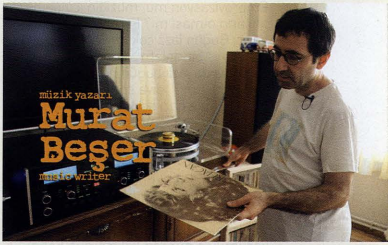

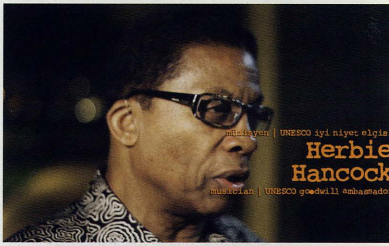

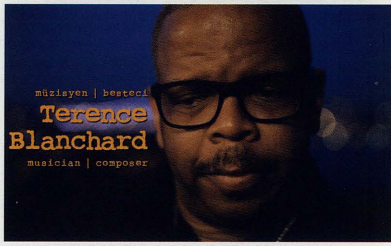

fırsatımız olduğu için onlarla da konuştuk. Öte yandan, bugün birçok yetkin jazz'cının eğitim aldığı Berklee gibi bir ekol varken, orayı da yok saymak olmazdı. TRT'nin içindeki emisyonlar nasıl önemliyse, Berklee de Türkiye'deki jazz açısından o kadar önemli. Bugün tanıdığımız ve bilir kişi olduğunu düşündüğümüz birçok müzisyenin yolu Berklee'den geçmiş.

Belgeselde de görmüşsündür, Mike Ferguson, "Önce jazz'in ne olduğunu tartışalım." diyor. Jazz nedir ki? Emprovizasyon mu, müziğin içinde bazı tınıların olması mı? Ferguson'a göre, hayır. Bugün jazz çok büyük bir şemsiye, çok geniş bir anlam. "Bugünün jazz'ı nedir, ya da jazz bugün neye dönüşmüştür?" diye sormak da lazım. Bu anlamda bazı söyleşiler sırasında, Türkiye'de jazz konseptinin ötesinde, daha genel kavramlar etrafında yanıtlar aldığımızı da düşünüyorum.

Türkiye jazz'da kendi ekolünü üretmese de, aslında çok değişik açıları olan bir ayna görevi üstlenmiş. Hangi ekol gelse, buranın tadıyla, yorumuyla burada kavrulmuş kendi karakterini edinmiş...

Quincy Jones'a ulaşmakta zorlandığını biliyorum. Quincy Jones'un dışıda, ulaşmakta, konuşmakta en çok zorlandığın insan kimdi?

İlhan Mimaroğlu ve Ayten Alpman. İkisini de, bu proje döneminde kaybettik maalesef. İlhan Mimaroğlu'yla buluşma tarihimizi netleştirdikten sonra, vize işlerimizi çözemediğimiz için bir sene kadar geciktik ve ancak İlhan Mimaroğlu vefat ettikten sonra New York'a gidebildik. Çok sevgili eşi Güngör Hanım bize bütün desteğini verdi, bize çok yardımcı oldu. Ayten Hanım'la da görüşecektik, ancak çok aniden onu kaybetmek bizi çok üzdü. Bu iki isim bende büyük bir uktedir...

Cüneyt Sermet'e de ulaşmak kolay olmadı. Cüneyt Sermet, çok sert mizacı olan, prensiplerinden ödün vermeyen, inanılmaz bir bilgi birikimi olan muhteşem bir insan. Jazz'a yaklaşım anlamında çok konservatif. Onun sevmediği şeylerle ilgili fikrini değiştirmekte çok zorlanabilirsin. Ancak doğru bulduklarını da savunmak konusunda da çok kuvvetlidir. Didim'de yaşıyor, sağolsun bize bütün gününü ayırdı. İnanılmaz keyifli bir görüşmeydi benim için.

Ah bir de, Dave Brubeck vardı. Ondan da görüşme için onay almıştık, ancak bu süreçte onu da kaybettik maalesef.

Röportajlar sırasında başına gelen ilginç olaylar, yaşadığın ilginç enstantaneler...

Cüneyt Sermet'le olan görüşmemiz başlı başına bir hikayedir. Ondan jazz dünyasıyla ilgili çok ilginç tüyolar aldık. Mesela, kendisiyle görüşmeden önce, bas partisyonları biraz daha az gelen parçayı dinlerken, rezonans yaparak bas hattını başında hissedebilmesi için, plağın çaldığı pikabı ısırarak dinlediğini okumuştum. Bunu sordum, o da "doğru", dedi, hatta kendisi anlattı: "Ah o pikabı bulsak keşke, onun her yeri diş izidir".

Mesela, İlhan Mimaroğlu... İlhan Mimaroğlu'nun çalışma odasında hangi plağı çekerseniz çekin, hepsi imzalı. Hem elektronik, hem de jazz dünyasındaki yüzlerce yıldızın imzalı plakları... Mesela, arşivde, Mimaroğlu'nun Charles Mingus'la, Mingus'in dehası üzerinde yaptığı ve hiç bir yerde yayınlanmamış bir röportajını buldum. Güngör Hanım da çok ilgilendiğimi görünce bu kaydı bana verdi. Ben de dijitale aktardım.

Hatta bu kaydı bir gün Jazz Dergisi'nde de yayınlamak konusunda ayrıca konuşalım.

Konuşalım tabi! Ben de çok memnun olurum.

Maffy Falay da çok ilginçti. Maffy, herkesi cebinden çıkarabilecek gençlikte, tanıdığım en yaşlı trompetçi. Filmi izleyenler, Maffy'nin kendi ağzından, Dizzy Gillespie'yle olan diyaloğunu kaçırmasınlar.

Belgesel, Emek Sineması'nın tarihi ve bugünü durumunu tasvir eden bir bölümle başlıyor...

Emek Sineması'nın kuruluşu, Türkiye'de jazz'ın başladığı döneme denk geliyor. Cumhuriyet tarihinin ilk salonu Emek. Biz arşiv tutamıyoruz, kültürel değerlerimize sahip çıkmalıyız diyoruz, ancak bir de olanı yıkıyoruz. Ben her şartta, her noktada, bu durumu protesto ediyorum. Semt yıkılsa, Emek Sineması gibi tarihi binaların yıkılmaması gerektiğini düşünüyorum. Eğer devlet koruması yapılamıyorsa, yıkılmaması için de ne kadar ticarileştirmek gerekiyorsa, o kadar yapılsın. Sonuçta, orası bir kültür merkezine çevrilebilir, bir vakıf binası halinde kalabilirdi. Devlet buna bir teşvik verebilirdi; bir sürü şey yapılabilirdi. Ancak hesaplar daha büyük olduğu için, anladığım kadarıyla oranın yıkılması gerekiyordu. Bunun önünde durabilecek kimse de yoktu.

Ben belgeselciyim, tarihi belgeledim: Emek Sineması'nın tarihiyle ilgili üç beş cümle ve yıkıldığı tarih. Yorum da izleyiciye ait.

Eklemek istediklerin...

Belgeselde öne çıkardığımız insanlar, otoritelerin dünya standartlarında olduğunu kabul ettiği insanlar. Ben de bu insanların öne çıkarılması gerektiğini düşünüyorum, çünkü biz bu belgeseli yurtdışında da göstereceğiz. Lokal değerlerden de bahsediyoruz bazı noktalarda, ancak bizim dünya çapında olan müzisyenlerimiz olduğunu da göstermek istiyorum açıkçası.

Türkiye'de Caz Belgeseli'ni, önümüzdeki aylarda Türkiye'de de gösterime alacağız. Bizim bu gösterimlerdeki tek şartımız ücretsiz olması. Çünkü biz bu belgeseli gerçekleştirirken, maddi bir destek bulamadık. Destek bulamadığımız eser için de bir gelir elde etmek yerine, mümkün olduğu kadar çok kişiye ulaşmasını istiyoruz. Hatta önceliğimiz üniversiteler: Bu röportajı okuyan akademisyenler de kendi üniversitelerinde bu belgeselin gösterimini gerçekleştirmek isterlerse, bizimle irtibata geçmeleri yeterli olacaktır. Yönetmen katılımlı bir şekilde bile bunun gösterimini organize edebiliriz.

Bu belgesel, hiç bir şeyin bir sonuç raporu, tamamlayıcısı değil. Tam tersine, bir başlangıç noktası. İncelenmesi gereken daha bir sürü dönem var. Mesela, 1960-1980 arası inanılmaz bir üretim gerçekleşmiş. Azınlıkların jazz'a olan etkisiyle ilgili ayrı bir çalışma yapılabilir. Yeni dönem jazz'cıların ve hatta Türk müziğiyle jazz arasında hibrid bir tarz oluşturup, bunu dünyaya yaymayı başaran, Ömer Faruk Tekbilek, Erkan Oğur, Kudsi Erguner gibi müzisyenlerle ilgili de çalışmalar yapılması gerekli. Belgeselin daha çok insana ulaşması açısından **'Türkiye'nin İlk Caz Belgeseli'** diyoruz, bu belgeselin devamı olarak yeni projeler üretilmesi gerektiğini düşünüyoruz. Hatta şimdiden, elimizdeki tüm materyali, bu konuda tez çalışması yapan bir arkadaşımıza açtık. Yılbaşında da, belgeselin içinde yer alan herkesle yaptığımız röportajların ham hallerini içeren, belgeselin kaydını da içerecek olan bir kitap çıkaracağız.

6 Ekim 2013, Pazar / 15:00 / Müze ziyaretçilerine ve üyelere ücretsiz
Istanbul Modern
(Biz de Varız! programı dahilinde, sonrasında yönetmen Batu Akyol ile söyleşi)
Adres: Meclis-i Mebusan Cad. Liman İşletmeleri Sahası Antrepo 4, 34433 Karaköy – İSTANBUL
Tel: 0 212 334 73 00
www.istanbulmodern.org

7 Ekim 2013, Pazartesi / 18:00 / Ücretsiz
A38 Ship (Budapeşte) – Ujbuda Caz Festivali
Adres: A38 Ship, Petofi Bridge, Buda Side, Budapeşte, Macaristan
Tel: +36-1-464-3940
www.a38.hu

25 Ekim 2013, Cuma / 20:00 / Ücretsiz
Bahçeşehir Üniversitesi (Yönetmen Batu Akyol'un katılımı ile)
Ana Bina. 3. Kat. B Konferans Salonu
Adres: Çırağan Caddesi Osmanpaşa Mektebi Sokak No: 4 – 6
34353 Beşiktaş, İSTANBUL / TÜRKİYE
Tel: +90 212 381 00 00
www.bahcesehir.edu.tr
LCV: fatih@loyka.net

Yaprak Melike Uyar
yaprakmelikeuyar@gmail.com

Tek kişilik orkestra
John Surman Akbank Jazz Festivali'nde

Akbank Jazz Festivali'nin en heyecan verici konuklarından John Surman 1960'ların sonlarından bugüne Avrupa jazz'ının en etkili isimlerinden. 2012'de yayınladığı solo albümü 'Saltash Bell' turnesi kapsamında sahne alacak olan müzisyen, sahnede tek kişilik bir orkestraya dönüşüyor. Albümünde soprano & alto & bariton saksofon, alto & bas & kontrbas klarnet, mızıka icra eden ve elektronikleri de yazan John Surman, 28 Eylül Cumartesi günü Cemal Reşit Rey konser Salonu'nda sahne alacak.

'Saltash Bell' albümünüzün yaratım sürecinden bahsedebilir misiniz?

Son otuz yılda sytnh loop'lara olan düşkünlüğüm ve solo kayıt ve performanslarımda bunlara yer vermemle ilgili bir çok soru aldım. Bunu cevaplamak için onlu yaşlarımın akşamlarına geri dönüş yapmam gerekir. Babam hevesli bir denizciydi ve çarşamba akşamlarımızı Saltash Passage'da tekneyi hazırlayarak geçirirdik. Çarşamba akşamları ayrıca Tamar nehrinin diğer kıyısında konuşlanan Saltash kilisesinde zil çalma provalarının yapıldığı akşamdı. O zillerin sesini ve suda yansımalarını çok severdim, bazen kendimi o seslerin üzerine melodiler hayal ederken bulurdum. Zil sesine benzeyen synth'lere olan düşkünlüğüm bu hatıralarla bağlantılı. Her halukarda, 'Saltash Bells' albümü bana zilleri dinlediğimiz; nehirin yavaşça akışını, martıları, dalgaların kıyıya vuruşunu ve gemileri izlediğimiz akşamları anımsatıyor.

Bu albümünüzde çeşitli üflemeli enstrumanları yanı sıra elektronikler de önemli bir yer tutuyor. Müziğinizde elektronik dokulara yer vermeye ilginiz nasıl gelişti?

Elektronik dokulara ilgim henüz synthisizerlar piyasaya çıkmadan önce kayıt stüdyosunda başlamıştı. 1960'ların sonlarında 8 kanallı kayıt aletleri piyasaya çıkmaya başlamıştı ve merak içinde, Robin Sylvester tarafından yönetilen küçük bir stüdyoda (Tangerine) çoklu kayıdı denemek istedim. Tape loop efektlerini, sesleri tersten kaydedip yeniden çalma gibi denemelere başladım. Sonraları 1970'lerin ortalarında synthisizerlar piyasaya çıkmaya başladı ve ordan devam ettim.

Akbank Caz Festivali kapsamında İstanbul'da bir konser vereceksiniz ve sizi dinlemeyi iple çekiyorum. Sahnede solo ya da grubunuzla çalıyor olmanın, müzisyenliğinizin yansıttığı boyutları açısından bir farkı var mı?

Sahnede grupla olduğunuz zaman üyeler arası iletişim çok önemli. Yalnız solo çalarken de dinleyici ile aranızda kurduğunuz iletişim çok önemli. Onun dışında aynı müzik yapma aşamaları.

Albümlerinizde ve performanslarınızda bir çok üflemeli saz icra ediyorsunuz. Söylemeden geçemeyeceğim, bas klarnet tonunuzun hayranıyım. Lakin asıl enstrümanınız bariton saksofon değil mi?

Müziğe 15 yaşında klarnet çalarak başladım, sonra bir müzik dükkanının camında bariton Saksofon gördüm ve nasıl tınladığını bilmememe rağmen benim için ideal üflemeli olduğunu düşünmüştüm. O zamanlar yanında duran alto ile fiyatı aynıydı; £37. Aslında seçimim biraz şans ile alakalı idi. Sonraları enstrümanın sesine aşık oldum.

Lider oloarak ilk albümünüzü 1968 senesinde yayınladınız ve 45 yıldır bir müzisyen olarak oldukça aktifsiniz. Bu süreç içersinde müziğe yaklaşımınızda ne gibi değişimler oldu?

Birkaç sözcükle özetlemek gerekirse "Arayış devam ediyor!". Müzik yazmaya ve çalmaya meraklı olduğu sürece, süreç benzer ilerliyor. Tabiki, yıllar geçtikçe daha çok deneyiminiz oluyor. Bazen fikirler kolayca ve hızlıca geliyor ama çoğunlukla müzik yazmak beyaz bir sayfaya bakarak ilham beklemeyi gerektiriyor.

Sizin için önemli olan üflemeli icracıları kimlerdir?

Sanırım yıllar içersinde bir sürü besteci ve müzisyenden etkilendim. Erken dönemlerimde Duke Ellington'in bariton saksofoncusu Harry Carney önemliydi, ama bildiğimiz tüm harika müzisyenler bir şekilde beni etkilemiştir. Ayrıca birlikte çalıştığınız müzisyenlerin gelişimizde önemli bir payı vardır ki, bu benim için çok uzun bir liste.

Yakın zamanlarde müzikle ilgili ne gibi planlarınız var?

Bu sıralar Brazilyalı şarkıcı Marlui Miranda ve onun grubu ile Amazon yerlilerinin müziklerinden oluşan bir albüm kaydettik. Önümüzdeki sene bu parçaları çalmak için sabırsızlanıyorum. Ayrıca aralarında basta Terje Gewelt'in de olduğu, 3 Norveçli müzisyen ile yeni bir quartet'im var.

Yaprak Melike Uyar
yaprakmelikeuyar@gmail.com

İsrailli davulcu Asaf Sirkis'ten yeni albüm

Londra jazz sahnesinin üretken müzisyenlerinden İsrailli davulcu Asaf Sirkis, son yıllarda incelikli, sessizliği yetkinlikle kullanan davul stili ve besteleri ile dikkat çekiyor. Basta Yaron Stayi ve elektrik gitarda Tassos Spiliotopoulos'tan oluşan Asaf Sirkis Trio'nun yeni albümü Shephard's Stories'i bahane ederek, Asaf'la yeni albümü ve müziği üzerine bir sohbet gerçekleştirdik.

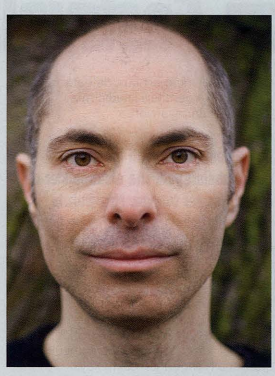

Yeni albümünüz 'Shephard's Stories'den ve yaratım surecinden bahsedebilir misiniz?

Shephard's Stories albümünü yapma fikri aklıma geçen sene geldi. Bu albüm; davulda ben, basta Yaron Stayi ve gitarda Tassos Spiliotopoulos'tan oluşan trio ile üçüncü albümümüz. Bir trio olarak güncel sound'umuzu ifade edecek bir albüm yapmayı amaçlamıştım. Bu proje ile 2007'den beri turnedeydik ve bu süreçte hem bireysel hem grup olarak gelişip olgunlaştık ve doğru zaman gelmişti! Albümün oluşum sürecinde her şey çok keyifliydi ve kolayca ortaya çıktı; bu proje için 25 parça yapmıştım ve 8'i albümde yer buldu. Provalar, kayıt ve üretim aşamaları oldukça rahat oldu. Aynı grup ile üçüncü albümü yapmam tam bir ayrıcalık ve müziği yazarken grubu ve bireysel sound'ları duyabiliyordum. Müziği böyle bir noktadan yazdım. Tassos ve Yaron'un mümkün olduğunca kendileri olmaları ve güçlü yanlarını ortaya çıkarmalarını istedim. 'Shephards Stories' benim için bir müzisyen ve insan olarak olduğum her şeyi ifade ediyor. Müzik sözlerin ifade edemeyeceklerini ifade ediyor.

Bir röportajınızda melodinin sizin için müziğin en önemli unsuru olduğunu söylemişsiniz. Bunu bir davulcudan duymak ilginç. Davulu enstrüman olarak seçmenizin hikâyesini anlatır mısınız?

Evet, müzikal ifademde melodi gittikçe daha önemli oluyor. Bence melodi hikâye anlatmanın çok direkt ve doğal bir biçimi, içinde sözcüklerin olmadığı ama duyguların hislerin ve renklerin olduğu bir biçimi. Müziğin içinde duygusal bir içerik keşfetmek benim için çok önemli, benim için müziğin varlık sebebi. Onlu yaşların başında Beatles, Police ve çağdaşlarını dinleyerek müziğe bir hayli ilgi duyuyordum. O zamanlar elektrik bas çalmak istemiştim ama kasabamda bas hocası yoktu ve başka bir enstrümana yönelmek durumunda kaldım. Davul fiziksel olarak ve ritmin keyfinden dolayı beni çok cezbediyordu. Evde vurmalı çalgı olarak kullanabileceğim nesneler aramaya başladım, bisküvi kutusu gibi mesela. Bir yıl sonra babam bana bir davul seti aldı. Çok mutlu olmuştum! Davul oldukça melodik de olabilen bir çalgı aleti ve beste yapmak benim için resmi tamamlıyor.

Ayrıca dünyanın çeşitli yörelerinden birçok vurmalı çalgı kullanıyorsunuz. Yeni albümünüzde kullandığınız vurmalı çalgı setinden bahsedebilir misiniz?

Orta Doğu müzikleri ile büyüdüğüm için vurmalı çalgılardan hep ilham aldım. Tef, darbuka, mridangam, bendir ya da kanjira gibi geleneksel doğu enstrümanları tek parçadan oluşmaktadır ve icracılar bu çalgılardan sonsuz tını, renk ve nüanslar elde edebilmektedirler. Ben de davul setinde bu nüansları yakalamaya çalışıyorum. Kendi grubumda standart davul seti kullanıyorum ama bazen başka gruplarda çalarken tef, bendir, udu gibi çalgıları da dahil ediyorum. Ayrıca vurmalı çalgılardan oluşan ve yumuşak bagetlerle çalınan melez bir kit yarattım. Bu kiti davulda benden, piyanoda Gwilym Simcock ve üflemelilerde Tim Garland'dan oluşan Lighthouse Trio'da kullanıyorum.

Albümünüzde Hint Karnatik müziği etkileri duyuyorum, ayrıca Konnakol1 çalıştığınızı okumuştum. Bu müzik kültürüne ilginiz nasıl başladı?

20'li yaşların başlarında İsrail'de yaşarken, Güney Hindistan'ı ziyaret eden bir arkadaşım bana bir solo Tavil davul kaseti vermişti. Bu albümden çok etkilenmiştim. Albümü o kadar çok dinledim ki arabamın kasetçalarına sıkıştı ve 2000'lerin başında beni Londra'ya kadar takip etti. Londra'da büyük bir Hint nüfusu var, burada çok daha fazla performans dinleyip dersler alma imkânım oldu. Aslında Londra'da Tamil Merkezi'nde usta vurmalı icracısı Kirupakaran ile Hint ritim sazları çalışıyorum. Benim davul çalışıma çok önemli bir ilham oluyor.

Size en çok etkileyen jazz müzisyenlerinden bahsedebilir misiniz?

1980'lerde büyüyor olmak ve dönemin jazz müziğini dinlemek beni Allan Holdsworth dinlemeye yönlendirdi. Uzun yıllar müziğini çalıştım. Samimi ve kendine özgü müziğine ve kendi sesini nasıl bulduğuna hayranım. Ayrıca Wayne Shorter ve Joe Zawinul'lu Weather Report ve 1971-75 arası albümleri ile Mahavishnu Orchestra ve John McLaughlin'in etkisi büyük. Rock-vari, orkestral ve güçlü bir sound'u var ve müzik oldukça ruhaniydi.

Olivier Messiaen ve Maurice Durufle gibi bestecilerin müziğinden ilham alan 'The Inner Noise' isimli grubunuzdan bahsedebilir misiniz?

'The Inner Noise' benim kilise orgunun sesine olan düşkünlüğümden ortaya çıktı. Çocukluğumda babam Bach'ın org için yazdığı eserleri çok dinlerdi ve bende bir şekilde yer etmiş olmalı. Sonraları Fransız besteci Olivier Messiaen'i keşfettim ve 5 sene boyunca müziğine takılıp kaldım. Müziği bende öyle bir ilham yarattı ki benim de grubumda yakalamak istediğim sound'un bu olduğuna karar verdim. İlk başlarda İsrail'de bir kilise orgu icracısı bulmak ve bu müziği icra edecek yer bulmak zor oldu. Sonraları Londra'ya yerleştiğimde 1999'da orgda ve gitarda Mike Outram ile grubu yeniden kurdum. Birlikte üç albüm çıkardık ve arada konserler veriyoruz.

Lighthouse Trio ile ACT plak şirketinden bir albüm yayınladınız, ACT'in modern jazz'a katkıları hakkında ne düşünüyorsunuz?

ACT, çok öngörülü bir insan tarafından yönetiliyor, Sigi Loch. Şu an Avrupa jazz'ı açısından büyük önem taşıyor. ACT plak şirketinin seçkileri Sigi'nin piyano sesine düşkünlüğünün yansıması ve genellikle onun müzik zevkini yansıttığını düşünüyorum. Bunun bir parçası olmaktan gurur duydum. Sigi plak şirketinden yayınlayacağı müzik hakkında oldukça titiz biri ve tüm yapım aşamasında müzikle çok ilgili.

Ya gelecekteki projeler?

Bu albüm kapsamında 2013'ün kalanında İngiltere, Avrupa ve Uzakdoğu'da turnede olacağız. Önümüzdeki sene 'Shepherd's Stories'de bir parça seslendiren vokalist Sylwia Bialas, piyanist Frank Harrison ve Amerikalı basçı Patrick Bettison ile bir dörtlü kurmayı düşünüyorum. Mart 2014'te turneye çıkacağız ve sonrasında bir albüm kaydedeceğiz. Dört gözle bekliyorum!

Kaan Çağlayangöl
kaancaglayangol@hotmail.com

Genç Yeteneklerimizden; Karsu

Bir haftasonu TV karşısında kahve içerken Güneri Civaoğlu'nun "Şeffaf Oda" programını izliyordum. Konuklar Uğur Dündar, Özlem Gürses ve genç bir kız. Genç kız, iki müzisyen eşliğinde piyano çalıyor ve şarkı söylüyor. İngilizce ve Türkçe şarkılar söylüyor, sesi gayet güzel, müzik de güzel. Bu genç müzisyenin albümünü edinmek ve dinlemek gerek diye düşündüm. Bizim müzik dünyamızda piyano çalıp şarkı söyleyen kadın müzisyene pek rastlanmaz. Fakat albümleri bir türlü bulamıyordum. Nereyi aradım, taradıysam Karsu'nun albümlerini bulamadım. İnternet sitesinden ulaştığım mail adresi aracılığıyla aynı zamanda menajeri olan annesi bana sağolsun albümleri yolladı ve dinleme fırsatı bulabildim.

Öncelikle Karsu Dönmez hakkında biraz bilgi vermek istiyorum;

Amsterdam doğumlu Karsu, Hatay'ın Karsu köyünden 1970'de Hollanda'ya göç eden bir ailenin kızı, Amsterdam'da dünyaya geliyor ve 7 yaşında piyanoya başlıyor, piyano tekniğini geliştirerek 16 yaşında ailesinin restoranında bir yandan garsonluk yaparken müşteriler için de piyano çalıp şarkı söylemeye başlamış.

23 yaşında olan Karsu Hollanda'nın Amsterdam kentinde yaşıyor. Kendisini bir jazz sanatçısı olarak niteleyen Karsu, şarkı söylemenin, piyano çalmanın dışında besteci, söz yazarı ve aranjör olarak da çalışmalar yapıyor. Son albümü "Confession"daki 3 şarkı haricinde tüm söz ve müzikler Karsu'ya ait. İlk albümü "Live Aan 't IJ" de ise 2 şarkı hariç tüm söz ve müzikler Karsu'ya ait.

Jazz, blues, funk ve etnik müziklere dayandırdığı müziklerini kendi yazıyor ve besteliyor. Kendi bestelerini yapıyor, konuk olduğu TV programlarında, seyircilere onu Hollanda'nın Norah Jones'u diye takdim ediyorlar. Kendisi bu yoruma pek katılmasa da bir tarif gerektiğinde buna hayır demiyor. O da Jones gibi jazz, blues ve popun arasında gidip gelen şarkılar yazıp söylüyor (Grammy aldığı zaman bile Norah Jones jazz müziği yapmıyor, yaptığı müzik country demek daha uygun diyordum, hala fikrim değişmedi). Confession albümünde yer alan Gesi Bağları ve bir önceki albümünde yer alan Divane Aşık Gibi türküleri de yorumluyor. Ayrıca Lorena McKennitt bestesi olan ve ülkemizde "Çok Uzaklarda" ismiyle ünlenen şarkı da Confession albümünde yer alıyor.

Karsu Dönmez, Muziekgebouw aan 't IJ', North Sea Jazz Festival'de ve Carnegie Hall'da üç defa sahneye çıktı. Bu yüzden geleceğin müzisyenleri arasında gösteriliyor.

Karsu'nun canlı olarak kaydedilen albümü "Live Aan 't IJ", 2010 yılında Hollanda'nın en iyi sahnesi olan Muziekgebouw aan 't IJ' deki konser kaydı olarak 2010 yılında piyasaya çıkmış. Bu albümü daha farklı bir gözle daha doğrusu kulakla dinlemeye gayret ettim. Çünkü canlı bir müzik söz konusuydu, edit v.s. yapılmamıştı. Albüm canlı çalınmasına rağmen gayet güzel bir sound var albümde. Çok yüksek bir müzikalite yok ama sade ve doğru bir müzik var ortada. Bu yaşta bir müzisyenin hem piyano çalması, hem şarkı söyleyebilmesi hem de iyi besteler yapması dikkat değer. Bu şarkıları albüm haline getirebilmesi daha da önemli bir durum.

Karsu Dönmez'i dinlerken zaman zaman Peggy Lee zaman zaman Shirley Bassey ve Diana Krall tarzı bir vokali dinlediğimi söyleyebilirim. Söylediği şarkılarda brutal bir teknik kullandığı da olmuş. Albümde ilk dikkatimi çeken ise Karsu'nun İngilizce olarak seslendirdiği şarkılarla Türkçe söylediği şarkılar arasında bir söyleyiş farkı olması. İngilizce şarkıları çok rahat ve doğru söylüyor, Türkçe şarkılarda ise kendine göre bir teknik geliştirmiş gibi geldi bana. Belki de uzun yıllardır yurtdışında olması nedeniyle Türkçe şarkılarda böyle bir durum söz konusu olabilir. "Gesi Bağları", "Divane Aşık Gibi, "Herşeyi Yak" şarkılarında bunu hissetmek mümkün.

"Live Aan 't IJ" albümünde çalan müzisyenler; Karsu Dönmez (vo, p), Egemen Maden (b), Bence Huszar (cello), Kağan Han (d), Sebastiaan Lunsingh Scheurleer (g), Jan Van Duikeren (tp), Müge Alpay (vi, vo).

Albümdeki şarkılar; Mistress, Three Lives, Mona, Divane Asik Gibi, Our Memoirs, I'll Leave Alone, Suffer Too Long, Adio Kerida.

Albümün en dikkat çeken şarkıları ise "Three Lives", "Mona" ve "Adio Kerida".

Karsu Dönmez'in "Confession" albümü ise "Live Aan 't IJ" albümüne göre müzikalitesi daha yüksek bir albüm. Hem düzenlemeler hem miks daha profesyonel. Zaten bu albüm Karsu Dönmez'in müzik dünyasında adından söz ettirdiği albüm oldu. Karsu Dönmez'in albümleri hangi nedenle Türkiye'de yayınlanmadı bilmiyorum ama her iki albümün de iyi bir dinleyici kitlesi bulacağından şüphem yok. Özellikle "Confession" için bunu daha rahat söyleyebilirim.

"Confession" albümünde çalan müzisyenler; Karsu Dönmez (vo, p, melodika), Rory Ronde (g), Jasper van Hulten (d), Alexander van Papta (keyb), Kobi Arditi (tb), Randell Heye (tp), Bence Huzsar (cello), Emma Breedveld (vi), Nelson&Djosa (perc, synth), Sven Happel (b)

Yaylı aranjmanları Marjin van Proojien, aranjmanlar Nelson&Djosa, kayıt ve miks Vincent Helbers tarafından yapılmış.

Albümdeki şarkılar ise; Confession, Crime, Gesi Baglari, Play My String, Although, Her şeyi Yak, Something On the Rocks, Karsucat, I Might Be, Çok Uzaklarda, Summer Breeze.

Albümün en dikkat çeken şarkıları, "Confession", "Crime" ve "Play My String".

Karsu Dönmez'in 23 yaşındaki bir şarkıcı ve müzisyen olarak birçok özelliğinin olduğu ve bu özelliklerini kullanabildiği ortada. Bu yaşta bir müzisyenin iki albümünün olması ve kendinden söz ettirip North Sea Festival, Muziekgebouw aan 't IJ' ve Carnegie Hall gibi sahnelerde yer alması çok önemli şeyler. Dünya sahnelerinde ise Karsu gibi Türk müzisyenlerin yer alması ise ayrı bir gurur kaynağı. Karsu'nun zamanla kendini daha da geliştireceğine inanıyorum, önünde uzun bir müzik yaşamı var. Müzik adına yapacaklarını merakla bekliyorum, 10 yıl sonra daha iyi bir yerde olmaması için bir neden yok. Aile restoranının piyanosunda başladığı müzik hayatı Carnegie Hall'a kadar uzanmış ve iki albümle devam etmiş. Karsu Türkiye'deki ilk konserlerini İstanbul Kültür Başkenti projesi çerçevesinde Taksim Meydanı ve Caddebostan'da vermiş. İstanbul ve Ankara Jazz Festivallerine katılmış, 2014 Ekim ayında Türkiye'ye özel bir albüm yayınlayacağını basından öğrendim. Bir ilginç konu ise hayatını konu alan belgeselin bu sene Türkiye'de de vizyona girmesi bekleniyor. Hayatını anlatan bir belgesel (Karsu - I Hide A Secret / Karsu - Bir Sırrım Var), Hollanda'nın en önemli film festivali IDFA'da gösterilmesinin ardından vizyona girmiş. Belgeselde Karsu'nun Carnegie Hall'a kadar uzanan müzik yolculuğunu anlatıyor. Hollandalı yönetmen Mercedes Stalenhoef, son beş senedir Karsu'nun neredeyse her anına eşlik etmiş. Umarım Karsu, tüm Hollanda'nın ondan bahsettiği gibi ülkemizde de albümleri yayınlandığı zaman aynı ilgi ve sevgiyi görür.

Ben kendi adıma böyle umuyorum ve istiyorum. Karsu'nun yolunun açık olması dileğiyle.

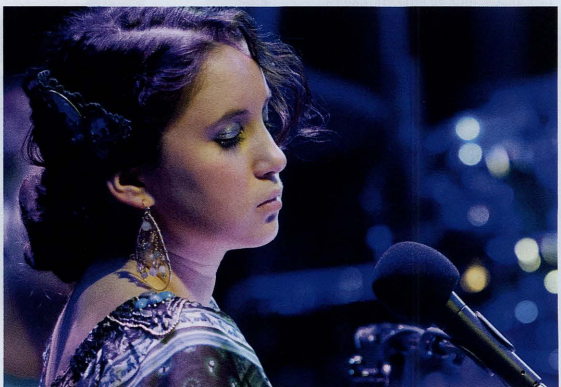

Beliz Hazan
Fotoğraflar: Juliet Janisz
B.Maysonet Photography

Ömercan Sakar

Ömercan Sakar 2011 yılında doktora programına kabul aldıktan sonra New York'a gelince birlikte ev arkadaşlığı şansına sahip olduğum, müziğinden çok etkilendiğim, yeteneğini herkese anlatmak için onunla bir röportaj gerçekleştirmek istediğim arkadaşım. Aynı zamanda da www.cazfm.com sitesinde Jazz Avenue programını birlikte sunduğumuz, sanatı hayat biçimi haline getirmiş, New Yorkun görkemli jazz dünyasında kendi sesini duyurmaya çalışan yetenekli bir müzisyendir.

New York'ta İzmirli bir müzisyen ile sohbet etmek çok büyük bir keyif veriyor insana. 2007 yılında The Collective School of Music'ten burs kazanıp, davul konusunda eğitim almak üzere New York'a geldin. Bize o dönüm noktasından önceki müzik yaşamını ve sonrasında değişen hayatındaki müzik çerçevesini anlatabilir misin? Jazz müziğini seçmene hangi sebepler vesile oldu?

İlginçtir ama New York'ta o kadar çok İzmirli ile tanıştım ki ben de şaşırıyorum. İzmirli olman ve özellikle bu röportajı senin ile yapıyor olmamız benim için büyük bir keyif. Uzun bir süredir birlikte birçok proje üzerinde düşündük, taşındık uğraştık. Bazıları gerçekleşti bazıları gerçekleşemedi maalesef ama bak buralara kadar geldik. Kalemin kağıdın mikrofonun bir ucunda sen, diğer ucunda ben. Birşeyler anlatmaya, fikirlerimizi paylaşmaya çalışıyoruz. Farklı bir platformda, farklı bir formatla...

Müziğe gerçek anlamda nasıl başladığımı düşününce bazı anılar canlanıyor zihnimde. Bir yılbaşında bana ve yakın arkadaşım Emrah Turan'a ailelerimizin yeni yıl hediyesi olarak aldığı klasik gitar ile enstrümanlar dünyasına ilk adımımızı attık. Hatta o zaman evimize ziyarete gelen birkaç aile dostumuz ile birlikte vakit geçirirken gitarları kutudan çıkarttıktan sonra nasıl becerdik bilmiyorum ama az çok bir-iki şarkı çalmaya çalıştığımızı hatırlıyorum. Salonun ortasında, herkesin gözünün önünde, elimizde nasıl çalındığını hiç bilmediğimiz bir enstrüman, şarkı çalıyoruz söylüyoruz. Heyecanlı ve güzel bir başlangıçtı diyebilirim.

Sonrasında hemen gitar dersleri, dinlediğimiz müzik tarzlarında hafif değişmeler, farklı arayışlar. Buluşmalar, yeni insanlar, yeni tarzlar derken bir anda kendimi elektrik gitar ile rock çalmaya çalışıyorken buldum. Orta okul zamanlarıydı yanılmıyorsam, okulumuzda

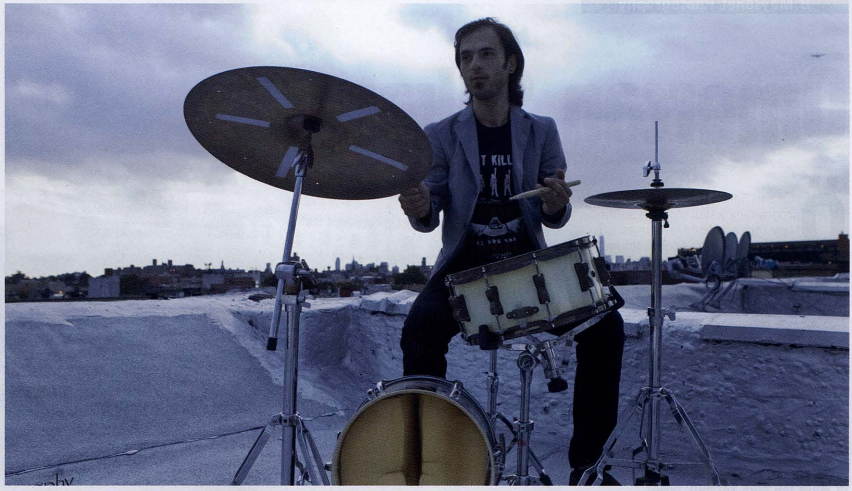

küçük bir müzik odası vardı. O zamanki liseli müzisyen abiler kullanırdı orayı genellikle. Biz de hep merak ederdik, o odaya girmek isterdik. Bir şekilde müzik öğretmeni ile arayı ısıttıktan sonra odanın anahtarını almaya başlamıştık. Tabii bunun için çeşitli okul gecelerinde gitar çalmak, söylemek, etkinliklere katılıp sürekli müzik öğretmeninin gözüne girmeye çalışmak gerekmişti. Derken bir gün yakın arkadaşlarım Ahmet Yiğittekin ve Zorbey Aktuyun ile birlikte odadaydık. O bahsettiğim liseli abilerin gitarları amfileri vardı. Ben de o gün davula geçmiş bulunmuştum. Bir anda birşeyler çalmaya başlamış heyecanlanmıştık. Hayatımda ilk kez davul çalıyor olmama rağmen herhalde hafiften birşeyler çalabiliyordum. O günden sonra davula ilgi duymaya başlamıştım. Liseli abilerin davulcusunu fırsat buldukça dinliyor, onunla tanışmaya çalışıyordum. Müzik odasının anahtarına ulaşabildiğimden dolayı da oda boş olduğunda odaya gidip kendi kendime davul çalmaya çalışıyor, birşeyler deniyordum. Ülkemizdeki sınırlı anlayışların içersinde kendime yarattığım bu yeni oyun dünyasında ses çıkartmaya çalışıyordum kendi kendime. Zaman içinde de yine üç arkadaş kurduğumuz grup ile okul etkinliklerinde çaldık. Davula geçişimle birlikte dinlediğim müzik tarzlarında da değişiklikler olmaya başladı. Yoğun rock müzik ile başlayan serüven yerini blues, rock' n roll, roul, funk müziğine bıraktı. Kendi paramla aldığım ilk müzik CD'lerimi hatırlıyorum. Megadeath, Greenday ve Blues Brothers. Bu komik üçlüden Blues Brothers'i kendime en yakın hissetmişim ki herhalde ki daha sonrasında jazz ve modern müzik yoluna doğru ilerlemeye çalıştım.

O dönem üç arkadaşımla kurduğumuz grup dışında yine yakın arkadaş grubumdan oluşan içinde Emrah'ın da olduğu bir blues & rockn roll grubumuz oldu. Bu grup ile çok güzel zamanlarımız geçti. Küçük yaşta grup olma konusunu anlamaya çalışıyor ve birlikte müzik yapmaya çalışıyorduk. Şanslıydık bir şekilde imkanlarımız vardı. Stüdyomuz hiç olmadı ama hep kullanabileceğimiz bir yer bulmayı başardık. Müzik hayatını gerçek anlamda bu grup ile deneyimlemeye başladım diyebilirim. Bu arada tanıdığım birinden, yağmurlu bir gecede annemden de biraz para alarak aldığım davulu kullanmaya başlamış, evde kendime pratik yapabileceğim bir ortam hazırlamaya çalışmıştım. Sağolsun canım annem beni her konuda her zaman desteklediği gibi bu konuda da elinden geldiğince destekledi. Bir kez daha anlayışı ve sabrı için anneme teşekkür etmek istiyorum...

Uzun bir süre kendi kendime davul öğrenmeye çalıştım. Birçok albümün üzerine saatlerce çaldım. Beatles, Pink Floyd, Led Zeppelin, The Doors, Jimi Hendrix'lerle başlayan serüven sonrasında Chuck Berry, BB King, John Mayall, Steve Ray Vaughan, Ray Charles, Bob Dylan, Blues Brothers, James Brown, Stevie Wonder, Earth Wind And Fire ile devam etti. Buradan sonra artık kendi kendime yetmemeye başladım ve davul dersleri almak istedim. O zamanlar Ayhan Öztoplu'nun Alsancak'ta Art of Noise diye bir stüdyosu vardı. İlk defa orada onunla dersler yapmaya başladık. Davula ve müzikle olan ilgisine biraz daha yakından bakmaya başlayınca, dinlemek ve çalmak istediğim tarzlarda değişiklikler ve farklı arayışlar başladı ve bununla birlikte uzun yıllar birlikte çalacağım So What grubu oluştu. Yoğunlukla İzmir ve çevresinde çalmaya başlayan So What grubu benim müzik anlayışımı ve beklentilerimi genişleten, geliştiren en önemli gruplardan biridir. Amatör ruhlarla başlattığımız bu birliktelik yıllar içinde değişerek ve gelişerek ilerlemeye devam ederek profesyonel bir noktaya ulaştı. Profesyonel diyorum çünkü bu şekilde para kazanmaya başlamıştık. Buradan sonra hayatımı müzik ile geçirmeye karar verdim diyebilirim. Bu noktadan sonra işler benim için boyut değiştirmeye başladı.

Artık jazz müziğine ilgi duymaya başlamış, kendimi o konuda geliştirme yoluna girmiştim. İnternetin ve teknolojinin hayatımıza hızla girmesi ile birlikte ulaşabilirliğim artmıştı ve daha çok şey görmeye ve bunun sonucunda da daha çok istemeye başlamıştım. Araştırmayı seven bir kişiliğe sahip olduğum için birçok müzik türünü ve mevcut olan tüm jazz türlerini araştırmaya ve dinlemeye çalıştım. Meraklanıyor ve gördüklerimden çok etkileniyordum. Birçok konsere gidiyor, birçok davulcu izliyor, onlarla konuşuyor, onlara sorular soruyor ve onların etraflarında dolaşıyordum. Artık içimdeki kıvılcım gitgide büyüyordu. O zamanlar liseyi bitirmek üzereydim ve Bilgi Üniversitesi'ne başvurmak istedim, o sene performans bölümü kapandı.

Tabii bir kapı kapanır ve yaşamımızda daha güzel kapılar açılır.

İzmir'deki IKSEV Vakfı'nin etkinliklerini küçük yaşımdan beri takip ediyordum. Sürekli festivallere gidiyor etkinliklere katılmaya çalışıyordum. Siena Jazz Vakfı'nın İzmir'de yaptığı workshoplara katılıyor ufkumu genişletmek için uğraşıyordum. 36. Siena Jazz Festivali'ne çok sevdiğim arkadaşım, hepinizin artık tanıdığı Engin Recepogulları ile birlikte katılma şansını yakalamıştım. Şans diyorum çünkü seçilen arkadaşımız gidemeyecekti ve onun yerine ben çağrıldım. İşte asıl serüvenin ilk ayağı burada başladı. İzmir'deki IKSEV Vakfı'nın biz gençlere verdiği destek için onlara bir kez daha şapka çıkartmak isterim.

Siena benim için birçok şeyi değiştirdi. Teorik bilgim o zamanlar çok yeterli değildi. Hatta teorik bilgim hiç olmadığından nota ile çalmaya çalışmak, davul chart'ları görmek, armoniye biraz giriş yapmak, dinlediğin şeyleri analiz etmeyi öğrenmek benim müzik anlayışımda sonsuz sayıda yeni kapı açtı. Gerçek anlamda jazz dünyasındaki büyük isimlerle tanışmaya başladım. Onları daha yakın takibe almaya başladım. Bir anda Herbie Hancock, Chick Corea, John Coltrane, McCoy Tyner, Charlie Parker, Miles Davis, Count Basie, Oscar Peterson, Count Basie, Clifford Brown, Bill Evans, Keith Jarret, Sonny Rollins'in ve daha nicelerinin dünyalarına hızlı bir giriş yaptım. Teorik olarak da Siena'da aldığım destek ile kendime güvenim artmış bir şekilde pratiklerime hep devam ettim. Müzik dinlemek, her ne olursa olsun müzik dinlemek beni en çok geliştiren en önemli pratiklerimden biri oldu. Tabii ki enstrüman çalışmak da kendimi daha farklı yollarla anlatabilmenin mümkün olduğunu gösteren ve bunu çok farklı boyutlara taşıyan bir durum olarak hep hayatımda kaldı, her zaman artarak.

Siena sonrasındaki tatlı ekşi şaşkınlık ve gelişme döneminden sonra İzmir'de, sizlerin de tanıdığı Yavuz Daridere ile tanışmamla birlikte müzik konusundaki arayışlarım ve gelişmeler devam etti. Sağolsun benim üzerimde emeği büyüktür. Onunla yaptığımız konuşmalar, değerlendirmeler, ensemble çalışmaları benim için önemlidir ve müzisyenliğime çok büyük katkıda bulunmuştur. Bu arada tekrar tekrar Karşıyaka'daki Stüdyo Frekans'a teşekkürlerimi, Yavuz Abi'ye ve Oğuzhan'a minnetlerimi sunmak isterim. Günlerden bir gün internette üye olduğum davul sitelerinden birindeki uluslararası yarışmayı görünce heyecanlanıp Yavuz Abi'yi arayıp hemen bir iki gün içinde kayıt yapıp yapamayacağımızı sorduğumu hatırlıyorum. Sonrasında da Yavuz Daridere ve Oğuzhan Tosun ile bir saat içinde kaydedilen ve hızla mikslenen şarkıları CD'ye çekme telaşı. Ertesi sabah hızlı bir şekilde CD'yi gönderme süreci. Herşey son ana kadar belirsiz. Bir ay sonra mutlu haber geliyor. O zaman yirmi bir yaşındayken uluslararası bu yarışmayı birincilikle kazandığımı öğreniyorum. Ödül olarak New York'taki Drummers Collective School da burs kazandığımı ve oradaki ilk Türk burslu öğrenci olduğumu öğreniyorum. Sonrası da malum New York, New York. 2007'den bu yana hala... Okuldaki ilk günümde derste Peter Retzlaff'in bana söylediği ve benim hiç unutmadığım bir sözü sizinle paylaşmak isterim. Şöyle demişti; "Ben burada size her gün ders anlatırken sizinle ilgilenirken, sizlerden, size anlattıklarımdan daha fazla şey öğrenmeye hazırım". İşte o anda bütün varlığımla doğru yerde olduğumu hissettim. Ego denen uyuşuk duygudan çok uzak, çok geniş çok açık ve gelişime kapılarını sonsuza kadar açmış bir bakış açışı... Aradığımı bulmuştum...

New York'a geldikten sonra hangi müzisyenlerle birlikte çalışma fırsatı buldun? Kimlerden ders alma fırsatın oldu?

New York'ta birlikte çalma fırsatı bulduğum bazı müzisyenler: Bob Quaranta, Joe Fitzgerald, Dave Allen, Matt Clohesy, Harvey Valdes,Yasuno Katsuki, Kevin Reilly, Maya Sharpe, Joao Guiterraes, Sana Nagano, Geo Progulakis, Dave Allen, Richard Parker, Roman Rofalski, Sabastiano Ragusa, Francesco Beccaro, Christian Almiron, Sebastien Amman, E. Buğra Balcı.

New York'ta ders aldığım bazı isimler; Dave Allen, Ian Froman, Peter Retzlaff, Bob Quaranta, Joe Fitzgerald, Pat Petrillo, Frank Gravis, Fred Klatz, Dan Weiss. 2012 yılından beri de Dan Weiss ile çalışmalarımı sürdürüyorum. New York'ta olmanın en büyük avantajı da, belki en çok çalışmak istediğiniz müzisyenin yakınlarda bir yerlerde yaşıyor olabilmesi. Müzik hayatıma olan köklü katkılarından dolayı ve her derste bana öğretmen, eğitmen ve arkadaş olarak gösterdiği ilgiden dolayı Dan Weiss'a da ne kadar teşekkür etsem azdır. Her derste yeni bir kapı açılıyor, müzik kompleksleştikçe kendimi daha basitce ifade edebilecek yollar buluyorum. O kompleksleşen oluşumun içinde sesimi duyurabilmek için çalışıyorum. Bizim alıştığımız usta – çırak ilişkisini en büyük kahramanlarımdan biri ile yakalayabilmek büyük şans. Bunun için çok mutluyum.

Ayrıca malum New York'un en önemli ve güzel imkanlarından biri olan workshoplara katılmak büyük tecrübe ve kendine güven kazandıran bir durum. Paylaşılan çok fazla bilgi var. Çünkü onlar da paylaşılınca daha ilerleyebileceklerini biliyorlar. Bu şekilde birçok müzisyen farklı birçok müzisyen ile buluşuyor ve yeni arayışlar yeni denemeler başlıyor. Bu yüzden de modern müzik dünyasındaki arayışlar hiç bitmiyor. Workshoplarına katıldığım bazı isimler; Dan Weiss, Mark Guiliana, Antonio Sanchez, Horacio El Negro Hernandez, Charlie Persip, Mike Clark, Jim Mola, Al Foster, Steve Coleman...

Bir de New York'un her tarafındaki onlarca sahnede yapılan müziğe ulaşabilmek de buradaki en büyük ders imkanlarından biri. Canlı çalınırken solunan hava çok daha başka tabii ki. Bir de performans sonrası müzisyenlerin inanılmaz sıcak tavırları. Bunların hepsi çok şey öğretiyor.

Seni en çok etkileyen müzisyenler özellikle davulcular kimler?

Bu soru için ayrıca bir tane daha röportaj yapmak gerekir Çünkü dediğim gibi araştırmayı ve okumayı seven bir adam olduğum için sevdiğim müzisyenleri araştırmayı onların hakkında okumayı öğrenmeyi deneyimlerini anlamaya çalışmayı çok seviyorum. Bunun onları anlamamızda çok yardımcı olduğunu biliyorum. Biraz da olsa onları hissedebilmek, bütün müziğin hissini değiştiriyor. Neyse küçük bir liste yapmak gerekirse; eskilerden başlayarak; Baby Dodds, Frankie Dunlop, Gene Krupa, Papa Jo Jones, Buddy Rich, Big Sid Catlett, Kenny Clarke, Shelly Manne, Max Roach, Roy Haynes, Art Blakey, Philly Joe Jones, Mel Lewis, Sonny Payne, Sam Woodyard, Jimmy Cobb, Tony Williams, Elvin Jones, Jack Dejohnette, Paul Motian, Brian Blade, Bill Steawart, Ari Hoenig, Ian Froman, Vinnie Colaiuta, Chris Dave, Mark Guiliana, Ches Smith,Tyshawn Sorey, Marcus Gilmore, Nate Wood ve Dan Weiss.

Jazz davulu çalmayı öğrenen müzisyenlere ne önerirsin? Altını çizmek istediğin noktalar var mı?

Öncelikle eskilere gitmelerini öneririm. Swing hissini yakalayabilmek için eski dönemlerde yaşamış müzisyenleri incelemek gerekir diye düşünüyorum.Tabii ki bu düşünceyi kafama sokan öğretmenlerime bir kere daha tesekkür

ediyorum. Bir de internet sayesinde her türlü bilgiye rahatça ulaşılabiliyor. Eskilerden örnek verebileceğim bazı isimler; Swing döneminden, Gene Krupa, Big Sid Catlett, Papa Jo Jones, Chick Webb, Frankie Dunlop... Sonrasında bebop ve hardbop döneminden; Kenny Clarke, Max Roach, Roy Haynes, Art Blakey, Philly Joe Jones, Mel Lewis, Sonny Pane, Sam Woodyard, Tony Williams, Elvin Jones, Jack De Johnette... Bu isimler bence bir jazz davulcusunun büyük zamanını harcayıp incelemesi gereken müzisyenler.

Bana çok faydasının olduğunu düşündüğüm, play along pratiği yapmanın önemli olduğunu düşünüyorum. Herhangi çalan birşeyin üstünde davul çalmak ya da belki davul partları çıkartılmış bir ses dosyası olabilir... Çünkü bir nebze de olsa dinamiği yaratabilme ve kendinden birşeyler katabilme imkanı oluyor. Sadece davul çalmak dışında müziğin içine girmeyi, müziğe hizmet etmeyi, yeri gelince biraz düşük yeri gelince biraz yüksek çalabilmeyi. ister istemez öğrenmeye çalışıyorsunuz. Daha cok dinlemeye odaklanıyorsunuz. Bu da davulculuğunuzu geliştirirken müzisyenliğine inanılmaz yarar sağlıyor diye düşünüyorum.

Nota okumanın çok önemli olduğunu okumaya başladığımdan beri her daha iyi anlıyorum. Çünkü özellikle Siena'da başlayan teorik serüven burada çok hızlanarak devam etti. Az çok bilgilerle kendi kendime pratik yaptım. Fakat daha erken yaşta bir şekilde öğrenebilmeyi isterdim. O zaman gelişme çok daha hızlı ve farklı olurdu diye düşünüyorum. Bu yüzden herkese hemen o işi halletmelerini öneriyorum. Çünkü burada da herkes notayı önünüze getiriyor. Genellikle davulcular için de ya bas için yazılmış partisyon ya da normal piyano partisyonu geliyor. Yani hazır olmanız lazım. Buradaki bazı müzisyenler bu konuda gerçekten çok profesyonel. Birkaç tane kendimin de izleyici olarak bulunduğu gerçekten ilk anda okuması çok zor müziklerin yazıldığı bazı performanslarda bulundum. Yazılanı okuyup onu anında sanallaştırınca gerçekten nota okuyabilmenin bir müzisyen için inanılmaz olanaklar sağladığını bir kez daha anladım. Dolayısıyla nota okumanın önemini bir kez daha vurgulamak isterim. Ayrıca bunu piyano ile birleştirmek yapılabilecek en önemli adımlardan biri olabilir bence.

Buradan sonra herkesin kendi zevkine göre müzik dinlemesini ama geniş bir yelpazede dinlemesini öneririm. Dünya müziklerini, eski kabile müziklerini ve çok çok önemli olan klasik müzik dinlemelerini öneririm. Benim için de klasik müzik hep korkunç ve dayanılmazdı. Yani etrafımda hiç dinleyen ya da yapan bir yoktu o yüzden çok yakın hissedemedim kendimi klasik müziğe. Ta ki New York'ta bir dönem Bugra Balcı ile yaşayana kadar. Büyük bir Chopin ve Bach hayranı olan Buğra ile saatlerce yaptığımız müzik söyleşileri, bilgi paylaşımları, benim klasik müziğe meraklanmamı sağladı. Bu yüzden Buğra'ya da minnettarım. Bach ve Chopin ile başlayan serüven ile kendimi klasik müzik okyanusunda buldum. Telemann, Schubert, Mozart, Haydn, Mozart, Beethoven, Wagner, Debussy, Ravel, Bartok, Prokofiev, Rachmaninoff, Schoenberg, Alban Berg, Webern, Charles Ives, John Cage, Morton Feldman'in dünyalarına daha yakından bakmaya çalıştım. Pierre Boulez, Horovitz ve Glenn Gould'a hayranım. Bu tarz müzikleri ve müzisyenleri incelemek, dinlemek, anlamaya çalışmak, müzisyenliğimi inanılmaz ölçüde geliştirdi. Bu konunun çok önemli olduğunu düşünüyorum.

New York'ta yaşayan bir jazz müzisyeni olarak Türkiye'deki jazz konusuna bakış açın nasıl? Türkiye'deki müzisyenlere ne önerirsin?

Açıkçası uzun suredir Türkiye'de bulunmadığım için bu konuda çok fazla şey söylemem doğru olmaz diye düşünüyorum. Takip edebildiğim şeyler yalnızca internet sitelerinde yayınlanan ses ya da video dosyalarından ibaret. Orada olup canlı konserleri izlemek çok istiyorum. Fakat ben New York'a gelmeden önce yavaş gelişen bir jazz dünyası var gibi gözüküyordu. Şimdi buradan bakıyorum yeni mekanlar, üniversitelerde müzik bölümleri, açılıyor (başkaları tarafından kapatılmak istene istene). Benim de içinde bulunduğum jenerasyon sahnelerde Türkiye'nin her yerinde çalmaya, müzik yapmaya, öğrenmeye, gelişmeye çalışıyor. Bu konuda söyleyebileceğim önemli konulardan biri paylaşım olabilir. Çok fazla insan çok fazla şey paylaşmak istemiyordu ben Türkiye'de iken.. Bununla birlikte egolar oluşuyor, müzik daralıyordu. Bu maalesef hala devam ediyor ama bunu yıkmaya çalışan güzel, dinamik bir genç müzisyen jenerasyonu geliyor ve yavaş yavaş sahneleri ele geçirmeye başlıyor diye düşünüyorum. Bu da beni mutlu ediyor. Yavaş ama emin adımlarla ilerliyor gibi gözüküyor. Bu konuda insanlara paylaşmayı öneriyorum. Bu olay paylaştıkça inanılmaz bir şekilde gelişiyor...

Ayrıca interneti bu konuda iyiye kullanmalarını öneriyorum. Buralarda olan biten birçok performansa ulaşabilme imkanları var. Canlı havayı soluyamasalar da internetten hemen yayınlanıyor. Biri çekip videosunu upload ediyor ya da live stream yapılıyor. Özellikle New Yorkta live streaming çok popüler olmaya başladı. Birçok bar ya da kulüp şovlarını belirli bir ücret karşılığı live stream'de yayınlıyorlar. Tabii ki bu sadece New York değil bütün dünya için geçerli. Birçok farklı ülkedeki performanslar internet siteleri sayesinde herkesin evine geliyor. Bunu iyiye kullanmak bir müzisyeni çok geliştirebilir diye düşünüyorum. Ayrıca yine internetteki yeni müzik bloglarını okumak yeni yapılan albümler için güzel kaynaklar. Teknolojiyi ve yeni yapılan modern müzikleri incelemenin gerekli olduğunu düşünüyorum.

Türkiye'de ve Amerika'da ortak yapılacak bir jazz eğitimi konusunda senden bir proje önerilmesi istense nasıl bir proje önerirdin? Bu bir jazz okulu da olabilir, jazz eğitim semineri de olabilir?

Türkiye'deki üniversitelerle ortak çalışmalar yapılmasını önerirdim. Burada tanıdığım birçok New York'lu müzisyen yaz aylarında Avrupa'daki okullarla yaz kampları yapıyor. Bence bu Türkiye'de de yapılabilir. İzmir'de bir tane olduğunu biliyorum. Onun dışında hiç duymadım. Açık hava jazz festivali yapılıp birlikte workshop haftaları düzenlenebilir diye düşünüyorum. Üniversitelere modern müzik bölümleri kurulmalı. Türkiye'deki sanata destek veren bazı köklü kuruluşlar, yurtdışındaki bazı üniversitelerle anlaşıp her yıl 1-2 kişiye burs verebilir. Yıllardır buradaki burs imkanlarını izleyen birisi olarak bunun çok zor olmadığını biliyorum. Düzenli olarak Amerikalı müzisyenlerin Türkiye'ye getirilip seminerler yapması gerektiğini düşünüyorum. Bu şekilde bence yeni gelen genç jenerasyon için herşey daha da avantajlı bir hale gelecektir. Gerçekten iyi müzisyen çıkaran bir toplum olduğumuza inanıyorum! Bunu harcamayı durdurmak lazım. Yenilik ve değişim lazım.

Gelecekle ilgili plan ve projelerini bizimle paylaşır mısın? Bu planlara dahil etmek istediğin müzisyen arkadaşların varsa onlardan bahseder misin?

Şu anda buradaki bir "music production" şirketi ile çalışıyorum. Bu maddi açıdan hayatıma destek sağlıyor. Onun dışında Sana Nagano (keman), Harvey Valdes (gitar) ve benim davul çaldığım modern bir projemiz var. 2014 yılında kayıda girme planımız var. Şu anda performanslarımız devam ediyor.

2014 için benim de bir albüm projem var. Gezi protestolarıyla başlayan uyanışın adına yazmaya başladığım şarkılardan oluşan bir proje üzerinde çalışıyorum. New York'ta yaşayan birçok müzisyen arkadaşımla duo, trio, ya da quartet şeklinde çalıp kaydetme planım var. Kendimi bu konuda bir şekilde ifade etmem gerekiyor. Değişik bir proje olacak gibi gözüküyor...

Bir de Buğra Balcı ile üzerinde çalışmaya başladığımız daha geniş çaplı bir müzik ve sanat projesi var. Yine New York'tan bir çok farklı önemli müzisyen ile birlikte yapılacak çalışmalardan oluşmasını planlıyoruz.

Bana zaman ayırdığın için çok teşekkür ederim.

Ben de bana böyle bir imkan tanındığı için çok teşekkür ederim.

Son olarak Türkiye'de başlayan ve hepimizin hayatı, insanlığı, birlikte yaşamayı tekrar bize sorgulatan, direnişte bulunamadığım için kendimi üzgün hissediyorum. Elimden geldiğince birşeyler yapmaya çalışsamda internetten, telefondan, buralardaki protestolardan, orada güzel insanlarımın, ailemin, dostlarımın yanında olamamak, hayatımdaki en acı tecrübelerden biriydi. Ulaştığım bilgilerin çoğalmasıyla, olayların anlamsızlığının orantılı bir şekilde artması karşısındaki orantısız şaşkınlık, korku, kafa karışıklığı, endişe, sinir, hepsi bir aradayken, siyah bir kutuya bakıp olanları izlemek, dostlarının yardım çığlıklarını duyamamak, yalnızca görmek, oraya gidememek, çok üzücü. Bu konuda kendimi affetmem biraz zaman alacak galiba ama umudum var. Hepimiz "bir"iz.

Bilge Himam
bilgeshim@gmail.com

Jazz Dünyamızın Yeni İsimlerinden; Kaan Büyükdoğanay

Haziran ayında İstanbul'da bindiğimiz dolmuşun şoförü jazz dinliyordu. Bu duruma maalesef çok şaşırarak şoförle konuşmaya başladık. O sırada adamcağız "beğenmediyseniz kapatayım" dedi ancak biz de "hayır hayır" bayıldık; keşke ülkemizde her dolmuşta böyle güzel müzikler çalsa demiştik ki; dolmuşta hemen önümde oturan çok tatlı bir çift; "biz de jazz müziği yapıyoruz", diye söze girerek, sohbete ortak oldular. Böylece bir sonraki sayıda kiminle röportaj yapacağımı bulmuş oldum ben de! Kaan ile tanışmamız böyle oldu.

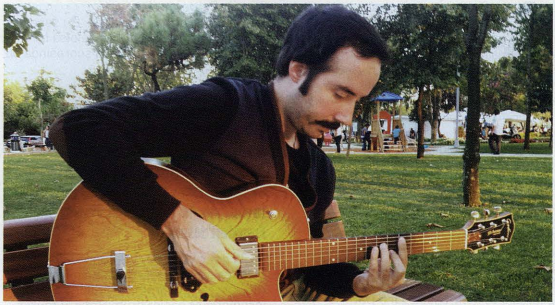

Kaan kaç yaşındasınız?

31 yaşındayım.

Eğitiminizden bahseder misiniz?

Ortaokul ve liseyi özel bir okulda okuduğum için İngilizcem iyidir. Bu sayede yabancı müzik kaynaklarından senelerce çok beslendim. Bu seviyeye gelmemin nedenlerinden biri kuşkusuz yabancı kaynaklardır. Üniversiteyi ise Marmara Güzel Sanatlar Fakültesi'nde okudum.

Ne zamandır müzikle ilgileniyorsunuz? Ailede sizin gibi müziğe ilgisi olan var mı? Kim? Bize anlatır mısınız?

Ortaokulda klasik gitar dersleriyle müziğe başladım. Klasik müzik çalarken rock müziğe merak sardım. Rocktan blues'a, blues'dan jazz'a geçiş yaptım. Senelerdir de jazz müziğin etkisi altındayım. Babam, Ercan Büyükdoğanay, eski bir müzisyendir. Gençlik yıllarında Neco'yla birlikte müzik yaparlarmış. Gitarist ve basçı olarak eskilerin popüler sanatçılarına eşlik etmiş.

Kimlerle çalışıyorsunuz?

Gizay Odabaşı'yla bir seneye yakındır devam eden bir düet projemiz var. Uzun seneler devam edeceğini düşünüyorum.

En çok beğendiğiniz sanatçılar kimlerdir?

Aslında bu soruya cevap vermek zannedildiği kadar kolay değil. Çünkü caz sanatçılarının hepsinin farklı yerleri var benim için. Yine de ilk aklıma gelenler; Pat Metheny, George Benson, Wes Montgomery, Charlie Parker, Benny Goodman, Frank Sinatra ve Diana Krall. Türkiye'de de kaliteli jazz müziği yapıldığını düşünüyorum. Lise yıllarında bana jazz'ı sevdiren isimlerden biri Önder Focan'dır. Özellikle de Sekiz albümünü okuldayken, derste bile dinlediğimi çok net hatırlayabiliyorum. Yahya Dai benim için fenomendir. Şenova Ülker de aynı şekilde.

Bu arada albüm çıkardınız mı? Varsa adını rica edelim? Bestelerinizden söz eder misiniz? Albümüde yer alıyor mu ya da vermeyi düşünüyor musunuz? Azıcık uzun bir sorular zinciri oldu ama?

Henüz bir albümüm yok. Gizay Odabaşı'yla beraber bir albüm projemiz var. Gizay'ın, benim ve ikimizin bir arada yaptığımız besteleri bir albümde toplamayı düşünüyoruz. Bir kaç ay içinde hayata geçirmek istiyoruz.

Çok güzel. Peki, nerede yaşıyorsunuz?

İstanbul'da yaşıyorum, 31 yıldır buradayım ve hala sıkılmadım.

Harika. İnsanın yaşadığı yerden hoşnut olması güzel bir tatmin duygusu. Şu anda sahne aldığınız bir yer var mı? Ya da dâhil olduğunuz bir grup?

Gizay'la beraber Mekân Kalamış'ta düzenli bir programımız var. Gruplar çok hızlı kurulup aynı hızda dağıldığı için hem var hem yok diyebilirim bu soruya...

Hangi enstrümanları çalıyorsunuz?

Ana enstrümanım gitar, perdesiz gitar da çalıyorum aynı zamanda bize ait bir enstrüman öğrenmek zorunda hissettiğim için bağlama çalmayı öğrendim. Batı aralıklarından çıkabilmeyi bağlama sayesinde öğrendim.

Evde de stüdyonuz vardır değil mi? Gününün ne kadarını müzikle geçiriyorsunuz mesela? İlgilenmediğinizde suçlu ya da eksik hissediyor musunuz?

Evimde demo kayıtlarımı yapabilecek kadar bir sistemim var. Müziğe her gün en az 4 saat ayırıyorum. Teknik çalışma yapamazsam bile müzik üzerine düşünerek vakit geçirmeye, hiç birini yapamazsam bile beni besleyecek tarzda müzikler dinlemeye çalışıyorum. Stüdyom "stüdyo 6" ismiyle Altıyol- Kadıköy'de.

Bir de, hiçbir projede yer aldınız mı mesela ünlü biriyle? Ya da böyle bir hayaliniz var mı, şu kişiyle şu sahnede yer almak isterdim gibi?

Orient Expressions grubundan Richard Hamer, kemancı Adnan Karaduman ile birlikte Aura isimli bir projemiz var. Zaman zaman bir araya gelip çeşitli etkinliklerde çalmaya gayret ediyoruz. Nardis'te hiç çalmadım, kendi projemle orada çalmayı isterdim.

Son olarak sizi dinlemek isteyenler nasıl ulaşabilirler?

Yakında kendi adıma web sitesi de kuracağım, ama o zamana kadar beni facebook'tan ve www.studyo6.com' dan takip edebilirler. Mekân Kalamış'taki programımız esnek günlerde oluyor.

Mete Ege
meteguitarworkshop@yahoo.com

Alex Skolnick ile Metal'den Jazz'a...

Alex Skolnick günümüzün en meşgul gitaristlerden birisi. Kendi jazz grubu Alex Skolnick Trio'su dışında hala heavy metal grubu Testament'la turluyor. Bunların yanısıra tiyatro, video oyunları ve değişik şarkıcı ve gruplar için de müzik yazıp prodüktörlük yapıyor. Alex'in geçmişi ilginç. Çok genç yaşta California'da girdiği heavy metal grubu Testament'la bir anda üne kavuşuyor ve gitar dergileri kritikleri tarafından 1980'lerde en iyi rock gitaristleri arasına giriyor.

Ama sonrasında hiç beklenmedik bir şey yapıp jazz öğrenmeye karar veriyor ve New School Üniversitesinin jazz bölümüne öğrenci olarak kayıt olup iyi bir dereceyle mezun oluyor. İşte burada okurken Alex Skolnick Trio grubunu davulda Matt Zebroski ve kontrbasda John Davis'le birlikte kuruyor. İlk albümleri "Goodbye to Romance: Standards for a New Generation" 2002'de çıkıyor ve tüm jazz listelerine girerken Downbeat gibi jazz dergilerinden 4-5 yıldız alıyor. Trio albümde ünlü rock parçalarını jazz olarak yorumluyor. Daha sonrasında 2004'te çıkardıkları "Transformation" adlı albümlerinde gruba Maynard Ferguson'la turlamış olan kontrbasçı Nathan Peck'i alıyorlar ve kendi bestelerini de diğer jazz yorumlarının arasına dahil ediyorlar. Alex Skolnick Trio'sunun başarısı günümüze kadar 2007'de "Last Day in Paradise" ve 2011'de çıkarttıkları "Veritas" albümleriyle devam ediyor.

Alex Skolnick'le iki yıl önce her sene Almanya'da düzenlenen Frankfurt Musikmesse'de tanıştım. Ben V8 gitar amfilerinin demonstrasyonlarını yaparken Alex de Peavey amfilerinin demonstrasyonunu yapıyordu. Bu sene yine karşılaşdık ve kısa sürede olsa bir showda birlikte çaldık. Daha sonrasında bu söyleşi için bir araya geldik.

Alex, bu kadar çok projeye nasıl yetişiyorsun? Testament'in yeni albümü çıktı, hem onlarla tura çıkıyorsun hem de Alex Skölnick Trio'ya devam ediyorsun, bunun yanında Trans-Siberian Orchestra şovları var ve şu anda da Peavey için Frankfurt'dasın?

Fazla diyecek bir şey yok. Ben kendimi oldukça şanslı görüyorum. En önemlisi müziği çok seviyorum ve birlikte çalıştığım insanlarla iyi geçiniyorum. Tabii ki müziği seven seyirciye çalmak en güzel duygu. Her müzik türünün dinleyici grubundan gelen değişik bir enerjiyle besleniyorum. Bu benim için çok önemli.

Biraz geçmişten konuşalım. Senin bir gitarist olarak ilginç yönün tabii ki metal'den jazz'a geçiş yapmış olman ve en önemlisi sesini duyurup başarılı olman. Bunu istemendeki etkenler neydi?

Ben de gitara ilk başladığım zamanlarda dinlediğim gitar tanrıları herkesin beğendiği ve popüler olan gitaristlerdi. Eddie Van Halen, ve Randy Rhodes beni çok etkilediler. Seninle aynı yaştayız, sen de biliyorsun o zamanları. Enstrümanı çaldıkça daha çok öğrenmek istediğimi fark ettim. Ama gerçekten herşey Miles Davis'in konserini televizyonda seyrettiğimde değişti. O zaman ki grubunda gitarda Mike Stern vardı ve geleneksel jazz değil fusion çalıyorlardı. O zaman onların doğaçlamasında duyduğum notalar beni çok heyecanlandırdı ama aynı zamanda işin içinden çıkamadım. Kafam soru işaretleriyle doldu. Beni heyecanlandırdı.

İşin içinden çıkamadım derken ne çaldıklarını mı anlayamadın?

Aynen. Gelen sesler güzel ve farklıydı benim için. Rock müzikte kullandığımız formların dışındaydı duyduklarım. Daha sonra akorları önüme koyup üstüne çaldığım zaman ki yaklaşımım yetersizdi, o notalar çıkmıyordu. İşte o zaman jazz öğrenmeyi kafama koydum.

Sen bunları yaşarken zaten bilinen ünlü bir gitaristtin.

Evet, belli bir başarıya ulaşmıştım ama öğrenmek duygusu beni hiç bırakmadı. O yüzden Joe Satriani'den ders almaya başladım ve benim ufkumu bayağı genişletti. Ama problem çözülmedi. Oturup jazz çalışmam gerekiyordu.

Şöyle anlatayım. İlk önce jazz cümlelerini elektrik gitarda rock sound'uyla çalmaya başladım ama kısa bir süre sonra elektrik jazz çalabilmek için aslında akustik jazz temelinin olması gerektiğinin farkına vardım. Herhangi bir Van Halen solosunu duyup çok rahat analiz edip çalabiliyordum ama aynı şey bir John Scofield ya da Mike Stern solosu için geçerli değildi benim için. Çünkü geleneksel jazz armoni bilgim yoktu.

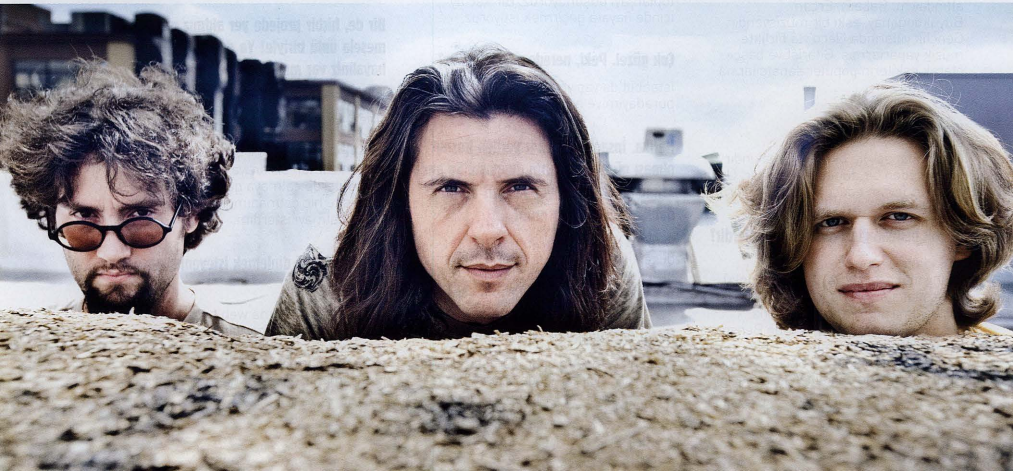

Armoni ve tabii ki ton da çok önemli. Kişisel tondan çok müzik stilindeki tondan bahsediyorum.

Kesinlike katılıyorum. Jazz öğrenirken sürekli Jim Hall ve Wes Montgomery çalıştım sadece o geleneksel tonu anlayıp taklit edebilmek için. Bunu yapmam gerekiyordu. Daha sonra yavaş yavaş güncelleştirmeye başladım. Kendime göre daha modern bir sese sahip olmam gerekiyordu ve sonuçta rock tekniğini de işin içine katmak istiyordum.

Alex Skolnick Trio'sunu gittiğin üniversitede kurdun. Nasıl bir tecrübeydi onca sene sonra tekrar okula gitmek?

Tabii ki ilginçti ama başka çare yoktu. Jazz öğrenmek için ya da jazz müzisyeni olmak için sürekli o çevrede olmam gerekiyordu, buna inanıyordum. O yüzden okul çevresi bana iyi geldi. Işin komik tarafı birinci sene sınıfımdaki öğrenciler benimle pek ilişki kurmadılar. Ben de onların burunları yukarıda tipik jazz öğrencileri olduklarını düşündüm. Sonradan ortaya çıkan gerçek tabii ki ben çok güldürdü. Slayer grubunun açılışında çaldığım için hepsi benden korkuyorlarmış. Sonra kısa zamanda iyi arkadaş olduk hepsiyle.

Akademi benim için mükemmeldi. Sürekli jazz çalınıp, dinleniyordu ve çok iyi öğretmenler derslere giriyorlardı. Ders sonralarında kesinlikle jam session yapıyorduk.

Testament ile yaşadıklarınla karşılaştırıyor muydun?

Şöyle bir gerçek var. Ben Testament'ta çalarken benim çaldığım gitarı en fazla 30-40 saniye duyabilirsin çünkü soloları ben çalıyorum. Herhangi bir rock konserinde eğer ses düzeni iyi değilse zaten bütün olay ritm gitar üzerine kurulu.

Ondan aldığım enerji çok farklı. Kendi triomla jazz çalarken vakit problemi ya da duyulmama gibi bir durum söz konusu değil. Jazz'ın güzel tarafı düşüncelerini ve hissettiğini araştırarak çalmaya devam edebiliyorsun. Doğaçlama o yüzden bir tutku haline geliyor. Ve bunu güzel bir formun üstüne oturttuğunuz zaman bırakmak istemiyorsunuz.

Güzel bir konuya değindin. Ben doğaçlamaya giriş dersleri verirken en önem verdiğim konu form ve takibi.

Tabii ki. Ama bence formu sadece müzisyenin değil dinleyenin de hissedebilmesi gerekir. Bunu yapacak kişi de zaten müzisyendir. Işin içinde o kadar çok etken varki hepsi bir araya gelip oturduğu zaman o sihir ortaya çıkıyor ve dinleyici de bundan besleniyor.

Trio ile yaptığınız albümlerde hala rock parçalarını jazz olarak yorumluyorsunuz?

Eskisi kadar değil ama evet. Son albüm "Veritas"da Metallica'nın "Fade to Black"ini yaptık, o kadar.

Alex Skolnick Trio "Goodbye to Romance: Standards for a New Generation" albümünden bahseder misin? Nasıl gelişti?

Herhangi bir rock ya da metal parçasını alıp jazz armonisi ve ritmiyle yorumlamak fikri akademide jazz okurken aklıma geldi. O zamanlar kafamda tümüyle jazz ritmleri vardı. Ama gençliğimde duymuş olduğum ve sevdiğim rock parçalarının melodileri de sürekli kafamda dolaşırken iki janrı bir şekilde üstüste oturttum. Mesela bir jazz standardının üstüne solo çalarken bildiğim rock melodilerini araya sokuyordum. Bu tür göndermeler zaten jazz müzisyenlerinin çok yaptığı bir şeydir. Charlie Parker'dan Wes Montgomery'e kadar bütün büyük jazz'cılar için geleneksel bir yaklaşımdır. Tümüyle tesadüf eseri bir jazz akor kalıbı çalarken Scorpions'un "No One Like You" parçasının melodisi o kalıbın üstüne oturdu. Biz de bunu aranje edip bir konserimizde çalmaya karar verdik. Dinleyici de bizim kadar zevk aldı dinlerken. Bu gelişmenin üstüne bu yönde gitmeye karar verdik ve albümü çıkardık.

Pop ve rock müzikte melodi tekrarlanır ve akılda kalıcıdır. Jazz'ın güzel tarafı ise melodiyi tekrarlarken değişik şekillerde yorumlayabilirsiniz. Biz de bunu ilk albümümüzde göz önüne aldık.

Ikinci albüm "Transformation"da jazz yorumları dışında kendi bestelerimizi de kayıt ettik. "Last Day in Paradise"da sadece üç jazz yorumu var gerisi tümüyle bestelerimiz. Önceden de söylediğim gibi son albüm "Veritas"da sadece bir jazz yorumumuz var.

Alex, jazz öğrenmek isteyenlere ne önerirsin?

Ben elimden geldiğince müziği hem eğitimini alıp okuyarak hem de çalarak öğrenmeye çalıştım. Ölmeden önce

Charlie Banacos'dan özel ders bile aldım. Ama en önemli basamak jazz dinlemek. Ne kadar çok dinlerseniz o kadar sizinle kalıyor ve anlam ifade etmeye başlıyor. Tabii sevmeniz ve haz almanız lazım.

Günümüzde dinlediğin gitaristler, müzisyenler kim?

Ilk zamanlar Al DiMeola, Branford Marsalis, Thelonious Monk ve John Coltrane beni çok etkilemişlerdi. Tabii ki Jim Hall ve Wes gibi diğer jazz büyüklerimiz de. Ama Al DiMeola sayesinde Chick Corea, Jaco Pastorius ve John McLaughlin'i dinleme fırsatım oldu. Tabii ki bu isimler de sizi doğrudan Return to Forever ve Weather Report'a ulaştırıyor. Zaten Miles Davis'e geldiğinizde nerdeyse tüm jazz tarihini gözden geçiriyorsunuz. Geleneksel jazz'dan fusiona kadar. Benim için Al DiMeola buna sebep olan kişidir.

Günümüzde dinlediğim gitaristlerden beni hala şaşırtan ve ne tür çalsa da, geleneksel jazz ya da fusion, beni en çok etkileyen kişi John Scofield. Bir de Kurt Rosenwinkel, gitaristliği çok farklı ve ilerilerde bir yerde. Her zaman anlamıyorum ama dinlemekden zevk alıyorum.

Türkiye'ye ne zaman geleceksin?

Testament ile İstanbul'a gelmiştim ve çok güzel bir tecrübeydi. Alex Skolnick Trio olarak daha ziyaret etmedik. Umarım en kısa zamanda!

Alex, bu söyleşiye ayırdığın vakit için çok teşekkürler.

Ben teşekkür ederim Mete, seneye görüşmek üzere.

Not: Mete Ege, Londra, İngiltere'de yaşayan bir gitarist ve öğretmen. Uzun seneler stüdyo gitaristliği yaptı. Bu süre içerisinde BBC, Sky TV, ITV ve National Geographic kanalları için kayıt yaparken aynı zamanda bir çok ünlü sanatçıya da eşlik etti. 1997'de George Michael'a çaldığı gitarla listelerde Top10'e girdi. Şu anda American School in London okulunun gitar programını yürütüyor. Mete Ege'nin "London Blues"albümüne Haziran 2013'den bu yana digital olarak ulaşılabiliyor.

Ali Focan – Defne Erginer
ali@nardisjazz.com

Jason Mraz
ile İstanbul konserinden önce...

New- jazz, akustik pop ve pop soul şarkılarıyla tüm dünyada 21 milyonluk satışa ulaşan son yılların en ünlü şarkıcı ve şarkı yazarlarından Jason Mraz, bu yaz İstanbul'da, Life Park'ta 19 Temmuz gecesi bir konser için İstanbul'daydı.

1977 doğumlu Grammy ödüllü Jason Mraz, 2002 yılında çıkardığı ilk albümünün ilk hiti "the Remedy" ile şöhrete kavuştuktan sonra hızla parlamayı sürdürürken, hayatını değiştiren, platin satışlarını katlayarak ününe ün katan 2008 yılında yayınlanan üçüncü albümü "We Sing. We Dance. We Steal Things" ile artık bir dünya starı ve Carnegie Hall'den Sydney Opera binasına kadar dünyanın en prestijli sahnelerinde verdiği konserlerden sonra İstanbul'a da yolunu düşürdü.

Rekorlara imza atan ve 5 milyondan fazla satan reggae havasındaki şarkısı "I'm Yours" — ile Mraz, 51 yıllık Billboard tarihinin en uzun süre listede kalan şarkısı rekorunu da elinde bulunduruyor ve dünya listelerine giren en güzel şarkılarını İstanbul'daki hayranlarına seslendirdi. Dergimiz için de küçük bir söyleşiyi kabul etti.

Öncelikle tekrar röportaj teklifimizi kabul ettiğiniz için teşekkürler.

Ben teşekkür ederim.

Daha önceki röportajlarınızda Doğu Avrupa'yı, özellikle de kökenlerinizin geldiği Polonya ve bunun dışında Türkiye'yi görmek istediğinizi okumuştum. Şu ana kadarki izlenimleriniz nedir?

Henüz dün gece geldim, o yüzden çok bir birikimim yok ancak buraya geleceğimi bir kaç hafta önce öğrendim, ve o andan beri çok heyecanlıydım. Bilirsiniz, yolculuk aslında uçak biletini aldığınızda başlar ve o andan beri buraya gelmeyi bekliyordum. Beni en çok mutlu eden şey ise, beni buraya getirenin müzik olması. Müziğinizin dünyanın bir çok farklı köşesinde dinlendiğini ve insanlara ulaşabildiğinizi bilmek mükemmel bir his.

Peki, müziğe geçecek olursak: Gitar çalmaya geç kabul edilebilecek bir yaşta, 18 yaşında çalmaya başladığınızı biliyorum ve merak ediyorum: Hiç ders aldınız mı?

Hayır, hiç eğitim görmedim. Çocukluğumdan beri müzik ve sözlerle bir şeyler yapabileceğimi biliyordum. Çocukken bunu piyano veya davul ile yapıyordum. Ancak 18 yaşımda gitar ile tanışınca gitarı her yere götürebileceğimi fark ettim ve bu ilgimi çekti. Aslında eğitim görmüş olmayı çok isterdim. Hala müzikal bilgi anlamında bulunmak istediğim yerden ışık yılları kadar uzağım. Zaten bu his de beni kendimi zorlamaya itiyor.

Çocukken ve bugün sizi etkileyen müzisyenler veya gruplar kim?

Müzikal anlamda bir şey diyemem ama genel anlamda 'bilgi' beni en çok etkileyen şey olmuştur. Bilim, neyin nasıl işlediğini öğrenmek beni hep çok meraklandırmıştır ve parça yazmamı da etkileyen temel şeylerdir. Kısaca, merak.

Benim esas sorma sebebim şuydu; Müziğinizin içinde çok farklı türden müziklerin etkilerini duyabiliyoruz. Jazz, latin, funk, vs. Bunların hepsinin nasıl bir araya geldiğini merak ediyorum.

Ben mesela arabada giderken radyoda çalan bir parçanın sonuna gelebilen biri değilim. Sürekli kanal, sürekli parça değiştiririm. Genelde de daha az ticari olan, jazz ve klasik radyoları dinlemeyi severim. Daha çok melodi duyabileceğim. Parça yazarken de aynı şeyi hissediyorum. Elinde müzikal bir fikir olabilir, ama işin prodüksiyon kısmını gelindiğinde o parça bambaşka yerlere gidebilir. Genelde bir parçayı tam anlamıyla bitirmiyorum, işin prodüksiyon kısmını geldiğinde oluruna bırakıyorum çünkü bu sayede parçanın

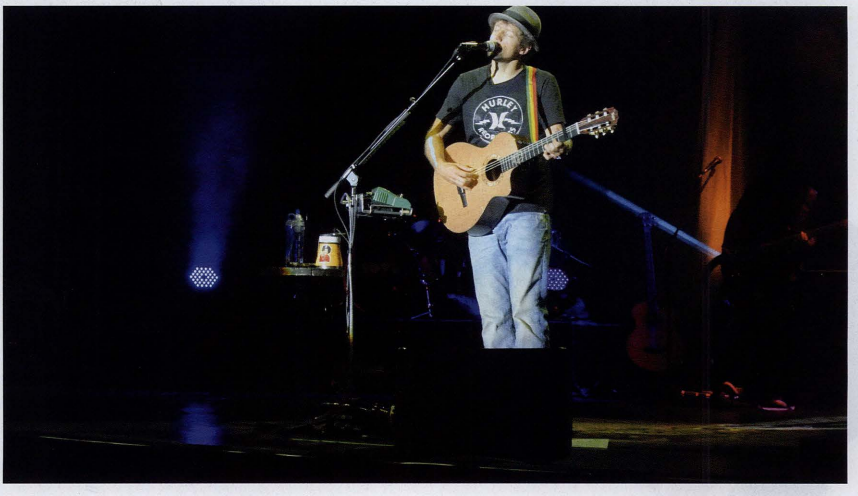

kendini nereye götürmek istediğini görebiliyorum. O yüzden konserlerimde de, albümlerimde de farklı tarzlarda parçalar olmasını seviyorum.

Bunları söylemeniz iyi oldu çünkü ben de parça yazma sürecinizi soracaktım. Müzikal bir fikirden mi yola çıkıyorsunuz, yoksa iyi bir söz bulup onun mu üstüne gidiyorsunuz? O prodüksiyon süreci nedir? Hatta az önceki cevabınızı da hesaba katarak, mesela 'Geek In The Pink' çok funky bir parça. O parçanın o hale gelmesiyle ilgili bir hikaye var mı?

Aslında müzikal fikrin ve sözlerin aynı anda gelmesini tercih ediyorum. "I Won't Give Up" öyleydi mesela. "I'm Yours" da öyle. Ancak bazen de elinizde bir fikir vardır. 'Groove' bellidir, ama o parçayı nereye götüreceğiniz ile ilgili sonsuz ihtimaller vardır. O parça için ne yapacağımı, neler yazacağımı bilmediğim ve kendimi çok sıkışmış halde hissettiğim bir andı. Parça üstünde çalışıyordum. Ben üstümde pembe t-shirt'üm ile oturuyordum, etrafımda da iri siyahi rap'çiler vardı. Bir an kafamı kaldırıp 'Bunu yapabilirim!' dedim. Bir anda yerimden kalktım ve:

"Well, let the geek in the pink take a stab at it" (hafiften parçayı söyleyerek) dedim. Devamında ise bu hikayenin sonunu yazdım.

Peki kendi müziğinizi kategorize etmek isteseniz (ki ben bu kategorizasyon işini hiç sevmiyorum) nasıl adlandırırdınız?

Herhalde pop derdim.

Tam pop değil ama. Ben 'Mraz-Pop' derdim.

Tamam, o zaman pop'un bir alt kategorisi olarak 'Mraz-Pop' denebilir.

Hem müziğinizdeki hem de kendi içinizdeki olumlu hissi nasıl devam ettirebiliyorsunuz?

Aslında şu noktada biraz da görevim olduğunu düşünüyorum. Bunu hem kendim hem de başkaları için yapmak istiyorum. Insanlara mutluluğu daha fazla verebilen bir şey olduğuna inanmıyorum. Kaldı ki, insanlara hayatta neyin yanlış olduğunu veya neyin kötü gittiğini müzik ile söylemeye gerek olmadığını düşünüyorum. O işi haber bültenleri yapıyor zaten. Bir şekilde müzik yapabiliyorum ve bunu yaparken insanlara iyiyi düşündürtebilirim, olumlu hissetmelerini sağlayabilirim. Bunu da kendi deneyimime bağlıyorum, çünkü ben kendimi sürekli o şekilde hissetmek istiyorum. Zaten ne yaparsam yapayım bir birey olarak mutsuz olduğum bir sürü konu var. Dünya zaten şu haliyle kurtarılacak bir yermiş gibi görünmüyor. Ama pes etmemeyi, bir başarı olarak görüyorum. Bu anlamda da kendimi başarılı görüyorum. Yapmak istediğim ise, insanların başarılarına bir 'soundtrack' oluşturabilmek.

Çok fazla konser çalan bir müzisyen olarak çok farklı gruplarla çalıyorsunuz. Bazen ikili olarak, bazen solo, bazense çok kalabalık, nefeslilerin de dahil olduğu gruplarla. Bunlardan çalmayı daha çok sevdiğiniz formasyonlar var mı? Bir de bu değişiklikler sizi zorluyor mu?

Öncelikle, şu ana kadar hiç yapmadığım şeyleri yapacağım bir grup var. Şu an çalışıyoruz, ancak sürpriz olacağı için bir şey söylemeyeceğim. Soruya gelcek olursam, herhangi birini diğerine tercih etmiyorum ancak mesela iki kişi çalmak ile grup ile çalmanın farklı avantajları var. Mesela grup ile çaldığım zaman, her şey çok daha provalı ve önceden belirlenmiş bir parça sırasını takip ediyoruz. Bir yandan da, gruptaki müzisyenler bir çok görevi üstlenmiş oluyor ve haliyle ben daha rahatım. Ancak, perküsyon ile beraber ikili olarak çaldığımız zaman bu sefer her şey ben ve perküsyonun üstüne yükleniyor. Ancak bu sefer de, parça listesini önceden hazırlamıyoruz. Ruhen özgürce sahnede ne istersek onu çalıyoruz. Dolayısıyla ikisinin de kendi içinde artıları var.

Vaktimizin dolduğunu söylediler, o yüzden her ne kadar daha çok sorum olsa da burada söyleşimizi noktalamak zorundayım. Vakit ayırdığınız için çok teşekkürler.

Harika bir sohbetti, ben çok teşekkür ederim.

Tunçel Gülsoy
tuncelgulsoy2@gmail.com

CAZ SANATI,
55 Yıla meydan okuyan bir başyapıt

Pan Yayıncılık kurulalı 26 yıl geçmiş, dile kolay. Neredeyse iki nesil insan yetişmiş arada. Kurucuları değerli Boğaziçi Üniversitesi arkadaşlarım **Işık Tabar Gencer** ve **Ferruh Gencer** müzik kitapları yayınlayan bir kitapevi kurma fikrine kendi tabirleri ile bir takıntı ile başlamışlar, bu alanda bir boşluk olduğunu düşünmüşler. Zaman içerisinde başka kitaplar da yayınlamış olsalar bugün herkes Pan deyince flüt çalan keçiyi değil Beşiktaş'taki müzikseverlerin kutsal dergâhı **Pan Kitapevini** hatırlıyor. Bu günlerde ayrıca bir de müzik kütüphanesi kuruyorlar, Işık hanımın rahmetli babası **Uğur Tabar** beyin kütüphanesi bu yeni kütüphanenin bel kemiğini oluşturuyor. Bir başka müziksever dostları **Eugenia Popescu-Judetz** 'in kendilerine miras olarak bıraktığı ikinci bir kütüphane ile birlikte ortaya Cumhuriyet'in kuruluşundan beri çıkmış hemen hemen tüm müzik kitaplarını içeren muhteşem bir kütüphane çıkıyor.

Geçtiğimiz günlerde **Pan Yayıncılık** tüm gerçek jazz severlerin bildiği eski ama değerinden hiçbir şey yitirmemiş bir kitabı yeniden yayınlayarak müzikseverler ile buluşturdu. Artık aramızda olmayan **İlhan K. Mimaroğlu**'nun **Caz Sanatı** adlı kitabı yeni baskısıyla kitapçılara dağıtıldı. Bu vesile ile ben de dergâhın kapısına vardım, Işık ve Ferruh'u ziyaret ederek çaylarını içtim ve bu güzel kitabın yeniden doğuşunun öyküsünü sizlerle paylaşmak üzere yazdım. O gün Ferruh konuştu:

İlhan bey ile ilk defa 90'lı yıllarda yazılarını yayınlayabilmek için temasa geçmiştik. Önce Orkestra Dergisi için yazdığı yazılarını bir kitap haline getirdik ve daha sonra tüm kitaplarını sırayla yayınladık. Caz Sanatı onun Amerika'ya henüz gitmeden önce yazmış olduğu kitabı idi ve 1958'de yayınlanmıştı. Bugün 55 yıllık bir kitaptan bahsediyoruz. İlhan bey bu kitabın ilk yayınlanmasından sonra Amerika'ya gitmiş ve oraya yerleşmişti. O kitabını da yeniden yayınlamak istedik ama bize 'bu kitabın yeniden yayınlanmasını istemiyorum, görüşlerim değişti, yayınlamak isteseydim yeniden yazmak isterim' dedi. Bu kitap Türkiye'de ilk yayınlanan jazz kitabıdır ve meraklıları tarafından altı çizile çizile defalarca okunmuştur. Cüneyt Sermet'in kitabı bu kitaptan çok sonra yayınlanmıştır. İlhan bey vefat edince eşi Güngör Hanım ile kitabı tekrar yayınlamak üzere görüştük, kabul edince de işe giriştik. Orijinal baskısının giriş yazısında İlhan Bey bu kitabı yazarken ortalama bir dil kullandım diyor ama Türkiye aradan geçen sürede o kadar değişti ki nesiller bir birini anlayamaz oldu. Bu yüzden kitabın dilini bugüne göre sadeleştirmek gerekti. Mesela o zamanlar doğaçlama kelimesi olmadığı için onun yerine 'irtical' kelimesi kullanılırmış. Ama kitabın bütününe ve içeriğine aynen sadık kaldık.

*Güngör Hanım çok değerli bir kitap olduğu için bu kitabın yayınlanmasını istedi, aslında yayına hazırladığımız bir başka İlhan Mimaroğlu kitabımız daha var; **On bir çağdaş besteci**, yakında onu da yayınlayacağız. Her iki kitap da aradan uzun yıllar geçmiş olmasına rağmen henüz seviyesi aşılmamış kitaplar ve sadece tarihi değerleri açısından önemli değiller. Küçük hacimli ve zengin içerikli okuyanı gerçekten doyuran kitaplar. Bir çeşit müziğe giriş kitapları. Arkasında o zaman İlhan beyin yazmış olduğu bir diskografi de var. Onu da olduğu gibi tuttuk. Günümüzde birçok jazz kitabı var ama bu hem Türkçe yazılmış hem de özgün bir eser, onu okuyarak çok şey öğrenmek mümkün.*

Kitap konusunda konuşmam gereken bir başka insan olarak Ferruh bana değerli müzik insanı, hocası ve besteci **Alper Maral**'ı önerdi. Bir başka açıdan **Caz Sanatı** kitabını onun ağzından dinledim.

*İlhan Mimaroğlu benim pirimdir, hocam Ahmet Yürür ile birlikte hayatıma yön veren en önemli insandır. Benim kendi jazz serüvenimin başlamasında İlhan Mimaroğlu'nun çok büyük etkisi olmuştur. İlk dinlediğim jazz albümü olan **Modern Jazz Quartet'in Blues On Bach** onun ve Nesuhi Ertegün ile ortak yapımıdır. İlk aldığım **Charlie Mingus**'un **Mingus at Carnegie Hall** konser albümünün de yapımcısı odur. Onun Freddie Hubbard ile birlikte gerçekleştirdiği ve tüm parçalarının bestecisi olduğu **Sing Me a Song of Songmy** albümü bana göre elektronik müzik adına yapılmış en önemli çalışmalardan biridir ve benim kendi kompozisyonlarım için çok önemli bir etki olmuştur. Ben Pan Kitapevinin 26 yılının son 25 yılında önce hayran ve okur, sonra sempatizan ve daha sonra da yazar olarak hep var oldum. İlhan bey hakkında en çok yazı yazmış, konuşma yapmış kişi de benim. Yapıtları hakkında epey fikir sahibi olduğum söylenebilir. **Caz Sanatı** kitabının yeniden yayınlanmasını çok önemli buluyorum, bu küçük kitap hem çok sıra dışı hem de çok önemli bir başyapıt. Jazz müziğine başlamak isteyenlerin birçok şey öğrenebileceği iyi bir başlangıç kitabıdır. Bu kitabı eline alan bir kişi 1,5 saat sonra onu rahatça bitirerek ilginç bir müzik lezzeti tadabilir ve sıra dışı düşüncelerle donanmış olarak yeniden jazz dinlemeye başlayabilir.*

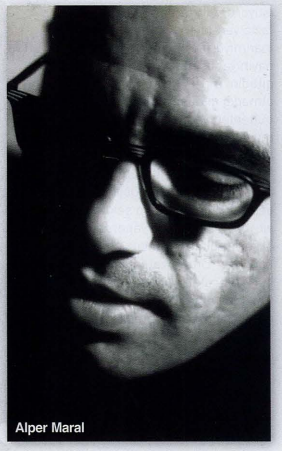
Alper Maral

Alper'e aradan geçen 55 yıldan sonra bu kitabın devamını yazsan nasıl bir şekilde yazardın diye sordum:

Kitabın stiline sadık kalarak o devirden sonra gelen dönemlerden ve müzisyenlerden bahsederdim. Ama daha önemlisi bence kitabın satır aralarında mevcut bulunan toplumsal ve felsefi boyutlarına işaret eden bir devam yazmak isterdim. Günümüzde her türlü diskografik ve biyografik bilgiye ulaşmak zaten mümkün. Ama İlhan beyin benimsemiş olduğu tartan, ölçüp biten, hafif eleştiren tarzda kuramsallaştıran bir metin yazabilmek için müziği iyi bilmek ve kırk fırın ekmek yemek gerekiyor.

Alper bu kitabın devamını yazar mı bilinmez, ama halen yazma aşamasında olduğu iki kitaptan bahsetmemiz lazım, bunlardan ilki ustam ve hocam diye nitelendirdiği **Emin Fındıkoğlu** hakkında bir kitap. Onun 30 yıl önce Moda Sinemasında verdiği bir konserde ilk defa yazılı jazz ile tanışmış. Onun vefa borcuyla bu kitabı yazmak için yola çıkmış. İkinci kitap ise Türk jazz'ının en önemli isimlerinden birisi olan **Tuna Ötenel** hakkında yazacağı kitap. Ayrıca Almancı Türküler adlı bir kitap hazırlıyor. Daha birçok kitap projesi yolda bekliyor, bunlardan en çok önem verdiği ise ömrüm vefa ederse diye vurguladığı "**Müzikte ve Edebiyatta Sessizlik**" adlı kitabı olacak. Halen Yıldız Teknik Üniversitesi, Bilgi Üniversitesi, Galatasaray Üniversitesi ve Marmara Üniversitesinde değişik statülerde çalışarak "çocuklarım" dediği öğrencilere müziğin ışığını bıkmadan ısınmadan taşıyor. Söylemeye gerek yok ama söyleyeyim, bu kitaplar da **Pan** tarafından basılacak.

Kitabın beni en çok etkileyen yönü ise onun zamana karşı duran sessiz ve derin içeriği oldu. Sihir bence bu noktada düğümleniyor, zamana karşı durabilen baş eserler yaratabilmek. Her şeyin hoyratça tüketildiği bir dünyada İlhan Bey bize sessizce bir ders veriyor. Benim önerim kitabı elinize alarak bu dersi kendi benliğinizde hissetmeniz.

Alper Maral

Yeniden Caz Sanatı

"Türkiye'de yayınlanmış ilk caz kitabı," İlhan Mimaroğlu'nun Caz Sanatı 55 yıl aradan sonra yeniden basıldı

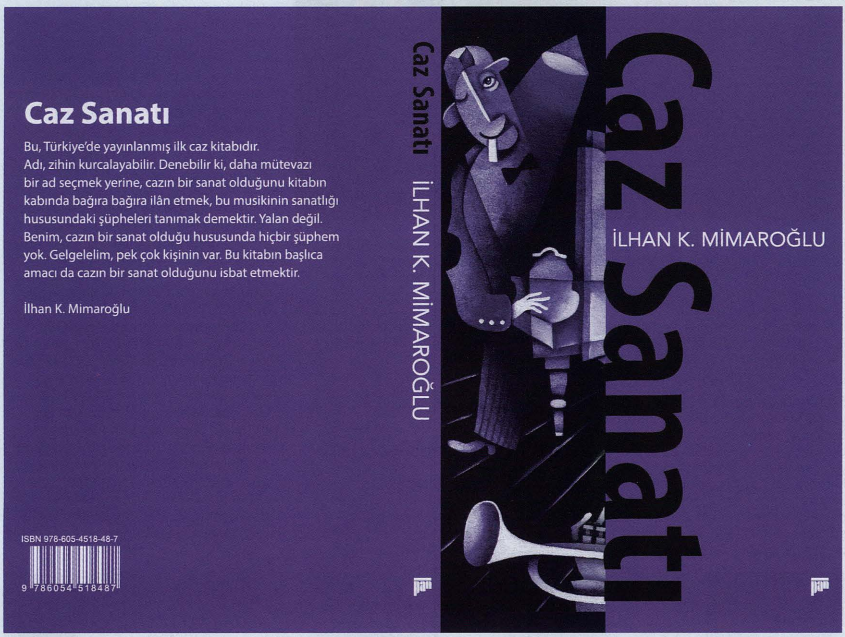

Türkiye'de yayınlanmı ş ilk caz kitabı," İlhan Mimaro ğlu'nun Caz Sanatı 55 yıl aradan sonra yeniden basıldı

İlhan Mimaro ğlu'nun Caz Sanatı adlı kitabı ilk yayınlandı ğı 1958 yılından tam 55 yıl sonra tekrar gün ı şığına çıkıyor. O günden bu güne müzikte, özelinde caz müzi ğinde gözardı edilemez de ğişimler, dönü şümler ya şandı, şüphesiz, hattâ bunların bazılarını bizzat Mimaro ğlu yönlendirdi; öncülü ğünü yaptı, adını koydu, üretti, yüreklendirdi, kimi zaman da kar şısında durdu, kıyasıya ele ştirdi. Bu açıdan kitapta son festivalin medyatik yüzlerini aramak bo şuna. Bulmak isteyen bamba şka bir şey buluyor öte yandan: Artık tarihsel bir tür olan cazın en kıpırtılı döneminde yazılmı ş, yetkin bir tanıklık tutana ğı... Charles Mingus'un, Miles Davis'in otobiyografileri gibi—hem geçmi şe dair, hem de daha çok uzakta duran, varılmamı ş ufuklara i şaret eden, kapalı, sırlı bir metin.

Kitap Türkiye için yazılmı ş; Türkiye'nin Batı'ya bakı şındaki dönü şümün, pusula ayarındaki de ğişimin de izlerini takip etmek mümkün. De ğişenler yanında de ğişmezler de belirginle şiyor, öte yandan; hem cazda, hem de izler-kitlesinde... Kitabın ilk baskısında, künye sayfasının hemen ardında yer alan epigraf, aslında tam da buna işaret ediyor:

Modalar geçer, kültür kalır. Bazan modaların ardındaki kültür göze çarpmaz. Bazan da bir kültür ba şarısı moda artıklarıyla birlikte çöp tenekesine dökülür.

Sergei Eisenstein

Epigraf da, altındaki imza da manidar... Kısa bir paragrafta sanat, hattâ kültür tarihi özeti... İsteyene de caz kıssası... Rus/Sovyet enteljansiyasının takibat altında oldu ğu bir dönemde, "Amerika Sesleri"ne dair bir çalı şmada söze böyle ba şlamak, ancak Mimaro ğlu gibi gözü pek bir dava insanının harcı olsa gerek. Kelime oyunuyla sınırlı kalmasın: Amerika Sesleri aynı zamanda Mimaro ğlu'nun 1956'da yayınlanan ilk kitabının adı... Belki bir gün, "toplu eserleri/külliyatı"nda, onun da yeniden basılmasına şahit oluruz. (Hemen bu noktada, Caz Sanatı'nın yanı sıra, Mimaro ğlu'nun Günsüz Günce (1989), Elektronik Müzik (1991), Ertesi Günce (1994), Yokistan Tasarısı (1997), Geldim Gördüm Geçtim Gittim (2001) ve Other Words (2004) gibi son derece önemli kitaplarını yayınlama yüreklili ği gösteren Pan Yayıncılık'ı, özellikle de

2

Mimaro ğlu'yla uzun yıllara yayılan kadir şinas yakınlıklarıyla, kuruculları Işık Tabar ve Ferruh Gençer'i minnetle anmamız gerekiyor. Bu kitaplar Mimaro ğlu okumaları için şüphesiz en önemli, en gerekli, ba şat kitaplar. Yeri gelmi şken, di ğer yayınevlerinden çıkanları da

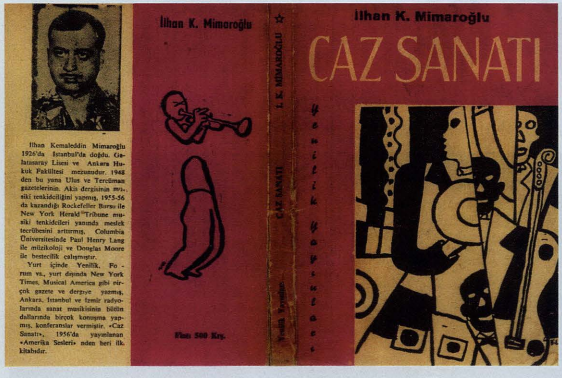

sıralayalım: Müzik Tarihi (Varlık Yayınları, 1961 itibarıyla), Kar şı Kö şe (İyi Şeyler Yayınevi, 1996), New York Kapı Dı şı Sanatı (YKY, 2002), Sinema Kö şelerinde (Okuyan Us, 2007) ve kolay bulunamayacak Amerika Sesleri (Do ğuş Ltd. O. Matbaası, 1956), Caz Sanatı (ilk baskı: Yenilik Yayınevi, 1958), 11 Ça ğda ş Besteci (Forum Yayınları, 1961).

Sözü fazla uzatmadan, "sahafiye"den yeni ürüne uzayalım: Mimaro ğlu'nun de ğerli e şi, sesini Tract' tan tanıdı ğımız Güngör Hanım sayesinde bu yayın, yeniden basım gündeme geldi. Güngör Mimaro ğlu hayatı boyunca oldu ğu gibi sonrasında da İlhan Bey'in en önemli destekçisi olarak çok büyük bir i şe giri şti: Sadece kitapların de ğil, müziklerin de yeniden basılması için çe şitli giri şimlerde bulunuyor; hattâ gün yüzü görmemi ş yapıtları, ya da gizli kö şelerde kalakalmı ş nadiratı yeni ku şaklara ula ştırmaya çabalıyor. Bu basım, "bu sefer de" onun sunu şuyla ba şlıyor. İlk baskıdan farklı olarak, bildik caz ustalarının bildik görselleri yerine, son derece ilginç, istisnaî foto ğraflara yer veriliyor. Onun dı şında kitabın içeri ği, yapısı korunuyor. Sadece 55 yıllık dönü şümler göz önüne alınarak, dilde bazı güncelle ştirmeler yapılıyor.

Kitap "Caz nedir?" sorusuyla ba şlıyor. İlk bölümde "dindi şı müzik"ten swing 'e; biçimden "ses maddesi"ne, tempo'dan çalgılara, temel ö ğeleri ve ilkeleri tarif ediliyor. İkinci bölüm "Kongo'dan Carnegie'ye" ba şlı ğıyla ilginç bir caz tarihi anlatısı sunuyor. Bu bölümün son kesiti "Cazın Avrupa Bestecili ğine Etkisi" ba şlı ğıyla cazın sınırlarını aşan bir ilgi alanına yöneliyor.

Üçüncü bölüm çalgılar üzerinden öne çıkan ustalara, sanatçılara ayrılmı ş. Trompetle ba şlıyor, büyük orkestralarla bitiyor.

Kitabın sonunda dört tane ek var: Türkiye'de caz; İngilizce deyimler (caz terimleri) sözlü ğü; diskografya ve bibliyografya. Yeni basım, resimler hariç 132 sayfa. Fazla tarife gerek yok: Bir solukta okunacak; ilginç, i şlek, özgül ve son derece özgün bir metin. İlhan Bey'in gözünü budaktan sakımayan, karanlık espri anlayı şı ve muziplikleri kitabın rengini vermeye yetiyor. Buyurun size Önsöz'den kısa bir alıntı:

Kitabın sonunda, salık verdi ğim kitap ve plakların bir listesi vardır. Bu listelerin pek de i şe yarayaca ğını sanmıyorum. Kitabım, batıdaki örneklere benzesin diye koydum bu listeleri. Adları verilen kitap ve plakları edinmek istiyenler arasında ancak birkaç bahtlı ki şi isteklerini yerine getirebileceklerdir. Bu önsöz yazıldı ğı sıralarda Dolar, 9 liraya yükselmi ştir. Bu demektir ki, listedeki kitaplardan hiçbirini 30 liradan a şağı satın alabilmek-eskiden gelmi ş ve kitapçılarda kalmı ş olanlar dı şında- mümkün olamayacaktır. Plaklara gelince, Gümrüğü ve Maliyesi, pla ğı ve bütün musiki dinleme malzemesini, eroin ve kokainle hemen hemen aynı sayan bir ülkede, "kö şeba şındaki dükkândan git, al" der gibi plak listesi vermek biraz hayalperestlik oluyor. (eski baskıda s. 9; yeni baskıda s. 10)

Alper Maral

Vietnam Savaşımız

İlhan Mimaroğlu'nun çığır açan yapıtı Sing Me a Song of Songmy

1960'lardan itibaren soğuk savaşın gerilimiyle iyice verimli bir hâle gelen politik bilinç ve tavır zenginlikleri, müziğin birçok biçiminde de kendine alan ya da destek buldu. Özellikle gelişimi aynı dönemle örtüşen elektronik müzik, getirdiği yeni deyiş ve teknolojisinin eklediği ifade aygıtları kadar, kurduğu gramerle de bu süreci en üst düzeyde etkinleştirdi.

İlk etapta öznel ses öğelerinin ve metinlerin kolajı/montajı ya da manupulasyonu şeklinde yol alınırken, ses nesnelerinin ve ikonlarının girift alt metinlerini ön plana çıkartacak kurgular, dönemin popüler sanatı sinemaya koşut bir müzik tasarımını, tavrını gündeme getirdi. Bu montaj mantığı özellikle politik deyişlerdeki çiğliği birebir müzik kurgusuna katabildiğinden, bestecinin eline çok sağlam bir malzeme vermiş oluyordu.

Komünist Manifesto'dan çığ siyasî-iktisadî propaganda spotlarına; donuk

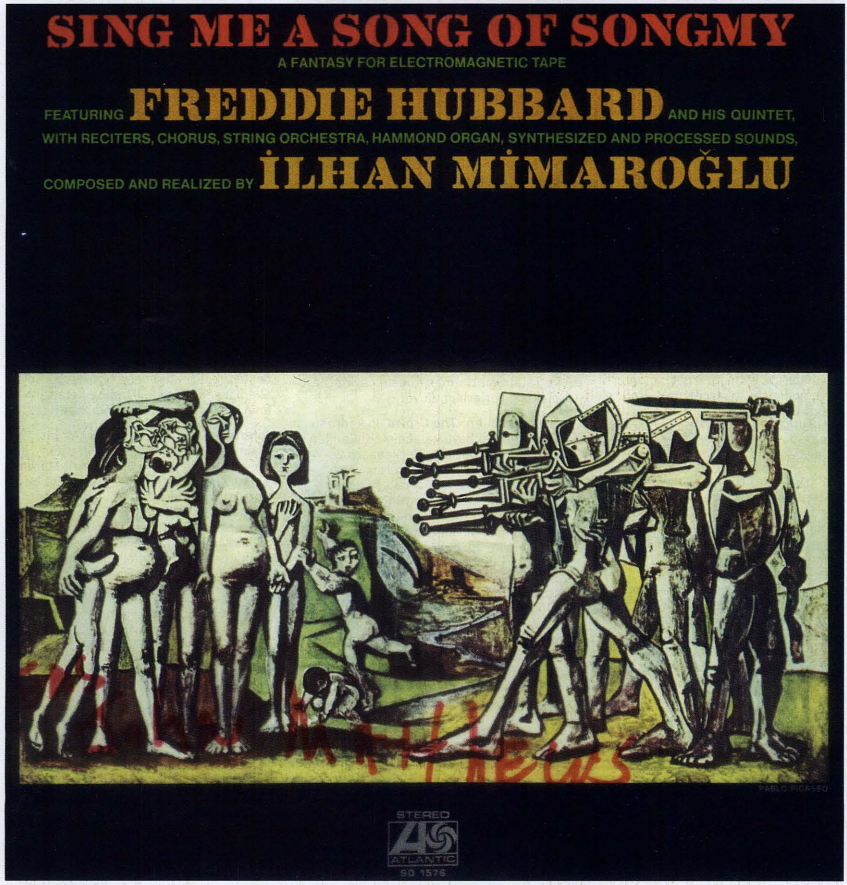

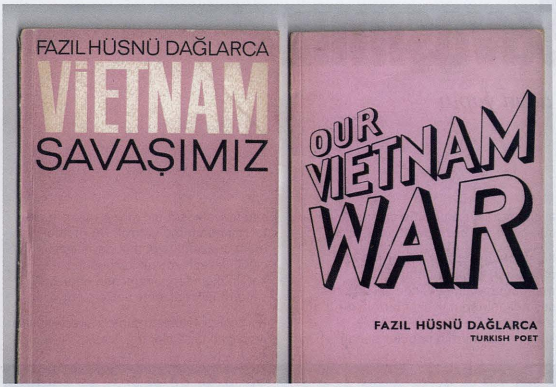

okumalardan, sokak çatışmaları kayıtlarına; Hitler – Mussolini söylevlerinden fabrika seslerine, politik duruşları imleyecek ses ikonları, Luigi Nono, Bernd Alois Zimmermann, Luciano Berio, Herbert Eimert, Karlheinz Stockhausen, Louis Andriessen gibi bambaşka bestecilik yöntem ve söylemlerine sahip birçok sanatçının en güçlü eserlerinde yerlerini bulurken müzikçi kimliği kadar net politik tavrıyla da konumunu belirginleştiren bestecimiz İlhan Mimaroğlu'nun yapıtlarında da en önemli karakteristiklerden birini oluşturdu.

Vietnam'da talan edilen bir köyün adından kurulan "***Sing Me a Song of Songmy***," İlhan Mimaroğlu'nun ve elektronik müzik tarihinin en güçlü ve önemli yapıtlarından. Aynı zamanda, birbirinden farklı medyanın, politik bir söylemi alt-metin edinen bir müziğin derinliklerine yerleştirilmesi; montaj mantığının eser tasarımındaki girift işlevi ve tüm bu unsurların tam anlamıyla müzikal bir anlatı formunda kotarılması, tanıtacak olduğumuz plağın bağlamımız içindeki niteliğini ortaya koyuyor.

1990'lı yıllarda, Türkiye'yi nadir ziyaretlerinden birinde, besteciyle bu eser hakkında konuşma fırsatı da bulabilmiş olduğumuzdan mutfağına da bir göz atacağımız Sing Me a Song of Songmy, A Fantasy for Electromagnetic Tape alt başlığını taşıyor ve dünyanın en çok aranan yapıtlarından biri olmasına yolaçan kadrosuna işaret ediyor: "*Featuring* ***Freddie Hubbard*** *and his Quintet, with Reciters, Chorus, String Orchestra, Hammond Organ, Synthesized and Processed Sounds, Composed & Realized by* ***İlhan Mimaroğlu*** *on Poems by Fazıl Hüsnü Dağlarca & Other Texts.*" Bugün için biraz karmaşık, ancak o yıllarin kolektifliğini yansıtmasıyla, dönemi için son derece alışıldık bir yapıt tanımı. Hatırlanması gereken, 1960'larda başlayan disiplinlerarası ya da multidisipliner mantıkta eser buluşmaları; ya da, daha doğrusu, bu unsurlara farkındalığın ve yönelimin artması... Çift kapaklı tek plağımızın kabındaki her noktayı dolduran metin ve imge yoğunluğu da bu tavrın görsel izdüşümü niteliğinde.

İki büyük bölümle plağın iki yüzüne ayrılan eser, on organik alt bölüme sahip. Olağanüstü bir konuşma kurgusunun müzik kılındığı ***Threnody for Sharon Tate*** ile başlayan yapıt, elektronik seslerle harmanlanan Mary Ann Hoxworth'un resitasyonundan Hubbard Beşlisi'ne ve yaylı sazlar orkestrasına ayrılmış pasajlara evriliyor. Ardından gelen ***This is Combat***, ***I Know***, müzik – metin ilişkisinin dorukta kurulduğu bir bölüm: Fazıl Hüsnü Dağlarca' nın Poverty olarak çevrilen şiirini Vietnam'lı şair NHA-KHÊ okuyor. Bu arada şiirleri, "*Fazıl Hüsnü Dağlarca: Selected Poems*," *University of Pittsburgh Press* künyesiyle adresleniyor ve Talât Sait Halman'ın usta çevirisiyle plaktaki yerlerini buluyor.

Üçüncü bölüm, ***The Crowd***'un kadrosu ve sonoritesi hayli kalabalık. Kullanılan metinlerden bazıları Kierkegaard ve Dağlarca'ya ait; Mary Ann Hoxworth, Charles Grau ve (kapaktaki şekliyle) Güngör Bozkurt resitasyonları yaparken montaj/kurgu mantığında son derece dramatik bir yerini bulmuşluk—A. Scriabin'in, op. 8, Si-bemol minör (piyano) Etüdü'yle—kayda geçiyor. Elektronik müziğin bu önemli gramer özelliği, müteakip bölümdeki, Brahms'ın *Ein Deutsches Requiem* eserinin alıntılanmasıyla bambaşka bir bağlam daha kazanıyor: ***What a Good Time for a Kent State***, acı bir ironiyle dolup taşarken beşli, koro ve yaylı çalgılar orkestrasının "pür" müziği örnekler tavrıyla buluşuyor. Burada, "pür" sıfatını tırnaklamamızın bir ideolojik sebebi de var, şüphesiz: Kendisi de ideolojik olarak kullanılagelen bu müzik-böler sıfat, birçok yazımızda deşifre ettiğimiz elektronik müzik kliklerine/cephelerine de işaret ediyor.

İkinci yüz, Monodrama olarak son derece isabetli adlandırılmış, Hubbard solosu (ve ardından, trompet sesinin elektronik ortamda işlenmesi / farklılaştırılması) ile başlıyor. Yine kalabalık ve girift bir kimyanın ustaca kotarıldığı, ardından gelen ***Black Soldier*** bölümünde, Dağlarca'nın *Colored Soldier* şiirindeki 'renkliliğin' negatif alt-metnini dile getiren 'siyah asker' Hubbard oluyor: Olağanüstü şiir, olağanüstü okunuyor ve 1960'lardan '70'lere geçişteki politik sancılardan bir diğeri de bilgece müzikle buluşturuluyor: Irkçılık, militarizm, insan hakları, vs., aşağı yukarı herşey, tartışılırken, gününü yakalayan, hattâ biçimlendiren bu eser haklı başarısına doğru güçlü bir hamle yapıyor. Bizce çoğu çiğ, niteliksiz, berbat ürünlerle temsil edilen politik müzik (hattâ ötesinde, politik sanat), slogan kabalığından ya da serzeniş naifliğinden uzak, nitelikli ve güçlü, nadir yapıtlarından birine kavuşuyor.

Yedinci bölüm ***Interlude I*** başlığını taşıyor. Sadece Beşli'miz var: Freddie Hubbard, trompet ve flügelhorn; Junior Cook, tenor saksofon; Kenny Barron, piyano; Art Booth, bas; Louis Hayes, davul. Anlaşılası, modern jazz'ın en sıkı kadrolarından biri! Zaten hem okumalı pasajlarda hem de açık bölümlerdeki ustalıkları, bu son derece ileri projenin jazz ayağındaki isabetliliği kanıtlar nitelikte. Bu noktada, birçok "eklemlenme" ilişkisinde doğaçlama unsurunun, "herkesin (sadece) bildiğini çalması" neticesinde organikleşememe; en azında entegre olamama sonucunu verdiği, sakil ve eğreti durduğu, kötü örnekleri arttırıcı genel durumuna işaret etmekte fayda var. İlhan Bey'e proje hakkındaki ilk sorumuz, böylesi zor bir kimyayı nasıl kurabildiği yolundaydı; cevabı ise sürecin ne denli zor olursa olsun projede yer alanların son derece profesyonelce çalışmasından ve bütünü görebilmesinden ötürü beklenebilecekten daha hızlı/esnek yol alındığı şeklindeydi. (Diyalog detayları ânın büyüsünde biraz silindi, haliyle...)

Interlude II adlı bölümde herkes var; üstüne üstlük Hammond orgu çalan, projede orkestraları yöneten Arif Mardin. *Lullaby For a Child in War* ('Savaşta bir Çocuk İçin Ninni', diyelim) adlı şiirini Vietnamlı şair NHA-KHÊ kendi dilinden okuyor. Bu nokta da elektronik müziğin '70'leriyle barışık: Çokkültürlülük, çokkatmanlılık, çokmetinlilik gibi ***çokdillilik*** de genel-geçer, ve ileride tekrar örnekleyeceğimiz bir nosyonumuz.

En dramatik bölümlerden bir diğeri de yapıtın zirvelerinden ***And Yet, There Could Be Love***. Başrollerde Dağlarca ve NHA-KHÊ var. Sona gelirkenki bu zirve bir ***Postlude*** ile kapanıyor: Hubbart ustalığı elektroniklerle birleştirilirken bir Ché Guevara şiirinden alınmış birkaç 'son kelime,' Güngör Hanım tarafından okunarak, yaratılan iç-zaman'a veda ediliyor. Ya da, başka bir iç-zaman başlatılıyor.

oOo

Birkaç ek not olarak, yukarıda anılmayan tüm diğer metinlerin İ. Mimaroğlu'ya ait

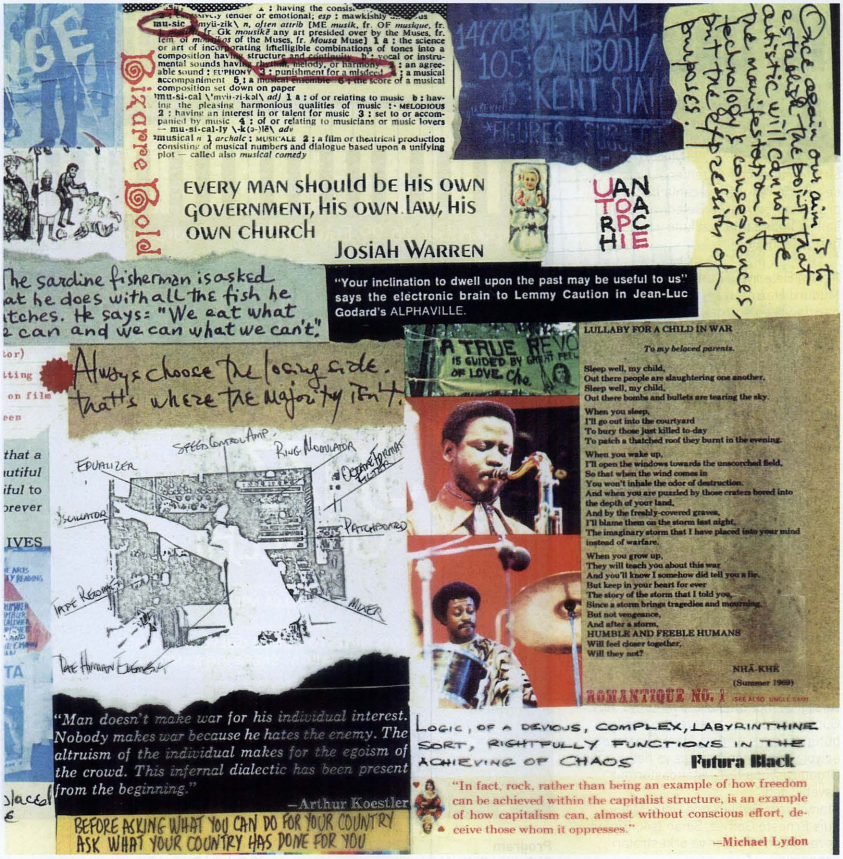

olduğunu; kapak resminin P. Picasso'nun Kore'de Katliam adlı tablosu olarak belirtlendiğini; iki kapağın içine yayılan zengin kolajın hem görselleri hem de Ellington, Ives, Hubbart, Mahler, Allegro, Warren, Lydon, Koestler, Godard, Furtura Black, ÑHA-KHÊ ve tabiî Mimaroğlu metinleriyle başlı başına ayrı bir yazıya konu olduğunu belirtmekte fayda var.

Son olarak, ***İlhan Mimaroğlu*** Arşivi için besteci tarafından hazırlanmış metinden de bir alıntı yapmak isterim:

Yapıtın adı da İngilizce bir sözcük oyununa dayandığı için bir başka dile doğru olarak çevrilemez: "Bana bir Songmy şarkısı söyle" ancak bu adın anlamını yansıtıyor, sözcük oyununu değil. (Songmy, Viyetnam'da Amerikan kıyımlarının başlıcalarından birinin yeriydi). Yapıtın plâğında program notları ve söz-şarkı metinleri yerine, çoğunlukla, müzikteki sözlerin anlamlarına değinen alıntılar yer almıştır; genel bir anlatışla, topluluklara, yığınlara, örgütlere, vb. karşıt olarak bireyin önemini vurgulayan alıntılar. Bu ara, İngilizce olmaması nedeniyle, Viyetnam dilindeki şiirde ne dendiğine de yer yerilmiştir: "Üyu, çocuğum.../ Dışarda bombalar, kurşunlar göğü parçalıyor.../ Uyandığında.../Yeni örtülmüş mezarları görüp şaşırdığında.../ Bunların dün geceki fırtına yüzünden olduğunu sana söyleyeceğim...

Künyemiz uzun, yayıncımız ***Atlantic Recording Corporation***, etiket Atlantic SD 1576 LP, prodüktör o yıllarda Atlantic'te Duke Ellington'u, Charles Mingus'u miksleyen, Turnabout'a yön veren ve Finnadar'ı kuran—bu yüzden de bazı klikleri korkutan İlhan Mimaroğlu. Yıl 1971—bazı şeylerin sonu, bazılarınınsa başlangıcı...

*

Bu yazı, Vietnam mezbeleliğinin benzerlerinin yaşandığı günümüze bakarlığıyla da İlhan Mimaroğlu'nun önemini koruyan gürbüz tavrı ve ayrıksı yapıtına dair. Her geçen gün "daha beterine" hazırlanmamızı öneren devranda ışığı sönmeyen bir uyarı fişeği gibi... Biraz da bu sıkıntıyla, tekrar yayınlanmasını önermek bana makul göründü: Daha önce, farklı başlıklar fakat yakın içeriklerle *Koara Dergisi*, sayı 2, Mart, 2006, ss. 17 – 18 ve *Lull Dergisi*, Sayı 9, Mart 2003, İstanbul; ss. 57 – 58 künyeleriyle yayınlanmıştı.

Sercan Burtaçkıray
sercanburtac@gmail.com

11. Uluslararası Alanya Jazz Günleri

Alanya Belediyesi tarafından bu yıl 11'incisi gerçekleştirilen Uluslararası Alanya Jazz Günleri, 26-29 Eylül 2013 tarihleri arasında düzenlendi. Jazz severlerin her yıl heyecanla beklediği organizasyon Alanya Belediyesi'nin ev sahipliğinde tarihi Kızılkule yanında gerçekleştirildi.

Alanya Belediyesi Park ve Bahçeler Müdürü Nazmi Uyar, dergimiz baskıya hazırlanırken sürmekte olan organizasyona ilişkin açıklamasında "Ülkemizde yapılan Jazz Festivalleri arasında kalitesiyle kısa süre içinde jazz çevrelerinde kabul görerek istikrarla devamlılığını sağlamakta olan Alanya Jazz Günleri, her geçen yıl biraz daha gelişerek tüm jazz müzisyenlerinin çalmayı keyifle kabul ettiği bir organizasyon halini aldı. Türkiye'nin ve dünyanın ünlü jazz müzisyenleri, tarihi Kızılkule'nin eşsiz atmosferinde, yeni albümlerinden jazz standartlarına kadar geniş bir repertuarla dinleyicilere unutulmaz, müzikle dolu geceler yaşatacaklar. Son yıllarda festival kapsamı genişletilerek yerli müzisyenlerin yanısıra yabancı müzisyenlerin de katılımıyla daha ilgi çekici ve iddialı bir program sunularak, yerli ve yabancı tüm dinleyicilere daha fazla hitap etmek amaçlanmıştır. Radyo D'nin de medya sponsoru olarak destek verdiği 11'inci Uluslararası Alanya Jazz Günleri, sadece jazz severleri değil bütün müzik severleri Alanya'ya davet ediyor. Konserler ücretsiz ve halka açık. Organizasyona tüm vatandaşlarımız davetli" dedi.

Alanya Jazz Günleri'nde Della Miles, Luis Ernesto Gomez, Sinan Işık, Birsen Tezer, İlham Gencer ve orkestraları sahne aldı.

Program

26 Eylül / Della Miles
27 Eylül / Luis Ernesto Gomez & Gülseren Gomez "La DesCarga" Salsa Big Band
28 Eylül / Sinan Işık Quartet
28 Eylül / Birsen Tezer
29 Eylül / Jülide Özçelik
29 Eylül / İlham Gencer Quintet

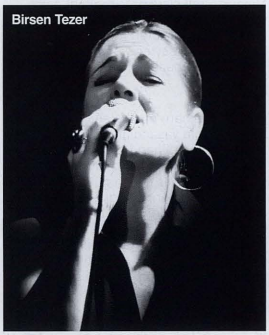
Birsen Tezer

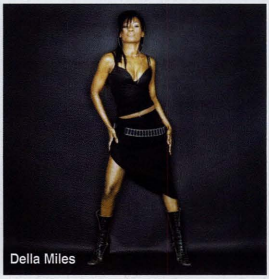
Della Miles

La DesCarga

Füsun Levet
jazzforever23@gmail.com

Fransa, Paris

Hayati Kafe uzun yıllardan sonra Türkiye'de...

Kavurucu sıcakların sonuna geldik galiba... Bu sıcak yaz gecelerinde Küba'dan bir anım gelir aklıma. Karayip sularıyla ıslanan nefis bir kumsal. Yakıcı güneşin etkisiyle acaba serap mı görüyorum dedirten bir görüntü. Kumsalda yalınayak yürüyen dört kişi. Kontrbasını, kongasını, gitarını kucaklamış geliyorlar. Plajda müzik yapacaklar. Tam yanı başımda durup (ilginç, niçin ben?) en güzel boleroları söylemeye başladılar. Nasıl utandım ve kıskandım anlatamam. Nedenine gelince: koskoca plajda kontrbas görmek beni birdenbire Kuşadası'ndaki konserlerimiz sırasında adı geçen enstrümanı bulmakla ilgili yaşadığımız sıkıntılara götürdü. Hiç de ucuz olmayan bir fiyata kiraladığımız ama gövdesinde çatlak olan bir kontrbas örneğin... Münakaşalı bir telefon görüşmesinden sonra İzmir'den yeniden yollananın da hiç farklı olmadığı... Küba halkının belki de müzikle iç içe yaşaması nedeniyle sıcakta, kumsalda enstrümanlarını yüklemiş gelen müzisyenleri kimse yadırgamıyor ve dekorun parçası oluyorlar adeta.

Kuşadası'nın, jazz açısından biraz daha farklı olduğu aşikar bu kadar yıl sonra. Dinleyiciler çoğaldı. Mekanlarında bu müziği yapmak isteyenler de var. Ama daha çok prestijli olduğunu düşünerek ilgi gösterdiklerini sanıyorum bazılarının. Ben ancak bu konuda bana benzeyen kişilerle olmak istediğimden 7 Bilgeler'i seçtim konserlerim için. Bilge ve Gülgün Yamen çifti doktor esasında. Fakat şarabı en iyi şekliyle Ege bölgesinde sunmak istiyorlar. Lavanta tarlaları arasında harika bir şato inşa ettirdiler. Çok şeylerin değişime uğradığı bir devirde şarap üretimine başlamak çılgınlık. Bütün bu güzellikler arasında bir eksiklik vardı. O da müzikti. Bir süre sonra orada jazz'ın çok güzel dinlenebileceğini düşündük. Bundan böyle Mayıs-Ekim ayları arasında konserlerimiz olacak. Her ay olarak düşündüğümüz etkinliği yoğun ilgi karşısında, gelecek yıl ayda iki kez yapacağız. "Ege'de Jazz" etkinliğinin ilki Fransa'dan gelen **Alain Delhotal** dörtlüsüydü.

Alain Delhotal, Xirocourt isimli kentin belediye reisiydi. 1950'li yıllarda bazı Amerikalı müzisyenler gelip bir köy evine yerleşiyorlar. Fransızlar, savaş sonrası jazz'la tanıştıkları için, Amerikalı müzisyenleri hiç yadırgamadıkları gibi yoğun bir ilgi de gösteriyorlar. Chopin'in babasının da zamanında orada yaşamış olması nedeniyle Delhotal, bu güzel kent için kültürel yatırımda bulunuyor. Xirocourt'da organize ettiğim festivallere **Tuna Ötenel** ve **Sibel Köse** de gelmişlerdi. Alain, çocukluğunda çalmaya başladığı armonikayı geliştirerek kendini tamamen müziğe verdi. Paris'teki Caveau de la Huchette Jazz Kulübü'nün müdavimlerinden olup çok sayıda müzisyene eşlik etti. Marcel Azzola, Philippe Combelle, Dany Doriz, Marc Fosset, Georges Arvanitas, Rhoda Scott bunlardan bazıları. Repertuvarında çok sayıda kompozisyonları var. Geçtiğimiz Haziran ayı içinde Antalya Jazz Festivalinin davetlisiydi. İlk durak Kuşadası 7 Bilgeler oldu. Gitar ve banjoda **Sébastien Bara**, kontrbasta **Xavier Nicq**, davulda **Meriem Rezik**.

Yoğun bir ilgi vardı. Çok kişi ilk kez armonikayla tanışıyordu. Bu arada ülkemizi çok seven Delhotal'in Souviens toi de Dardanelle (Çanakkaleyi hatırla) isimli kompozisyonu da duygusal açıdan güzel anlar yaşattı.

Temmuz ayında davetlilerimiz **Ateş Tezer** Trio eşliğinde **Sibel Köse** idi. En güzel jazz standartlarını onun sesinden dinledik.

Eylül ayı konuğumuz Paris'ten şarkıcı **Manu Le Prince.** Geçtiğimiz aylarda son albümü Bossa Jazz For Ever'in tanıtımı yapılmıştı. Manu Rio'da geçirdiği 2 ay gibi bir süreden sonra Paris'te New Morning Jazz Kulübü'ndeki konserinin ertesinde Kuşadası'na geldi. Ateş Tezer ve Uğur Güneş'in eşliğinde, Brezilya'da kaldığı sürede depoladığı sıcaklığı, bossa nova standartlarıyla dinleyicilere sundu.

Ege'de Jazz etkinliklerine gelecek baharda devam etmek üzere,12 Ekim tarihinde gerçekleştireceğimiz son bir konserle ara vereceğiz. Bu kez konuğumuz İsveç'ten **Hayati Kafe**. Kendisi çok uzun yıllardır Stockholm'da yaşıyor. Son "crooner"lardan. Frank Sinatra'nın 100.cü doğum yılı nedeniyle hazırlanan özel bir etkinliğe davet edilmiş. Bir çok albümü var. Yıllar sonra ilk kez ülkemize, piyanisti **Carl Orjj** ile geliyor ve Kuşadası'nda 7 Bilgeler'de ağırlayacağız. Belli bir yaşa gelmiş jazz severin çok övgüyle bahsettiği bir isim ve sesdir Hayati Kafe... ginç bir kitap okudum jazz üzerine. "**Celui Qui Aimait Le jazz**" Frank Tenot tarafından yazılmış. Onu, Jazz Magazine'deki yazılarıyla tanımıştım. Tenot, başlangıçta, 20.ci asır Fransa'sının orta halli bir vatandaşı. Otobiyografisinde, savaşın, yeni nesillerin mutlu yaşam umudunu nasıl kırdığını, kendilerini idame ettirebilmek

Alain Delhotal

için gösterdikleri çaba ve mutluluk arayışları, savaş bitiminde ise evrensel ve özgür jazz'la tanışmalarını anlatıyor. O devirde, kültürel boyutunu düşünmeden adeta bir oyun oynarmışcasına merak ve beğeni ile dinlediği bu müziğin günün birinde onun profesyonel yaşamına gireceğini hiç düşünmemiştir herhalde. Çünkü Tenot, Fransa'da basının babalarından. Başlangıçta çok derin bir bilgisi olduğu söylenemez jazz üzerine.Ama öylesine içten ki, yeni yetişen bir gencin bir tek kendisinin girebildiği saklı bahçesinde yıllar boyunca bu oyunu sürdürüyor. Profesyonel yaşamıyla ilgili sorunları da çoğu zaman hafife alması bu nedenle. Kitabın sonunda Fransa jazz tarihini öğrenmiş bulunuyorsunuz.

Bu kitabı bana **Uğur Hüküm** tavsiye etmişti bir zamanlar. Hem çok uzak hem de çok yakın bir zaman diliminde. Zaten artık zamanın hiçbir önemi yok. Birikimi olan ve dürüst gazetecilik yapan bir kişiliğe sahipti. Arkasında onu hep saygı ve sevgiyle anacak bir çok kişi bıraktı.

Yakında tekrar buluşmak üzere...

Sevim Yolaçtı – Sinan Bakır
sevjazz@gmail.com

ABD, Newport

59. Newport Jazz Festivali izlenimleri

Dünyanın önde gelen müzik festivallerinden Newport Jazz Festivali bu yıl 2-4 Ağustos tarihlerinde gerçekleşti.

Kurucusu George Wein'in ilerleyen yaşına rağmen aktif olarak yapımcı ve prodüktörlüğünü üstlendiği festival, bu yıl non-profit modele geçerek daha uzun yıllar müzik severlerle birlikte olacağının müjdesini verdi.

Fort Adams State Park'ta muhteşem bir deniz manzarası eşliğinde gerçekleşen festival, Main, Quad ve Harbor sahnelerinde klasik jazz'dan moderne uzanan geniş bir spektrumda 30'a yakın grubu 14000'i aşkın müzik severle buluşturdu.

Birinci Gün

Festival efsane müzisyen ve doğaçlamanın en büyük ustalarından Wayne Shorter'in 80. yaş kutlamaları için düzenlenen özel bir konserle açıldı. Sahneye öncelikle piyanist Herbie Hancock ile çıkarak duo çalan Shorter sonrasında kendisine katılan Danilo Perez, John Pattitucci ve Brian Blade'den oluşan klasik dörtlüsü ile devam etti.

Shorter, grubun sadece konserlerde biraraya geldiğine dikkat çekerek, "Bilinmeyeni prova yapamazsınız" şeklinde müziğe olan çarpıcı bakışını yansıttı.

New Orleans'li trompet ustası Terence Blanchard günün dikkate değer diğer isimlerinden biriydi. Lionel Loueke'nin kendine özgü gitar stili ve vokalleriyle öne çıktığı grup, son albümlerinden "Autumn Leaves"i seslendirdi. Grup ardından ani bir sürpriz yaparak kendilerine katılan Herbie Hancock ile Wayne Shorter'in en ünlü bestelerinden biri olan "Footprints"i seslendirerek setlerini kapattı.

Kolombiyalı harp virtüözü Edmar Castaneda sıradışı enstrümantasyonuyla ilgi çeken grubuyla harbor stage'de sahne aldı. Castaneda'nın harp, trombon ve

Edmar Castaneda

Terence Blanchard

davuldan oluşan trio'suna zaman zaman eşi şair ve jazz şarkıcısı Andrea Tierra'de vokaliyle eşlik etti.

Festivalin bir diğer özel konuğu ise son yıllarda jazz'ın yükselen yıldızı Esperanza Spalding idi. Grammy ödüllü genç bascı ve grubu ana sahnede yeni albümleri "Radio Music Society"den parçalarıyla muhteşem bir konser verdi.

Jazz vokalin yeni büyük yeteneği olarak gösterilen Gregory Porter ve uzun soluklu grubu festivalde gospel-funk etkili müzikleri ile seyircilerle buluştular. Geçtiğimiz günlerde Blue Note'dan yayınlanan "Liquid Spirit" albümü ile dikkatleri üzerine çeken Porter, birçok jazz dergisinin kapağında yer aldı.

Hiromi

Flüt ve saksofon ustası Lew Tabackin ve grubu ağırlıklı olarak Monk bestelerinden oluşan bir repertuar ile Harbor'da sahne aldı. Tabackin grupta piyanoya özellikle yer vermediklerini ve buna sebep olarak piyanistlerin Monk'un hayli kendine özgün ve esrarengiz müziklerini çalmadaki yetersizliklerini öne sürdü.

Marcus Miller ana sahnede ilk günün kapanışını Miles Davis'in 80'lerdeki "Tutu" albümünden aynı adlı parça ile yaptı. Elektrik basın günümüzün önde gelen temsilcilerinden Miller, bütün enstrümanları çalarak prodüktörlüğünü üstlendiği bu albümle ilk büyük çıkışını yapmıştı.

İkinci Gün

Pazar günü muhteşem bir hava eşliğinde ana sahnede müzikseverlerle buluşan Joshua Redman'a piyanist Aaron Goldberg, Reuben Rogers ve Rudy Royston'dan oluşan klasik dörtlüsü eşlik etti.

Konsere George Gershwin bestesi "Summertime" ile başlayan grup, etkileşimli çalışlarıyla enerjiyi doruklara taşıyan heyecan verici bir performans sundular.

Usta gitarist Jim Hall, ilerleyen yaşına rağmen yaratıcılından bir şey kaybetmiyor. Festivalde genç yetenek Julian Lage ile sahne alan gitarist "In a Sentimental Mode", "My Funny Valentine" gibi standartlarının yanısıra kendi bestelerinede yer verdi. Hall, konserdeki performansında müziğe ve jazz gitara olan modern yaklaşımıyla neden hala çok önemli bir gitarist olduğunu seyircilere hatırlattı.

Japon asıllı virtüöz piyanist Hiromi, Anthony Jackson ve Steve Smith'e yer verdiği "Hiromi Trio" ile rock etkilerinin yoğunlukla hissedildiği bir set çaldı. "Move" adlı son albümünden parçalar çalan piyanist kendisine yoğun ilgi gösteren binlerce müzik severi yüksek enerjili çalışıyla harekete geçirdi.

Jazz-fusion'un önde gelen temsilcisi piyanist Chick Corea ve yeni grubu Vigil ana sahnede yeni albümünden "Fingerprints," "Portals to Forever," ve

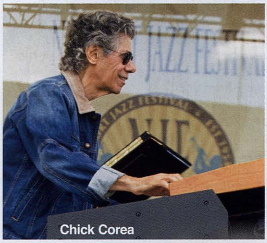
Chick Corea

Marcus Miller

"Galaxy 33 Star Four" adlı parçaları seslendirdi.

Steve Coleman festivalin en geniş zaman aralığına sahip konserini verdi. 3 ayrı grupta müzikal kimliğinin değişik yönlerini sergileyen Coleman, "Talea Ensemble" ve "Elements" adlı grupları ile yakaladığı özgün sesleriyle dikkat çekti.

Festivalin dikkat çeken bir diğer ismi efsane davulcu Roy Haynes ve genç müzisyenlerden oluşan "Fountain of Youth" grubuydu. Bu yıl 88 yaşını kutlayan Haynes'in dinamik davul çalışı ve formda görüntüsü onun gençlik çeşmesini gerçekten bulmuş olabileceğinin bir işaretiydi.

Gitarist David Gilmore, saksofonda Miquel Zenon, basta Christian McBride ve vokalde Claudia Acuna'nın da yer aldığı süper grupla kaydettiği "Numerology" adlı albümünden aynı isimli besteyi aralıksız ve soluksuz bir performansla sergiledi.

Festivalin kapanışını Paquito D'Rivera yönetimindeki Dizzy Gillespie Big Band yaptı. Grup, vokalist Roberta Gambarini'nin katılımıyla Gillespie'nin bestesi "A Night in Tunisia" ve Black Orpheus filminin unutulmaz parçası "Manha de Carnival" gibi klasikleri seslendirdi.

Gelecek yıl 60. yaşını süpriz isimlerle kutlamaya hazırlanan Newport Jazz Festivali'nde görüşmek üzere!

Roberta Gambarini

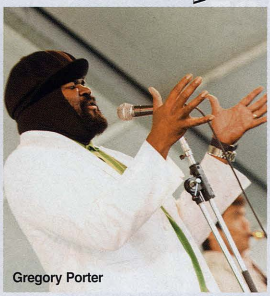
Gregory Porter

Selim Benba
selim.benba@gmail.com

Japonya, Tokyo

Tokyo ve jazz yaşamı üzerine...

Sevgili Jazz Dergisi okurları, Oldukça uzun bir aradan sonra yeniden merhaba... 3 senelik Viyana serüveninden sonra şimdi de Tokyo'dayım. Sizlere buradaki jazz izlenimlerimi paylaşmak istiyorum.

Öncelikle Tokyo hakkında genel bilgiler; şehir merkezinin nüfusu 15 milyon, banliyöleri ile beraber Tokyo Büyükşehir'de 35 milyon kişi yaşıyor. 3 ayrı şirketin işlettiği, günde 40 milyon kişi trafiği olan 882 istasyondan oluşan muazzam bir metro ağı var. Hem bu gelişmiş altyapı, hem de insanların son derece saygılı ve iç disiplin sahibi olması nedeni ile şehir inanılmaz kalabalık olmasına rağmen istenilen yere planlanan zamanda ulaşılabiliyor. Japon'ların İngilizce seviyesi şaşırtıcı bir şekilde zayıf. Son derece kozmopolit bir şehir olan Tokyo'da bile restoranlarda, taksilerde ve kamusal alanda Japonca konuşmayanlar iletişim konusunda ciddi sıkıntı yaşıyor. Gastronomi açısından dünyanın en renkli şehri tartışmasız olarak Tokyo... Açık ara ile dünyanın restoran yoğunluğu en fazla olan, Michelin yıldızlı restoran sayısının en fazla olduğu Tokyo, gastronomi açısından son derece renkli bir şehir...

Gelelim konumuz jazz'a...

Bu yılın Şubat ayında Tokyo'ya orientation amacı ile ilk kez geldiğim günlerde dikkatimi en çok çeken konulardan biri günlük hayatta jazz'ın ne kadar yoğun şekilde hissedildiği oldu. Mahalle arası bir süpermarkete süt almak için girdiğimde John Coltrane'den A Love Supreme'i fon müziği olarak duyunca tabiri caiz ise neye uğradığımı şaşırdım. Nisan ayında Tokyo'ya yerleştiğimde süpermarket deneyimimin bir tesadüf olmadığını anladım. Berberdeki "Bill Evans - Waltz for Debbie", basit bir sushi'cideki "Miles Davis-Kind Of Blue" ve kuru temizlemecideki "Weather Report - A Remark You Made" den sonra bir jazz cennetinde olduğumu anladım.

Japonya'nın 2. Dünya Savaşı sonrasında yoğun bir Amerikan etkiside kalmış olması ve bu etkinin halen yoğun bir şekilde devam etmesi jazz'ın Japonya'ya ciddi bir şekilde nüfuz etmesini sağlamış. Tokyo'da 20'nin üzerinde çok iyi kalitede jazz kulübü var. Bunlardan büyük çoğunluğu ancak 20-30 kişinin sığabileceği küçük mekanlar. Kulüplerde kısıtlı mekanlara rağmen mutlaka bir çeyrek kuyruklu piyano bulunuyor. Müzik genelde iki ayrı set şeklinde çalınıyor. Birinci set saat 18:00 gibi başlıyor. İkinci set ise saat 21:00'de. İstanbul ve bir çok Avrupa şehrinin aksine saat 22:30'dan sonra canlı jazz dinleme imkanınız pek yok. Burada bizim önce yemeğe, sonra da müzik dinlemek için jazz kulübüne gitme alışkanlığımızın tam tersi yaşanıyor. Sabah metroda uyuklamayı veya gerçekten uyumayı göze alan insanlar müzik dinledikten sonra saat 22:30 gibi şehirde binlercesi bulunan İzakaya'lara (meyhane) gidiyor ve geceye devam ediyor. Akşam içilen sake miktarını ertesi sabah işe giden insanların metrodaki uykularının derinliğinden rahatlıkla tahmin edebiliyorsunuz (iş sonrası sosyalleşmenin son derece önemli olduğu Japonya'da metroda veya hatta iş yerinde uyuya kalmak hiç de garipsenmiyor ve ters karşılanmıyor!).
Setler yaklaşık 75 dakika sürüyor. Şu ana kadar gidebildiğim 4-5 değişik lokal jazz kulübünde çok iyi ve çok sayıda lokal müzisyeni dinleme fırsatı buldum. Grup set-up'ları genelde piyanolu rythm section'a ek olarak bir veya iki nefeslinin ve/veya gitarcının olduğu quartet veya quintet'ler.

Yolunuz düşerse hararetle tavsiye edeceğim mekanlar:
Alfie: http://homepage1.nifty.com/live/alfie
Body & Soul: http://www.bodyandsoul.co.jp/map/index_e.html
Miles' Cafe: http://www.milescafe.com
Naru: http://www.jazz-naru.com/information.html
(Geniş bir listeye http://www.tokyojazzsite.com dan ulaşabilirsiniz.)

Lokal ve nispeten küçük olan bu mekanlardan sonra (çalınan müzikte çok ciddi bir standard olduğunu tekrar hatırlatmak isterim. Mekanların küçüklüğü sizde yanlış bir izlenim yaratmasın) sırada Tokyo Blue Note (http://www.bluenote.co.jp/) ve Cotton Club (http://www.cottonclubjapan.co.jp/en/) var. New York merkezli bu iki mekan da oldukça geniş ve muhteşem iç dekorasyona sahip. Aynı şekilde muhteşem (!) giriş ücretlerini ödemeye razı olanları her gece başka bir jazz yıldızı karşılıyor. Geçtiğimiz altı ay içinde Blue Note'da **Pat Metheny** Unity Band, **Bob Dorough** Quartet ve en son olarak ta bir kaç saat önce **Nardis**'te ne yazık izleme fırsatını kaçırdığım **Diane Reeves**'i dinleme şansım oldu. Cotton Club'da ise **Enrico Pieranunzi** Trio'yu iş çıkışı saat 19:00 setinde gördüm. Son derece hızlı bir tempoda yaşayan bir şehirde sabah metroda veya işyerinde uyuklamak yerine dinç kalkmayı tercih eden insanların hemen iş çıkışında evine gitmeden önce bir jazz kulübüne uğrayip bir set müzik dinleyip evlerine erkenden dönme imkanlarının olması da mükemmel bir şey. Şehrin dışında oturan milyonlarca insanın sabah saat 06:00'da işlerine gitmek üzere evlerinden çıktığı düşünülürse erken set'lerin ne kadar popüler olduğu anlaşılabilir.

Henüz katılma veya dinleme fırsatı bulamama rağmen jam session'ların yaygınlığı da Tokyo'yu dünyanın en renkli ve heyacanlı jazz sahnelerinden biri olmasının önemli etkenlerinden biri. Lokal müzisyenlerin çaldığı 20-25 civarındaki jazz kulübünde mutlaka bir akşam jam session oluyor. Dolayısı ile her akşam 3-4 değişik mekanda jam session var.

Sevgili Jazz Dergisi okurları, Tokyo'dan jazz haberleri şimdilik bu kadar. Bundan sonraki yazımda sizlerle Japon müzisyenler ile jam session deneyimlerimi paylaşmayı ümit ediyorum.

Sağlıcakla ve jazz ile kalın!

Mehmet İkiz
ikiz@jazz.se

Üç Festival, Üç Müzisyen...

Kimi zaman, canlı performansını dinleme şansı bulduğunuz ünlü bir müzisyen nedeniyle, kimi zaman da program ve organizasyonun mükemmelliğiyle bazı festivaller belleğinizde kalır. Müzisyenler için perde arkası da önemlidir. Organizasyon ve yönetimin mükemmelliği ya da berbatlığı müzisyenlerin gözünden kaçmaz. Kısacası festivallerin hem izleyiciler hem de müzisyenler için hatırlanacak özellikleri vardır. Bunlar bazen herkesin dikkatini çeker, bazen de detay oldukları için müzisyenlerin gözünden kaçmayan noktalardır. Detay deyip geçmemek gerekir. O detaylar yüzünden müzisyenler bazı festivallere her zaman katılmak ister bazen de adını bile duymak istemez. Adını bile duymak istemeyeceğim festivalleri şimdilik unutup, programı her zaman özenle hazırlanan ve mükemmel organize edilip yönetilen üç festivale bakalım. Bunlar Rochester Festival, Enter Music Festival ve Ystad Jazz Festival.

Bu üç festivalin başında çok önemli müzisyenler var. Her üç festivalde de en az iki kez çaldığımdan organizasyon ve program sorumlusu bu müzisyenlerin ne kadar önemli olduklarını yaşayarak gördüm. John Nugent, Leszek Mozdzer ve Jan Lundgren ile etraflıca konuştuktan sonra şu görüşe vardım ki bir festivalin organizasyona bir müzisyen damga vuruyorsa o festival mutlaka daha kaliteli oluyor. Xerox Jazz Festival'in sorumlusu John Nugent, Enter Music Festival'in sorumlusu Leszek Mozdzer ve Ystad Jazz Festival'in sorumlusu Jan Lundgren'le konuştuklarımı bu yüzden sizlerle de paylaşmak istedim.

***

Rochester Jazz Festival ve John Nugent

ABD ve jazz deyince aklınıza ne gelir? Mutlaka New York City'deki çok sayıda jazz kulübü ya da New Orleans'taki sokak konserleri, belki de Bill Clinton'in kameralar önünde izleyenleri şok eden saksofon çalışı gelir. Benim aklıma ise artık hep Rochester ve Rochester Jazz Festival'i geliyor. Şehir olarak Rochester ABD'nin diğer şehirlerine göre epey küçük sayılır; ama bir jazz festivalinin üst kalitede olması için büyük şehirde düzenlenmesi gerekmiyor. Rochester ya da resmi adıyla International Xerox Jazz Festival'in deyim yerindeyse "kaptanı" John Nugent'dir. Hayatı müzik diyebileceğimiz Nugent, saksofoncu olarak Tony Bennett ve Ella Fitzgerald gibi yıldızlar ile dünyanın her tarafında sahne almış bir müzisyen. Dünyanın dört bir köşesindeki festivallerde çaldıkça "bir gün kendi şehrimde kendi festivalimi yapmalıyım" diye düşünmeye başlamış.

***

Festival'in doğum sürecinden başlayalım?

Festivali detaylı olarak kafamda planlamıştım. Dünyanın değişik festivallerinden epey deney edinmiştim. Güçlü bir vizyonum vardı. Düşüncelerimi 2000 yılının ilkbaharında City Of Rochester'ın politikacıları ile paylaştım. Olumlu yanıt alınca, sponsor aramaya başladım. Epey bir süre günlerim toplantılarla geçti. Bu uzun görüşmeler sonucunda Rochester'da 1906 senesinde kurulmuş olan Xerox en önemli sponsorumuz oldu. İki yıllık ön çalışmalardan sonra 2002'de düğmeye basıp ilk festivalimizi düzenledik. Büyük başarı oldu. Xerox başından beri çok yardımcı oldu. Onun için festivalin ismi de Xerox Rochester International Jazz Festival.

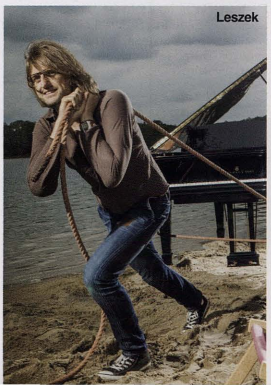

Leszek

2002'deki ilk festivalde 15000 izleyici vardı. 12. yılında 200bin bilet satılacağını ilk günlerde hayal edebilmiş miydin?

Evet bu rakama çıkacağına inanıyordum. Zaten planlarımı başından ona göre yapmıştım.

Şu sihirli planlarını öğrenebilir miyim?

Başından bir model oluşturdum. Bu model devam ediyor. Herkes alıştı. Festival programı üç farklı seri oluşturdum. Giriş ücreti alınmayan yaklaşık 60 konserimiz var. Festival kartı alanlar 9 günde, 12 sahnede, 110 farklı gruptan müzik dinleyebilir. Ve üçüncü seçenek tek konser için bilet satın almak. Tek konser biletleri bu sadece en tanınmış grupların konserleri için satılıyor. Bu konserleri "Kilbourn Hall"da sunuyoruz.

XRIJF'de iki kez çaldım. Her ikisinde de organizasyonun çok güçlü olduğunu gördüm. Gönüllü çalışanların enerjik, her an yardıma hazır, sempatik ve müziğe çok meraklı olduklarını gözlemledim. Birkaç "volunteer" ile uzunca sohbet fırsatım oldu. Anladım ki bu gönüllüler festivali bütün yıl boyunca dört gözle bekliyorlar. Festival boyunca müzisyenlerin rahat etmesi ve boş vakitlerini keyiflice değerlendirmeleri için çabalıyorlar. Bu gönüllüler için özel bir hazırlık yapıyor musunuz?

Sanırım dünyanın en güçlü gönüllü ekibi bizde. 350'den fazla gönüllümüz var. İnan bana sadece sen değil; buraya gelen her müzisyen aynı reaksiyonu gösteriyor. Ekibimiz Rochester şehrini ve bu festivali çok seviyorlar. Biz de onların emeğine çok değer veriyoruz ve festival bittikten sonra onlar için koskoca bir parti yapıyoruz.

Festivalde her gece sabahın erken saatlerine kadar bir "jam session" var. Sanki Rochester'lı genç yıldızları orada keşfediyorsunuz.

Rochester'ın genç kuşağını zaten dikkatle izliyorum. Jam session'a çıkan Rochester'lılar arasında tanımadığım yoktur. Jam Session'ın en keyifli yanı, festivalde çalan ve tanımadığım "sidemen"(x) lerin performanslarını izlemek. İşte onlar arasından her yıl yeni isimler keşfediyorum.

(x) "Sidemen" bir grupta birinci derece rolü olmayan bir müzisyen. Örneğin 1955-1963 arası Miles Davis Quintet'de basçı Paul Chambers sideman olarak çalıyordu.

Senin için bu festival çok yoğun geçiyor. Festival bittikten sonra yorgunluk basıyor mu?

Son festival haftasında 50 kilometre yürüdüm/koştum. Bir haftada 5 kilo verdim. Her çalan grup ile görüşmek istiyorum, sponsorlarımız ile

görüşüyorum, bazı konserleri sunuyorum vs vs. Jazz sever şehir sakinlerine 9 gün müzik ziyafeti çektikten sonra gelenek haline getirdiğim şekilde Kuzey Kanada´ya gidiyorum. Orada sessizlik içinde tatil yapıyorum ve enerjimi geriye alıyorum. Nehrin ortasında somon tutuyorum, bu da benim için ayrı bir keyif...

****

Ystad Jazz Festival ve Jan Lundgren

Ystad Jazz Festivali de dört yaşını doldurdu. Son üç yıl değişik gruplar ile bu sevimli şehre geldim. Festivali Ağustos ayının başında düzenlemeleri çok iyi; çünkü Temmuz ortasından, Ağustos ortasına kadar olan haftalar İsveç'in en güzel zamanıdır.

Bu yıl Jacob Karlzon 3 (JK3) ve Caecilie Norby Band ile Ystad´ın şirin tiyatrosunda sahne aldık. Buraya devamlı geldiğimden, festivalin nasıl gelişip olgunlaştığını gözlemleyebiliyorum. Rochester'deki gibi gönüllü çalışanlar müziğe çok yakınlar ve festivali çok önemsiyorlar. Ystad Jazz Festivali´ni 2010'da ünlü piyanist Jan Lundgren başlattı.

Ystad İsveç'in güneyinde sadece 20 bin nüfuslu küçük bir şehir ama ülkenin en güçlü jazz festivaline ev sahipliği yapıyor. Bu yıl konserlerden sonra arkadaşım Jan Lundgren´le sohbet edip merak ettiğim noktaları öğrendim.

****

Ystad Jazz Festivali fikri nasıl doğdu?

Yıllar önce Paolo Fresu ile İtalya'da konserim vardı; uçaktan indikten sonra trende Ystad'lı politikacı Thomas Lantz ile karşılaştım. Sohbet ederken İtalya'daki festival anılarımı paylaştım. Anlata anlata "gaza geldik" ve biz de bir festival organizasyonu oluşturmak istedik. Ben bir müzisyen olarak, o bir politikacı olarak beraberce güçlü olacağımızı düşündük. İşte böyle doğdu fikir.

Biliyorum ki İsveç'te jazz festivallerine sponsor bulmak kolay değil. Sizin için kolay oldu mu?

İlk yıl bayağı şanslıydık. Ystad'daki bir banka ilk yıl büyük destek verdi; o sayede güzel bir program sunabildik. İkinci yıl çok daha kolay oldu. O zamandan beri Musik i Syd (ülkenin güneydeki eyaleti kapsayan müzik organizasyonu) en önemli desteğimiz oluyor, hem ekonomik bakımdan hem de çalışkan görevlilerle.

Festival programınız gerçekten, tam anlamıyla jazz içerikli. Bugün birçok ülkede daha fazla bilet satışı olsun diye jazz festivallerine ünlü pop artistlerini de getiriyorlar. Sen "artistic director" olarak böyle bir ticari yöntem düşünmedin mi?

Biz festivalimize üst kalitede sanatsal bütünlük kazandırmak istiyoruz. Jazz severlerin müzik dünyalarında her yıl yeni bir pencere açmak istiyoruz. Benim hedefim ünlü popçuları getirmeden modern bir jazz festivali yapmaktı. Festivalimiz için önemli olan jazz dünyasındaki grup ve müzisyenlerin yeni projelerini tanıtarak Ystad'ın meraklı müzik severleriyle bir enerji yaratması.

Ystad nasıl yanıt veriyor festivale?

2010 yılından önce jazz'a pek merak yoktu ama festival başladıktan sonra ilgi inanılmaz bir şekilde yükseldi. O kadar çok gönüllü çalışmak isteyen var ki, hepsini almamız mümkün olmuyor. Dört yıldan bu yana insanlar arasındaki ilişkilerde de samimiyetin arttığını gözlüyoruz.

Wallander filmleriyle ünlü küçük ve sempatik Ystad artık Avrupa'nın en önemli jazz festivallerinden birine ev sahipliğiyle de anılacak.

***

Enter Music Festival ve Leszek Mozdzer.

Polonya´da son yıllarda jazz festivallerinin sayısı artıyor ve kulüplerde daha fazla jazz müziği çalınıyor. Diğer Avrupa ülkelerindeki gibi Polonyalı genç kuşak da jazz'a hayli meraklı. Gençler konserde dinleyecekleri grupları ve müzisyenleri önceden araştırıp öğreniyorlar. Jazz'a ilgileri bilinçli bir tercih. Polonya'nın uluslararası düzeyde en tanımış müzisyenlerinden biri piyanist Leszek Mozdzer. Leszek Mozdzer'in albümlerini ACT çıkarıyor. Farklı gruplara da eşlik ettiğinden çok sayıda albümüm üzerinde adını görmek mümkün.

"Yeşil cennet" de diyebileceğimiz Poznan doğası kadar jazz festivaliyle de konuşulur olmaya başladı. Her yıl Mayıs sonunda, yeşilin bağrında, muhteşem bir doğal alanın ortasında jazz'ın doruklarına çıkılıyor. Festivalin adı Enter Music Festival. Bu yıl bu muhteşem ortamda üçüncü kez çaldım. Birbirini bütünleyen yeşil ve sessizlik ruhsal bir dinginlik sağlıyor. Burada çalmaktan çok büyük keyif alıyorum.

Caecilie Norby ile provamızı yaptıktan sonra, grubumuzun piyanisti ve festivalin "komutanı" Leszek ile sohbet fırsatı bulduk. Leszek başlattığı festivalde kendisine "musical director" görevi vermiş. Bence işi o görevle sınırlı kalmıyor. O ortamda Leszek´i izleyince varlığının festivale damga vurduğu görülüyor. Belki de Leszek'in en önemli görevi orada bulunmak. Herkes onunla birkaç dakika paylaşabilmenin gayreti içinde. Sempatik arkadaşımız Lezsek de, hayranlarıyla fotoğraf karelerine girip, imzalar atarak herkesin gönlünü almaya

John Nugent

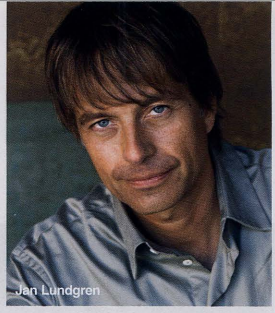
Jan Lundgren

önem veriyor. Enter Music Festival´deki pozitif enerji ve jazz'ı doğa ile kaynaştırmak iyi bir yaratıcılık olmuş.

Yaratıcı dostumuz, usta müzisyen Leszek Mozdzer'in sohbet sırasındaki sorulara yanıtları:

Festivalin üçüncü yılı da ilk iki yıldaki gibi çok başarılı geçti. Biletler festival başlamadan iki hafta önce bitti. Bu başarıya kısa zamanda nasıl ulaştınız?

2011'de şanslıydık. Yeni bir festival olduğu için Poznan'dan ve yakın şehirlerden çok meraklı gelmişti. Başından beri iyi grupları getirmemiz sükse yarattı. Müzik severlerin takdirini kazandığımız için karşılığını gördük. İnsanlar Mayıs ayının sonunu iple çeker hale geldiler.

Polonya'ya her gelişimde dikkatimi çeken bir şey var. Etrafta gördüğüm insanların yaş ortalaması sanki Avrupa ülkelerinde gördüklerimin altında. Yani daha genç. Buna rağmen jazz'a ilgi çok fazla. Bunu nasıl açıklayacaksın acaba?

Komünist rejim döneminde insanların en sevdiği buluşma yerlerinden biri, jazz müziği çalınan mekanlardı. İnsanlar özgürlük hislerini tatmin etmek için bu tür mekanları tercih ediyordu. Jazz müziği de işte tam öyle bir his veriyor. Ayrıca Avrupa'nın ilk "free-jazz" gurubu Polonyalı Tomasz Stanko´nundu. O dönemlerde Tomasz Stanko grubunu dinlemiş olanlar yeni kuşaklara jazz sevgisini aşıladılar. Bunun için ülkemizde genç kuşaklar arasında jazz'a ilgi diğer ülkelere göre daha fazladır.

Festival bölgesi ve doğa muhteşem. Festivali alanını seçmek senin düşünce miydi?

Evet, müziğin ormanın ortasında, gölün önünde dinlenmesini istedim. Çok basit gibi gelebilir ama insanların müziği böyle dinlemesini istedim. Üst kalite bir ses sistemi kullanıyoruz. Bu doğal ortam ve bu mükemmel ekipman ile sonuç istediğimiz gibi oluyor.

Gelecek yıl Enter Music Festival'e kimleri getirmeyi düşünüyorsun?

Bu bir sürprizdir ama festivalimize sürekli gelen jazz severlere, hiç kimsenin hayal kırıklığına uğramayacağını söyleyebilirim. Dördüncü yılımız da unutulmaz olacak.

Hülya Tunçağ
htuncag@gmail.com

Zory ve Voicingers

Bu yıl, 16-25 Ağustos tarihleri arasında altıncısı gerçekleşen "**Voicingers**" jazz vokal yarışması, Zory'de düzenlendi. Zory (Z'nin üzerinde nokta var ve Jori diye okunuyor). Polonya'nın güneyinde, Silesia bölgesinde yer alan Ortaçağ'dan kalma küçük bir kent. Minyatür güzelliğindeki bu kent, **Katowice**'ye 30 km. uzaklıkta. Katowice'de ünlü sinema okulunun bulunduğu Lodz'a çok yakın. Avrupa'nın en geniş kapsamlı Nazi toplama kampı Austchwitz ve uzantısı Birkenau'ya gitmek ise bir saat alıyor. Zory, tarih boyunca pekçok acı olaylara sahne olmuş bu bölgenin neredeyse tam ortasında. Küçük bir yer ama bütün yıl sanatla dolup taşıyor. Bu sanat olaylarını çoluk çocuk izleyen halkın kültür düzeyini tahmin etmek zor değil. Örneğin, "Voicingers"dan sonra "Yaşayan Antik Müzik" yarışması var. Jüri üyeleri de üç ünlü Polonyalı besteci ve yorumcu.

"Voicingers"a gelince; özellikle gençleri yüreklendiren, onlara destek olan bir yarışma. Tıpkı bizim **Nardis Genç Jazz Vokal**, yine Nardis'in **Gitar**, İstanbul Jazz Festivali'nin **Genç Jazz** ve Akbank Jazz Festivali'nin **JAmZZ** yarışmaları gibi. Şimdiye dek jüri üyeliği yapan ünlüler arasında **Patricia Barber**, **Lars Danielsson**, **Karin Krog**, **David Linx**, **Alex Kogan** gibi adlar dikkati çekiyor. Yarışmayı **Nineth Floor Productions** düzenliyor. Organizasyonun yöneticisi

Alba Nacinovich

Edyta Karnas, artistik yöneticisi ve sunucusu ise erkek kardeşi, şarkıcı **Grzegorz Karnas**. Daha önce bu uluslararası önemli yarışmaya Türkiye'den iki genç sesimiz de katılmış. 2007 yılında **Nardis Genç Jazz Vokal** Yarışmasında Polonya Pulawy ödülünü kazanan **Serkan Çakıt**, 2008 "Voicingers" yarışmasında jüri özel ödülünü almış. Elbette Nardis Genç Jazz Vokal yarışması, Voicingers organizasyonu ve konuştuğum bazı müzisyenlerce biliniyor. Çok da merak ediliyor. Ayrıca, **Bilge Susar** da Pulawy'de atölye çalışmasına ve 2010 yılındaki "Voicingers"a katılmış. Polonya'da konser veren, atölye çalışmaları yapan uluslararası şarkıcımız **Sibel Köse**'nin adı sevgiyle anılıyor. Bu yılki yarışmanın üç jüri üyesinden biri bendim. Diğer jüri arkadaşlarım ise; İtalya'dan şarkıcı ve besteci **Christina Zavalloni** ile İsrail'den davulcu **Noam David**'di. Christina Zavalloni, Bologna'lı. Jazz ve bel canto eğitimi almış. **Jason Moran**, **William Parker**, **Fabrizio Cassol**, **Uri Caine**, **Hamilton de Hollanda**, **Guinga** ile kayıtlar yapmış, Montreux, Northsea, Free Music, Umbria, Londra Jazz festivallerine katılmış, Carnegie Hall ve Lincoln Center'da konserler vermiş. Mart 2014'de İstanbul'da ilk kez konser verecek.

Grzegorz Karnas

"Idea" (2006), "Solidago" (2009) ve "La Donna Di Cristallo" (2012) adlı albümleri var.

Noam David, Kudüs konservatuarında **Avisai Cohen** ile birlikte okumuş. Ardından Rosh Ha'ayin Konservatuarını bitirmiş. 2005'de Avishai Cohen ve Borris Gammer ile çalışmalar yapmış. John Tchicai ile çalmış. 2010 yılında da Jerry Gonzales ve Kirk Lightsey ile bir albüm çıkarmış.

16 -21 Ağustos arası tümüyle atölye çalışmalarına ayrılmıştı. 21 Ağustos'ta başlayan seçmelere 12 yarışmacı katıldı.

ABD, Avusturya, İtalya, İspanya, Slovenya, Taiwan, Belçika, Avusturalya, Polonya, Romanya ve Hindistan'dan katılan yarışmacılar içinde yalnızca Belçikalı şarkıcı, erkekti. 25 Ağustos'a kadar süren yarışma, Zory'nin Domu Kultury denen eski kilisenin konser salonunda yapıldı. Yarışma ve konserler halka açıktı. Genellikle dinlemeye ailecek gelen Zory sakinlerinin düzeyi de dikkatimi çekti. Her gece üç yarışmacı üçer parça söyledi.

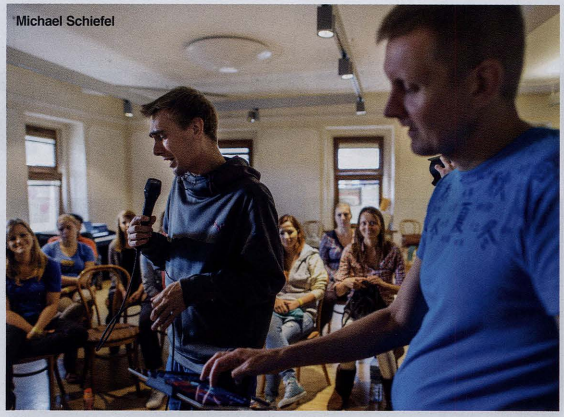
Michael Schiefel

Anna Andrejewska

Yarışmacılarda, düzeyin yüksek olmasının yanısıra dikkatimi çeken nokta, yarışma için seçtikleri parçalardı. Mutlaka bir besteleri vardı. Bu besteler çoğunlukla ait oldukları ülkeyi yansıtıyordu. Standart parça, çok az söylendi. Zaten standart söyleyen iki yarışmacı ilk elemeyi geçemedi. Bu yarışmaya katılmak için, özgün olmak ve ait olduğu ülkenin de sesini yansıtmak gerekiyor. Her akşam, yarışmacıların sunumundan sonra sırasıyla Romanya'dan Vali "Sirblues" Racila, Polonya'dan **Grzegorz Karnas Trio** feat. **Miklos Lukacs**, Güney Kore'den **Jihye Lee Trio**, ABD – Mali – Fransa karması **World Kora Trio** birer konser verdi. Bu arada yarışmacılara eşlik eden iki trio, yorumlarıyla eşliğin de ötesinde birinci sınıftı ve yarışmayı konsere dönüştürdü. Bu müzisyenler; piyanoda Azeri Elchin Shrinov (benim adımın doğru okunmasını ona borçluyum), Polonyalı **Michal Tokaj**, basda Polonyalı **Maciej Garbowski**, **Andrej Swies**, **Michal Jaros**, davulda Polonyalı **Sebastian Frankiewicz**, Ukraynalı **Igor Hnydyn**, Slovakyalı **Daniel Soltis**'di. Gece bu konserlerle de bitmiyordu. Konserlerin sonunda dinleyiciler, hemen iki sokak ötede bulunan **Spinoza Club**'daki jam-session'a davet ediliyordu. Eski bir yapının şarap mahzeniydi kulüp. Küçük sahnesini her gece geç saatlere kadar, çoğunluğu Katowice konservatuarından genç jazz'cılarla ustaları paylaştı. Polonya'da jazz müziğinin tıpkı sinema gibi çok önemsendiğini biliyordum. Prodüktörlüğümün ilk yıllarında bazı Rus ve Polonya plakları elime geçmişti. Bunlardan biri de **Krzysztof Komeda** beşlisinin plağıydı. Bu plakta duyduğum modern jazz beni büyülemişti. Genç yaşta ölen piyanist Komeda'nın adına, daha sonra Roman Polonski'nin "**Rosemay's Baby**" filminde de rastlayacaktım. O çarpıcı ana temanın bestecisiydi Komeda... Elbette Zory'de tanıştığım tüm müzisyenler de Komeda'ya hayranlar. Gündüzleri de boş geçmiyordu. 09:00'dan 17:00'ye kadar atölye çalışmaları yapıldı: **Grzegorz Karnas**'in ses, **Gosia Witter**'in gevşeme, **Michael Schifel**'in doğaçlama ve loop sistemi, **Ania Gadt**'in ses, yorum, **Edi Sanchez**'in latin ritmleri, **Ivonne Sanchez**'in ritmik söyleme, **Sofia Ribeiro**'nun toplu şarkı söyleme çalışmaları gibi... Yarışmaya gelince; yarışmacıların düzeyi oldukça yüksekti. Yarı finale beş şarkıcı kaldı. 25 Ağustos'da Zory'nin tek sineması olan Scenyna Starowce'de yapılan finalde ise birinci, ikinci ve üçüncüyü seçmek hiç kolay değildi. En iyinin en iyisini seçmek gibi birşeydi. Neyseki Christina ve Noam ile ortak bir karara varmamız uzun sürmedi. Birinci Slovenya'dan **Nina Rotner**, ikinci İtalya'dan **Alba Nacinovich**, üçüncü ise Polonya'dan **Anna Andrejewska** oldu. Halk ödülünü ise benim de sesini ve tekniğini çok beğendiğim Belçikalı **Sander De Winne** kazandı. Sonuçlar duyurulmadan önce Christina Zavalloni ile Noam David, kısa bir konser verdi. Ödülleri verildikten sonra yarışmayı kazananların yanısıra yarı finale kalan yarışmacılar da tek tek yanımıza gelip teşekkür ettiler. Başta Edyta ve Grzegorz Karnas kardeşlerin konukseverliği olmak üzere, "Voicingers", sponsorlar ve belediyenin ciddi desteğiyle hiç aksamayan bir organizasyona sahipti. Böyle tüm dünyaya açık, ciddi bir yarışmada jüri üyesi olmak benim için büyük bir zevk ve deneyimdi. Yanısıra günümüz Polonya jazz'ından da harika izlenimler edinmiş oldum. Bu olayın gerçekleşmesindeki katkılarından ötürü sevgili **Bilge Susar** ve sevgili Zuhal Focan'a teşekkür ederim.

---

23. Akbank Jazz Festivali'ne gelince;yine bu yıl da herkes kendine göre bir konser bulabilir. Jazz'ın tüm renklerini, uygun mekanlarında olanaklar elverdiğince izlemek gerek. Bu yıl bana, ayrıca bir sinemasever olarak, Babylon'daki canlı müzikli film gösterimleri ilginç geldi: **Cine-Concert**: George Melies ve Circus, Cinema and Spagheti – Sexmob plays Fellini: The Music of Nino Rota'yı kaçırmamalı.

Noam David

Turgut Caner Tüysüz
tcanertuysuz@yahoo.com

Avrupa'nın İki Önemli Festivali: North Sea Jazz - Umbria Jazz

Jazz'ın en sıcak ayı olan Temmuz ayında, Avrupa'nın iki güzel kentinde, 40 yılı aşkın süredir iki çok önemli, uluslararası jazz festivali düzenleniyor. Bunlardan ilki Hollanda, Rotterdam'da (ilk yıllarında Hague'da düzenlenmiş) 1976 yılından beri vücut buluyor. İkincisi ise İtalya'nın ortasında Umbria bölgesinin başkenti olan Perugia'da 1973'ten beri organize edilen Umbria Jazz Festivali. Şimdi yaz aylarında bu festivallere gitmeyi düşünenler için bir karşılaştırma yapalım.

Bir festivale katılmayı planlarken en önemli unsur tabi ki festivalin programıdır. Her jazz sever dolu dolu bir festival programıyla karşılaşmayı hayal eder. Bu iki festival de Avrupa'nın en iyi iki festivali ve Dünyanın ise sayılı festivallerinden olmaları nedenleriyle zengin programlarıyla sanat severleri tatmin ediyor. Temmuz ayında özellikle Amerikalı olmak üzere önemli jazz müzisyenleri Avrupa'da turnede oluyor. Bu sebeple iki festivalinde top konserlerinin veren sanatçılar hemen hemen aynı. Sanatçılar birbirine çok uzak olmayan bu iki şehri festival için tercih ediyorlar. Yani Umbria ve North Sea'den birini seçen bir jazz sever, North Sea'de Maas, Nile salonlarında birinde gördüğü yıldızı iki, üç gün içinde Umbria'da Area Santa Giuliana'da görebiliyor. Buradaki önemli nokta festival programının tamamını iyi değerlendirebilmek. Bu noktada North Sea daha uluslararası bir sanatçıları bünyesine dahil edebiliyorken, Umbria Jazz az da olsa İtalyan sanatçıların yoğunlaştığını görebiliyoruz. Avrupa jazz'ın İskandinav ile birlikte en üretken ülkelerinden biri olan İtalya'da İtalyan sanatçıların görülmesi çok normal.

Mekan olarak North Sea, "Ahoj" isimli bir kongre, sergi merkezi gibi bir mekanda düzenleniyor. Ahoy'un dev kompleksinin içinde 13 salon var. Üç gün boyunca, bu üç katlı, yapıda, öğlen 16.00'dan gece yarısına kadar stage'ler arasında koşturuyorsunuz. Top konserler (North Sea jargonuyla "plus concerts") Nile, Maas, Hudson gibi dev salonlarda oluyor. Ben 2012'de North Sea'ye katıldığım sene bu salonlarda **Mc Coy Tyner**, **Ahmad Jamal**, **George Benson** gibi dev isimleri izlemiştim. Ahoj'un ikinci ve üçüncü katlarındaki Yenisei, Maderia gibi salonlarda programlarda dikkat çekici. Geçen yıl bu salonlarda yakından tanıştığım **Tigran Hamasyan**, **Uri Caine** benim için

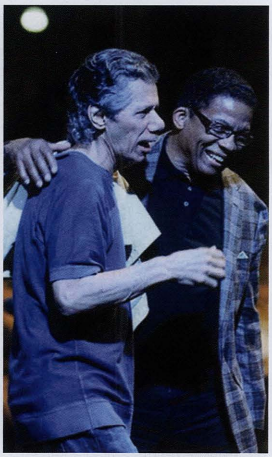

festivalin çileği olmuştu. Ahoj, metroyla çok kolay ulaşılsa da şehrin çok az dışında, bu sebeple Rotterdam'da billboard'lar dışında şehir festival havasının olduğunu söylemek zor. Ama Ahoj civarına geldiğinizde ortam anında değişiyor. Perugia'da ise durum biraz farklı. Şehrin tarihi merkezinde festival mekanları birbirinden ayrı ama bir salondan diğerine yürüyerek gitmek çok kolay. "Arena Santa Giuliana" en büyük konser alanı, bir açık hava mekanı. Burada 2007 yılındaki olaylı Umbria konserinin baş kahramanı, jazz'ın huysuz ve tatlı piyanisti **Keith Jarrett**'i izlemek çok keyif vericiydi. Umbria'nın bence en önemli mekanı "Teatro Morlacchi" 1780 yılında inşa edilmiş bu salonda konser izlemek tek kelimeyle büyüleyici. Burada **Paolo Fresu & Omar Sosa** konseri için kuyrukta bekleyip, bilet bulumadan geri dönmek festivalin en dramatik anıydı. İtalyan'lar **Paolo Fresu**'ya tam bir star muamelesi yapıyorlar. "Palazzo della Penna" daha çok genç jazz'cıların sahne aldığı küçük, modern bir salon. Umbria'nın, North Sea'ye fark attığı en önemli unsur ise tarihi "Piazza IV Novembre" meydanı ve "Giardini Carducci"deki halka açık konser, ücretsiz konserler. Özellikle Cuma, Cumartesi akşamları Piazza IV Novembre'deki konser inanılmaz kalabalık olur. Daha geniş kitlelere hitap etmesi amacıyla buradaki konserler daha funk ve elektronik ağırlıklı. Dünyanın her yanından gelen sokak müzisyenleri ve jazz okuyan öğrencilerin sokakta verdiği konserlerle şehirde jazz'ı hissedebiliyorsunuz. Özetle North Sea'nın düzenlendiği Ahoj'da festival boyunca iyi zaman geçirebiliyorsunuz ancak Perugia'nın tarihi havası burada ön plana çıkıyor.

North Sea Jazz, 3 gün süren "kompakt" bir festival, eğer festival için zamanınız kısıtlı ise 3 günde Rotterdam'da 15-20 konser veya enerjinin varsa daha fazlasını izleyebilirsiniz. Umbria Jazz ise bizim İstanbul Jazz Festivali gibi 15 güne yayılmış. Festivalinde en önemli konserleri izleyebilmek için 10-15 gün Perugia'da kalmak gerekiyor. North Sea bu konuda, zamanı kısıtlı olanlar için biraz daha ön plana çıkıyor.

İki festivalin takipçileri kanımca iyi jazz severler. İyi jazz sever nedir? Bence konserleri dikkatle takip eden, alkışlarıyla sanatçıyı motive eden, performans esnasında konseri beğenmese de sonuna kadar dinleyen, soloları kaçırmayan vs. Bu anlamda iki festivalde kaliteli bir izleyici kitlesine sahip. North Sea'nin kitlesi daha uluslar arası iken, Umbria'da İtalyan izleyicinin hakimiyetini görüyoruz. Bu yüzden Umbria'da performanslar sırasında bravo'lar, brava'lar havada uçuşuyor.

North Sea'de Ahoj'un içinde kurulan plak store'lar, imza günleri çok keyifli konser aralarında buralara uğramak hem iyi bir mola, hem de faydalı bir aktivite oluyor. Umbria bu konularda biraz daha kısır, şehirde iyi jazz plakçıları var, ben orada olduğum 4 günlük sürede ise imza gününe rastlamadım.

Özetle zamanınız bol ve "tuzu kuru" bir jazz severseniz 3 günlük North Sea'den sonra Umbria'ya geçip müthiş zaman geçirebilirsiniz. Zamanınız kısıtlı ise 3 günlük, zengin programlı North Sea'yı öneririm. Daha uzun bir sürede, tarihi bir İtalyan şehrinde festivale katılmak isterseniz Umbria'yı tercih etmeniz mantıklı olur.

Jazz dolu günler dileğiyle.

Viktor Bensusan
vbensusan@yahoo.com

Cedar Walton

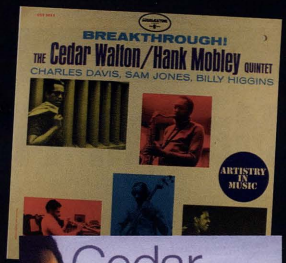

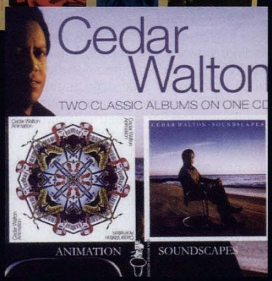

19 Ağustos 2013 tarihinde yaşama veda eden piyanist ve besteci Cedar Walton akıllı ve araştırmacı tarzıyla bebop ve swing geleneğini kendine göre harmanlamış birinci sınıf bir müzisyendi. Walton'un sürükleyici performansında All The Things You Are gibi yavaş ve duygusal bir melodi birdenbire Monk'vari akorları olan sert bir parçaya dönüşebilmekteydi.

Piyanistliğinin yanında Walton aynı zamanda yaratıcı bir besteciydi. Bolivia, Ojos de Rojo ve Mode For Joe gibi özgün besteleri jazz standartları arasında yer almaktadır. Aranan verimli bir müzisyen olması sayesinde 1958 yılından beri lider ve ekip üyesi olarak yüzden fazla albümde yer aldı.

Cedar Anthony Walton, Jr., 17 Ocak 1934 tarihinde Dallas şehrinde dünyaya geldi. Piyano çalmayı annesinden öğrendi. Annesi ayrıca onu Art Tatum dahil birçok müzisyenin konserine de götürdü. Walton ilk yıllarından itibaren kendi bestelerini seslendirmeye meyilliydi. 1951 ile 1954 yılları arasında Denver Üniversitesinin müzik ve eğitim bölümlerinde okudu. Kurduğu trio ile şehre gelen Dizzy Gillespie dahil birçok ünlü müzisyene eşlik etti. Daha sonra askere alındı. Almanya'da konuşlanan 7. Ordu'nun orkestrasında kendisine görev verildi. Bu sayede Duke Ellington Orkestrası, trompetçi Don Ellis ve saksofoncu Eddie Harris ile birlikte çaldı.

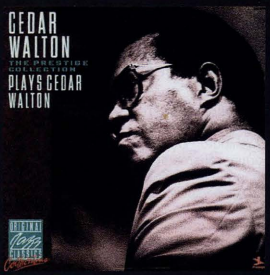

1958'de terhis olup Amerika'ya döndükten sonra, trompetçi Kenny Dorham'ın This Is The Moment albümünde yer aldı ve hayatındaki ilk plak kaydını gerçekleştirdi. Bir sene sonra jazz tarihinin mihenk taşlarından olan John Coltrane'in Giant Steps albümünün ilk provalarında çaldı ama daha sonra grupla turneye çıkmadığı için albümün kaydında piyanoda Tommy Flanagan yer aldı.

Artık Walton, hard bop çalan genç toplulukların aradığı ilk piyanistlerden biri haline gelmişti. 1958 ile 1960 yılları arasında tromboncu JJ Johnson'un topluluğunda, ardından trompetçi Art Farmer ile saksofoncu Benny Golson'un kurdukları Jazztet topluluğunda çalıştı. Ama müzik kariyerini tümüyle etkileyecek olan iş teklifi 1961 yılında karşısına çıktı: Art Blakey's Jazz Messenger.

Blakey ile çalışmak Walton'un hem eşlikçi hem de solist olarak algılarını keskinleştirdi. Jazz Messengers kendini sürekli yenileyen bir jazz atölyesi olduğu için Walton'un bestecilik tarafı da ilerledi; trompet virtüözü Freddie Hubbard ve besteci/saksofoncu Wayne Shorter ile birlikte olmanın verdiği etkileşimle Mosaic ve Ugetsu adlı bestelerini topluluğun repertuarına ekledi. Walton, Messengers ile 1961 ile 1964 yılları arasında çalıştı.

Daha sonrasında şarkıcı Abbey Lincoln'a eşlik etti, eski Messengers trompetçisi Lee Morgan ile albüm kaydı yaptı, Prestige Records plak şirketinin stüdyo piyanisti oldu, Eastern Rebellion adlı bebop topluluğunda saksofonistler George Coleman ardından Bob Berg ile çaldı. 1970'lerin ortalarında Clifford Jordan'ın Magic Triangle topluluğunun kritik elemanlarından biri oldu. Bu toplulukta kısa bir süre elektronik klavyelerle funk denemeleri yaptıysa da swing ve bebop'un akustik ortamında daha rahat ettiğini fark etti.

Davulda Billy Higgins'in yer aldığı triosu ile ilerki yıllarda turnelere çıktı. 1990'lı yıllarda duo ile 11 kişilik topluluklar dahil değişik formatlarda albüm kayıtları yaptı. Bolivia adlı bestesi jazz standartlarının ayrılmaz bir parçası oldu. 2010 yılında National Endowment For The Arts kurumu tarafından kendisine Jazz Master ünvanı verildi. 2011 yılında, saksofonda Vincent Herring, trombonda Steven Turre, basta David Williams, davulda Willie Jones III ve vurma çalgılarda Ray Mantilla ile son albümü The Bouncer'ı yayınladı.

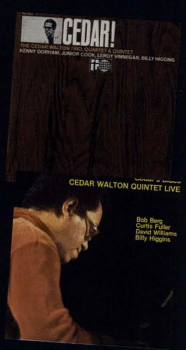

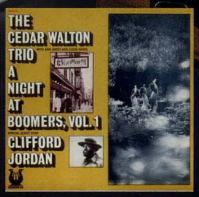

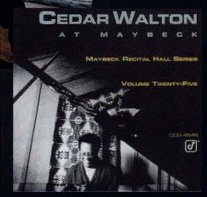

Viktor Bensusan
vbensusan@yahoo.com

Marian McPartland

20 Ağustos 2013 tarihinde 95 yaşında yaşama veda eden piyanist Marian McPartland, jazz'ın tarihini yaşayan, tanıtan ve yakından izleyen bir sanatçıydı. Farklıydı. Kadındı ama vokalist değildi, Amerikalı değil İngiliz'di. Son günlerine kadar aktif olduğu için asırlık çınar değil asırlık pınardı. 80'li yaşlarının sonuna kadar teknik ve zarafetini kaybetmeden konser vermeyi, daha iki yıl öncesine kadar da ünlü radyo programını hazırlayıp sunmayı sürdürdü. Eski standartlardan, Billy Strayhorn klasiklerine, Coltrane'in modal meditasyonlarından Barok füglere kadar değişik eserleri repertuarında muhafaza etti.

Rastgele dinleyenler için McPartland'ın müziği, otel lobilerinde duyabileceğiniz, kulağa hoş gelen teknik ama melodik jazz standartlarını çağrıştırsa da dikkatli dinlendiğinde Bill Evans'in modernizmini veya Paul Bley'in deneyselliğini de fark etmek mümkündür.

Belçika'daki müttefik askerleri için verilen moral konserlerinde tanıştığı trompetçi ve aynı zamanda Amerikan askeri olan Jimmy McPartland'ın eşi olarak 1945 yılında Amerika'ya geldiğinde yeteneğini kanıtlamış bir müzisyendi. Kariyeri, solo jazz ve zaman zaman klasik müzik piyanistliği, bestecilik, jazz eğitimciliği, yazarlık ve NPR radyosunda uzun yıllar sürdürdüğü "Piano Jazz" programı yapımcılığını kapsamaktaydı.

Margaret Turner, 20 Mart 1918'de Londra yakınlarındaki Slough kasabasında dünyaya geldi. Daha üç yaşındayken bir piyano dahisi olarak dikkat çekti. Londra'daki Guildhall Müzik ve Drama Okulu'ndan eğitim gördü. Aynı zamanda Londra'nın kulüplerinde Marian Page takma adıyla sahneye çıkmaktaydı. Anne ve babasının tasvip etmemesine rağmen Billy Mayerl's Claviers adlı 4 piyanolu topluluğa katıldı. Amerika'ya göç ettikten sonra kısa sürede jazz solisti olarak ismini duyurdu. Amerika'ya vardıktan sonra o dönemin en etkin kadın bebop piyanisti olan Mary Lou Williams ile tanışıp arkadaş oldu. 1952 yılında New York'un Hickory House kulübünde basta Bill Crow ve davulda Joe Morello'dan oluşan trio'su ile düzenli olarak çalmaya başladı.

1955 yılında McPartland jazz müziğini ilkokullara tanıtan projeler başlattı. Washington DC'de siyahi çocuklarla yaptığı çalışmalar Amerika'da, o dönemin ırkçılığının tam çözülemediği düşünce yapısının oldukça ilerisindeydi. Ama 1950'li yılların sonunda evliliğinde yaşadığı sorunlar kariyerini de etkilemeye başladı. Benny Goodman Orkestrası ile çıktığı turnedeki mutsuzluğu bir süre sonra hayatını değiştirecekti.

McPartland'ı arayıp bulan Goodman'dı ama Goodman kolay memnun olmayan ve müzisyenleri tarafından huysuz olarak nitelenen bir liderdi. Kendisi McPartland'ın modernizmi ve orkestra ile uyumsuzluğundan hoşlanmadığını kısa zamanda belli etti. Kennedy suikastı sonrasında turne ertelenince McPartland Kansas'ta bir psikiyatri kliniğine yattı ama bu durumu Goodman bir türlü önemsemedi.

"Sonunda beni bunalıma sokanın kendisi olduğunu söylemek zorunda kaldım" demişti yıllar sonra. Ama Goodman'ın ona bir faydası da olmuştu. Radyo programcısı olmasını önermiş, McPartland da söyleşileri kendi trio'sunun doğaçlama anlayışıyla yürüterek - nerede konuşup nerede dinleyeceğini çok iyi ayarlayarak - kendi tarzını yaratmıştı.

Gitgide bağımsızlaşan McPartland 1969 yılında kendi plak şirketi olan Halcyon Records'u kurdu. Turneler, kulüp performansları ve atölye çalışmaları da tüm hızıyla sürmekteydi.

1970 yılında eşi Jimmy McPartland'dan boşanmasına rağmen 1977'de onun için 70. yaş partisi düzenlemiş ve Jimmy'ye "Evli insanlar boşanırlar ve ancak bundan sonra birbirlerine insanca muamele etmeye başlarlar" sözünü söyletmişti. Çift 1978 yılında birlikte Newport Jazz Festivaline de katıldı.

1980'lerde jazz'ın popülaritesinin azalması sonucunda klasik müziğe dönüş yapan McPartland Amerika'nın değişik şehirlerinde Grieg'in piyano konçertosunu seslendirdi. Jazz eğitimi ile ilgili yazdığı yazıları 1987 yılında yayınlanan "All In Good Time" adlı antolojisinde topladı. Bunun yanında "In the Days of Our Love" ve "With You in Mind and Ambiance" adlı bestelerini jazz dünyasına kazandırdı.

1990'lı yılların sonlarında saksofoncu Chris Potter ile John Coltrane, Ornette Coleman ve Lennon-McCartney bestelerine yer verdiği "In My Life" albümünü yayınladı.

2004 yılında hayat boyu başarı Grammy'sine layık görülen McPartland, 2010 yılında Britanya İmparatorluk Nişanı (OBE) ile onurlandırıldı.

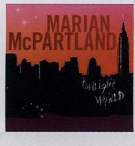

Viktor Bensusan
vbensusan@yahoo.com

George Duke

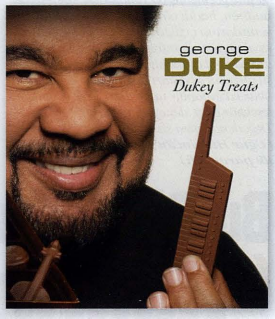

5 Ağustos 2013 tarihinde 67 yaşında aramızdan ayrılan George Duke, 1970'lerde ortaya çıkan jazz-funk akımının en parlak yıldızlarından biriydi. 50 yıla yakın süren kariyerinde tuşlu çalgılar ustası, grup lideri, solo müzisyen, müzik prodüktörü ve televizyon ve sinema filmlerinin müzik direktörü oldu. Yeteneklerini çok fazla projeye yaymışsa da Duke hiç bir zaman geri planda kalmadı. Yaptığı her işe neşesini, mizahını ve müzikal düşüncesini kattı.

12 Ocak 1946'da San Francisco yakınlarındaki San Rafael şehrinde dünyaya gelen George Duke'un ilham kaynağı soyadı ile aynı lakabı taşıyan efsanevi jazz müzisyeni Duke Ellington'du. Yedi yaşında piyano çalmaya başladı. Ergen yaşlarında şarkıcı Al Jarreau ile bir topluluk kurdu ve ilk solo albümünü yayınladı. San Francisco konservatuarında müzik eğitim aldı. Müzik kariyerinin dönüm noktası Fransız kemancı Jean Luc Ponty ile çıktığı turne oldu. 1969 yılında, Los Angeles'te bir kulüpte verdiği konseri seyredenler arasında besteci-prodüktör

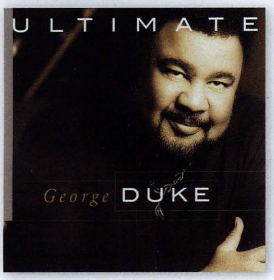

Quincy Jones, Mothers of Invention grubunun kurucu lideri Frank Zappa ve alto saksofoncu Cannonball Adderley de vardı. Bu üç kişi ilerki yıllarda Duke'un işverenleri olacaklardı.

Duke, Zappa ile iki turne yaptı ve Zappa'nın sürreel belgesel olarak nitelenen 1971 filmi 200 Motels'de de yer aldı. Daha sonra, Weather Report'u kurmak için ayrılan Joe Zawinul'un yerine Cannonball Adderley'in topluluğuna katıldı ve burada birkaç yıl çalıştı.

1970'li yıllarda solo albümlerini yayımlayan Duke'un müziği, içine vokal serpiştirdiği jazz-funk melodilerinden oluşuyordu. I Love The Blues, She Heard My Cry albümleriyle ünü Avrupa'ya da yayıldı. For Love (I Come Your Friend) adlı

bestesi tiz falsetto vokali, Leon "Ndugu" Chancler'in canlı davulu ve Duke'un virtüöz synthesizer sololarıyla bu yeni müziğin doğru ellerde nasıl romantik ve etkileyici olabileceğinin kanıtı olarak gösterilebilir. Duke'un 1970'lerdeki bestelerinin birçoğu bugün A Tribe Called Quest, MF Doom, Example ve Common gibi hiphop müzisyenleri tarafından remix edilmişlerdir.

Duke'a göre Zappa onun içindeki elitizmi yıkmıştır. Zappa da Duke'un Be-Bop Tango ve Sofa No 1 gibi besteleriyle karmaşık repertuarına gospel zenginliği katmıştır. Duke'un etkisi birlikte çalıştığı Michael Jackson, Chaka Khan, Flora Purim, Sonny Rollins ve Nancy Wilson gibi yüzlerce müzisyenin performanslarına yansımıştır. Birçok fusion grubunda çalan Duke'un, davulcu Billy Cobham ile kurduğu topluluk ve basçı Stanley Clarke ile oluşturduğu power trio özellikle ses getirmiştir.

1977de yayınlanan Reach For It albümü pop listelerinde ses getirince Duke'un konserleri funk ve R&B sevenler ile dolmaya başladı. Bunun sonucunda hit parça yaratan prodüktör olarak müzisyenliğinin yanında ikinci bir kariyer de elde etti. Dee Dee Bridgewater, Jeffrey Osborne ve kuzeni Dianne Reeves gibi bir çok şarkıcının albümlerini hazırladı. Hatta idolü Miles Davis'in Tutu ve Amandla albümlerine birer parça ile katkıda bulundu.

Kendi adına 40'a yakın albüm yayımlayan George Duke'un Temmuz 2013'te yayınlanan son albümü geçen yıl kaybettiği eşi Corine'e ithaf ettiği DreamWeaver oldu.

Devrim Dikkaya
devrim@genccazcilar.org

İlk sayısından beri sevgi, saygı ve heyecanla izlediğim "Jazz" Dergimiz benden de katkı isteyince önce sevindim ve gönendim. Sonra aldı mı bir düşünce... aklımız ereli müzik sevmek, 35 yıldır aşkla "jazz" dinlemek ve izlemek, "jazz" hakkında yazmaya yeter mi? hiçbir enstrüman çalmamış, kendi kendine çalınan ıslık, mırıldanma ve nakaratın ötesine geçmemiş bir amatörün, çok nadiren, baddi olmayarak bazı gazete kenarlarına çiziktirdiği deneme bile sayılamayacak müzik haber ve yazılarının dışında, -el alışkanlı dabi yetersiz konumda- şu güzelim sayfaları doldurması anlam ve okur kazanabilir mi acaba? Şans verenlere teşekkür edip, deneyelim hele bir! Değerlendirmesi sizlerden..."
(Uğur Hüküm'ün 33. sayımızdaki ilk paragrafı)

*Youtube'dan ilk defa bir cenaze izliyorum. Paris'te Pere Lachaise Mezarlığı... Kalabalık sayılabilecek topluluk sessiz bir bekleyiş içinde. Birden "**Size Göre?**" sorusuna bu büzünlü insanlar cevap vermeye başlıyorlar. "**Çalışkan, özverili, iyi bir gazeteci, biçbir hastalığı yokken**" "**Büyük bir kayıp, en iyi arkadaşlarımızdan biriydi**", "**Çok ani oldu, gülüşü ve içtenliğini her zaman hatırlayacağım**", "**Hep inandığı şeyleri yaptı, çok erken, yeri doldurulamayacak arkadaşlarımızdan biriydi**", "**Pek ortada olmayan kıymetlerden biriydi**", "İnsan sevgisiyle doluydu", şimdi, Fransız ve Türkiye kökenli bu insanlar bir salonun içine sessizce giriyorlar, fonda jazz çalarken. Derken bir tabut görünüyor. Daha güzel bir yaşam için durmadan düşünen, üreten bu insanlar ölümün gerçekliği karşısında sessiz ve biraz da şaşkın. Ardından kaybedilen dostları için son sözler dinleniyor Fransızca ve Türkçe. Salle de la Coupole salonu oldukça kalabalık, insanlar ayakta.... "**Weather Report**"dan bir parça çalındığını duyuyorum konuşmalar sırasında. Sade tabut, çiçeklerle süslenmiş. Video ileri atlıyor. Erkan Oğur'un "**Neden Geldim İstanbul'a**" şarkısı eşliğinde tabut, görevlilerce omuzlara alınıyor. Kalabalık takip ediyor. Artık mezarlıktayız. Temiz ve huzur dolu olduğunu ekran başından hissedebiliyorum. Tabut görevliler tarafından defnedilirken kalabalık sessizce izliyor. Artık vedalaşma zamanı. Siyah takım elbiseli görevlilerin elindeki sepetlerin içinde rengarenk çiçekler... Uğur Hüküm'ün radyo, gazete, sinema, müzik, yaşam ve kavga arkadaşları birer birer çiçekleri ona veriyor, son kez bakışıyorlar.*

Bu Dünyadan Bir "Uğurlu Adam" Geçti

Dergimizin yazarlarından araştırmacı gazeteci, sinema ve müzik eleştirmeni ve yazar Uğur Hüküm, 2013 yılının Haziran ayının son günlerinde geçirdiği kalp krizi sonrası tedavi gördüğü hastanede, 4 Temmuz 2013 günü yoğun bakım servisinde yaşamını yitirdi.

Ocak 2004 tarihli 33. sayılı dergimizde ilk yazısı yayınlanan bu değerli sanat aşığı, "***Paris'ten Mektup***" adını verdiği köşesinde jazz'ın Amerika'dan sonra belki de ikinci vatanı Fransa'daki tüm etkinlikleri, yayınları, söyleşileri takip ediyor ve özenli üslubuyla bizlere aktarıyordu.

59. sayımızda dergimizin köşe yazarlarını tanıttığımız "***Jazz İnsanları***" yazı dizisinde Uğur Hüküm hakkında geniş bir yaşam hikâyesi kaleme almıştık. Bu değerli insanı unutturmamak için yazıyı kısaltarak yeniden yayınlıyoruz. Yazımıza onu sevenlerin görüşlerini de eklemek istedik. Kendisini hep sevgiyle anacağız.

Paris'ten Her Üç Ayda Bir Metresi İstanbul'a Mektup Gönderen, Ebedi Jazz Aşığı Uğur Hüküm...

Dergimizin yurt dışında yaşayan yazarlarının, bitmez tükenmez bir "Burada Olanları Lütfen Bilin" tavrı vardır ki, habercilik endişesinden çok, jazz aracılığıyla çok sevdikleri ülkeleri Türkiye ile iletişimlerini koparmamak isteğindedirler sanki...

Bu yazarlar arasında, gerek radyo programlarında, gerek gazete ve dergilerde, gerekse de internet sitelerinde siyaset ve sinema gibi

konularda yüzlerce makale yazmış olsa da, jazz'a olan saygısı nedeniyle alçakgönüllülükle "...az yorum, bol bilgi..." üslubuyla yıllardır yaşadığı kent olan Paris'ten dergimize düzenli jazz mektupları gönderen, değerli yazarımız Uğur Hüküm'ü tanıtmak istiyoruz sizlere...

"İlk göz ağrılarım hep bu benzersiz kentten"

1949 İstanbul Beyoğlu doğumlu yazarımız Uğur Hüküm, ailesinin de etkisiyle küçük yaştan itibaren sanata duyarlı bir çevrede yaşar. "***Parmakkapı İlkokulu'nda öğrenciyken öğle yemeklerini yediğim kantinde, sürekli vals, tango ve big band türü müzikler dinlediğimi hatırlıyorum.***"

İstanbul, özellikle de Beyoğlu gibi kozmopolit bir çevrede jazz'la karşılaşması çok da şaşırtıcı değildir. Fakat müzik zevkinin gelişmesinde bir ***sinefil (amatör sinema aşığı)*** olan babasının arşivindeki 1940'lı ve 50'li yıllara ait filmlerin payı büyüktür. Gospel'dan blues'a, bigband'dan, be-bop'a kadar zamanın müziklerini filmlerde kullanan Hollywood yapımlarını sıklıkla izleyen yazarımız, farkında olmadan ilk jazz eğitimini almaktadır.

Kulağı iyi müziği her ne kadar küçük yaşlarda fark etse de yaşamının merkezinde müzikten önce tiyatro vardır.

"***1960–64 arası İŞT kadrosundaydım. 15 kadar oyunda oynadım. Çocuk oyunları arasında Peter Pan, Yıldız Ece veya büyük oyunları arasında Bir Kavuk Devrildi, Macbeth, İyi Saatlerde Olsunlar'ı sayabilirim. Ayrıca Haldun Dormen'de Pasifik Şarkısı veya Lale Oraloğlu Tiyatrosu'nda Hint Domuzları da sayılabilir. Üç operaya da (örneğin, Madam Buttterfly) çocuk figüran olarak katılmıştım. 10 kadar da film seslendirmiş, sanırım 3 filmde de oynamıştım.***"

Uğur Hüküm liseyi iki ayrı okulda, önce Alman Lisesi ardından Parmakkapı Bakırköy Lisesi'nde tamamlar. İstanbul'a her ne kadar gönülden bağlı olsa da üniversite tercihini Ankara'dan yana yapar. Fakat İstanbul'a geri dönmesi geç olmayacaktır.

"ODTÜ'yü iki kez sınavla kazandım...1968–69 döneminde ODTÜ'yü kazanıp, hazırlık okuluna başladım. 2 ay sonra, ancak o yıllarda ve gençlikte yapılabilecek hafiflik veya cesarette bir adımla, aileme rağmen ODTÜ'yü terk edip, o zamanlar yeni kurulmakta olan bir özel üniversiteye, İstanbul Işık Mühendislik ve Mimarlık Yüksek Okulu'na aklım sıra Dev-Genç örgütlenmesi için girdim".

İyi bir mimari öğrencisi olmasına rağmen iki ay sonra siyasi faaliyetlerinden ötürü okuldan ayrılmak zorunda kalır. Hayatını kazanmak için devamlı çalışmak zorundadır. İstanbul macerası ardından ikinci kez girdiği ODTÜ sınavlarını kazanır. Toplum yaşamına olan derin merakı nedeniyle dönemin en önemli fakültelerinden ODTÜ Sosyoloji bölümüne kaydını yaptırır.

Kendisini "***Siyasal ve sosyal militan***" olarak tanımladığı yazarımız, Oğuz Atay'ın deyimiyle bir "***eylembilimci***" olarak ilk yazma deneyimlerine bu yıllarda başlar. Takma isimlerle gazetelerde yazıları çıkar ama yazarlığı hele hele gazeteciliği meslek olarak hiç düşünmemektedir.

Bu dönemde siyaset kadar müzik de onun ilgi alanındadır. ODTÜ'de dönemin rock ve avangart müzikleri ile tanışan Uğur Hüküm, etrafındaki aydın öğrenci kitlesi ile jazz'ı daha bilinçli dinlemeye başlamıştır.

"İstanbul'dan Fransa'ya Zorunlu Göç"

Üniversitede sorunlar giderek artmaktadır. Okulunu bitirmeden 1973 yılında yurtdışına çıkmak zorunda kalır. Tercihi jazz'ın dünyada en fazla dinlenilen ikinci ülkesi olan Fransa olacaktır. Her ne kadar Fransa'yı tercih etmesinde müziğin payı olmasa da bu tercih onun jazz'la olan ilişkisi açısından büyük fırsatlar sağlayacaktır.

Uğur Hüküm, Fransa'daki tek arkadaşının Paris'te yaşaması nedeniyle bu şehre eşiyle birlikte yerleşir. Tek kelime Fransızca bilmeden, yabancı bir kente göçmen olarak çok sayıda işte çalışmak zorunda kalır. Bir yandan da eğitimine devam etmek istemektedir.

"***Fransa'da aldığım sosyoloji lisans ve masters diplomalarının ardından doktoraya başlayıp, sosyoloji ve tarih dalında o zamanki deyişle doktora yeterlilik belgesini aldım. 12 Eylül ertesi koşullarda Türkiye'ye dönmek mümkün olamayacağı için doktora tezi savunmaktan vazgeçtim. Tam zaman çalışıp hayat kazanmak, aile babalığı ve siyasi-sendikal militanlığın yanı sıra doktora tezi hazırlamak da pek kolay olmuyordu açıkçası. Diplomalarım 8. Paris Vincennes Üniversitesi'nden tescillidir.***"

"15 Ekim 1991 tarihi benim yaşamımda çok önemli bir tarihtir"

Uğur Hüküm, ODTÜ'den arkadaşı ***Selami Şakıroğlu*** ile Paris'te yaşayan Türk ve Türkiyeli topluluğa yönelik Türkçe bir radyo yayını başlatır. 1981'de Fransalı Arapların (Tunus ve Cezayir kökenli) göçmen hakları mücadelelerinin uzantısı olarak Marsilya'da kurulmuş bir «derneksel kamu» radyosu olan "***Radio Soleil***"de ***(gelirlerinin yüzde 80'ni devletten olsa da tamamen bağımsız olan bir radyodur bu)*** program hazırlamak Uğur Hüküm için çok önemlidir.

"*Selami'nin 1995'te ayrılmasından sonra haftada 2 gün 2'şer saat, toplam 4 saatlik yayınları Seval Özmen ile 2005'e kadar yürüttüm. O tarihten 2007'ye kadar da tek başıma bu yayınlara devam ettim. Radyonun Marsilya ve Paris dışında Nancy ve Saint Etienne kentlerinde de antenleri mevcuttu. Yalnızca Paris'te izlenebilen Türkçe yayınlar, Büyük Paris'te yaşayan yaklaşık 100 binlik nüfusumuz arasında sevilen ve sayılan bir yayındı. Resmi araştırmalara göre yaklaşık 20 ile 25 bin arası düzenli dinleyicisi vardı.*

Yazarımız aynı tarihlerde BBC'nin Fransa'daki eşdeğerindeki devlet radyosu Radio France İnternationale (***RFI***)'da da program yayınlamaya başlar. Bu önemli radyoda görev almasında tanınmış ressam ve kültür adamı Abidin Dino ve edebiyat eleştirmeni, yazar ve çevirmen eşi Güzin Dino'nun payı bulunmaktadır.

"*1935–39 arası Nazi propagandasına karşı hazırlanan Türkçe yayınlar dışında Fransız kamu yayıncılığında Türkçe duyabilmek için 1970'leri beklemek gerekecektir. Orta Dalga'da yapılan bu yayınların 1990'lardaki sorumlusu olan Dino'lar, Radio Soleil'in başarısından hareketle 1992 sonunda RFI Türkçe yayınlarının sorumluluğunu almamı istediler. 1993 Ocağının ilk haftasından itibaren önce «Program yapımcısı» sıfatı, 1993 sonundan itibaren de "servis şefi" olarak görevlendirildim.*"

Bu yıllarda yazarımızın beraber çalıştığı arkadaşları arasında Nedim Gürsel, Mine Kırıkkanat gibi isimleri sayabiliriz. Habercilik artık yaşamının merkezindedir. 1994 yılında bugün de geçerliliği devam eden profesyonel gazeteci kartını alır. 1999–2006 yılları arasında, 19 yabancı dilde yayın yapan RFI'de Yabancı Diller Koordinatörlüğü görevini üstlenir.

"*...Ancak Türkçe radyoların hiçbiri bugün artık hayatta değil. 2006'da RFI'de, 2007'de de Radio Soleil'de Türkçe yayınları sona erdi. RFI'de bir yıl hazırladığım Türkçe İnternet Servisi projesi çok güdük ve küçük bir biçimde 2007'de faaliyete geçti. Radyo yönetimi 2009 sonunda 8 yabancı dille birlikte Türkçe servisini de tümüyle kapattı. Ben de bu vesileyle 50 yıllık, resmen aktif bir hayata son verip RFI'de hazırlanan Sosyal Plan'dan yararlanarak emekli olmaya karar verdim.*"

2009 yılı Fransız kamu yayıncılığı için kara bir yıldır. Bu ülkenin radyo yayıncılığında 70 yıllık bir geçmişi olan Türkçe yayınlarının son verilmesine duyarlı aydınlar, "***Hayır!***" demektedirler. RFI'de 10 ay süreyle çeşitli direniş eylemleri yaşanır ve bu eylemlerin, sorumlu düzeyde olmasa da en aktif üyelerinden birisi Uğur Hüküm'dür.

"Araştırmacı yazarlık ve gazeteciliğimi daha faal bir biçimde sürdürmeye kararlıyım."

Uğur Hüküm'ün emeklilik günleri yaklaşsa da kendisi, radyo dışında basılı medyalara karşı olan derin bir ilgisi nedeniyle yazarlık sıfatını kolay kolay bırakmayı düşünmemekte. Zaten yazarımızı Türkiye'de yaşayan okurları Jazz Dergisi dışında Cumhuriyet gazetesinden de takip etmekteler.

Cumhuriyet gazetesi ile ilişkisi 1995 yılında başlar. Ticari bir beklenti içinde olmadan bu gazeteye "***Paris Muhabiri***" sıfatı ile halen siyasal ve güncel yazılar hazırlamaktadır. Özellikle 16 yıldır düzenli katıldığı Cannes Film Festivali hakkında Cumhuriyet gazetesi, sansursuz.com internet sitesi ve çeşitli dergilerde tanıtım ve eleştiri yazıları merakla beklenmektedir. İnterneti aktif bir şekilde kullanan Uğur Hüküm'ün yazılarını hukum.blogcu.com/ ve sansursuz.com/ adreslerinden takip edebilirsiniz.

"*Takma isimle yazdığım yayınlardan Bilim ve Ütopya, Aydınlık'ı zikredebilirim. Ayrıca kendi imzamla ve hatırlayabildiğim kadarıyla Radikal, Nokta, Aksiyon, Yeni Sinema, Sanat Cephesi gibi gazete ve dergilerde çıkmış yazılarım mevcut. Avrupa'da, Fransa'da 10 civarında yayın organında basılmış dosya veya makalelerim var. Örneğin 2003'te GEO dergisine Türkiye hakkında özel bir sayı hazırlamıştım.*"

Bir İstanbul aşığı olarak Fransızlılara kentini anlatmanın ağırlığını hissederek eşi Defne Gürsoy'la birlikte "***Bir Sivil Toplumun Doğuşu – İstanbul:*** " adlı esere imza atarlar. Fransa'nın en önemli ve öncü yayınevlerinden Autrement Yayınları tarafından basılan çalışma oldukça ilgi görür. Ayrıca dört arkadaşıyla ortaklaşa yazdıkları "Fransa'da Türkler" (Bleu Autour yayınları - 2007) adlı ikinci bir kitabı daha vardır.

"*İstanbul (özelde de Beyoğlu) benim doğup büyüdüğüm kent. Her türlü ilk heyecan ve deneyimleri bu kentte tattım, yaşadım. İlk göz ağrılarım hep bu benzersiz kentten. Uslanmaz bir militan sıfatıyla ilk yazdığım, yazdığımız kitabın dahi İstanbul olması bir raslantı değildir. İstanbul bugün yalnızca Türkiye'nin değil dünyanın en dinamik, en yaratıcı ortamlarından zeminlerinden birine sahip. Yaşlanmak bilmeyen bir çingene güzeli adeta İstanbul. Bugünkü eşim, aşkım Paris ise, İstanbul sonsuza, sonuna kadar ilk gözağrım, metresim kalacaktır.*"

"Derginin ilk çıkışından itibaren takipçisiyim. O zamanlar bana gün gelecek burada yazacaksın deseler, inanmazdım"

Uğur Hüküm, ODTU'den tanıdığı usta jazz vokalistimiz Sibel Köse hakkında Cumhuriyet gazetesi'nde yazmış olduğunu bir yazının Jazz Dergisi için istenmesi ile kendisini bu sayfalarda bulur. Zuhal Focan'ın kendisini cesaretlendirmesi ile düzenli hale gelen yazılarının, 10 Aralık 2003 tarihli Jazz Dergisi'nin 33. sayısındaki ilk yazısında belirttiği gibi, "***...elinden geldiğince yorumu az, haberi, bilgisi bol, seçme yapraklar yollamaya çalışmaktadır.***" Yazarımız, Jazz Dergisi'nde çoğunlukla Amerika ve klasik jazz'a yer verildiğini düşünerek Avrupa jazz'ına odaklanır ve habercilik kimliğine uygun keyifli bir üslupla özellikle Fransa jazz ortamı hakkında yazılar yazmaktadır.

"Jazz'ı Düzenli Takip Ediyorum"

Uğur Hüküm jazz'ı derinlemesine takip etmekte. Radyo geleneğinden gelen biri olarak jazz'ı radyodan takip etmenin keyfini değişmemekte. Çalıştığı dönemde bile her ay en az bir konsere gittiğini belirten yazarımız, ***Down Beat*** ve Fransız "***So Jazz***" dergilerini düzenli takip etmekte.

Şu an arşivinde 15.000 albümü olduğunu belirten yazarımızın ilk jazz plağı ise 1967 yazında İstanbul Taksim'de çalışmakta olduğu kırtasiyeye ***Durul Gence*** (ya da ***Erol Pekcan***) tarafından satılması üzerine

bırakılan ***Billie Holiday'in "Lady In Satin"*** albümüdür.

Her ay 15-20 CD'nin eklendiği arşivinin yarıya yakınını jazz'in oluşturduğunu belirten Uğur Hüküm'ün arşivinin bu kadar geniş olmasının altında, 1973 yılında Fransa'daki zor şartlar altında kendisine verdiği bir söz yatmakta: "***Her ay kazandığım para ile bir jazz albümü almaya karar vermiştim***" Yurtdışında aldığı ilk albüm BB King'in iki plaklık bir albümüdür.

"Müzik zevkimi, jazz müzisyeni olan oğluma, sinema zevki kızıma verdim"

Uğur Hüküm başarılı mesleki kariyerleri yanında sanata olan düşkünlükleri nedeniyle çocuklarıyla gurur duymakta.

"***Fransa'da doğup büyüyen kızım Zeynep psikiyatr doktor olarak yaşıyor. Kendisi müthiş bir sinema amatörü, sinema ansiklopedisi gibi bir çocuktur, fakat şimdilik yalnızca mesleğinde kariyer yapmayı düşünmektedir. 5 yaşından beri müzikle haşır neşir oğlum Sinan ise Yüksek Hemşire okulundan mezun olduktan sonra, hem çalışıyor hem de şu anda Jazz Akademisi'nde "bas" eğitimi görüyor. Fransa'daki Türk arkadaşlarıyla ayrı, Fransız arkadaşlarıyla ayrı iki toplulukta çalıyor.***"

"Son Söz..."

Yazarımız Tüm Jazz Dergisi yazarlarının benzer açıklaması gibi okurlarıyla olan iletişiminin istediği düzeyde olmamasından yakınmakta. Fakat Türkiye'de yaşayan bir İtalya gazetecinin kendisini Fransa'daki Miles Davis etkinlikleri haberi için araması gibi istisnaları, hoşuna giderek anlatmakta.

"***Jazz adına ilk hedefim Jazz Dergisi yazılarımı düzenli sürdürebilmek. Vaktim oranında konserlere daha sık gitmeğe çalışacağım. Yukarda sözünü ettiğim Radio Soleil isimli radyonun yönetimine özgün bir Jazz ve Dünya müziği önerisi sunmuştum. Üstüne atlayıp, açık çek verdiler. Eylül ayından itibaren Cuma veya Cumartesi akşamları Paris'ten 1-2 saatlik Fransızca bir program yapabilirim. Fakat sorumluluğu ve bağlayıcılığı korkutuyor. Açıkçası henüz karar vermedim. Gönlümde yatan aslanlar arasında Türkiye'de bir radyoda jazz programı sunmak var, fakat koşulların ne ve nasıl olacağına bakar.***"

Değerli yazarımıza, gözlemlerini, deneyimlerini ve önerilerini cömertçe hiç yorulmadan bize aktardığı için teşekkürlerimizi sunuyoruz. Dostlarının "iki gözümüzün akı gibi sevdiğimiz" diyerek tanıttıkları, her zaman gülen gözlerinden insan sıcaklığını okuduğumuz Uğur Hüküm, inanıyoruz mektuplarında inci gibi dizelediği jazz cümlelerini daha uzun yıllar bize göndercek.

"Özgürlüğün ve eşitliğin esas olduğu jazz ilkeleriyle yönetilen bir insanlık ve dünya düşünde buluşabilmek umuduyla hepinize bol jazz'lı, sağlıklı, değişim için mücadelede kararlı yaz günleri dilerim." **(Uğur Hüküm'ün 71. Sayımızdaki son cümlesi)**

Yorumlar:

Uğur Hüküm Cumhuriyet Gazetesi'nin Paris yazılarını yazıyordu. Sürekli takip ediyordum zaten. O kadar çok jazz hakkında yazıyordu ki, Cumhuriyet'e telefon ettim. Paris telefonunu aldım. Aradım konuştuk. O zaman Türkiye'nin Sesi Paris Radyosu müdürüydü. Dergiyi o da duymuştu. Hemen gönderdim. "Tamam, yazarım" dedi. Tek şartı vardı, yazıları kesilmeyecekti. Cumhuriyet Gazetesi'nin yazılarını, ona sormadan kestiğinden şikayet ediyordu. Dedim "deli misin?, hayatta kesmem, noktasına dokunmam". Yıl 2004, sayı 34, idi. Yazısını yanlış bir e mail adresine atmış, bana da haber vermemişti. İlk yazı, ilk tanışma o yazıyı kullanamadık. Jazz'da ilk yazısı 35. sayıda çıkmıştır. Eksiksiz. Tek şikayeti dergiyi vaktinde alamamaktı. Onu da çözdük, ama uzun sürmedi. Çok titizdi. Ne yapmak istediği belliydi ben de onu hiç üzmedim. Önceleri fotoğrafları sen seç dedi, son dönem hepsini kendisi seçmeye başlamıştı. Paris'te 2010'daki Cite la Music konserlerinde birlikte olduk. Daha sonra Galata'da Füreya Balıkçısında 2012 başlarında uzun uzun oturmuştuk. Galatasaray civarından Nardis'e de yakın olsun diye küçük bir apartman katı aldılar, eşi Defne ile birlikte. Radyo kapanmış, mecburen de emekli olmuştu. "Artık senede 2 - 3 mutlaka geleceğim. Nardis'ten de dışarı adım atmam" diyordu. Oğlu Selim Temmuz'da gelmişti, beraber Marcus Miller'a gitmiştik. O da bas çalıyor. En son konuşmamız ise oğlum Ali'nin Paris'teki nikahında birlikte olmayı hesaplamıştık. Kısmet değilmiş.

Uğur Hüküm bence gerçek bir gazeteciydi. Nesli tükenmişlerden. Özel ilgi alanı ise jazz'dı. Çok iyi literatür takip ediyordu. Hiç yazısını geciktirmedi. Konusuna hakim, benim merakla "gelse de okusam" diye hasretle beklediğim konuları yazardı. Bütün bu yazdıklarım onun mesleği ile ilgili şeyler. En çok söylemek istediğim, yıllardır okuyucusu, hayranı olup yazılarından tanıdığım, nihayetinde yaşamının son 9 yılında dost ve arkadaşı olduğum bu kıymetli insanı bu kadar erken kaybetmekten dolayı çok üzgünüm. Yeri doldurulamaz. Onu çok özleyeceğim.

Zuhal Focan / Jazz Dergisi Editörü

***

Uğur Hüküm'le Paris'te tanıştım. İçtenliği, mütevaziliği ve yüzünden hiç eksik etmediği sıcacık gülümsemesiyle karşısındakini hemen rahatlatan biriydi. Bir yandan Cumhuriyet gazetesinde yazıyor, diğer yandan da Radio France'in Türkçe yayınlar bölümünü yönetiyordu. Hem yazdığı yazılarda, hem de programlarında, Fransa ile Türkiye arasında önemli bir köprü kuran bu değerli insan, Paris'teki konserlerimizin hemen hepsine gelerek bizleri defalarca onurlandırdı. Cumhuriyet'te ve Jazz Dergisinde hakkımızda yazdığı yazılar ve davet ettiği radyo programı için kendisine müteşekkirim. Gazeteci kimliğinden de öte, gerçek bir müziksever olarak daima yanımızdaydı, bizlerin sesini duyurmak için çaba sarf etti. Kendi evlerinde sevgili Defne Gürsoy ve Fusun Levet ile birlikte yediğimiz yemek ve saatlere sığdıramadığımız sıcak sohbet dolu geceyi unutamam. Zamansız gidişi biz sevenleri için çok acı oldu, bu yeri doldurulmaz, güzel insanı çok özleyeceğiz.

Sibel Köse / Jazz Müzisyeni

***

Uğur'u Abidin Dino'nun yıllar önce açtığı bir resim sergisinde tanıdım. O yıllarda ben Paris büyükelçiliğinde çalışıyordum ve aynı zamanda üniversiteye gidiyordum. Saint Michel'deki öğrenci birliğinde zaman zaman karşılaşıyorduk. Kişiliğinde en çok onun son derece içtenlikle politik fikirlerinin hep arkasında olmasını takdir ederim. Uğur genç yaşlarında neyse hep o fikirlerle kaldı. Son derece dürüst ve akıllı bir insandı. Bu nedendir ki aranılan bir gazeteci oldu.

Sonra bir ara Yılmaz Güney'in Yol isimli filminde asistan olarak çalıştı. Yıllar geçtikçe Türk camiasında büyük bir referans ismiydi. Radio Soleil de Türkçe yayınlar yapmaya başladı ve kısa zamanda o bölümün sorumlusu oldu.

Jazz konusuyla ilgili ilk "resmi" görüşmemiz Tuna Ötenel'in Paris'te stüdyo kaydı yapılan ilk albümü L'Ecume de Vian üzerineydi. Tuna ile birlikte radyo evine gittik ve çok güzel bir söyleşi gerçekleşti. Bize ofisini ve albümlerini gösterdi. Bir başka sefer de Sibel Köse Paris'teydi ve birlikte Uğur ve yol arkadaşı Defne hanımın davetlisi olduk evlerinde bir akşam. Müzik dinledik. Tabii konumuz hep jazz'dı.

Uğur çok yoğun çalışırdı ve çok okurdu. Bütün aktüaliteyi de takip ederdi. Dolayısıyla çok şey bilirdi. Jazz'la ilgili olarak çok iyi bir dinleyici olduğunu söyleyebilirim. Bildiğim kadarıyla herhangi bir etkinlik yaratamayacak kadar zamanı kısıtlıydı.

Yaşamı çok severdi. Peynir ve şarap tercihlerindendi. Yeri doldurulamayacaklardandır. 64, bu dönüşsüz yolculuk için ne kadar genç bir yaş...

Füsun Levet / Jazz Dergisi Yazarı, Organizatör

***

Uğur uzun süreden beri tanıdığım bir arkadaşımdı. Yetkin gazeteciliğine, RFI'deki

güzel çalışmalarına tanık oldum... Onu çok erken kaybetmenin acısını hep birlikte yaşadık. Jazz sevgisini meleklerle paylaşıyordur umarım.

Nedim Gürsel / Yazar

***

Ne olur yani biraz daha kalsaydı, şu birkaç kitabını bitirebilseydi. Fena mı

olurdu? Ulan ölüm ne garip, ne kalleş, ne zalim bir şeysin. Sen geldiğinde biz yokuz. Biz varken sen yoksun. Bi yakalasam seni ağzını burnunu kumlara sürtmezmesem bana da Erganili Şehmus demesinler! Bu yazdıklarıma en çok Uğur gülecek, biliyorum. Olsun. Ben de zaten onun için bu işi üstleniyorum. Sadece onun için.

M. Şehmus Güzel, Yazar

***

Uğur Bey'i "Jazz İnsanları" dizisiyle tanıdım. Yazı sonrası teşekkür için geri dönen birkaç nazik insandan biriydi kendisi. Sadece müzik değil sinemada konuşmuştuk telefonla. Bana Boris Vian ve Django Reinhardt albümleri yollamıştı Paris'ten... Bir de jazz severler için kullandığı "cazoman" sözcüğünü çok beğenirim; artık kullanmamız lazım bence. Hiç yüz yüze gelmedik, e-posta ve telefon ile iletişim kurduk. Ama kişiliği ile benim üzerimde ne büyük bir etki bıraktı. Devrim Dikkaya, Jazz Dergisi Yazarı, Öğretmen

***

Fransız devlet radyosu RFI'nin Türkçe bölümünün başındaki Uğur Hüküm'le 8 yıl boyunca program yönetmeni olarak çalıştım. Her Pazar sabahı yayımlanan 1 saatlik haber programında radyonun hiçbir diğer yabancı dil yayınında olmadığı kadar çok müzik dinlenirdi. Bu Uğur'un müzik sevgisinden kaynaklanıyordu. Her bölümün sonunda aktüaliteye uygun kısa bir parça koyardık. Paris'te konsere gelen bir sanatçı, yeni çıkan bir filmin müziği gibi... Uğur her hafta yayına ya radyonun koleksiyonundan çıkardığı ya da kendi satın aldığı yeni CD'ler getirirdi. Program sonrasında da kendi CD'lerini tekrar kullanmak üzere kocaman bir dolaba tıkardı. Ciddi bir düzene pek sokmadığı bu kalabalık koleksiyon içinde aradığını nasıl bulurdu hiç anlayamadım.

Uğur'la çalışmak çok rahattı diyebilirim. Sinirlendiğini, bağırıp çağırdığını hiç görmedim. Hoşuna gitmeyen bir durum olduğu zaman insanlara tabi ki çatardı ama bu hep «hoşnutsuzluğunun ifadesi» biçiminde olurdu. Fırça atma düzeyine ulaşmazdı. Uğur insanlara yardım etmeyi ve destek olmayı kendine görev edinmişti adeta. Bu bazen kendi rahatını ve konforunu bozacak olsa bile diğerlerine el uzatmaktan hiç çekinmedi. Müzik, sinema, politika derken birçok konuda da güvenilir bir bilgi kaynağıydı. Geriye baktığımda, onunla çalıştığım süre içinde birçok şey öğrendiğimi görüyorum. Uğur yaşamımda ayrıcalıklı yere sahip birkaç insan biriydi.

Devrim Alpöge, Yönetmen, Aktör, Seslendirme Sanatçısı

***

Uğur'umu anlatmak için birkaç satır yetmese de, ruh ikizimi yazıları hariç hiç tanımayan okurlar için anlatmaya çalışayım. Paris'teki cenazesindeki kalabalık aslında birçok yönünü belli ediyordu. Uğur Hüküm yaşamlarından bir şekilde geçmişse, insanlar onu asla unutamaz. Yardımseverliği, gençlere ve dostlarına uzattığı yardım eli, dayanışması, siyasi angajmanı, engin kültürü ve bilgisiyle herkese bir "dokunmuşluğu" vardı. Üstelik, Türkiye'de pek alışık olmadığımız cinsten bir incelikle yaptığı iyilikleri hissettirmeden ve hiç bir yerde anlatmadan yapardı. Yaşamını paylaşan kişi olarak bile cenaze törenindekilerin bazılarını tanımıyordum. "Beni tanımazsınız ama yıllar önce bana şu desteği vermişti", "ya da Uğur ağabey sayesinde bulunduğum yere geldim" diyen onlarca genç ve daha az genç insanla tanıştım. Uğur'un birisi hakkında kötü söz ettiğini on dört yıllık beraberliğimizde hiç duymadım diyebilirim. Ona kazık atanları bile affedecek gücü bulurdu kendinde.

Uğur'un jazz tutkusunu hepiniz biliyorsunuz, paylaşıyorsunuz. Uğur yaşamındaki ilk tutkusu öncelikle çocukları Zeynep ve Sinan idi. Ardından jazz ve sinema gelirdi. Bizim şansımız, bu iki tutkuyu birlikte hissetmemizdi. Herhangi bir jazz parçasını duyduğunda daha ilk notadan sanatçıyı tanır, geçmişini yorulmadan anlatırdı bana. Hayatında pişmanlıklar hiç yaşamadıysa da, "bir daha dünyaya gelsem müzisyen olmak isterdim" derdi. Evet, belki enstrüman çalamadı ama büyük müzik bilgisiyle bu açığını kapatmayı bildi. Sinema tutkusu ise bizi önce Cannes festivalinde, ardından da dünyanın dört bir yanındaki festivallere açılmamızı sağladı. İki ayrı göz olarak ne ilginçtir ki her seferinde olmasa da, yüzde doksan oranında filmleri aynı duruştan görür, yorumlardık. Benim beğenmediklerime bile "ama bak görüntü çok güzeldi", ya da "ama unutma daha ilk film bu" diyerek, mutlaka iyi bir açıdan bakmayı bilirdi. Ben "Uğurlu" yaşamımdan çok şey öğrendim, zenginleştim. Biliyorum ki bizim yaşadıklarımızı hiç yaşamadan ölüp giden insanların sayısı ne yazık ki çok fazla. Dolayısıyla, hayatımın hediyesi olarak bakıyorum bu on dört yıla. Kısacası, çok özel bir insan, adam gibi bir adamı kaybettik. Nesli tükenmiş cinsinden...

Defne Gürsoy, Eşi, Sinema Yazarı

***

Babam her konuda bana rehberlik yaptı: sinema, müzik, siyaset, güncel politika... Küçüklükten beri sorduğum sorulara ondan cevap alabilmem benim için çok önemlidir. Müzik, yaşamında çok önemli bir yerdeydi. Durmadan dinler ve dinletirdi. Dinlediği müziğin çoğunlukla sosyal ve siyasi anlamlarına odaklansa da kendisi için asıl önemli olan "duygu"ydu. Örneğin Michel Petrucciani'nin o küçücük elleriyle bu kadar duygulu ve anlamlı nasıl çaldığını çok merak ederdi. Annemle birlikte benim 7-8 yaşlarında müzik eğitimi almamı sağladı ki bu, şu an müziğin içinde olmamın nedenidir. Her zaman Jazz Dergisi'nde yazmaktan büyük zevk aldığını söylüyordu. Son olarak üzerinde uzun bir süredir çalıştığı bir radyo projesi vardı: Ortadoğu ve Türkiyeli sanatçılara yer vereceği bir "Oriental Jazz Radio". Hayata geçirilse ne güzel olur...

Sinan Hüküm, Oğlu

CD VİTRİNİ

ULUSLARARASI KULLANILAN KISALTMALAR

acc	akordiyon	**el** db	elektrik double-bas	picc	piccolo
afl	alto flüt	eh	english horn	prg	programming
arr	aranjör	elb	elektrik bas	**r**	reeds
as	alto saksofon	elg	elektrik gitar	**sax**	saksofon
b	bas	elp	elektrik piyano	si	sitar
bar	bariton saksofon	els	elektrik sitar	sou	sousaphone
bcl	bas klarinet	eu	euphonium	ss	soprano saksofon
bfl	bas flüt	**fl**	flüt	str	strings
bgo	bongo	flh	flügel horn	synth	synthesizer
bjo	banjo	frh	french horn	**ta**	tabla
btb	bas trombon	**g**	gitar	tam	tambourine
bs	bassoon	**h**	horn	tb	trombon
c	kornet	har	harpsichord	timb	timbales
cb	kontrabas	hca	harmonika	tp	trompet
cbs	kontrabassoon	ho	hammond org	ts	tenor saksofon
cel	keleste	hp	harp	tu	tuba
cga	konga	**k**eyb	keyboards	**v**	violin
cl	klarinet	**m**an	mandolin	va	viola
clav	klavinet	mell	mellafon	vb	vibrafon
co	kougar	mrb	marimba	vc	cello
comp	kompozitör	**o**	obua	vo	vokal
cond	kondaktör	orch	orkestra	vtb	valve trombon
cy	simbal	org	org	**w**bd	washboard
d	davul	**p**	piyano	wdwd	woodwinds
dir	direktör	perc	perküsyon	**x**yl	xylophone

Burak Bedikyan

Circle of Life
Steeple Chase 33109 (2013)

Müzisyenler
Burak Bedikyan (p)
Chris Potter (s)
Peter Washington (b)
Bill Stewart (d)

Burak Bedikyan klasik kökenli, Bilgi Üniversiteli, İstanbul jazz sahnelerinin önde gelen piyanistlerinden biri olarak adını duyurmuştu. Bu kez ise Amerika'da yaptığı ve Steeple Chase gibi çok önemli bir firmadan çıkardığı albümü ile gündeme geldi. Birlikte çaldığı müzisyenler dünyanın önde gelen müzisyenleri. Tüm parçaların bestecisi ve aranjörü Burak Bedikyan. 12 parçanın yer aldığı albüm The Guardian, Proper Music, BopNJazz gibi caz dünyasının önemli kritiklerinden güzel yorumlar aldı, almaya da devam ediyor. Dergimizin bu sayısında Can Ergelmiş'in kaleminden albüm ve kayıt aşaması hakkında geniş bir röportaj okuyabilirsiniz.

Tamer Temel

Bir Kara Kedi
AK Müzik 813031 (2013)

Müzisyenler
Tamer Temel (s)
Serkan Özyılmaz (p)
Eytül Biçer (g)
Volkan Topakoğlu (b)
Kenny Wollesen (vib)
Cem Aksel (d)

Tamer Temel'in ikinci albümü "Bir Kedi Kara" 12 Eylül itibariyle müzik mağazalarında yerini aldı. 2010 yılında piyasaya çıkan ilk albümü "Barcelona" ile olumlu eleştiri toplayan besteci ve saksofoncu Tamer Temel'e yeni albümünde Serkan Özyılmaz, Cem Aksel, Volkan Topakoğlu ve Eytül Biçer eşlik ediyor. Konuk sanatçı ise değişik projelerden aşina olduğumuz Amerikalı davulcu Kenny Wollesen. Wollesen albümde dört parçada vibrafon çalıyor (insanlar ikiye ayrılıyor. giriş, ekimsonu tescillimark'a veinsanlarikiyeayrılır). Bir Kedi Kara 5-6 Eylül tarihlerinde MIAM Stüdyolarında kaydedilmiş olan albümde tüm besteler Tamer Temel'e ait. Albüm ismini Ece Ayhan'ın "bakışsız bir kedi kara" şiirinden almış ve aynı zamanda Ece Ayhan'a ithaf edilmiştir. 2012 yılında İstanbul Jazz Festivali'ne konuk olan Tamer Temel, bu sene Akbank Jazz Festivali kapsamında bir konser verecektir. Albümün tanıtım videosuna bu linkten ulaşabilirsiniz, parçalardan kesitleri hem videoda hem de bu sayfada dinleyebilirsiniz.

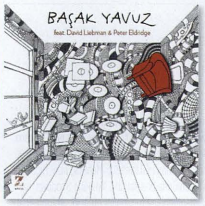

Başak Yavuz

Things
Kalan Müzik 220271 (2013)

Müzisyenler

Başak Yavuz (vo)	Alex Spradling (b)
David Liebman (ss)	Evan Gregor (b)
Peter Eldridge (vo, p)	Guilhem Flouzat (d)
Wim Leysen (p)	Richie Barshay (vo)
Jeremy Siskind (p)	Arthur Vint (d)
Daniel Jamieson (şef)	Curtis Brink (tb)
Yacouba Sissoko (kora)	Matt Holman (tp)
Brianna Thomas (vo)	Jay Rattman (ts)
Natalie Galey (vo)	James Shipp (vib)
Nicky Schrire (vo)	

New York'ta, New School for Jazz and Contemporary Music'te lisans eğitimi aldıktan sonra Manhattan School of Music'te jazz performans dalında master'ını tamamlayan Başak Yavuz'un, İstanbul'a dönmeden hemen önce New York'ta kaydettiği ilk albümünde, yaşayan jazz efsanelerinden David Liebman ve Peter Eldridge de dahil olmak üzere yirmiye yakın Amerikalı, Avrupalı ve Afrikalı müzisyen yer alıyor. Albümdeki parçaların çoğu ve aranjmanların tümü kendisine ait. 2008 yılında yapılan 4.Nardis Jazz Vokal Yarışması'nda oy birliğiyle birincilik kazanan sanatçı, İstanbul Jazz Festivali, New York, Montreal ve İstanbul'un jazz kulüplerinde defalarca sahne almış, beste ve aranjmanlarını seslendirmiştir. Dergimizin bu sayısında sanatçının albümü ve çalışmaları ile ilgili geniş bir röportaj bulacaksınız.

Yansımalar

Mektup
Kalan Müzik 010617 (2013)

Müzisyenler
Birol Yayla (g, tanbur)
A.Şenol Filiz (ney)
Erdal Akyol (b)
Pınar Bayraktar (vio)
Murat Usanmaz (g)
Ediz Hafızoğlu (d)
Taner Sayacıoğlu (kanun)

Yansımalar, ülkemizdeki en özgün müzik topluluklarından. Çekirdek kadrosu Neyzen Aziz Şenol Filiz ve beste ve düzenlemeleri de yapan tanburi Birol Yayla'dan oluşan topluluktan sevenleri uzun süredir yeni bir albüm bekliyordu. Yansımalar'ın Mektup isimli yeni çalışmaları geçen günlerde Kalan Müzik etiketiyle yayımlandı. Geleneksten aldıkları ilhamı bugünün tınılarıyla harmanlayıp geleceğe taşıma gayretinde olan grubun müziğinin Mektup'ta derinleştiğini görüyoruz. Topluluğun yaklaşık 22 yıllık serüveninin damıtılmış bir yansıması olan Mektup, farklı müzikal altyapılarla bizi huzur dolu bir seyahate çıkarıyor. Sanatçılar yine incelikle işlenmiş, arşivlik bir albüm hazırlamış. Günümüzün karmaşasına karşılık insanlara birazcık sadelik ve huzur sunmak isteyen Yansımalar'ın son çalışması müzikseverlerin arşivleri için biçilmiş kaftan.

Mercan Dede

Dünya
On Earth 860068 (2013)

Müzisyenler
Mercan Dede (ney, vo)
Salih Yurttaş (kavala ve ney)

Hasan Güzetlik (tb, tp)
Özer Özel (tanbur),
Yurdal Tokcan (ud, perdesiz gitar, ebow)
Nida Faruk Okşaş (b)
Ömer Alkılıçgil (b)

Sufi müziğine getirdiği değişik yorum ve yenilikçi müzik projeleriyle dünya çapında tanınan Mercan Dede (namı diğer Arkın Allen), 6 yıl aradan sonra yeni albümü Dünya-Earth'ü piyasaya çıkardı. Mercan Dede'nin, altı yılda dünyanın dört bir yanından biriktirdiği anılarını notalara döktüğü yeni albümü Dünya'da İran asıllı Azam Ali "Haydar Haydar", ve Sabahat Akkiraz'ın farklı bir boyut kattığı "Tevhid" adlı parçalarla, Hindistan'ın efsanevi lideri Gandhi'nin de 1923 tarihli ilk ve tek ses kaydı yer alıyor. Kanada'nın tanınmış müzisyen ve şairlerinden Jeff Bien, genç kuşak şairlerden Mahir Karayazı ve çağdaş halk ozanlarından Yalınayak Başıkabak "Dünya"da şiirleriyle yer alıyorlar.

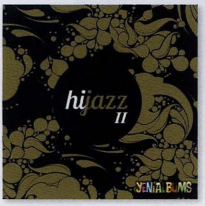

Hi Jazz

Hi Jazz II
Sony Music 468022 (2013)

Müzisyenler
Şenova Ülker (tp)
Alper Berksü (keyb)
Artun Sürmeli (p, keyb)
Ercüment Ateş (g)
Erkan Kenç (g)
Birol Yayla (tanbur)
Şenol Filiz (ney)
Eylem Pelit (b)
Volkan Öktem (d)

İlk albümü "Hijazz"ı 2003 yılında yayınlayan Hijazz Project, uzun bir aradan sonra tekrar müzikseverlerle buluşmanın heyecanını yaşıyor. Geleneksel makamlarımızın jazz ile bütünleştiği "Hijazz 2"" geçmişten geleceğe uzanan bir zaman yolculuğu gibi... Türkiye'nin çok önemli müzik insanlarının besteleri ve icraları ile çok özel bir müzikalite yakaladığına inandığımız "Hijazz 2"de 8 parça yer alıyor.

Keith Jarrett Trio

Somewhere
ECM 2766370 (2013)

Müzisyenler
Keith Jarrett (p)
Gary Peacock (b)
Jack DeJohnette (d)
Bu yıl 30. yaşını kuttayan Keith Jarrett Trio, New York Times gazetesinin de geçenlerde belirttiği üzere, büyük ölçüde jazz grupları için 'altın standardı' belirlemiş olarak addedilir. 2009'da çekilmiş bu capcanlı konser kaydı da grubun yıldönümünde bir kilometre taşı olarak görülür. 'Standartlar' üçlüsünün kendini İsviçre'nin Luzern kentinde bulduğu 'Somewhere' albümündeki performansı da hem keşifsel hem geleneksel bir nitelik taşıyor. Neue Zürcher Zeitung gazetesi, 'Kontrollierte Ekstase' – kontrollü coşkunluk – şovunun eleştirisini de manşetten vermişti, ki bu, doğaçlama olarak 'Deep Space' ile başlayan, Miles Davis'in 'Solar'ına geçiş yapan, 'Stars Fell On Alabama' ve 'Between The Devil And The Deep Blue Sea' standartlarına doğru süzülerek yükselen ve ardından 'West Side Story'ye uzun bir sıçrayış yapan set için uygun bir benzetme. Zira aynı zamanda Bernstein'ın 'Somewhere' ve 'Tonight'ı da Jarrett'ın orijinal 'Everywhere'iyle çağrışım yapan bir köprü kuruyor aynı sette.

Joshua Redman

Walking Shadows
Nonesuch 96093 (2013)

Müzisyenler
Joshua Redman (s)
Brad Mehldau (p)
Larry Grenadier (b)
Brian Blade (d)

Redman, Mehldau ve Blade ile birlikte, ilk olarak Redman'ın 1990'ların ortasında çaldığı dörtlüde çalışmıştı ve o günden bu yana hem iyi birer dost hem de sıkı işbirlikçiler oldular. Redman, 2010 yılında da yapımcılığını Jon Brion'ın üstlendiği Mehldau'nun 'Highway Rider' adlı orkestra albümünde baş solisti. 'Walking Shadows' ise Redman'ın, yapımcılığını Mehldau'ya emanet ettiği ilk albümü. Redman, albümle ilgili düşüncelerini şöyle anlatıyor: "Brad'in yapımcısı olduğu ve diğer iyi dostlarımın da katkıda bulunduğu, yaylı sazlar eşliğinde çalışılmış bir ballad kaydı yapma fırsatı bulduğum için çok mutluyum" şeklinde konuşuyor. New York Times gazetesi de ünlü saksofoncu hakkında şöyle yazmıştı: "Joshua Redman son 15 yılın en çok göze çarpan jazz müzisyenlerinden biri. Redman sadece bir doğaçlama ustası ve orkestra lideri olmakla kalmayıp, ayrıca jazz'ı dış dünyada temsil eden kelimeleri kullanmaktaki arzusunu da gösterdi". Redman'ın ilk kişisel stüdyo albümü Warner Bros tarafından 1993 yılında çıkarılmış ve bunu yine Warner'dan sekiz albüm daha izlemişti. Nonesuch'tan 2005'te çıkardığı ilk albümü 'Momentum'u ise sanat direktörlüğünü yaptığı iki SF Jazz Collective albümlerinden birincisi izledi. 2007'de yine Nonesuch'tan çıkardığı 'Back East' albümü, Redman'ın bir akustik üçlüyle yaptığı ilk stüdyo kaydıydı. Bunu 2009'da ikili bir trio ile yaptığı 'Compass' albümü izledi. 2011'de çıkardığı son albümü 'James Farm'da ise yine aynı isimli grup dahilinde, piyanist Aaron Parks, basçı Matt Penman ve davulcu Eric Harland çalmıştı.

Pat Metheny

Tap
Nonesuch 95875 (2013)

Müzisyenler
Pat Metheny (g, sitar, perc)
Antonio Sanchez (d)

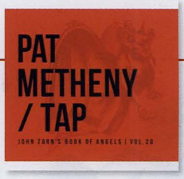

John Zorn'un yapımcılığını üstlendiği Zorn'un 'Masada Book Two' serisinde çıkardığı 'Tap: The Bookof Angels, Vol. 20' adlı Pat Metheny kaydı, Nonesuch Records ve Tzadik tarafından piyasaya çıktı. Albümün tanıtımı da NPR radyosunun 'All Things Considered' adlı programında yapıldı. Zorn'un ikili 'Masada Book' serisine kattığı şarkıları, yüzlerce şarkısının içinden seçtiğini vurgulayan NPR radyosu müzik eleştirmeni Tom Moon, Metheny'nin kayıtları yaptığı, albümdeki tüm enstrümanları – gitarlar, sitar, tiple, bas gitar, klavye, elektronikler, bandoneon, perküsyon, trompet ve dahası – sıkı işbirlikçisi Antonio Sanchez'le birlikte çaldığına değinmiş. Moon, "Metheny sayfadaki notalardan yola çıkıyor ve ardından sihirbazlığını konuşturuyor. Sonuç, gösterişli, baş döndürücü ve capcanlı bir ses dünyası, ki sanatçının da kendi başına bulamadığı türden bir şey bu".

Paolo Fresu 5tet

Incantamento
Blue Note 02722 (2006)

Müzisyenler
Paolo Fresu (tp)
Tino Tracanna (ss)
Roberto Cipelli (p)
Attilio Zanchi (b)
Ettore Fioravanti (d)

Korsika, Akdeniz ve dünyanın geri kalanının eskizleri, bu lirik İtalyan jazz doğaçlama ustaları Paolo Fresu ve Daniele di Bonaventura ile vokal grubu A Filetta arasındaki büyüleyici işbirliğinde bol miktarda bulunuyor. 'Mistico Mediterraneo' birkaç yıldır ivme kazanan bu ittifakın ilk meyvesi; ayrıca Korsikalı şarkıcıların da ECM den çıkan ilk albümü.

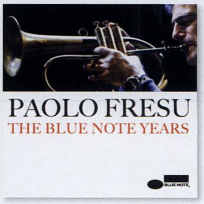

Paolo Fresu

Blue Note Years
Blue Note 953828 (2010)

Uluslararası müzik piyasasının en takdir toplayan ve en çok satan İtalyan jazz trompetçisi Paolo Fresu'nun, Blue Note'un sanatçısı olarak 2010 yılında kaydettiği en değerli eserlerinin bir araya getirildiği "Best Of "The Blue Note Years" albümü Eylül sonunda Blue Note etiketiyle jazz severlerin beğenisine sunuldu. Dünya jazz sahnesinin en önemli trompet ve flügelhorn sanatçılarından, aranjör ve besteci Paolo Fresu'nun en çok takdir toplamış olan 30 eseri, 2 CD'lik bu best of albümünde yer aldı.

'Kosmopolites', 'Incantamento', 'DB thinking', 'Cronache Mancate', 'IL Tempo Del Sogno', 'Think', 'IL Diavolo E L'Acquasanta', 'Sull'estremo Confine del Mare' bu eşsiz best of albümünde yer alan eserlerden sadece birkaçı.

Christian McBride

Out Here
Mack Avenue 1069 (2013)

Müzisyenler
Christian Sands (p)
Christian McBride (b)
Ulysses Owens Jr (d)

Philadelphia doğumlu basçı Christian McBride'a, aralarında 'My Favourite Things', 'East of the Sun' (and West of the Moon) ve 'Cherokee' gibi orijinal ve klasik parçalarında, son dönemde yıldızı parlayan piyanist Christian Sands ve davulcu Ulysses Owens eşlik ediyor. McBride ve Sands'e açılışı yaptıran 'Ham Hocks and Cabbage' adlı parça, başlangıçta sinsice ilerleyen ve ardından şiddetli biçimde patlayan bir soul-jazz hutbesiyle devam ediyor adeta; 'Hallelujah Time' ise Sands'in ateşli bir Oscar Peterson moduna geçişini sağlayacak bir ilahi vuruş aracı. 'My Favourite Things' ise tekrarlanan kısa pasajlarını ardından melodinin temposunu gerginleştiren bir parça.

Kenny Garrett

Pushing The World Away
Mack Avenue 1078 (2013)

Müzisyenler

Kenny Garrett (as, ss, chant, p), Benito Gonzalez (p), Corcoran Holt (b), Marcus Baylor (d), Rudy Bird (perc), Ravi Best (tp) Vernell Brown (p, chant), McClenty Hunter (d, vo), Mark Whitfield Jr (d), Jean Baylor (vo), Carolin Pook (vi), Brian Sanders (cello)

Geçen yıl 'Seeds From the Underground' albümüyle iki ödül kazanan – 'solo' ve 'en iyi enstrümantal albüm' dalında – grup, adeta bir Grammy müknatısıydı. Aynı zamanda bu ödülün Almanya'daki muadili olan ECHO jazz ödülü de buna eklendi. Bu heyecan veren yeni kayıt – Garrett'in Michigan'daki Mack Avenue'den çıkardığı üçüncü albüm – aslında bir basamak atlama niteliğinde olmasına rağmen, Garrett'in bunu 'Pushing the World Away' albümünün üzerine çıkaracak gibi görünmüyor. Gençliği ve deneyimi harmanlayan bir dönüşüm çizgisiyle birlikte, bu grup, önceki albümünü de yükselten işlerden açıkça faydalanan canlı bir dinamiğe sahip. Bu, 'Seeds...' albümünün aksine, hiç de öncekine övgü niteliğinde bir albüm değil. Yine de Garrett kendinden büyüklerin ve ustalarının mirasını hatırlamaktan vazgeçmiyor. Ayrıca bu yıl hayatını kaybeden yakın çalışma arkadaşı Mulgrew Miller'a da saygı niteliğinde olan albümün ilk parçasına ise Garrett'in önceki albümüne de katkıda bulunan Venezüellalı genç piyanist Benito Gonzalez eşlik ediyor. Garrett ayrıca piyanist Vernell Brown ve ateşli davulcu McClenty Hunter'la da sağlam bir fırtına estiriyor. Albümde ithaf edilen bir çift şarkı mevcut – Mağribi tarzdaki 'Hey Chick' Garrett'in 'Five Peace Band' grubuna selamı niteliğinde ve Karayipli 'L'Ouvert' ise Sonnu Rollins için bir aşk mektubu özelliği taşıyor – fakat kayıtta Garrett'in ruhundan ve saf coşkusundan ödün verilmiyor. Garrett'in tek orijinal olmayan parçası olan Burt Bacharach'in 'I Say a Little Prayer' versiyonu ise sürpriz biçimde tazelik etkisi yaratıyor. Garrett bu albümle birlikte kariyerine bir başka yüksek basamak eklemiş oldu.

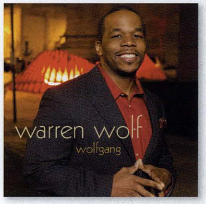

Warren Wolf

Wolfgang
Mack Avenue 1077 (2013)

Müzisyenler
Warren Wolf (vibes)
Benny Green (p)
Aaron Goldberg (p)
Aaron Diehl (p)
Christian McBride (b)
Kris Funn (b)
Lewis Nash (d)
Billy Williams, Jr. (d)
Darryl Tookes (vo)

'Wolfgang' albümü, vibrafon sanatçısı Warren Wolf'un Mack Avenue Records'dan çıkardığı ikinci fevkalade albüm. Aaron Diehl'ile çalınan iki önemli düet parçanın yanı sıra, üçer çalgıdan oluşan (piyanist Benny Green, basçı Christian McBride ve davulcu Lewis Nash; ve piyanist Aaron Goldberg, basçı Kris Funn ve davulcu Billy Williams, Jr.), iki farklı ritm bölümünü de bir araya getiriyor. Altısı orijinal, dokuz bestesi içeren 'Wolfgang' albümünde Wolf, Mack Avenue'den çıkardığı o yanardağ gibi patlayan ilk albümünde olduğundan daha farklı ve daha kaygısız bir tutum sergiliyor. 33 yaşındaki Baltimore'lu sanatçı, bu durumu şöyle yorumluyor: "Son albüm kendimi bir lider olarak göstermeme vesile oldu. Bu sefer insanların hafızasında yer edebilecek melodiler içeren kompozisyonlarımın yanı sıra yazma yeteneğimi de vitrine koymaya çalıştım." Üç yaşından beri hem davul hem de piyano çalabilen Wolf, şimdi de SF Jazz Collective'in bir üyesi olarak, vibrafon ustaları Bobby Hutcherson ve Stefon Harris'in izinden gidiyor. Warren'in birlikte çaldığı veya kayıt yaptığı müzisyenler arasında Wynton Marsalis, Mulgrew Miller, Terri Lyne Carrington, Ron Carter, Karriem Riggins, Robert Glasper, Esperanza Spaulding ve daha birçokları yer alıyor.

Wayman Tisdale

The Absolute Greatest Hits
Mack Avenue 70372 (2013)

Bu albüm, George Duke ve Toby Keith eşliğinde, smooth jazz basçısı Wayman Tisdale'in en iyi kayıtlarının bir 2013 derlemesi niteliğinde. Wayman Tisdale, Oklahoma Üniversitesi'nin All-American basketbol ekibinde yer almış; 1984 Olimpiyatları'nda altın madalya kazanmış; Indiana Pacers, Sacramento Kings ve Phoenix Suns takımlarında NBA yıldızı olarak kariyer yapmıştı. Müzisyen olmayı kendi kendine öğrenen Tisdale, bas gitar çalmayı rahip olan babasının Pazar günkü kilise ayinlerinde öğrendi. Basketbol kariyerinin sonuna gelirken, 'ilk aşkı' olarak tanımladığı ve daha sonra Billboard listelerinde dört numaraya yükselen 'Power Forward' isimli başlangıç albümünü çıkardı. Kısa müzik kariyeri boyunca, dördü ABD jazz listelerinde bir numara olan dokuz eklektik jazz albümü çıkardı.

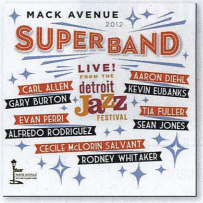

Mack Avenue Super Band

Live at the Detroit Jazz Festival 2012
Mack Avenue 1076 (2013)

Müzisyenler

Gary Burton (vib), Kevin Eubanks (g), Tia Fuller (as), Sean Jones (tp), Evan Perri (g), Alfredo Rodriguez (p), Cécile McLorin Salvant (vo), Aaron Diehl (p), Carl Allen (d), Rodney Whitaker (b)

Mack Avenue'nün başkanı Denny Stilwell'in buluşu olan Superband, ateşli ve gösterişli bir servet birikimi veya başarısı önceden belli olan bir çeşit kimya deneyi gibi adeta. Bu grup, vibrafoncu Gary Burton, gitarist Kevin Eubanks, alto saksofoncu Tia Fuller, trompetçi Sean Jones ve guitarist Evan Perri gibi efsane isimlerin yanı sıra, piyanist Alfredo Rodriguez ve vokalist Cécile McLorin Salvant gibi yükselen yıldızları bir araya getiriyor. Grubun dayanak noktası, piyanist Aaron Diehl, davulcu Carl Allen ve basçı Rodney Whitaker'in (ki kendisi ayrıca müzik direktörü) house ritim bölümü. Mack Avenue'nün Sanatçılar ve Repertuar bölümü idari başkan yardımcısı ve ayrıca kaydın yapımcısı olan Al Pryor, böylesine yüklü bir isim listesini sahneye çıkarmanın (ki bunu 'bir ekip çabası'nın etkileyici sonucu olarak tanımlıyor) tam bir meydan okuma olduğunu kabul ediyor. Mack Avenue ekibinin dostane dinamiği ve Detroit gururunun yanı sıra, Detroit Jazz Festivali'nin yetenekli ekibinin deneyiminin de altını çizen Pryor, konserin final başarısını müzisyenlerin tutkusuna bağlıyor: "Sanatçılar, onlara ilk yaklaştığımızda çok heyecanlıydılar ve hepsi de ortaya özel bir şey çıkarmayı bildiler." Eldeki malzemenin çeşitliliği, Mack Avenue'nün eşit biçimde yayılmış sanatçı yelpazesini yansıtıyor, fakat bu bağlayıcı ve büyüleyici canlı kayıtta, plak şirketinin arzularının, sanatçılarının canlılığının ve Detroit'teki o Eylül akşamının elektriğinin de payı olduğunu unutmamak gerek.

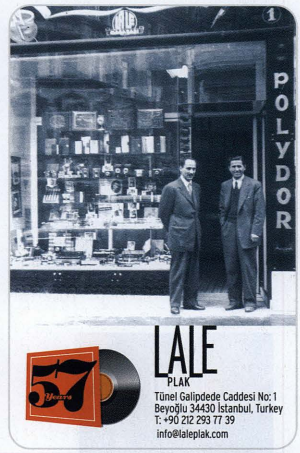

LALE PLAK
Tünel Galipdede Caddesi No: 1
Beyoğlu 34430 İstanbul, Turkey
T: +90 212 293 77 39
info@laleplak.com

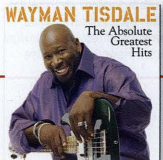

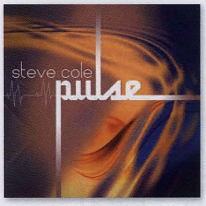

Steve Cole

Pulse
Mack Avenue 7039 (2013)

Müzisyenler
Steve Cole (ts)
Trevor Neumann (tp)
Dan Levine (tb)
David Mann (as, ts, keyb)
Nicholas Cole (keyb)
Ricky Peterson(Hammon B3)
Bernd Schoenhart (g)
Khari Parker (d)
Paul Peterson (b)
Nicki Richards (background vo)
Rico McFarland (g)

İlk albümünün piyasa çıkmasından 15 yıl sonra, saksofoncu Steve Cole tam da 360 derecelik yaratıcı bir seyahat yaparak, 'Pulse' albümüyle evine döndü. R&B, çağdaş jazz, gospel müziği, blues ve pop müziğini harmanlayan on şarkıdan oluşan 'Pulse' albümünün yapımcılığını da Cole ve yine saksofoncu dostu David Mann üstlendi. Cole'un müzikal tutkularını ortaya çıkaran bu yeni koleksiyon, sanatçının kornalar ve duygulu girintilerden bir duvar niteliğinde olan bulaşıcı melodilere bağlılığını da vitrine çıkarıyor. Albüm ayrıca müzisyenin kendi artistik cildindeki rahatlığı da gözler önüne seriyor. Sürekli olarak liste başı parçalara imza atana ve canlı performanslarla hayranlarını kazanan Cole, şu açıklamayı da yapmadan geçemiyor: "Bu albüm, kendi dinleyicisini yaratmak ve onları gerçekten onurlandırmak üzere. Bir sesim ve bir enstrümanım var, fakat benim işim eğlendirmek. Bu aslında basit: Eğer önünde duran insanlara tam olarak odaklanırsan ve onları coşturursan, her seferinde kazanırsın. Benim işim insanları harekete geçirmek. Eğer bunun nasıl yapıldığını kavrayabilirsen, geri kalan her şey zaten yerine oturuyor."

Chick Corea

The Vigil
Concord 34578 (2013)

Müzisyenler
Chick Corea (keyb), Charles Altura (g), Tim Garland (ts, ss)
Hadrien Feraud (b), Marcus Gilmore (d), Perneil Saturnino (perc)
Gayle Moran Corea (vo), Stanley Clarke (b), Ravi Coltrane (ts)

72 yaşındaki piyanist Chick Corea, bu albümde pırıl pırıl bir form arayışında – aslında bu onun en iyi solo çalışmalarından 'Pledge for Peace' sıralarındaki akustik molası niteliğinde. Bu albümün çizgisi, virtüoz bas gitarist Hadrien Feraud, ateşli İngiliz nefesli ustası Tim Garland ve acımasız biçimde gergin davulcu Marcus Gilmore'u kapsıyor. Albümde tipik biçimde İspanyol tadındaki Corea parçalarında olduğu gibi zaman değiştiren füzyon saldırıları, yavaşça sallanan 'ballad'lar ve konuk sanatçı Ravi Coltrane'nin titreşimli ve hüzünlü tenor saksofonuyla zenginleştirdiği şu yukarıda adı geçen 'Pledge for Peace' gibi duygulu meditasyonların bir karışımı meycut. Albümün adı ise açıkça geçmişlerini bağırlarına basan jazz'ın büyük ustalarını temsil ediyor.

Richard Galliano

Nino Rota
Dekka 64615 (2011)

Müzisyenler
Richard Galliano (acc)
John Surman (ss, aclt)
Dave Douglas (tp)
Boris Kozlov (b)
Clarence Penn (d)

Dergimiz baskıya hazırlanırken CRR'de Paolo Fresu ve Jan Lundgren ile Akbank Jazz Festivali kapsamında bir konser veren Fransız akordeon ustası Galliano'nun bu grubu kesinlikle çok cazip – Nino Rota'nın elit bir uluslararası jazz beşlisiyle (trompette Dave Douglas, nefeslilerde John Surman, basta Boris Kozlov ve davulda Clarence Penn) icra ettiği zamansız film müzikleri. Malzemeden çok müziğin kombinasyonundan etkilenen dinleyiciler, jazz nüansları ve altından yatan kompozisyonlara dikkat ederek, Surman'ın özellikle bu oluşumdaki rolü dışında pek de duyulmadığını da not etmeli. Grubun jazz enerjisi, en büyük farkını ise Kozlov ve Penn'in muhteşem sirk müziği desteği, 1950'lerin Miles Davis swing-groove çıkıntılığı, kapkara bir drama ve New Orleans cenaze marşı ritimleri eşliğinde makine dairesinde yaratıyor. Douglas'ın madeni sesli çizgileri, 'La Strada' – Tema, Douglas ve Surman, Penn'in perküsyondaki rimshot tekniği üzerine 50'lerin Miles Davis moduna dönmüşlerdi – boyunca ve muhtemelen on yıllardan beri en doğru kaydını yapan saksofoncuyla birlikte hızla dönüyor. 'La Strada Processione', Carla Bley tarzında bir ağır; 'Baba' filminin aşk müziği de sadece bir bas yorumuna karşı Galliano tarafından nefis bir şekilde çalındı; Surman'ın 'La Notti di Cabiria' performansının ise Sidney Bachet'vari bir havası var; ve 'Giulietta Degli Spiriti' parçası da adeta çağıldayan bir doğaçlamadan Latin dansına dönüşüyor. Hepsi de güzel parçalar ve bu set, grubun sempatik yorumunu daha da öne çıkarıyor.

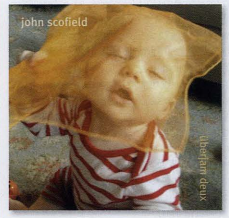

John Scofield

Überjam Deux
Emarcy 33724 (2013)
Müzisyenler
John Scofield (g)
Avi Bortnick (s, samples)
Andy Hess (b)
Adam Deitch (d)
Louis cato (d)
John Medeski (org)

Eleştirmenlerce beğenilen jazz gitaristinin 2013 albümü olan 'Überjam Deux'nün piyasaya çıkışı, 2002'nin Grammy ödülü adayı 'Überjam'in düşüş çizgisinden on yıl sonra oldu. Fakat Scofield'in bu süreçte pek de boş durduğu söylenemez. Aradan geçen yıllarda çıkardığı yedi John Scofield albümünün ardından, beş farklı albümde de proje liderliklerine ortak oldu. Orijinal 'Überjam' albümünü severler, 'Überjam Deux' ile de hayalkırıklığına uğramayacaklar, ki zaten albüm daha şimdiden önceki kayıttan daha önde. Scofield'in yorumu ise şöyle: "Bu kayıt için bütün farklı groove türlerini kullandık, fakat hepsi de altyapı itibariyle dance groove tarzında. Bazıları, şarkıların Afrika diyasporasından geldiğini söyleyebilir, çünkü içinde Rhythm and Blues, Afro-beat, Reggae and House tarzları barındırıyor; ancak ne olursa olsun hepsi de funky türünde. Ortamı yıkıp geçmek için tüm bu muhteşem world-groove türlerini kullandık. Belli şarkılar 'Überjam'dan bu yana geçen on seneden fazla bir süredir evrim geçirdi: Avi Bortnick bu grooce fikirlerinin bazılarını üzerinde çalışıyordu ve bizde onları alıp, sizin yeni kayttta dinlediğiniz haline gelecek biçimde geliştirdik."

Next Collective

Coverart
Dekka 33362 (2013)

Müzisyenler
Logan Richardson (as), Walter Smith III (bclt, ts), Matthew Stevens (g), Gerald Clayton (p), Kris Bowers (Fender Rhodes), Ben Williams (b), Jamire Williams (d), Christian Scott (tp)

Next Collective, modern müzisyenlerin gelecek nesli ve yükselen yıldızlardan oluşuyor: saksofoncular Logan Richardson ve Walter Smith III, gitarist Matthew Stevens, klavyeciler Gerald Clayton ve Kris Bowers, basçı Ben Williams, davulcu Jamire Williams ve özel konuk trompetçi Christian Scott (aka Christian aTunde Adjuah). 'Cover Art' isimli albüm, Bon Iver, Drake, N.E.R.D, Little Dragon vb. çağdaş sanatçıların kendi yorumlarını keşfettiği, bir nevi hit jazz parçalarına yeni nesil kayıt için toplanan bir oluşumun çalışması.

Emily Bear

Diversity
Concord 34075 (2013)
Müzisyenler
Emily Bear (p)
Carlitos Del Puerto (b)
Francisco Mela (d)

Concord Record and Quincy Jones, piyanist ve besteci Emily Bear'in ilk albümü piyasada. Quincy Jones'un yapımcılığını üstlendiği 'Diversity', Bear'in yazdığı ve bir jazz triosunun icra ettiği 13 şarkıyı bir araya getirdi. Jones albüm hakkında şöyle konuşuyor: "Bir kere Emily'nin olağanüstü yeteneği bana itham verdi. Klasik müzikten jazz ve bobop'a kesintisiz geçiş kabiliyetiyle, kendi yaşından iki kat büyük piyanistler ve kompozitörler kadar üstün bir müzikal yeteneği olduğunu gösteriyor. Bense onunla çalışmaya bayılıyorum. Emily, 360 derecelik tam kapasite bir kabiliyet paketi gibi ve erişeceği müzikal yükseklikelrin sınırı yok."

George Duke

Dream Weaver
HeadsUp 34170 (2013)

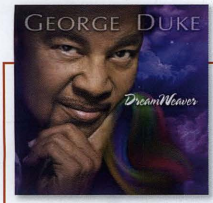

Müzisyenler

George Duke (vo, synth, p, rhodes, d prog, Nord 3 synth, Arp odyssey, mini-moog, Prophet 5, synth programming, Wurlitzer electric piano, castlebar clavinet), Stanley Clarke (b), Gordon Campbell (d), Daniel Higgins (flt, ts), Everette Harp (as), Kamasi Washington (ts), Gary Grant (tp), Michael "Patches" Stewart (tp), Terry Dexter (background vo), Lamont VanHook (background vo), Rashid Duke (vo), Erik Zobler: (vo), Paul Jackson Jr (g), Rachelle Ferrell (vo), Jef Lee Johnson (g), Larry Kimpel (b), Jim Gilstrap (background vo), Lalah Hathaway (vo), Jeffrey Osbourne (vo), BeBe Winans (vo), Lori Petty (vo), Dira Sugandi (vo), Freddie Jackson (vo), Terry Dexter (vo), Howard Hewitt (vo), Kennedy Fuseller (kid vo), Michael Landau (g), Chill (rap), Ramon Flores (tp), Allen Kaplan (tb), Josie James (background vo), Michael Manson (b), Lenny Castro (perc), Teena Marie (vo), John Roberts (d), Christian McBride (b).

George Duke, bu albümü 'yıllardır çıkardığı en güçlü albüm' olarak tanımlıyor. Başarılı klavyeci, besteci ve yapımcı Duke, çok sayıda sesi bir araya getirdi ve her birinin parçalarının toplamından çok taraflı bir bütün yaratmayı başardı. Başçı Christian McBride'in funky jam tonundaki çalışması 'Burnt Sausage'dan Rachelle Ferrell'in çağdaş jazz şarkısı 'Missing You'ya, albümdeki her parça dinleyicisine özel bir şeyler sunuyor. Albümün güçlü şarkısı olan, pozitif ve siyasi amaçlı 'Change the World' ise bazı ümit veren genç şarkıcıların yanı sıra son on yılların en ünlü funk, soul, gospel ve R&B sanatçılarının bazılarına da dikkat çekiyor. Bunların arasında Lalah Hathaway (soul efsanesi Donny Hathaway'in kızı), Jeffrey Osborne, BeBe Winans, Lori Perry (Perri Sisters grubu üyelerinden), Freddie Jackson, Terry Dexter gibi isimler de var. 'Ball & Chain' adlı özel bir bonus parça da Duke ile R&B şarkıcısı Teena Maria'nın düeti. Bu şarkı, Maria'nın 2010'daki ani ölümünden önce kaydettiği son şarkılarından biriydi.

Earl Klugh
Hand Picked
HeadsUp 33201 (2013)

Müzisyenler

Earl Klugh (g), Bill Frisell (g), Jake Shimabukuro (ukulele) Vince Gill (g, vo)

30 yıldan fazladır süren müzik kariyerinde usta gitarist Earl Klugh, çağdaş jazz'in çığır açan dâhisi şeklinde övgüler aldı. Klugh'in Concord'dan çıkması beklenen 'Hand Picked' albümü, sanatçının kendi yapımcılığını üstlendiği ve Bill Frisell, Vince Gill, Jake Shimabukuro vb. konuk gitaristlerle çalıştığı bir solo albüm. 60. yaşını kutlayan Earl Klugh, 16 şarkılık 'Hand Picked' albümünü 'en kişisel ve derin kaydı' olarak tanımlıyor. Çünkü yapımcılığı kendisine ait ve Concord Music Group'tan çıkardığı ilk albüm. 'Hand Picked'de üç yepyeni Earl Klugh şarkısı var: Klasikle renklendirilmiş 'Where The Wind Takes Me', bol senkoplu 'In Six' ve folk tarzına çalan 'Morning Rain'. Ayrıca daha önce Vince Guaraldi'nin 1978'deki 'Magic In Your Eyes' albümünde kaydettiği 'Cast Your Fate to the Wind' parçası ve 1980'de Al Jarreau'nun seslendirdiği 'This Time' da bu albümde. Bunun dışında sanatçının kendi favori listesinden seçtiği (bazıları kendi müziğini ve hatta kişisel şarkılarını etkileyen sanatçıların eserleri) 11 cover ve yorum ise şunları kapsıyor: Klugh'in Vince Gill'le birlikte icra ettiği Everly Brothers'tan 'All I Have To Do Is To Dream', Jake Shimabukuro'nun ukelele çaldığı Eagles'in 'Hotel California'sı, bir George Shearing klasiği 'Lullaby Of Birdland', Thelonious Monk'un "Round Midnight'ı, Burt Bacharach/Hal David'in hit parçası 'Alfie', Beatles'tan 'If I Fell', Herb Alpert & the Tijuana Brass'ten 'More And More Amor', Sammy Fain and Paul Francis Webster'in 'Love Is A Many Splendored Thing'i ve soul hit parçası 'Going Out Of My Head'.

Dave Koz

Summer Horns
Concord 34172 (2013)

Müzisyenler

Dave Koz (as, ss, ts, bs), Mindi Abair (as, bs, lead s), Gerald Albright (ts, bs, lead saxophone), Richard Elliot (ts, lead saxophone), Paul Brown (g), Ricky Lawson (d)

Greg Adams (flgh, tp), Lee Thornberg (flgh, tb), Jay Gore (g), Tracy Carter (Wurlitzer, Hammond B-3 org, p), Roberto Valley (b), Sean Billings (tp), Nick Lane (tb), Jeff Carruthers (keyb), Khalid Woods (keyb), Marco Basci (keyb), Damen Rahn (keyb), Frank Selman (g), Mel Brown (b), Rick Braun (flgh, tp), Jon Woodhead (g), Randy Jacobs (g), Michael McDonald (vo), Jonathan Butler (vo), Jeffrey Osbourne (vo), Billy Mondragon, Damon Reel, Eric Mondragon (backing vo).

Sekiz defa Grammy adayı olan Dave Koz, bu albümde yazarın sonsuza dek sürdüğü bir zamanı anımsıyor ve günün en popüler rock, R&B, soul ve funk grupları da yüksek oktanlı ve zengin bir şekilde düzenlenen nefesli bölümleriyle ilerliyorlar. Gerçekten de 1960'ların sonundan 70'lere kadar, Sly & the Family Stone, Tower of Power, Earth Wind & Fire, Chicago, Blood Sweat & Tears gibi gruplar ve dönemin diğer yüksek volümlüleri tüm radyo ve televizyon yayınlarına hâkimdi ve bir solo enstrüman olarak saksofonun sınırsız imkânlarına olduğu kadar, trompet ve trombonun ortak sesine de genç kulakların açmışlardı. 40 yıl sonra Koz, en yetenekli ve güvenilir arkadaşlarından üçünü – Gerald Albright, Richard Elliot and Mindi Abair – ona bu altın çağında, popüler müzik tarihinin bu dönemindeki klasik şarkıların yeni aranjmanlarıyla birlikte eşlik etmeleri için bir araya getirdi. Paul Brown'un (Al Jarreau, George Benson, June Tabor, Boney James) yapımcılığını üstlendiği 'Dave Koz and Friends Summer Horns' albümü, dikkatleri dört usta saksofoncunun üzerine çeken ortak bir gayretin sonucu. Albümde eşdeğer yeteneğe sahip birkaç diğer müzisyen ve vokalistin de yer alması, ekibi daha da güçlü kılıyor.

BWB

Human Nature
HeadsUp 34356 (2013)

Müzisyenler

Norman Brown (g), Kirk Whalum (flt, ts), Rick Braun (tp, flgh), Ralph Lofton (Hammond b-3 org), John Stoddart (keyb), Braylon Lacy (b), Khari Parker (d), Lenny Castro (perc)

Braun, Whalum ve Brown, namı diğer BWB, bugün çağdaş jazz'ı en farklı üsluplarına sahip sanatçılardan üçüne dikkat çekiyor: trompetçi Rick Braun, saksofoncu Kirk Whalum ve gitarist Norman Brown. Her biri kendi doğru müzikal gücüne sahip bu sanatçılar, Michael Jackson'ın bilinen parçalarına yeni bir boyut kazandırmak için toplandılar. Bu albüm, BWB'nin klasik covertar ve funky groove parçalarıyla 70'lerin hit parçalarını birleştirdiği ilk albümü 'Groovin'i geri çağıracak cinsten.

Badlands

Trampled Under Foot
Concord 34493 (2013)

Müzisyenler

Nick Schnebelen (vo, g), Kris Schnebelen (vo, d)
Danielle Schnebelen (vo), Mike Finnigan (keyb)
Tony Braunagel (perc), Lisa Swedelund (background vo)

Şarkıcı ve başçı Danielle Schnebelen, şarkıcı ve gitarist Nick Schnebelen ve davulcu Kris Schnebelen, blues müziğinin havasını doğup büyüdükleri Kansas City'de soludular. Nick, babası Bob'un müziğindeki etkisini şöyle tanımlıyor: "Babamız bar gruplarında çalıyordu fakat ayrıca çok iyi bir blues gitaristi olarak kabul görmüştü. Bizi gerçek okullu ve büyük sanatçılarla tanıştığımız blues radyolarına götürürdü ve orada folklorik müziklerden dinlerdik". Babasının şiir sevgisi de onda büyük etki yaratmıştı. "Bu bizi daha entellektüel bir yazı stiline yöneltti ve müziğimizi daha dinamik hale getirecek bazı tekniklerle donattı." Kardeşleri Kansas City'de ayrı gruplarda çalarken, Nick bir East Coast grubunda başladı kariyerine. Sonra bir gün telefonda telefonda konuşurken, artık güçlerini birleştirme zamanının geldiğine karar verdiler. Danielle bas çalmayı öğrendi ve Nick eve geri döndü; gruba ilk olarak 'Trampled Under Foot' adını verdiler. Kris, "Aileyle bağlarımız daha da kuvvetlendi. Kendi imkânlarıyla çıkardıkları birkaç albümden sonra, 'Trampled Under Foot' ilk kez 'Badlands' olarak, Concord Music Group'un bir bölümü olan Telarc'tan piyasaya çıktı. 'Badlands' adını alan grup, yine Kaliforniya'daki Ultratone Studios'da yapımcı Tony Braunagel'le birlikte çalıştı. Phantom Blues Band'in davulcusu olan Braunagel, albümdeki bazı parçalarda perküsyon çaldı ve Mike Finnigan (Jimi Hendrix, Taj Mahal) gibi duayen klavyecileri de albümün bünyesine kattı. Öte yandan Johnny Lee Schell de bir şarkıya akustik gitarıyla katkıda bulunurken, Lisa Swedelund da bazı back vokalleri sağladı. John Porter ise New Orleans'daki Independent Street Studios'da albüme son halini verdi.

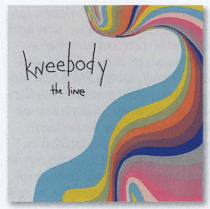

Kneebody

The Line
Concord 34495 (2013)

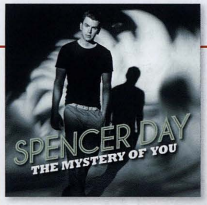

Müzisyenler
Spencer Day (VO, p, keyb), Yair Evine (g), David Garza (g, vo)
Gaby Moreno (vo), Paul Bryan (b), Michael Jerome Moore (d)

Vokalist, söz yazarı ve piyanist olan Spencer Day, 2009 yılında Concord'dan çıkardığı ilk albümü 'Vagabond'dan bu yana, bir tür kendini keşif yolculuğundaydı. Şimdi Day, anlatacağı yeni bir hikâye eşliğinde, kendisi ve dünya hakkında daha bilgece bir bakış açısıyla geri dönüyor. Bu hikâyenin kökleri sanatçının kendi deneyimine dayanıyor; ki bu tecrübe, kalbini riske atmış her insan için evrensel olan yansımalar ve doğrularla dolu biçimde, 14 şarkılık 'The Mystery of You' albümünde kendini gösteriyor.

Pink Martini
Get Happy
Naive 288711 (2013)

Müzisyenler
Spencer Day (VO, p, keyb), Yair Evine (g), David Garza (g, vo)
Gaby Moreno (vo), Paul Bryan (b), Michael Jerome Moore (d)

Ocak 2012'de grubun lideri Thomas Lauderdale Pink Martini'nin yedinci stüdyo albümü üzerine çalışmalarına, Charlie Chaplin'in "Smile" şarkısını efsanevi Phyllis Diller ile birlikte kaydetmesiyle başladı. 24 Eylül 2013 tarihinde piyasaya çıkan "Get Happy" adını taşıyan yepyeni Pink Martini albümü dokuz farklı dilde, 16 adet ayağınızı yerden kesecek şarkıyı içeriyor. Grubun sevilen solisti China Forbes her zamanki gibi albüme ağırlığını koyarken, Pink Martini, albümde ilk kez solo şarkılar kaydeden Storm Large ile de düet yapıyor. Ayrıca pek çok sürpriz özel konuk, Rufus Wainwright, Philippe Katerine, Meow Meow, The Von Trapps & Ari Shapiro, albümde muhteşem düetleri ile yer alıyor. 18 aylık uzun ve maceralı "Get Happy" kayıtlarının yolculuğu, grubun Phyllis Diller'in vefat etmeden önce yapmış olduğu son kayıt 'Smile' şarkısı ile başladı. Herkesin 2009'daki Splendor in the Grass albümünden beri heyecanla beklediği yeni albüm, çok önemli şarkıcıların Portland'daki Pink Martini stüdyosununda kayıtlar yaptığı muhteşem bir çalışmanın ürünü. Avustralyalı başarılı kabare divası Meow Meow, alımlı ve alışılmadık Fransız Philippe Katerine, yakışıklı ve işil işil radyo süperstarı Ari Shapiro, sıcakkanlı, harika kardeşler The Von Trapps ve muhteşem bir performansla Rufus Wainwright Pink Martini'ye "Get Happy" albümünde konuk oldular. Thomas, tarafından seçilen ve düzenlemeleri yapılan İngilizce, Almanca, Fransızca, Çince, Japonca, İspanyolca, Farsça, Türkçe ve Romence dillerinde şarkılar bulunan 'Get Happy', China Forbes dışında grup ile ilk albüm kaydını yapan Storm Large'in da şarkılarını içeriyor. Get Happy albümündeki şarkı listesi:1. Smile (Phyllis Diller ile beraber) / 2. Ich dich liebe / 3. Quizas quizas quizas / 4. Zundoko / 5. Je ne t'aime plus (Philippe Katerine ile beraber) / 6. Yo te quiero siempre (Ari Shapiro ile beraber) / 7. I'm Waiting For You (Meow Meow ile beraber) / 8. Omide zendegani / 9. Uskudar / 10. Pana cand / 11. She Was Too Good To Me / 12. Sway / 13. Kitty Come Home (Rufus Wainwright with The von Trapps ile beraber) / 14. Get Happy/Happy Days (Rufus Wainwright ile beraber) / 15. What'll I Do? / 16. Heliotrope Bouquet

Marc Anthony
3.0
Sony 22202 (2013)

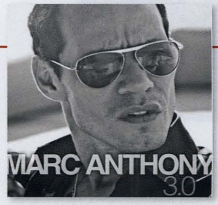

Produktörlüğünü Sergio George'un üstlendiği Marc Anthony'nin Miami'de kaydedilen yeni albümünün ilk 'single'ı Vivir Mi Vida oldu. Sanatçı 2004 yılından bu yana Billboard listelerinden fazla 1 numarada olma özelliğini de koruyor. Sanatçının 10 yıllık bir aradan sonra yayınladığı ilk "salsa" albümüdür. "3.0"da bir parçası olan "Vivir Mi Vida"dan başka 9 yeni parça yer alıyor.

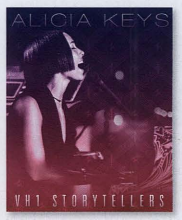

Alicia Keys
VH1 Story Tellers
Sony 72632 (2013)

Bu yıl İstanbul Jazz festivalinde de sahne alan Alicia Keys'in yeni çalışması piyasada. Bu albümün özelliği CD ve DVDli olduğu gibi BluRay olarak da piyasaya sürülmüş bulunmaktadır. Pek çok hit parçasını bu albümde bulabileceksiniz.

Gloria Estefan
The Standards
Sony 44922 (2013)

Latin Pop müziğin kraliçesi ilan edilen ve tüm dünyada 70 milyon üzeri albüm satarak ödüle doymayan Gloria Estefan'in yepyeni albümü "The Standards" piyasada.

1975 yılında Miami Sound Machine grubuyla başladığı müzik hayatına sonrasında solo olarak bugüne kadar aralıksız devam eden Gloria Estefan'in yeni albümü "The Standards" albümünde; sanatçının İngilizce, İspanyolca, İtalyanca, Portekizce ve Fransızca olarak seslendirdiği şarkıların yanı sıra sözlerini ilk kez kendi yazdığı şarkılara da yer veriliyor.

Prodüktörlüğünü de Gloria Estefan'in kendisinin ve sanatçının 19 kez Grammy ödüllü eşi Emilio Estefan ile Shelly Berg'ün üstlendiği albümün hazırlık aşamasında 50 şarkı seçildikten sonra, son olarak 16 tanesinin albümde yer almasına karar verildi. Şarkıların tamamı, orkestra ile birlikte canlı stüdyo kaydı olarak, alanında usta isimler ile birlikte kaydedildi: Albümde Gloria Estefan'a, Laura Pausini, efsanevi keman virtüözü Joshua Bell ve saksofoncu Dave Koz eşlik ediyor. Arjantinli üstü sanatçı Carlos Gardel'in "El Dia Que Me Quieras" şarkısının Gloria Estefan'in yazdığı İngilizce sözlü versiyonu "The Day You Say You Love Me", albümde öne çıkan şarkılar arasında yer alıyor.

Jeff Lorber Fusion
Hacienda
HeadsUp 34476 (2013)

Müzisyenler
Jeff Lorber (keyb), Paul Jackson Jr. (g), Jimmy Haslip (b)
Vinnie Colaiuta (d), Lenny Castro (perc), Larry Koonse (g)
Eric Marienthal (as, ss)

David Mann (horn arrangement, s, brass, ftt), Jean Luc-Ponty (keman), Ed Mann (marimba), Michael Thompson (g), Gary Novak (d), Dave Weckl (d).

Füzyonun (klavye) kurucu babalarından biri sayılan klavyeci, kompozitör ve yapımcı Jeff Lorber, basçı ve co-producer Jimmy Haslip ve saksofoncu Eric Marienthal'i da bir araya getiren Grammy ödüllü trio "Jeff Lorber Fusion'la geri dönüyor. 1970'lerin sonundan beri bu çağdaş jazz topluluğu, jazz, funk, R&B ve dünya müziğinin öğelerini, çeşitli kıtalar, kültürler ve nesillerden dinleyicileri birleştirecek farklı bir sesle harmanladı. Son yıllarda ise grubun, Avrupa ve Asya'daki turnelerinden etkilenerek ortaya koyduğu 2010 sonrası kayıtları (Now Is the Time (2010) and Galaxy (2012) gibi stüdyo çalışmaları, dance ve house müzik türlerinin titreşimli gölgeleriyle renklendi. Aynı renkler, 'Hacienda' albümünün vitrininde de mevcut. Lorber ve Haslip'in ortak yapımcılığını üstlendiği 11 şarkılık albüm, kemanda Jean-Luc Ponty eşliğinde, bir Frank Zappa bestesi olan King Kong'un da parlak bir versiyonunu içeriyor. Albümdeki diğer konuk sanatçılar arasında Larry Koonse, Paul Jackson, Jr., Vinnie Colaiuta, Dave Weckl, Lenny Castro, David Mann ve dahası var.

Spencer Day
The Mystery of You
Concord 33401 (2013)

Cem Tuncer - www.cemtuncer.com
cemtuncer@gmail.com

Selam,

Bu sayımızda bir Wes Montgomery solosu yer alıyor. Verve etiketli "Bumpin" albümünden "Tear It Down" isimli Wes Montgomery bestesi.

Akor arpejleri ve melodik cümlelerle "inside" yaklaşımla çalınmış harika bir solo.

İyi çalışmalar.

TEAR IT DOWN

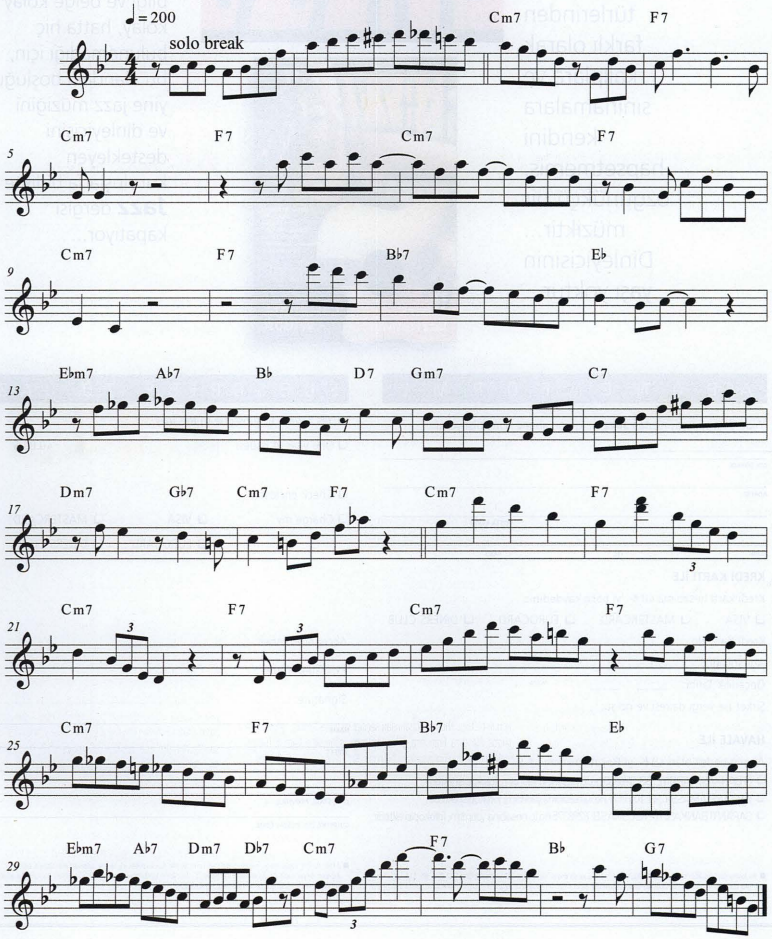

Türkiye'nin Tek

JAZZ, BLUES, EMPROVİZE MÜZİK DERGİSİ

JAZZ

Dergisi

Jazz müziği, diğer müzik türlerinden farklı olarak kalıplara ve sınırlamalara kendini hapsetmemiş, özgürlükçü bir müziktir... Dinleyicisinin yaşı yoktur...

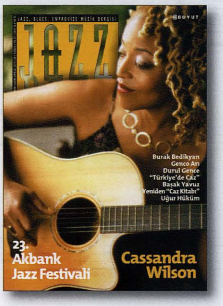

Jazz müziği ile ilgili Türkiye'de kaynak, bilgi ve belge kolay kolay, hatta hiç bulunamadığı için, bu alandaki boşluğu yine jazz müziğini ve dinleyicisini destekleyen kuruluşlarla birlikte **Jazz** dergisi kapatıyor...

A B O N E F O R M U

Yılda dört sayı yayınlanan **Jazz** dergisine abone olmak istiyorum.

ADI SOYADI

ADRESİ

POSTA KODU

ŞEHİR TEL FAKS

KREDİ KARTI İLE

Kredi kartı hesabıma 40 ₺ 'yi borç kaydediniz

❑ VISA ❑ MASTERCARD ❑ EUROCARD ❑ DINERS CLUB

Kredi Kartı No:

Adı Soyadı:

Geçerlilik Tarihi: IMZA:

Şirket ise vergi dairesi ve no.su:

HAVALE İLE

Abone bedeli olan 40 ₺ 'yi Boyut Yayıncılık A.Ş.'nin

❑ İŞ BANKASI HARBİYE ŞB. 396883 no.lu hesabına yatırdım; fotokopisi ektedir.

❑ YAPI KREDİ MASSİT ŞB. 1001177 no.lu hesabına yatırdım; fotokopisi ektedir.

❑ GARANTİ BANKASI YENİBOSNA ŞB. 6298375 no.lu hesabına yatırdım; fotokopisi ektedir.

■ Bu formu doldurduktan sonra 212.413 33 34 no'lu fax'a ya da Boyut Yayın Grubu Matbaacılar Sitesi, 1. Cad. No: 115 (Milliyet Gazetesi arkası) 34204 Bağcılar-İstanbul adresine gönderiniz. Tel.0212.413 33 33

S U B S C R I B E T O J A Z Z

❑ Yes, I want to subscribe to the JAZZ

❑ One year (4 issues) 40.00 $

❑ Check enclosed

❑ Charge my ❑ VISA ❑ MASTERCARD ❑ EUROCARD ❑ DINERS CLUB

Account number:

Expiration Date:

Signature:

PLEASE PRINT

NAME

STREET

CITY, STATE, PROVINCE

COUNTRY, ZIP/ POSTAL CODE

■ After filling completely, please send this form to the fax number or to the address mentioned below:
Adress: Boyut Yayın Grubu Matbaacılar Sitesi, 1. Cad. No: 115 (Milliyet Gazetesi arkası) 34560 Bağcılar-İstanbul
Phone: +90.212.413 33 33 - Fax: +90.212.413 33 34

Ülkem Özsezen
ulkemplm@yahoo.com

Tamer Temel

2010'da ilk albümü "Barcelona" ile jazz dinleyicisiyle buluşan İzmir kökenli tenor saksofoncu Tamer Temel, modern jazz grupları ve jazz kompozisyon üzerine yoğunlaşan bir müzisyen. İkinci albümü "Bir Kedi Kara" ise Eylül ayında piyasaya çıktı. Müzisyenle evinde bir Körleme gerçekleştirdik.

SONNY ROLLINS

Old Flames
Universal Distribution – 1993
My Old Flame – Sam Colston, Arthur Johnston

Sonny Rollins (ts)
Tommy Flanagan (p)
Bob Cranshaw (b)
Jack DeJohnette (d)

İlk aklımdan geçen Dexter Gordon oldu. Ya da onu çok dinlemiş birisi. Eski, fakat temizlenmiş kayıtlardan olabilir bu. Bildiğim bir kayıt değil. Gitar mı piyano mu var arkada? İkisi de var sanki? Dexter'a çok öykünen birisi olabilir. Kayıt o kadar eski değil gibi aslında. Metal ağızlık kullanan biri. Johnny Griffin de olabilir? Bu çok dinlediğim bir tarz değil. 70' sonrası ama mainstream 60'lardaki modern akımlardan fazla etkilenmemiş biri. Ernie Watts havası da var hafif. Çok sürprizsiz bir müzik. Dexter değil bu. Belki Yusef Lateef, çok uzağa düşüyor ama? Daha önce dinlediğim biri, kim olduğunu bilemedim. Archie Shepp bu kadar uslu çalmaz. Sonny Rollins olma ihtimali de var aslında. Onun pek dinlemediğim bir dönemi olabilir.

Sonny Rollins. "Old Flames" albümü.

Dinlemediğim bir kaydı bu. Sonny'nin hiç dinlemediğim bir hali olabilir mi diye düşündüm bir an. Bob Cranshow ve Jack DeJohnette! Hiç aklıma gelmemişti. Böyle çalmıyor çünkü Jack! Sonny'nin Sonny gibi çalmadığı bir müzik. Dexter'dan en çok etkilenenleri düşünürsek, birbirine çok yakın ekoller. İlk Dexter'i düşündürdü ama Sonny olması ilginçti. "Sonny Meets Hawk" albümü zamanları ve Dexter'la beraber albüm yaptıkları zamanlar olabilir.

COLEMAN HAWKINS

Night Hawk
Prestige Swingville – 1961
There Is No Greater Love – Isham Jones, Marty Symes

Coleman Hawkins (ts)
Eddie "Lockjaw" Davis (ts)
Tommy Flanagan (p)
Ron Carter (b)
Gus Johnson (d)

Parça "There is No Greater Love". Ya 50'ler'in sonu ya da 60'ların başları... Müthiş kayıtlar bunlar... Az önce bahsettiğim albüm geldi aklıma. "Sonny Meets Hawk" albümü. Bu da o dönemden gibi duruyor. Coleman Hawkins'e benziyor. Eskilerden; Don Byas, Coleman Hawkins civarından birisi. Sonny Stitt de olabilir. İki saksofoncu var burada. İkisi de çok aynı türden adamlar. Belki Dexter olabilir bir tanesi... Billy Joe Jones, Max Roach, Paul Chambers olabilir müzisyenler. Sonny Rollins de olabilir. Piyanist Wynton Kelly olabilir. Bill Evans'ı da hatırlattı bir ara.

Night Hawk. Coleman Hawkins.

Night Hawk albümünü bilmiyorum. Eddie "Lockjaw" Davis'i hatırlayamadım. Tommy Flanagan ismi aklıma gelmişti aslında...Yılı 1960, Recording Date 30 Aralık 1959! Tarihi tam bilmişiz!

BRANFORD MARSALIS

Scenes from the City
Columbia – 1984
No Backstage Pass – B. Marsalis

Branford Marsalis (ts)
Phil Bowler, Ron Carter, Charnett Muffett, Ray Drummond (b)
Mulgrew Miller (p)
Jeff "Tain" Watts (d)
Robin Eubanks (tb)
John Longo (tp)
Marvin "Smitty" Smith (d)

Daha yeni birisi bu. Hep zor yerlerden sordun! Bu tempoya girdiklerinde ilk aklıma gelen Branford Marsalis oldu. Onun trio albümlerinden biri olabilir. Muhtemelen basçı Robert Hurst, Eric Revis olabilir. Hurst daha muhtemel. Davulcu Jeff "Tain" Watts muhtemelen, o değilse Justin Foulkner olabilir.

"Scenes in the city", Branford' un debut albümü...

Her parçada basçı başka sanırım. Charnett Muffett' da var bu albümde. Branford'un Trio'su çok meşhur tabii. Ama daha yeni tarz triolar ilgimi çekiyor benim. Sonny Rollins ve Joe Henderson ekollerine yaslanan bir trio stili bu. Büyük bir saksofoncu Branford. Crazy People Music albümlerini çok severim. Joe Lovano'nun konuk olduğu bir albümleri var. "Dark Keys" olabilir albümün ismi...

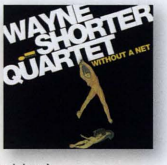

Without A Net

Blue Note – 2013
Pegasus – W. Shorter

Wayne Shorter (ss, ts)
John Patitucci (b)
Brian Blade (d)
Danilo Perez (p)
Toyin Spellman (obua)
Jeff Scott (french horn)
Monica Ellis (basson)
Valerie Coleman (flt)
Mariam Adam (clt)

"Ju Ju"mu çalacaklar? Bu bayağı güzelmiş. Bu beni daha kalbimden vuran bir şey! Bu sıralar en azından. Guillermo Klein ve Maria Schneider geldi aklıma. Türk besteci de olabilir aslında. Çok güzel aranje edilmiş. Şimdi Wayne Shorter oldu müzik... Wayne Shorter, Brian Blade, Patitucci havası veriyor bana... Wayne Shorter Quartet ve büyük orkestra gibi. Ama Türk müziği etkisi nerden geldi anlamadım. Bu albüm olarak yayınlanmış bir şey mi? "Alegria" albümü değil. Bu son albüm mü yoksa! Pegasus, "Without a Net" albümü? Evet bu o albüm... Bu albüm var bende. Müthiş bir albüm. En sevdiğim müzisyen diyebilirim.

Without A Net. Wayne Shorter.

İlk baştaki "Ju Ju" etkisinden belliydi biraz aslında! Düzenleme çok başarılı, biraz Türk müziği etkisi gelince kafayı karıştırdı. Ama soprano saksofon ve davulda Blade girince çok belli oldu. "Beyond The Sound Barrier", "Alegria" gibi albümler beni çok cezbediyor. İzlediğim en iyi konserlerden biriydi İş Sanat'daki konserleri...

Ülkem Özsezen
ülkemplm@yahoo.com

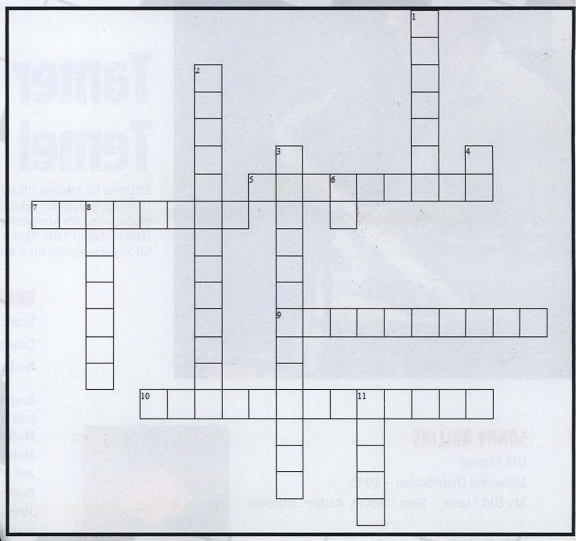

Soldan Sağa:

5. Chris Potter'ın çıkış albümü

7. Bu jazz davulcusu Branford Marsalis ile çalıyordu Justin---------

9. Ntv Radyo'da jazz programları sunan bir yazar ve müzik eleştirmeninin ismi.

10. Bu ünlü Hollywood yıldızı geçtiğimiz aylarda Nardis Jazz Kulubü'ne gelmişti

Yukarıdan Aşağıya:

1. Bop müziğinin öncü gitaristi---------Christian

2. Bu piyanist Kenny Garret'ın 1984'de yayınlanan debut albümünde piyano çalmıştı

3. "Goodbye Pork Pie Hat" isimli parçanın ünlü bestecisi.

4. Müzikte sessiz bölüm

6. Bir nota

8. Ünlü bir jazz kritiğinin soyadı

11. Sergio Leone filmleri müziklerinin unutulmaz bestecisi --------- Morricone

Bu sayıdaki bulmacayı doğru yanıtlayanlar CD kazanıyor!

İsim, adres ve telefon numaralarınızı e-mail'lerinizi **unutmayın!**

(focan@nardisjazz.com)
Nardis Jazz Club,
Galata Kulesi Sokak
No. 8 Beyoğlu/İstanbul

Özgen Özman
ozgenozman@yahoo.com

ÇAZGIR

An 18th-century miniature of women at their ease in the grounds of the Palace of Sadabad, on the Golden Horn. Library of Istanbul University

"MATBAH" WELCOMES EXCLUSIVE GUESTS AND GOURMETS TO THE STYLISH "OTTOMAN PALACE CUISINE" MAINTAINING ITS UNIQUE HERITAGE

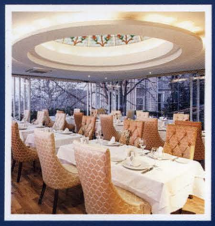

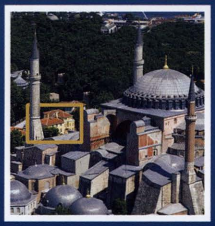

MATBAH RESTAURANT OTTOMAN PALACE CUSINE

Caferiye Sokak No. 6/1 Sultanahmet İstanbul - TÜRKİYE T. +90 212 514 6151 F.+90 212 514 5152
www.matbahrestaurant.com reservation@matbahrestaurant.com

En sarsıcı parçalar için...

Bose® SoundLink® Mini *Bluetooth*® Hoparlör

ModernElektronik

Nispetiye Mah. Aydın Sokak No: 10 34340 1. Levent - İstanbul Tel: (0212) 385 47 47 Faks: (0212) 385 47 48

www.modern.com.tr/bose

BOSE®

Better sound through research.